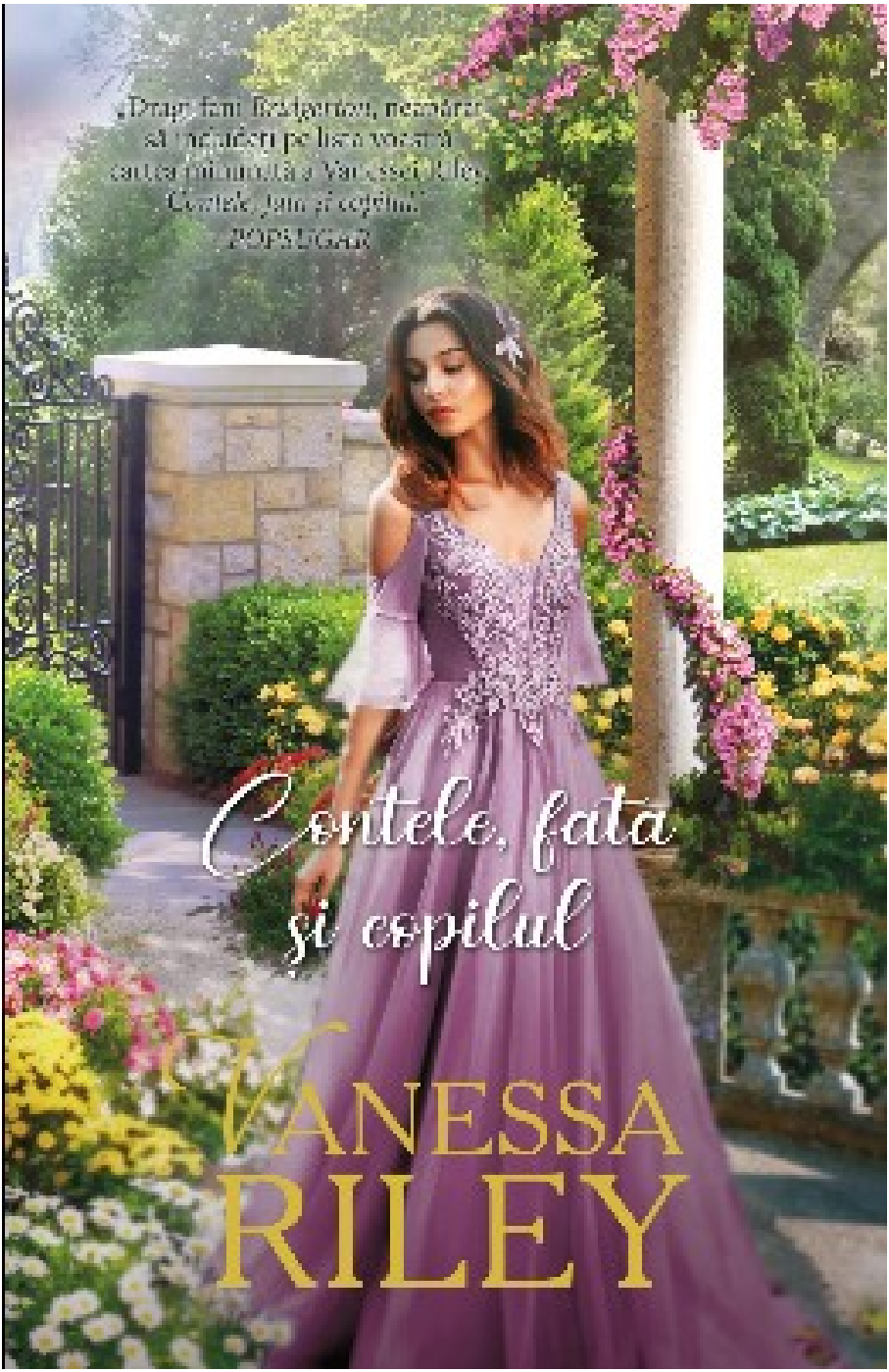
„Dragi fani Bridgerton, nemărginit
să mă bucur pe lista voastră
cartea minunată a Vanessei Riley.
Contele, fata și copilul.”
POPSUGAR
Contele, fata
și copilul
VANESSA
RILEY

VANESSA RILEY

CONTELE, FATA ŞI COPILUL

SERIA FEMEI ÎNDRĂZNEŢE, BĂRBAŢI SEDUCĂTORI 2

An Earl, the Girl, and the Toddler **by Vanessa Riley**

Traducere din limba engleză Elena Arhire
LITERA
Bucureşti

Pentru Frank, Gerald, Marc, Chris, David, Jamil, Jimmy, cei mai puternici bărbaţi pe care îi cunosc.

Verilor, unchilor şi prietenilor mei, pacea fie cu voi, să ştiţi că mă rog pentru voi toţi.

Capitolul 1

1812

O cameră cufundată în întuneric, undeva pe uscat

E un adevăr îndeobşte cunoscut că, atunci când peste lume se aşterne întunericul, e vremea să ne odihnim.

Cineva mi-a vârât o lumină în ochi. Somnul, pe care îl căutam cu disperare în patul scorţos de campanie, îmi fusese răpit din nou. Mirosul de sulf şi miasma cumplită de ou stricat veneau de la ghipsul cuiva care stătea la două paturi distanţă. Erau douăzeci de paturi în locul acela uitat de lume.

— Doamnă, dacă nu-mi puteţi spune cum vă cheamă, o să fiu nevoit să vă trimit în arest preventiv.

Acel bărbat şi acoliţii lui mă dezbrăcaseră de haine, de parcă aş fi fost vreo coate-goale. Inelul, verigheta ce lăsase urma delicată a unui cerc pe degetul meu, îmi fusese smuls de pe mână. Eram norocoasă să mai am pe mine o cămaşă care să-mi acopere picioarele tremurânde.

Nătângul mă privi iscoditor şi flutură din nou lumânarea.

— Cine sunteţi? Răspundeţi-mi!

Cum să răspund la o solicitare atât de necioplită? Le spusesem, lui şi tuturor celor care aveau urechi să audă: nu ştiam. O spusesem de o sută de ori şi plânsesem până când mi se uscase gâtul. Iar dacă o repetam de o sută şi una de ori, nu s-ar fi schimbat nimic.

Nimeni nu asculta.

Nu mai rămăsese nimic.

În mintea mea mai fremăta doar senzaţia de neîndurat a pierderii.

Braţul mi se îndoi sub mine, sub piept, ca un prost obicei. Ar fi trebuit să strâng ceva aproape de trupul meu, ceva nepreţuit, ceva care îmi aparţinea.

Nu mai era acolo.

Eram furioasă şi voiam să dorm.

Bărbatul înalt îşi aruncă braţele în aer.

— Mă dau bătut. Zici că şi-a înghiţit limba.

Paşii lui răsunară de parcă aş fi fost închisă într-o sticlă. Uşile spitalului se deschiseră. Lumina se furişă înăuntru, orbindu-mă, ascunzându-mi chipurile întunecate ale bărbaţilor care acum luau decizii.

Nu-mi mai păsa. *Ol' Jancros. Hoţii.* Hoţii luaseră totul.

— Sunteţi siguri că e Jemina St. Maur? întrebă medicul.

O voce îi răspunse în şoaptă:

— E în stare de şoc. N-o pot externa, nu aşa.

— Nu contează. Bedlam.

Cuvintele răsunară limpede. Urma ca *Ol' Jancros* să mă dea afară de acolo. Numele care fusese rostit nu-mi părea cunoscut. Nimic nu-mi mai părea cunoscut.

— Locul acela e pentru nebuni, domnule. Ea a supravieţuit unui naufragiu. A pierdut tot ce avea. Mai are nevoie de timp ca să-şi deplângă pierderea.

Paşi. Ecoul unor paşi. În afara încăperii, totul pieri. Rămăsesem cu oameni mai suferinzi decât mine. Unii muriseră. Alţii gemeau. Era un lucru de care îmi aminteam.

Trebuia să-mi iau tălpăşiţa.

Încotro? Eram prea furioasă ca să mai aleg. Un pui de somn putea să lămurească lucrurile. Dacă reuşeam să închid ochii, totul dispărea.

Bătrânul se întoarse şi-mi vârî iarăşi în ochi lumina aceea îngrozitoare.

— E ultima ta şansă. Cine eşti? Apără-te, sau o să fii trimisă la Bedlam. Nu vrei să ajungi acolo. O să ai nevoie de o minune ca să scapi de acolo.

Ridicându-mă în cot, l-am privit de sus, cu ochelarii lui pătaţi şi cu respiraţia cu iz de cafea râncedă.

— Am pierdut totul. Ce mai contează?

Nătărăul bătrân se încruntă şi scrise ceva pe hârtie.

M-am întors pe o parte şi m-am ghemuit sub pătura mea jerpelită. Gata cu răspunsurile la întrebări, când nimeni n-avea de gând să răspundă la ale mele.

Pierdusem totul, îi pierdusem pe toţi cei care contau. Preferam să fiu o smintită, decât să trăiesc fără ei.

Capitolul 2

18 octombrie 1812
Portsmouth, Anglia

Florile albastre şi violete de arbore de tec pe care le avea prinse la rever se veştejiseră şi aproape că-şi pierduseră parfumul. P. Daniel Thackery zăbovea în zona docurilor, aşteptând să-i vină rândul, înaintea lui erau alte zeci de oameni, care sperau să discute cu un ofiţer de pe *HMS Belvidera.* El îşi pierduse deja patru ore aşteptând la coada care înainta lent şi sinuos.

Daniel urmări cu degetul mugurii florilor de guaiac – *lignum vitae,* aşa cum li se spunea în Jamaica – de la tulpină până la stamine; continuă să inspire, să se desfete cu parfumul lor concentrat şi dulceag. Îi alina spaima surdă care i se zvârcolea în piept.

Phoebe trebuia să fie în viaţă.

Ridicându-şi privirea spre cerul înnourat care se boltea peste Portsmouth, se întrebă cât timp avea să mai dureze înainte să înceapă să plouă peste mulţimea de oameni care veneau să afle veşti despre nava naufragiată, *Minerva.*

Unii dintre cei care aşteptau părăsiseră rândul.

Daniel făcu vreo câţiva paşi înainte. Îl vedea foarte bine pe ofiţer – un locotenent, după fireturile de pe haina de culoarea onixului – rostind cuvinte care îi făceau să izbucnească în plâns pe cei ce-l ascultau. Nici nu putea fi vorba ca asta să i se întâmple lui, să fie trimis la plimbare fără nimic, fără visuri, fără mireasă prin procură, venită din Jamaica.

Briza sărată luă cu ea una dintre petalele florilor de la reverul lui Daniel. Petala pluti în aer precum o pană

purpurie şi fu purtată spre marginea docului. Rămase agăţată acolo, legănată în bătaia vântului.

Închizând ochii, el îşi aminti de paşii veseli de dans pe care îi făcuse de dimineaţă, pe când se aranjase în faţa oglinzii. Un teanc de veste zăcuseră aruncate la picioarele lui, veste de culoarea lavandei, indigo, violet. Aproape că-şi înnebunise valetul, care se văzuse nevoit să tot intre şi să iasă în şi din debaraua cu haine a stăpânului său, ca să-i aducă acestuia haine de diferite nuanţe şi cu diferiţi butoni de alamă, argint sau perle, fiindcă Daniel voia ca îmbrăcămintea lui să se asorteze cu florile de guaiac, preferatele lui Phoebe.

Mândria era un huzur primejdios pentru un bărbat bogat, care îşi clădise averea prin investiţii prudente. Cu toate astea, un bărbat care avea un croitor bun îşi dorea să arate perfect. Nu-ţi întâlneai în fiecare zi soţia pentru prima oară.

Era posibil ca toate planurile lui să fi pierit pe fundul mării.

Un alt cuplu izbucni în plâns şi se îndepărtă de locotenent.

Daniel îşi abătu privirea şi şi-o coborî spre cizmele prăfuite. Luciul pe care li-l imprimase omul lui bun la toate, Marc Anthon, părea inutil acum.

— Afurisita asta de mare e de vină!

Un bătrân plecă valvârtej. Avea dreptate.

Marea îi purta pe oameni aproape şi departe. Totuşi, fusese nevoită să-i înghită pe cei înfrânţi în războaie, ucişi de piraţi sau aruncaţi de pe navele negustorilor de sclavi.

Poate că de aceea se revoltau apele. Din când în când, deveneau violente precum un beţivan, lovind în stânga şi-n dreapta – în nevinovaţi şi în vinovaţi deopotrivă.

Altfel, de ce să se fi scufundat *Minerva,* o navă liniştită, care avea la bordul ei călători nevinovaţi?

— Phoebe Dunn e în viaţă. E în viaţă.

Daniel îşi repetă acele cuvinte ca pe o incantaţie şi strânse florile mai tare, ca pe un simbol al iubirii, inspirat de scrisorile de dragoste pe care le schimbase cu Phoebe în

cele optsprezece luni în care el îi făcuse curte. Uneori ea îi trimisese chiar câte două scrisori deodată, iar el le citise cu înflăcărare pe amândouă.

Târşâindu-şi picioarele în ritmul în care înainta mulţimea, Daniel speră din toată inima ca, în clipa în care îi venea rândul, să fie răsplătit cu o minune.

Se descheie la haină. I se făcuse îngrozitor de cald văzând cum plângea o femeie, cu vreo cincisprezece sau douăzeci de oameni mai în faţă. Clipind, nu se simţi în stare să-şi ia privirea de la ea până când nu-şi înfipse în palmă acul bont de la lavalieră. Înţepătura îl duru, dar nu-i curse sânge.

„Ţine totul în frâu, toate dezamăgirile, disperarea, toată durerea."

Asta era deviza lui de pe vremea când avea şase ani. Mâhnirea nu schimba nimic. Nu vindecase inima frântă a mamei lui, nu înmormântase un tată care o luase pe căi greşite. Fără îndoială, n-avea cum să aducă nava *Minerva* în port.

Pânzele albe ale corăbiei ar fi trebuit să se înfoaie şi să fluture în adierea vântului, prinse de catargul puternic. Nu se putea ca nava să mai fie acum doar o carenă sfărâmată şi abandonată la voia întâmplării, lăsată să plutească în derivă până când *HMS Belvidera* ajungea la locul naufragiului şi strângea bucăţile rămase.

Mireasa lui – femeia adorabilă care-i cucerise inima prudentă şi şovăitoare – ar fi trebuit să traverseze pasarela, purtând sub braţ surpriza pe care îi spusese că i-o aducea. Ar fi trebuit să se oprească acolo unde se afla locotenentul, căutându-l pe Daniel, un bărbat care acum purta la rever flori de guaiac ofilite.

Cât despre ochii ei… el ar fi aflat dacă aceştia erau de cel mai intens căprui, ori de culoarea grâului copt, sau mai întunecaţi, asemenea cotoarelor de piele pe care le aveau credincioasele lui cărţi de drept.

Totul ar fi fost minunat.

Nu trebuia decât s-o vadă, în viaţă.

Doisprezece oameni îl mai despărţeau de răspunsurile

pe care le căuta.

Un bărbat se repezi spre locotenent.

— Cineva o să plătească, spuse el înainte ca marinarii să-l ia de acolo.

Cineva avea să plătească. Daniel.

El plătea mereu, dar de data asta era vina lui.

Oare nu graba de a fi cu Phoebe îl făcuse să insiste ca ea să vină în Anglia tocmai atunci, în timpul sezonului ploios din insulă? Urma ca britanicii să impună o blocadă. Odată instituită, Marina Regală n-avea să mai permită nicio traversare. O făceau ca să pună capăt agresiunilor americane din războiul care avea loc în acel an, 1812.

O bătrână se ciocni de Daniel şi se prăbuşi la pământ.

El se aplecă şi o ajută să se ridice. Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii ei uscăţivi.

— Fiica mea, domnule! Sărmana mea fată nu mai e!

El căută în buzunar şi îi întinse batista, una dintre comorile lui cu iniţiale brodate cu fir de argint.

Bătrâna clătină din cap.

— Mulţumesc, e prea luxoasă pentru mine. Ea dădu să plece, apoi se întoarse. Sunt doi supravieţuitori, domnule. Doar doi. Sper să aveţi noroc. Fiica mea… zace pe fundul mării. Nu pot să mai ajung la ea.

Sentimentul înăbuşit al lipsei de speranţă, pe care încercase să şi-l reprime, se învolbură înlăuntrul lui Daniel cu şi mai mare furie, frângându-i inima, tăindu-i răsuflarea. Luă florile de guaiac şi i le întinse femeii.

— Nu e mult, dar puteţi să cinstiţi amintirea fiicei dumneavoastră cu aceste flori.

Suspinând din nou, bătrâna le luă şi se apropie de marginea docului. Îşi înclină capul, cu aerul că se ruga. Apoi aruncă în apă ofranda compătimirii lui.

Cu şase oameni mai în faţă, un bărbat masiv înjură mai rău ca un marinar.

— Era singurul meu băiat! strigă el.

Îl scuipă pe ofiţer, apoi se pierdu în mulţime.

Accesele de furie ale celor din jur nu-l mâhneau pe Daniel pe cât o făcea bătrâna rămasă singură într-un colţ.

În instanţă, atunci când judecătorul bătea cu ciocănelul şi-şi anunţa hotărârile definitive, tânguirile spectatorilor din galeria de la Old Bailey răsunau tumultuos. Daniel era imun la acel sunet.

Dar nu şi la vederea unei femei îndurerate.

Îşi înţepă mâna. De astă dată, acul i se înfipse până la sânge.

Mai erau trei oameni.

Daniel îşi înfăşură batista peste palmă. Nu-şi mai găsea locul, frământând în mâini certificatul său de căsătorie şi întinzând pe foaie cerneala cu care erau scrise întregul lui nume oribil, Peregrine Daniel Thackery, şi numele de Phoebe Monroe Dunn.

Doamne sfinte, nu era cu putinţă ca acel certificat să rămână tot ceea ce avea de la ea! Nu putea să rămână văduv fără să aibă vreo amintire din viaţa lui de bărbat căsătorit.

— Următorul, spuse locotenentul.

Venise rândul lui Daniel.

Îşi încordă muşchii de parcă ar fi aşteptat verdictul juriului.

Locotenentul, cu bicornul mototolit, o pălărie în formă de semilună, îl privi cu o încruntare care aducea a dezgust.

— Pentru cine aţi venit?

— Phoebe Dunn. Vocea îi tremură uşor, dar răsună apăsat atunci când rosti prenumele. E dată dispărută, dar…

Omul îşi drese glasul, afectat.

— Ei bine, de pe nava venită din Jamaica, bănuiesc că am găsit-o.

— Bănuiţi?

— Păi, nu e în stare să spună.

Inima începu să-i bată nebuneşte în piept lui Daniel… Oare Phoebe a lui era în viaţă, dar rănită?

— E rănită? Inconştientă? Nu mai poate să vorbească?

Oare asta era surpriza lui Phoebe, ca el să fie singurul care să vorbească, în toţi anii care urmau, despre viaţa lor împreună?

Nu mai conta.

El n-avea s-o iubească mai puţin. Nimic nu putea zădărnici comuniunea sufletelor.

Comandantul îşi puse mâinile pe Daniel şi îl bătu uşor pe umăr.

— Linişte-te, băiete. N-ai cum să te aştepţi la un răspuns de la ea acum.

Fără a lua în seamă nota de condescendenţă, Daniel făcu un pas în spate. La drept vorbind, era obişnuit cu asemenea atitudine şi a cere să fie tratat cu respectul cuvenit unuia dintre avocaţii regelui n-ar fi schimbat, oricum, nimic.

— Unde e Phoebe Dunn?

— Ţi-o aduc. A ta trebuie să fie. N-a mai venit nimeni de culoare.

Daniel îşi ţinu buzele ferecate. Scopurile scuzau mijloacele. Nu venise acolo ca să se certe, ci venise pentru Phoebe.

Locotenentul făcu un semn cu mâna, iar unul dintre aghiotanţii lui veni, aducând un ghemotoc înfăşat. Marinarul vârî frumosul bebeluş cu pielea neagră în braţele lui Daniel.

— Iat-o pe Phoebe Dunn a ta.

Copilul, de un an sau ceva mai mare, se agăţă de lavaliera lui, apucând nasturele de perlă.

Daniel rămase fără cuvinte. Asta nu era mireasa lui.

— A mai supravieţuit cineva?

— Doar o femeie. A fost luată de familia ei. Era într-o stare foarte proastă.

Locotenentul îşi împături hârtiile, care conţineau numele tuturor pasagerilor.

— Atunci când am pescuit-o din mare, copila purta o rochiţă scumpă. Ne-am dat seama că trebuia să vină după ea vreun bogătaş, aşa, ca tine.

Daniel era singura rudă de acolo a lui Phoebe, dar bebeluşul nu era mireasa lui.

— Dacă nu veneam eu, ce s-ar fi întâmplat cu ea?

— Am fi dat copilul vreunui docher sau celor care lucrează prin bordeluri. Nu se acceptă copiii negri la spital

şi prin orfelinate. Mă bucur că ai venit. M-ai scutit de o grijă. Următorul!

Tremurând, furios, înşelat, Daniel ieşi din rând, dar ţinu copila strâns la piept. N-o putea da înapoi, nu acelui locotenent care ar fi fost nepăsător sau rău faţă de un bebeluş.

Omul lui, domnul Anthon, cel mai nou dintre angajaţi, sări din trăsură.

— Domnule, unde e coniţa?

Daniel clătină din cap, simţind cum i se punea un nod în gât. Nu putea spune că Phoebe murise.

— O, nu, domnule Thackery! N-au voie s-o reţină! Nu pot să vă trateze aşa. Haideţi să…

— Domnule Anthon, te rog! De obicei, îţi apreciez ieşirile. Nu şi acum. Trebuie să plecăm.

Lui Daniel nu-i făcea nicio plăcere să-l certe pe flăcău, dar trebuia să plece neapărat. Tuşi, simţind că-l durea fiecare fibră a corpului.

— Portiera, domnule Anthon.

Tânărul păru descurajat, dar o deschise.

— Da, domnule. Încotro?

— La mătuşa mea. Cred că ea şi doamnele ei trebuie să se fi întors deja de la Bath. Mătuşa… o să ştie ce să facă.

Lacheul aruncă pe furiş o privire spre copilă, care încă mai era strâns agăţată de nasturii lui Daniel.

— Se ţine tare, domnule. Îmi închipui că problemele dumneavoastră juridice nu se termină niciodată.

Ochii de un căprui-închis ai lui Anthon se îngustară; mâna lui închisă la culoare se încleştă pe mantia pe care o scrobise cu mândrie.

— Să sperăm că mătuşa dumneavoastră, Lady Shrewsbury, o să rezolve această mică problemă. De când eram noi doi mici, nu s-a schimbat nimic pentru arapii abandonaţi.

Aşa era.

Oare Daniel nu vedea întâmplându-se acest lucru zi de zi la tribunal? Lucrurile se schimbau abia atunci când sărea el personal în ajutorul altora, la fel ca iubita lui

mătuşă.

Mută copila dintr-un braţ într-altul şi privi cum Anthon ajusta frâiele calului.

Tânărul era un fost derbedeu de pe stradă, care devenise hoţ de buzunare şi pe care Daniel îl ajutase să-şi îndrepte purtările. Daniel era convins că, dacă era încurajat, acel lacheu avea să devină unul dintre cei mai loiali senatori ai lui.

Înţelepciunea domnului Anthon îl uluise pe Daniel până în străfundul inimii. Astfel, el găsi o cale de a cinsti amintirea lui Phoebe.

— Dar s-o iei spre Finchely. Cred că ştiu ce să fac.

— Prea bine, domnule. Îi dăm de veste lui Lady Shrewsbury mai târziu.

Mult mai târziu, după ce Daniel va fi întreprins totul ca să protejeze surpriza pe care voise să i-o facă Phoebe.

Se aşeză în trăsură şi o privi în ochi pe fetiţa dulce din braţele lui.

Avea ochii deschişi, căprui precum grâul copt.

— Phoebe te iubeşte. Îmi dau seama de asta. Aşa că trebuie să te iubesc şi eu.

Micuţa se întinse, îi lovi uşor ochelarii şi îl strânse zdravăn de nas, chestia mare şi borcănată pe care el obişnuia s-o folosească pentru a adulmeca tot felul de bunătăţi.

O curtase optsprezece luni pe Phoebe şi nu auzise nici un cuvânt despre acea fetiţă.

Cum să nu-i vorbească despre fiica ei? Cum să nu-i spună că avea să fie tată vitreg?

Bebeluşul se tot foi şi salivă, dar nu plânse. Daniel luă o bucăţică de pâine din coşul de picnic şi i-o aşeză pe limbă. Copila o înfulecă nesăţios şi, excepţie făcând înghiţitura, nu mai scoase nici un alt sunet.

Soţia lui, ca toate femeile, avusese motivele ei ca să-şi păstreze secretul. Acel gând îl făcu pe Daniel să se simtă mai bine decât cel că Phoebe nu crezuse că el ar fi fost în stare s-o iubească, şi, împreună cu ea, şi copilul altui bărbat.

Ca om al legii, el urma să facă cercetări ca să afle dacă nu cumva exista vreo familie cu inima frântă şi care o căuta pe micuţă, dar, după cum îi spusese şi locotenentul, nu se mai prezentase niciun arap. Copila trebuia să fie fetiţa lui Phoebe.

Încrederea pe care fetiţa o avea în el reuşi să-i aline lui Daniel durerea care îi stăruia în piept. Nu pierduse totul. Mai avea ceva. Avea speranţă.

— Îmi place surpriza pe care mi-ai făcut-o, doamnă.

Vorbi în notele unei şoapte înlăcrimate şi guturale:

— O să cresc copilaşul ăsta, pe Hope… a noastră. Da, Hope, ca să fie minunat.

Cu amândoi pumnişorii încleştaţi pe nasturii lui, fetiţa îi adormi în braţe.

Capitolul 3

JEMINA ST. MAUR

Doi ani mai târziu, 2 iunie 1814
Londra, Anglia

Era un adevăr îndeobşte cunoscut că o văduvă care avea nevoie de salvare pierduse omul şi mijloacele prin care să fie salvată. În cazul meu, de mine depindea să mă salvez.

Groaznic.

Groaznic era un cuvânt atât de banal. N-avea puterea de a descrie suficient de bine nici sentimentele, nici suişurile şi coborâşurile momentului. Mă simţeam groaznic pentru că îmi zvâcnea cotul. După ce îl izbisem de horn, în ultima noastră misiune, rămăsesem cu o rană, una foarte vineţie şi sâcâitoare. Nu se presupunea că trebuia să fiu mai bună, după tot antrenamentul pe care îl presupuneau

operaţiunile secrete de la Aşezământul Speranţă pentru Văduve? Bănuiam că avusesem dintotdeauna o problemă cu înălţimile. Nu-mi amintesc.

Groaznic.

Groaznic, pentru că fazanul fript servit la cină era uscat. Pasărea de pe farfuria mea Wedgwood ar fi meritat să-şi dea viaţa pentru o cauză mai bună. Lipsa unui sos mai acătării sporise parcă şi mai mult cruzimea întregului fapt. Ar fi trebuit ca gazda noastră, Lady Bodonel, să aibă mai multă milă dacă tot insista să organizeze cine săptămânale, la care trebuie să participăm eu şi nora ei, Patience. Buna mea prietenă, noua ducesă de Repington, era la mare căutare, dar nu trebuia s-o las pe Excelenţa Sa să pătimească de una singură din cauza unei păsări gătite în exces. Poate că fusesem bucătăreasă pe vremuri. Nu-mi aminteam.

Groaznic.

Pantofii mei noi şi eleganţi erau rigizi şi strâmţi. M-aş fi abţinut de la a dansa toată noaptea, dar zvonul că eram moştenitoarea sezonului îi făcea pe toţi… ei bine, aproape pe toţi… să mă invite la dans. Cu excepţia unui document cu valoare juridică, ce avea înscrisă în cuprinsul lui o sumă cu numeroase zerouri, nu ştiam de ce aveam cele douăzeci de mii de lire sau dacă mi se cuveneau de drept. Nu ştiam nimic despre asta.

Groaznic, pentru că el se uită la mine, apoi se întoarse. Daniel Thackery, singurul bărbat care nu-mi ceruse mâna, stătea în faţa mea la masă şi discuta cu Lady Shrewsbury, mătuşa lui.

Ce îi spunea? Ce mai avea de reclamat de data asta?

Bărbatul chipeş, mereu zgârcit la vorbă – dacă nu se apuca să te corecteze – se uită iarăşi lung la mine, sau la bandajele care îmi acopereau vânătăile. Copcile pe care mi le pusese doctorul nu puteau fi ascunse de mânecile mele împodobite cu dantelă.

Jucându-se, stângaci, cu mănuşile de dans croite din pânză albă şi împodobite cu fireturi vişinii la manşetă, avocatul meu se încruntă din nou. Păcat de buzele lui moi.

Le-aş fi desenat frumos, dacă aş fi făcut portrete. Chiar dacă eram pricepută în materie de mânuit cărbunele pe hârtie, nu cred să fi fost artistă.

Lui Thackery nu-i plăcea deloc atunci când se rănea vreuna dintre persoanele care lucrau cu mătuşa lui. Şi nici n-aveam voie să-i spunem. Voia să aibă tot mai puţin de-a face cu operaţiunile lui Lady Shrewsbury. Ideea că ne răneam îl agita pe măsură.

Totuşi, existau momente – ca, de pildă, cel de acum – când, la cea de a treia ocheadă, bărbatul care le ştia pe toate nu-şi dădu seama decât prea târziu că-l observasem. Întâlnindu-se, privirile noastre rămaseră pironite una într-alta de parcă am fi fost singuri în încăpere, în toată Londra sau pe întreg pământul. Acea ocheadă părea să spună că parcă am fi împărtăşit vreun secret indecent, ştiut numai de noi doi.

Astfel de picanterii ne-ar fi făcut să râdem, fără îndoială. El mi-ar fi aruncat unul dintre rarele lui zâmbete; ce îi dezvăluiau strungăreaţa care îl făcea să pară tânăr, uman şi mai puţin epuizat.

Dar nu împărtăşeam un asemenea secret. Groaznic.

El se întoarse, iar gândurile mi se risipiră. Am sorbit din paharul de punci. Îngrozitoarea serată a lui Lady Bodonel adunase o mulţime de lume, dar obişnuiţii acelor petreceri – politicieni, aristocraţi şi femei frumoase – îmi deveniseră mai cunoscuţi.

— Nu mai trebuie să mănânci, Jemina, îmi spuse Patience.

Stătea în dreapta mea, îmbrăcată într-o rochie superbă, dintr-un satin de culoarea piersicii, strânsă sub piept cu o panglică de mătase de un portocaliu aprins.

— Poţi să te prefaci. Mişcă mâncarea de colo-colo. Aşa face Excelenţa Sa.

Ducele scăpase din nou de îndatorirea de a lua parte la serată. Invocase drept scuză o îndatorire militară sau ceva legat de Wellington, ori de un tun. Mereu avea câte *ceva* de făcut ca să stea cât mai departe cu putinţă de mama lui.

Scumpa mea Patience suferea în locul lui – mâncarea proastă, oaspeţii veninoşi, care făceau pe furiş glume despre faptul că era străină, iar la toate astea se adăuga muzica proastă a vânătorilor de avere stridenţi, precum Lady Lavinia. Auzisem că acea femeie înveşmântată în auriu era în căutarea soţului cu numărul patru.

O femeie nu făcea rău dacă încerca să-şi asigure poziţia în societate, dar uram faptul că Lady Lavinia se dădea în spectacol, foindu-se pe scăunelul pianului, într-un corset care abia dacă îi acoperea pieptul, şi mai cânta şi fals. N-ar fi trebuit să fie nevoie de aşa ceva ca să atragi atenţia unui bărbat.

Cu o mână aşezată pe abdomen, Patience îşi împinse uşurel farfuria din faţă. Un servitor în livrea argintie se repezi spre masă şi i-o luă într-o clipită.

Chipul ei în formă de inimă, de un măsliniu luminos, păru nespus de uşurat. Patience se aplecă spre mine.

— Lady Shrewsbury mi-a spus că la sfârşitul lunii o să afle unde se ascunde informatorul. Avem timp să ţi se vindece braţul.

— Bine, am spus eu dând din cap în semn de încuviinţare. Văduva Cultony are nevoie de dovezi. Procesul pentru acuzaţia de furt are loc peste câteva săptămâni.

Un lacheu îmbrăcat într-un caftan de un roşu aprins se apropie de Thackery şi îi înmână un răvaş. Avocatului îi scăpă din mână o mănuşă atunci când apucă hârtia. Ochii lui mari şi de un negru-tăciune se conturară ameninţători în spatele ochelarilor. Clipi iute. Sări în picioare.

— Lady Bodonel, mulţumesc pentru invitaţie. O chestiune urgentă…

— Nu. Te rog, ia loc.

— Nu, doamnă, Lordul Primar cere…

Femeia blondă şi mlădioasă pufni apăsat, pe nas, iar sunetul acela îi mişcă penele de păun înfipte în parură.

— Ai fost ridicat în rang. Acum eşti conte. Noul Lord Ashbrook. Când o să renunţi la munca asta şi o să-ţi iei locul care ţi se cuvine în societate?

Thackery îşi muşcă buza, făcu o plecăciune şi apucă

valvârtej spre cea mai apropiată ieşire.

Femeile prezente la cină îşi fluturară evantaiele, iar discuţia se concentră pe domnul Thackery, noul conte de Ashbrook.

Patience mă apucă de mână.

— Şi eu, care credeam că mama Excelenţei Sale, draga de ea, a devenit mai tolerantă şi că de asta l-a invitat la cină! Domnul Thackery e aristocrat. De acum încolo, numele lui o să se regăsească pe toate listele de invitaţi. Sărmanul, Lady Shrewsbury spune că a fost un adevărat pustnic de când i-a murit soţia.

Pianul zăngăni. Lady Lavinia îşi răsfiră degetele peste claviatură şi începu un nou cântec, dar ochii nu îi erau aţintiţi la clape. Ci la uşa pe care ieşise avocatul.

Capitolul 4

DANIEL – DAT ÎN VILEAG DE BÂRFE

Târşâindu-şi paşii pe coridorul reşedinţei din Mayfair a lui Lady Bodonel, Daniel avu senzaţia că pereţii se prăvăleau peste el. Întinse mâna spre lavalieră, de parcă l-ar fi strâns cineva de gât.

Ce mai voia acum Lordul Primar? Oare lui Daniel îi scăpaseră unele dintre manevrele mătuşii lui? Oare vreo văduvă dăduse în vileag organizaţia numită Aşezământul Speranţă pentru Văduve? Oare indiciile duceau la el?

— Daniel, stai!

Şoapta aceea imperioasă îl făcu să se oprească locului. Pocnind din degete, el făcu semn unui servitor.

— Să mi se aducă trăsura!

Servitorul înclină din cap şi o luă la fugă pe covorul auriu.

Apoi Daniel se întoarse spre mătuşa lui.

— Da, Lady Shrewsbury.

Ea îl luă de braţ, desigur că în parte cu afecţiune, însă

pe de altă parte constrângându-l. Femeia era o adevărată forţă a naturii, precum marea atotputernică.

— Nepoate, n-ai răspuns la misivele pe care ţi le-am trimis.

— Am multă treabă la tribunal. Clienţii depind de mine.

— Daniel, ştii că am nevoie de ajutorul tău. Femeile mele…

Cu o smucitură blândă, el îşi eliberă braţul.

— Nu mai pot să fac asta. Mizele sunt prea mari.

Ea îşi încrucişă braţele peste rochia argintie, impecabilă, cu mâneci lungi, iar Daniel se întrebă dacă şi sub mătasea ei se ascundeau răni.

— Acum, că ai ajuns conte, vrei să te retragi din luptă?

El clătină din cap.

— Trebuie să mă duc la Lordul Primar. Nu e niciodată mulţumit de mine. Dacă nu i-ar fi fost frică de dezaprobarea Prinţului Regent, s-ar fi împotrivit numirii mele.

— Ai parte de sprijin. Trebuie să-l foloseşti. Aşa am plănuit.

— Aşa am plănuit? Sau aşa ai plănuit tu?

— Da, Daniel, am planuri pentru viaţa ta. Ţi-am văzut perspectivele de la bun început şi nu m-ai dezamăgit niciodată. Te dedici mereu cauzelor juste. Aşezământul Speranţă pentru Văduve e una dintre acestea.

El îşi şterse ochelarii, încercând să se gândească la o cale de a se înţelege cu o femeie care semăna cu mama lui.

— Faptul că văduvele câştigă mai multe procese la Curtea de Justiţie n-a trecut neobservat. Sau că numele meu se regăseşte pe prea multe documente de eliberare ale deţinutelor de la Bedlam. S-a făcut legătura cu apariţia bruscă a unor dovezi împotriva familiilor influente. Încep să se pună întrebări.

— Legile trebuie puse la îndoială, Daniel. Faci parte din nobilime; poţi să aduci subiectul în discuţie la Camera Lorzilor.

— Mă tot gândesc la asta de când mi-ai spus că

Ducele maur al Florenţei a fost sugrumat de vărul lui.

— Da, dar Alessandro da' Medici a fost, de fapt, înjunghiat.

Iar chichiţa asta trebuia să-l facă pe Daniel să se simtă mai bine? El trase aer în piept.

— N-am de gând să-mi preiau funcţia ca să ies cu atât mai mult în evidenţă.

— Eşti ridicol, nepoate.

— Groaznicul meu unchi rareori făcea uz de funcţia lui. Poate că o să-ţi fac pe plac mai târziu, când o să fie Hope mai mare şi lucrurile se mai aşază, dar nu acum. Ea trebuie să ştie că vin acasă… la timp.

Ochii chihlimbarii ai mătuşii se făcură mari.

— Nepoata mea? Iar nu se simte bine?

— Coşmarurile au devenit mai crunte. N-a vorbit atât de mult timp, iar acum, că vorbeşte, ţipă în timp ce visează. Ea vrea ca eu să îndrept lucrurile. Nu ştiu cum altfel s-o fac decât stând la Finchely şi legănând-o. Asta înseamnă că n-ar trebui să plec la Newgate.

— Asta n-o să se întâmple. Eşti prea deştept. Daniel, eşti un tată bun. Ea e în siguranţă. O să fie foarte mândră de realizările tale.

— Nu şi dacă o să cad în dizgraţie. Nu şi dacă fiecare aspect din viaţa mea e luat la puricat şi distrus.

— Vorbeşti de parcă ai avea ceva de ascuns. Despre ce e vorba, Daniel?

El avea un secret pe care trebuia să-l păstreze, dar scumpa lui mătuşă era prea ocupată să-şi rănească agentele, aşa că nu putea să-i fie de ajutor. Daniel se uită la uşi, sperând ca domnul Anthon să-i aducă trăsura.

— Nepoate, despre ce e vorba?

— Lady Shrewsbury, tu n-ai timp de problemele mele. Trebuie să-ţi găseşti nişte înlocuitoare pentru preferatele tale, ducesa de Repington şi doamna St. Maur.

— Sunt femei foarte capabile şi încă nu şi-au îndeplinit legământul faţă de Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Trebuie să ajute alte femei de cinci ori. O să mai rămână active o vreme.

— O, ba şi-au încheiat socotelile. Excelenţa Sa, ducele de Repington are să i-o interzică soţiei lui, de îndată ce o să afle ce riscuri îşi asumă. Iar doamna St. Maur, femeie blândă, dar gălăgioasă, o să fie luată pe sus de vreun pretendent înainte să-şi piardă viaţa în timp ce se caţără pe acoperişuri.

— Să-şi piardă viaţa? Exagerezi.

— Doamna St. Maur are o rană urâtă la braţ.

Daniel luă mâinile lui Lady Shrewsbury într-ale lui.

— Trebuie să încetăm. Am făcut destule. Tu ai făcut destule.

— Facem progrese. Femeile îşi primesc drepturile înapoi.

— Nu înţelegi?

Daniel aşteptă ca servitorul să treacă de ei, apoi o trase pe Lady Shrewsbury spre un coridor plin cu statui romane ce semănau cu oribilele statui pe care le avea ducele de Repington la reşedinţa lui, Hamlin Hall.

— Mătuşă, dacă se află că am închis ochii şi le-am permis văduvelor să se implice în tâlhării… totul o să fie pierdut. Mica mea Hope are nevoie să ştie că tatăl ei se întoarce acasă.

— Ai probleme, Daniel? Te ameninţă cineva? Spune-mi.

El îşi muşcă buza şi-şi înăbuşi mânia ce-i clocotea în suflet.

— Pot să-mi port singur bătăliile. A venit momentul ca fiecare să-şi vadă de drum. Lasă-le pe ducesă, pe doamna St. Maur şi pe toate celelalte să-şi vadă de viaţa lor. Şi tu ar trebui să faci la fel. Să renunţi la misiunile tale. Să vii să stai la ţară, cu mine şi cu Hope.

— Asta e munca mea de-o viaţă. Femeile au nevoie de alte femei ca să-şi susţină cauza.

— Ei bine, eu nu sunt femeie, ci doar un nepot mult prea protector şi neliniştit. Nu mă încadrez în profilul tău.

Daniel se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Gândeşte-te să mai temperezi lucrurile sau…

— Sau ce?

Trebuia ca ea să-i înţeleagă îngrijorarea, fricile nerostite; el o privi drept în ochi.

— Sau închide definitiv Aşezământul Speranţă pentru Văduve, înainte să moară cineva ori să mă pui să aleg între a-ţi sări în ajutor sau a mă duce acasă, la Hope.

Nedorind să mai zăbovească şi să-i ofere mătuşii şansa de a-l face să se răzgândească, Daniel plecă. Înaintând cu paşi apăsaţi pe coridorul decorat cu oglinzi cu rame opulente, aurite, el ajunse în galeria exterioară. Apoi coborî spre drumul principal şi se nimeri faţă în faţă cu neobişnuita şi ademenitoarea Jemina St. Maur.

Capitolul 5

JEMINA – IMPREVIZIBILĂ FEMEIE

Sigur că l-am speriat. Domnul Thackery, acum contele de Ashbrook, cu ochi de culoarea cerului noptatic, stătea în faţa mea. Ai fi zis că ochii lui erau nişte oglinzi, unele dintre acelea uzate de trecerea timpului, al căror spate de argint s-a tocit şi dezvăluie, astfel, sticla de dedesubt.

— Doamnă St. Maur, ce faci aici? Spune-mi că nu eşti plecată într-o misiune în care să te fi trimis mătuşa mea.

Cu o clătinare din cap, eu i-am întins mănuşa.

— Ai plecat foarte grăbit şi ai scăpat asta, domnule… milord.

El îşi înăbuşi urma de zâmbet care îi înflorise pe buze.

— Doamnă St. Maur, cum ai reuşit să ajungi aici? Adineauri eram pe coridor.

— Eu şi ducesa de Repington am găsit mai multe rute ca să scăpăm de Lady Bodonel.

El luă mănuşa, îşi trecu degetul peste ţesătura fină, de batist, iar apoi şi-o îndesă în buzunar.

— Afacerea asta cu Aşezământul Speranţă pentru Văduve vă face pe toate magiciene, la cum dispăreţi şi apăreţi.

— Măcar nu ne-ai făcut „vrăjitoare”.

— Niciodată.

Îmi strânse mâna o clipă, apoi îi dădu drumul.

— Unii oameni sunt cruzi atunci când nu obţin ceea ce vor, adăugă el.

Secretele pe care ştiam că le ascundea îi scânteiară în ochi precum flacăra unei lumânări. Eram neputincioasă într-un fel, dorindu-mi să mă las atrasă în mreje de lumina lui.

— Asta e cu totul greşit.

Tonul vocii lui nu răsuna baritonal. Cu siguranţă că nu era nici ascuţit, nici strident, ci undeva la mijloc, pătrunzător şi inspirând încredere.

— E greşit să le numeşti în fel şi chip pe femeile care se apără singure. Tu eşti puternică. Cu toatele sunteţi.

— Familiile care le sunt potrivnice văduvelor ne afurisesc. Detestă informaţiile pe care le găsim. Alţii urăsc metodele prin care acţionăm.

Sub strălucirea unei torţe, el îşi prinse, în treacăt, buza între dinţi.

— O, ai auzit ce am discutat cu Lady Shrewsbury!

— Nu crezi că e ipocrit să fii selectiv atunci când vine vorba despre metodele prin care scoţi adevărul la iveală?

— Îmi spui că sunt ipocrit? Îmi fac griji pentru siguranţa ta.

Ridicându-mi braţul bandajat, am scăpat doar un uşor scâncet atunci când mi l-am îndoit peste corsajul rochiei simple pe care o purtam.

— Lord Ashbrook, e minunat că-ţi faci griji. Dar eşti ipocrit.

Gura lui se întredeschise uşor. Apoi se închise şi se întredeschise din nou.

— Dacă tot trebuie să fiu insultat, poţi măcar s-o faci cu blândeţe, nu cu vocea ta gălăgioasă, cu care îţi închipui că şopteşti.

— Cum, de obicei, tu eşti cel care se ocupă cu corectatul celorlalţi, cum să ratez ocazia de a da replică unor platitudini înfumurate? *Fiecare pasăre pe limba ei piere.*

Mi-am acoperit buzele. Scăpasem una dintre frazele care răsunau în visele mele.

— Ei bine, pasărea asta n-o să piară pe limba ei, doamnă.

El îşi coborî uşor capul.

— Ai câştigat disputa cu proverbul tău, doamnă St. Maur. E întuneric. Întoarce-te înăuntru şi bucură-te în continuare de serata lui Lady Bodonel.

El îmi atinse braţul, apoi se retrase imediat, de parcă l-aş fi ars.

N-aveam cum să fac asta, din moment ce el era precum focul. În spatele firii lui riguroase şi al predicilor, ardeau pasiunea pentru dreptate şi dorinţa de a-i proteja pe toţi cei din jurul lui. O văzusem cu ochii mei. Odată, eu şi Patience ne strecuraserăm la Old Bailey ca să urmărim procesul ce o viza pe una dintre tovarăşele noastre. Ashbrook era foarte bun în pledoariile lui.

— Nu renunţa cu atâta uşurinţă, domnule. M-aş putea lăsa convinsă, dacă mărturiseşti.

— Să mărturisesc? Asta ar însemna că am greşit cu ceva, doamnă St. Maur. Mai ai vreun alt lucru de care să mă acuzi, în afară de povestea asta cu ipocrizia?

În ochii lui se ascundeau secrete care îi clocoteau pe sub piele. Dacă aş fi putut să i le scot cu cleştele, aş fi făcut-o. Poate că trebuia să încerc.

M-am apropiat de el.

— M-ai salvat de la Bedlam. Nu cred să-ţi fi mulţumit vreodată.

— Nu e nevoie de mulţumiri. N-ar fi trebuit să te afli acolo. N-ar fi trebuit să ţi se întâmple niciodată una ca asta. Iar acum, fii fată cuminte şi du-te…

— Nu mi-ai spus niciodată cum de s-a întâmplat să mă găseşti. De obicei, o rudă de sânge a văduvei vine la Lady Shrewsbury. A venit şi familia mea?

— O coincidenţă. Faptul că am venit a fost o coincidenţă.

— O coincidenţă cu documente? Ce ştii despre familia mea? Cine sunt cei din neamul St. Ma…

— Acum începi să vorbeşti un pic cam tare. Doamnă, trăsura mea o să fie aici în curând.

— Nu vrei să vorbesc despre familia mea. Nu e prima dată când schimbi subiectul. De fiecare dată când reuşesc să te prind între patru ochi ca să discut despre trecutul meu, îmi distragi atenţia, mă tachinezi, orice numai să nu-mi spui adevărul.

Mâna lui alunecă pe umărul meu, apoi pe braţul rănit. El se apropie atât de mult de mine, încât îi simţeam aroma coloniei, o minunată mireasmă jamaicană. De care chiar îmi aminteam.

— Ai toată viaţa înainte, doamnă St. Maur. Poţi fi oricine îţi doreşti. Nu trebuie să-ţi aminteşti de nimic.

— Faci ca amnezia să pară un lucru plăcut.

— Sunt multe lucruri pe care eu, personal, mi-aş dori să le uit. Acum du-te înăuntru. Nu vreau ca moştenitoarea sezonului să fie acostată de cineva.

— Am uitat totul, mai puţin condescendenţa din vocea unui bărbat. O să intru când vreau, după ce îmi termin interogatoriul la care te supun.

— Interogatoriul? Încerci să-ţi măsori inteligenţa cu mine, doamnă St. Maur?

El îşi coborî capul şi mă ocoli.

— Unde e domnul Anthon?

— Fugi atât de uşor de luptă? Ce anume la mine sau la trecutul meu te face să fii un laş?

— Asta nu e o luptă. Se presupune că suntem în aceeaşi tabără. Rămase cu spatele la mine şi se frecă la ceafă. Femeie, ţi-ai dorit să ieşi şi ai plecat de la cină. N-am niciun control asupra ta, sau vreo responsabilitate să-ţi dau un sfat sau altul. Şi nu e o laşitate faptul că-mi doresc să te gândeşti la siguranţa ta.

— Vrei să ai controlul asupra mea?

Cuvintele mele îl determinară să se întoarcă. O undă de uimire făcu să-i tresară buza de jos.

— Te pricepi la cuvinte, doamnă St. Maur, chiar şi atunci când nici măcar nu încerci. E…

— Îndrăzneţ? Elocvent?

— Tulburător. Unde e vizitiul meu?

— Lord Ashbrook, dacă ar fi să-ţi dau, pentru o clipă, putere asupra mea, ce ai vrea să ştiu?

Ochii lui se aţintiră la mine, iar apoi se închiseră.

— Durerile de care te-ai jelit, cu toatele să-ţi fie alinate. Fie ca graţia divină să te cuprindă şi să te vegheze. Pe tine, toate ale tale fapte, şi fie ca-n vecie să trăieşti.

— Eu… speram doar să spui că mă placi.

El chicoti:

— Sunt câteva versuri dintr-o poezie de Phillis Wheatley, care să-ţi spună să-ţi vezi de viaţa ta. Nu mai suferi pentru ceea ce ai uitat.

— Ţi-aş putea spune acelaşi lucru. Lady Shrewsbury zice că eşti văduv de ani întregi, dar că ieşi foarte rar în societate.

Luminile făcliilor lăsară să se întrezărească o încruntare de toată frumuseţea. Mersesem prea departe. Sau poate că nu îndeajuns de departe.

— Situaţia mea nu contează, doamnă. Doar că nu-mi doresc să ţi se facă vreun rău.

Am zâmbit. Iată îngrijorarea pe care o citisem în spatele mustrărilor lui. N-o luasem razna… n-o luasem razna crezând că mă plăcea.

— Vezi-ţi de drum, doamnă St. Maur, înainte să se răspândească zvonuri despre cum neasemuita de la balul lui Lady Bodonel a stat de vorbă cu negriciosul conte de Ashbrook.

Plutea o notă de amărăciune în acele ultime cuvinte ale lui, dar n-am mai avut şansa să-i pun nicio întrebare.

Mă conduse înăuntru. Un lacheu deschise uşa, iar Lady Shrewsbury se ivi chiar în faţa mea, aşteptând.

— Doamnă St. Maur, aici erai, spuse ea.

— Da, doamnă. Mulţumesc că mi-ai ţinut companie… milord.

Am traversat agale coridorul, zâmbind la pereţi şi la oglinzile strălucitoare.

Văzusem ceea ce-mi dorisem şi-mi confirmasem că noul lord Ashbrook era unul şi acelaşi cu domnul Thackery.

Îmi ascundea unele lucruri şi era dispus să se folosească de orice, inclusiv de farmecul lui, ca să-mi distragă atenţia.

No kya, nu conta, eram fermecată, dar el era singurul bărbat pe care Lady Shrewsbury ne interzisese nouă, femeilor de la Aşezământul Speranţă pentru Văduve, să-l ademenim în mreje.

Capitolul 6

DANIEL – TREBURI DE FAMILIE

Urmărind cum imposibila şi adorabila femeie reveni la dineu, Daniel simţi cum sângele începea să-i fiarbă în vene. Bănuia că părul, de un castaniu viu, cu reflexe din roşul lui preferat, îi ajungea Jeminei până la talia subţire, poate că până la şoldurile voluptuoase. Cosiţele ei erau ridicate, iar din ele unduiau bucle care îi mângâiau gâtul lung, un gât care poate că fusese împodobit cu bijuterii de-a lungul vieţii pe care ea o uitase.

Bijuteriile dobândite sau, mai curând, furate prin comerţul cu zahăr, trebuiau date uitării.

— Daniel, nu. Nu ea.

— Nu *ea* ce, mătuşă?

— Nici ea şi nici vreo alta dintre văduvele mele.

El nu se gândise la nimic mai mult, nu-i aşa?

Bineînţeles că nu.

Nu atunci când trecutul ei putea să distrugă tot ceea ce se chinuise el să protejeze. Îşi curăţă ochelarii.

— Toate problemele astea cu Aşezământul Speranţă pentru Văduve sunt prea complicate. Iar acum am fost chemat de Lordul Primar în persoană. La ora asta!

— Străzile sunt aglomerate, Daniel. Ar putea să-ţi ia un ceas sau chiar mai mult ca să ajungi la el. Te-ai gândit

să nu te duri, pur şi simplu?

Daniel se trase uşor de gulerul cămăşii, întrebându-se cât de mototolită îi era lavaliera care mai devreme fusese impecabilă.

— Trebuie să mă duc. Orice întârziere îi dă Lordului Primar timp să-şi formuleze propriile speculaţii în legătură cu conspiraţiile despre care am discutat. La ora nouă seara o să-i spulber cele mai proaspete suspiciuni şi sper ca niciun mesager să nu se arate pe la Finchely. În felul ăsta, nimeni n-o să fie luat pe sus din cauza Aşezământului Speranţă pentru Văduve.

— Ei, nu e ca şi cum ai fi greşit vreodată cu ceva. Ai putea să te faci preot.

Daniel tresări în clipa în care se gândi la cel care devenise. Sau la cel care se forţase să devină.

— Eram îndrăzneţ şi impulsiv pe vremuri.

— Niciodată, Daniel. Ai fost întotdeauna responsabil.

Acea versiune a lui pe care o tot lăuda Lady Shrewsbury părea a fi fost un ins de-a dreptul jalnic. Căutase să devină cel mai bun avocat şi tată cu putinţă. Nimeni nu putea să-l pună vreodată la îndoială pe un burlac care o creştea pe Hope departe de familia Dunn din Jamaica.

— E timpul pentru o schimbare, mătuşă. Doi ani din viaţă pe care mi i-am trăit ca un călugăr, unul satisfăcut de sine şi aparent ipocrit, au fost prea de tot. Oare un dram de impulsivitate ar putea să-mi afecteze reputaţia? Sunt multe de luat în calcul.

— Daniel, te comporţi ridicol.

— Nu, asta-i o temă de gândire. Poate că există vreun bordel pe care aş putea să-l vizitez după întrevederea cu Lordul Primar, iar apoi să şi ajung la timp la Finchely, ca să iau micul dejun împreună cu micuţa mea Hope.

Spunând o asemenea prostie cu voce tare, Daniel simţi că parcă apăsarea din piept i se mai astâmpărase. Chiar că trebuia să facă schimbări în viaţa lui.

Mătuşa îl îmbrăţişă.

— Eşti un bărbat tânăr, Daniel, şi un tată bun. Du-te

acasă. Nu mai lăsa pe nimeni să te ameninţe.

— Foarte drăguţ din partea ta să spui asta, dar apoi o să inventezi, la aşezământ, tot felul de misiuni care să-mi umple programul. Desigur, asta o să ducă la o altă întâlnire cu Lordul Primar.

Ea îl trase uşor de ureche.

— Să continui să-ţi vezi de viaţă n-are nimic a face cu Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Îţi doreşti cu ardoare compania unei femei? Ia-ţi o soţie. Au trecut doi ani de când a murit Phoebe.

Lui Daniel îi reveni migrena de care crezuse că scăpase. Gândurile dispreţuitoare la adresa căsătoriei, alimentate de suferinţele îndurate de femeile mătuşii lui, îl făceau să nici nu vrea să audă de o asemenea posibilitate.

Cu un sărut apăsat pe obrazul lui Lady Shrewsbury, el se întoarse la pledoaria finală.

— Închide aşezământul, mătuşă, până nu păţeşte cineva ceva, până nu pierdem totul. Îţi dau răgaz până la sfârşitul lunii să decizi dacă ai nevoie de ajutorul meu ca să faci asta.

O lăsă pe femeie clătinând din cap şi respingându-i sfatul înţelept, dar cea mai inteligentă persoană pe care o cunoştea trebuia să ajungă, inevitabil, la aceeaşi concluzie cu el. Aşezământul Speranţă pentru Văduve devenise prea periculos. Trebuia să ia sfârşit.

Capitolul 7

JEMINA – SFÂRŞITUL LUI IUNIE, ÎNAPOI LA TREABĂ

În acea noapte răcoroasă de vară, ceaţa era umedă şi înăbuşitoare. M-am ascuns în umbrele de la Lincoln’s Inn[1], aşteptând ca prietena mea să deschidă ferestrele. Nu trebuia să fim descoperite. Cu siguranţă că avocaţii care

1 Honorable Society of Lincoln's Inn - unul dintre cele patru barouri londoneze din care fac parte avocaţii din Anglia şi Ţara Galilor

lucrau aici ne-ar fi trimis înapoi la Bedlam. Nu era ca şi cum am fi putut recunoaşte că ne aflam într-o misiune secretă.

Gustul de vată de zahăr ars, un zahăr ars care depăşise cu mult stadiul de caramel cremos şi se făcuse ca o zgură, zăbovea pe limba mea chiar şi după ce plecasem de la cea mai recentă petrecere dată de Lady Bodonel. Substanţa aceea înnegrită, servită ca glazură pe desert, avea un gust atât de amar încât mă durea stomacul. Totuşi, aş fi preferat să mă aflu în salonul lui Lady Bodonel şi să zâmbesc mâncând otrava aceea, decât să fiu nevoită să mă strecor pe ascuns, folosindu-mă de o frânghie, şi să mă legăn pe lângă una dintre laturile clădirii. Braţul meu îşi revenise în mare parte. Ar fi fost păcat să mă rănesc din nou.

Am tras de funie. Cârligul de suliţă – sau *assegai*[2], cum îi spunea Patience – părea să fie sigur. Ea îl aruncase şi îl agăţase într-o ramură din vârful stejarului care creştea în imediata apropiere a clădirii.

Unde era prietena mea? De ce nu deschisese fereastra?

Mi-am ridicat, cercetător, privirea spre bolta deasă de frunze, dar n-am reuşit s-o văd. Patience n-avea niciodată nevoie de mai mult de câteva minute ca să deschidă ceva. De ce să fie mai complicat astă-seară?

— Patience?

Am vorbit în şoaptă, adică m-am străduit s-o fac. Mi se spusese că vorbeam prea tare, dar părerea avocatului meu nu conta… prea mult.

— Aproape că am intrat, Jemina. Sunt mai înceată decât de obicei. Mi s-a făcut rău de la mâncarea aia.

— Şi ţie? Crezi că soacra ta a făcut-o intenţionat?

— Lady Bodonel? Nu. Doar că e o gazdă îngrozitoare, dar toată lumea vine la ea fiindcă e mama lui Busick. Sărmanul meu duce!

Auzul vocii lui Patience linişti tensiunea din muşchii mei.

Încă eram în siguranţă, ea încă mai era cu mine.

---

2 Suliţă lungă de lemn, cu vârf metalic (în Africa de Sud)

— Grăbeşte-te, Excelenţa Ta.

Patience nu răspunse, dar ştiam că detesta să mă adresez cu titlul ei. Poate că găsise o cale să intre.

Am tras aer pe nas cu lăcomie şi mi-am umplut pieptul, de parcă era ultima dată. Rugăciunea mea: *să nu meargă nimic prost.*

Ştiam cum era atunci când lucrurile mergeau prost. Te simţeai de parcă te scufundai în ape adânci, de parcă valurile reci se dezlănţuiau cu şi mai multă forţă, învăluindu-ţi picioarele, apoi genunchii, apoi aproape ajungându-ţi deasupra capului…

— Haide sus, Jemina! Am intrat. Frânghia e sigură. *Assegai* se ţine bine.

Palmele îmi erau lunecoase din pricina transpiraţiei. Ultima dată, alunecasem şi aproape căzusem de pe acoperiş, aproape că-mi rupsesem braţul.

— Jemina, nu te las să cazi. Ne asumăm riscurile astea pentru aşezământ, pentru surorile noastre. Pentru doamna Cultony, Jemina. Poţi s-o faci. Îţi iese mereu.

Dacă era ca doamna Cultony să recâştige vreodată custodia copiilor ei, avea nevoie de notiţele întocmite de avocatul Coroanei. Astfel, putea să conteste acuzaţia falsă pe care o făcuse familia răposatului ei soţ şi să le demaşte membrilor ei planul de a o înşela.

Cu gândul la biata femeie, mi-am ridicat piciorul şi mi l-am apăsat pe trunchiul copacului.

— Ţine frânghia. Nu-mi place când se leagănă.

— Poţi să ai încredere în mine, Jemina.

Puteam. Patience mi-o dovedise de nenumărate ori. Eu mă îndoiam de mine.

Cu o strângere fermă, am început să mă caţăr şi mi-am înfipt tălpile încălţărilor cu cataramă în scoarţa noduroasă a copacului. Rugăciunea văduvei nu mi-a părăsit o clipă buzele:

— Cel de Sus e protectorul văduvelor şi ne dă alinare şi sprijin. El e speranţa văduvelor.

S-o spun cu voce tare era mai bine decât să recit *Rugăciunea lui Iisus* sau oricare alt text scurt din Scriptură

care să fi rămas în memoria mea presărată cu atâtea goluri. Faptul că suferisem de amnezie în ultimii doi ani făcea ca totul, cu excepţia prezentului, să fie ceva nesigur.

— Ai ajuns la jumătate, Jemina. Lady Shrewsbury avea dreptate, în birou sunt patru mese de lucru, adică patru avocaţi. Informaţiile pentru doamna Cultony trebuie să fie aici.

Bum! Am nimerit cu faţa direct în frunze. Mirosul de stejar şi de ţelină tăiată îmi luă cu asalt nările. Urcând încă vreo câţiva metri, am văzut zâmbetul lui Patience, chipul ei în formă de inimă.

Apoi am alunecat.

M-am pregătit să mă prăbuşesc la pământ şi să iau, fără voia mea, o gură de noroi, dar Patience m-a apucat de braţul sănătos şi m-a tras pe pervaz.

Ţinându-mă strâns de ea, am refuzat să-i dau drumul. Bătăile nebuneşti ale inimii au început să-mi vuiască în tot trupul. Nici nu mai ştiam dacă inima îmi mai era la locul ei, în piept.

— Totul e în regulă. Uită-te la mine, Jemina. Totul e în regulă.

Plămânii îmi şuierau.

— Mulţumesc.

— Îmi pare rău, Jemina. O prietenă mai bună ar găsi o cale mai uşoară de a intra în clădire şi nu te-ar obliga să te confrunţi cu temerile tale.

— Nu mi-e frică de toate locurile înalte, ci doar de cele în care nu putem folosi scările.

Am strâns-o atât de tare, că ai fi zis că mă trezise dintr-un coşmar.

— Tu eşti cea mai bună. Cu cât recuperăm mai repede documentele privitoare la custodie ale doamnei Cultony, cu atât o să ne întoarcem mai repede la Excelenţa Sa şi o să ne bucurăm, cu pământul sub picioarele noastre, de un ceai fierbinte.

— O, te rog, nu-l lăsa pe Busick să afle că am… ei bine, ştii tu… că am venit… ăăă… hmmm, neinvitate la Lincoln’s Inn.

Razele lunii, furişate prin ceaţă, îi accentuau lui Patience ochii negri. Ea ştia că asta era o spargere, chiar dacă nu luam decât nişte documente.

Scoase din buzunar două lumânări şi aprinse una pentru mine, una pentru ea.

Am mângâiat ceara catifelată care ardea, iar mirosul ei de miere mi-a amintit de inocenţă, dar ce inocenţă să aibă focul? Eram vinovate pentru că făceam ceva greşit ca să îndreptăm nişte greşeli.

Patience ridică din umeri.

— Trebuie să verificăm toate birourile ca să-l descoperim pe cel al avocatului acuzării din cazul văduvei Cultony.

Patru birouri.

Două dintre ele erau pline de cărţi şi de teancuri de file cu însemnări legate cu panglici stacojii.

Pe altul erau stivuite documente care alunecaseră pe un scaun. Ultimul, aflat lângă o canapea de un cafeniu-deschis, îmi atrase atenţia. Îngrijit şi ordonat, avea să fie uşor de cercetat. Rigoarea simplă a stivei care trona în centrul biroului, felul în care ea se păstra la egală distanţă de marginile blatului de lemn, erau ceva fascinant în sine. Ce fel de bărbat era atât de îngrijit?

La lumina lumânării pe care o ţineam în mână, am admirat scrisul frumos al acelui avocat, precum şi întrebările lui abile legate de mărturia unui martor, adnotate pe margini.

Scrisul de mâna îmi părea cunoscut.

Acel manuscris era al avocatului Thackery, iar biroul era al lui, de asemenea.

Pulsul începu să-mi bată nebuneşte. Lui Thackery nu-i scăpa nimic. Ceea ce făceam acum părea mai rău decât o spargere, părea o profanare. Mi se strânse stomacul de parcă aş fi mâncat iarăşi din caramelul acela ars.

— Patience, de ce ar vrea Lady Shrewsbury să intrăm într-un birou în care lucrează nepotul ei? Nu putea să facă el rost de documente?

— Poate că nu mai vrea să-l implice. Asta înseamnă

că avem cu un birou mai puţin de verificat. El n-ar accepta niciodată un caz intentat împotriva unei văduve înşelate.

Avea dreptate.

Omul acela era pe cât de ţâfnos, pe atât de cinstit.

— Lasă-mă să aranjez lucrurile la loc, ca să nu găsească niciun cusur.

Am aşezat cu grijă teancul, aliniind marginile documentelor şi riscând să mă tai în hârtie. Foile nu voiau nici în ruptul capului să-mi facă viaţa uşoară. Se tot mişcau şi alunecau.

„Respiră!” mi-am spus.

Nu trebuia să mă grăbesc. Am aşezat paginile frumos, una peste alta. Apoi mi-am văzut numele de familie scris pe una dintre ele, „St. Maur”. M-am mai uitat odată şi mi-am citit tot numele: „Jemina Monroe St. Maur”.

Mi se părea ciudat să-mi privesc numele scris, cel pe care fusesem nevoită să-l învăţ din nou în ultimii doi ani. Era lipsit de viaţă… şi fără amintiri de care să-l leg.

— Jemina, ai găsit ceva?

— Contractul meu de căsătorie, „Jemina Monroe măritată cu Cecil St. Maur”. Ce nume mai e şi „Cecil”? De ce nu un nume care să sugereze un bărbat plin de pasiune, cum ar fi „Cezar”?

Patience veni lângă mine şi ridică documentul.

— „Jemina St. Maur”. E posibil să mai existe o altă Jemina St. Maur?

— Poate că da, însă nu una pomenită într-un document care să se afle pe biroul lui Daniel Thackery. Avocatul care a ticluit peste noapte o zestre de douăzeci de mii de lire consfinţită printr-o înlănţuire nesfârşită de documente, a uitat să mi-l arate pe ăsta.

Ce prostie din partea mea să-i accept pur şi simplu ajutorul fără să-mi pun întrebări! Ce prostie din partea mea să cred că omul care mă salvase de la Bedlam era cinstit!

— De ce să nu-mi dea documentul ăsta?

— Actul are sigiliu de Jamaica. Indiile de Vest. Tu *vii* din insule.

Frânturile din viaţa aceea – o pană viu colorată

atingându-mi bărbia, crâmpeie de culoare, soarele cald – trebuiau să fie adevărate.

— Jemina?

Buzele mele păreau incapabile să se deschidă. Amuţisem.

Patience mă cuprinse în braţe şi mă mângâie uşor pe spate.

— Totul o să fie bine. Te rog, dezmeticeşte-te!

Gândurile mi se limpeziră.

— Patience, am fost măritată cu un bărbat care a avut bunul-simţ să-mi lase bani, iar eu n-am bunul-simţ să-mi aduc aminte de el!

— Nu e vina ta.

— O contuzie la nivelul craniului, după cum au spus medicii înainte de a-mi oferi acest nume, „Jemina St. Maur”.

Am simţit că mi se făcea rău din nou. Aproape că-mi aminteam de un loc anume, dar nimic despre soţul meu.

— Eşti puternică, Jemina. Patience îşi ţinu mâinile pe mine, ajutându-mă să-mi păstrez echilibrul. Tu m-ai ajutat să rămân întreagă la minte atunci când credeam că totul era pierdut. Mi-ai luat apărarea atunci când eu nu puteam s-o fac. Orice ar însemna descoperirea pe care tocmai ai făcut-o… o să-i dăm noi de cap.

— Daniel Thackery, contele de Ashbrook, îmi cunoaşte secretele.

Înnebunită, m-am întors şi am căutat febril prin teancul de documente, teancul care ar fi trebuit să fie atât de compact încât eu să nu fi văzut contractul.

— El ştie. El ştie despre mine.

Urmărindu-mă din priviri şi dând din cap, Patience rămase în spatele biroului.

— Atunci, haide să ne uităm prin sertarul omului. Să vedem ce mai ascunde.

— El ştie detalii despre viaţa mea şi a ales să mi le ascundă.

— Poate că n-a găsit o cale potrivită ca să-ţi spună ceea ce ştie. Mereu vă certaţi sau vă ignoraţi unul pe altul.

Sau îmi recită poezii pe întuneric.

Mi-am aţintit din nou privirile la birou şi am început să revăd toată grămada de hârtii. Am găsit curând o bucată de ziar ruptă din *Cornwall Chronicle,* un registru din Jamaica.

— O listă de nume... o listă cu pasagerii care au plecat din colonie.

Mi-am văzut numele, din nou numele meu întreg – „Jemina Monroe St. Maur”. Alături era scris cuvântul *GĂSITĂ.* În dreptul numelui de „Cecil St. Maur" erau scrise cuvintele *DAT DISPĂRUT.*

Ştiam.

— Ei, bine, asta a fost dovada lui Ashbrook că eram văduvă. De aceea am fost dusă la Aşezământul Speranţă pentru Văduve.

— Îmi pare rău, Jemina.

Prietena mea luă lista.

— Nava se numea *Minerva.* Contesa poate…

— Ce? „Problema” mea e rezolvată. Am ieşit de la Bedlam. Am o moştenire. După ce am ajutat a cincea văduvă, eu am terminat-o cu aşezământul.

— Nici să nu te gândeşti. Suntem împreună în povestea asta. Ducele, soţul meu, o să descopere mai multe. El o să te apere. Iubeşte discreţia – şi să se ocupe de treburile *mele.* Cred că aproape toţi servitorii lui sunt militari sau îi sunt aliaţi.

Patience era curajoasă şi independentă, dar atât de sigură de soţul ei! M-am întrebat dacă iubisem în acelaşi fel un bărbat pe nume Cecil.

Răceala dinlăuntrul meu îmi spuse că nu, nu un Cecil. Am parcurs lista de pasageri de pe *Minerva,* căutând mai mulţi membri ai familiei St. Maur – o soră, un frate, un copil?

Nimic.

Dacă, oare, vedeam oameni care erau sânge din sângele meu şi nu simţeam nimic?

— Avem o misiune, Jemina. Avem o văduvă de salvat.

— Mâine o să mă gândesc la mine.

M-am apucat să ordonez stiva perfectă de documente. Biroul lui Thackery trebuia să arate neatins,

chiar dacă voiam să-i dau foc.

— O să observe scrumul de la fitilurile lumânărilor.

Podelele scârţâiră. Cineva se afla pe coridor.

Patience sări iute pe fereastră, ca să ajungă la frânghii, şi se furişă în copac.

Nu mai aveam timp s-o iau pe urmele ei.

Am stins lumânările, am închis fereastra şi m-am ascuns în spatele canapelei.

Capitolul 8

DANIEL – SPARGERE ŞI DISTRACŢIE

În faţa uşii de la biroul comun din Lincoln’s Inn, însoţitoarea lui prea afectuoasă din acea seară, Lady Lavinia Nell, rămase în spatele lui Daniel, cu braţele înfăşurate în jurul pieptului lui, asemenea unui frac fin şi scump.

El îi îndepărtă mâinile cu delicateţe şi căută cheia în buzunarul hainei.

— Ăsta e biroul meu, Lady Lavinia. Arunci o privire, iar apoi te conduc înapoi la trăsură.

— Eşti încă în toane proaste din cauza avocatului care te-a supărat înainte de cină.

— Domnul Mosey a lucrat pentru unchiul meu. Omul e o lepădătură.

Amândoi erau.

Daniel scăpă cheia, dar o prinse înainte ca Lavinia să pună mâna pe ea.

— Da, Mosey mi-a stricat seara. Cabinetul Tonbridge îi reprezintă pe cei care se ocupă cu afaceri dubioase. Negustori de sclavi, transportatori intercoloniali de pasageri – activităţi îndoielnice, ticăloase.

Ea îl mângâie pe Daniel pe umăr, urmărind cu degetele conturul fracului protocolar, de culoarea abanosului.

— Lasă-mă să te scutur şi să redau strălucirea ochilor tăi.

— Lavinia, du-te acasă. N-am chef de distracţie.

— De ceva ai tu chef, altfel de ce mă aflu aici?

Ar fi fost o lipsă de politeţe din partea lui să spună că avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia, că era nervos fiindcă îl văzuse pe noul pretendent al doamnei St. Maur, domnul Willingham, dându-i târcoale acesteia.

— Deschide uşa, Lord Ashbrook. Vreau să văd locul în care se echilibrează balanţa justiţiei.

— Asta se întâmplă la tribunalul Old Bailey, nu aici. Treci marţi pe acolo. Am un proces în care sunt avocat al Coroanei.

— Lasă-mă să intru, Daniel.

Ea se ghemui mai aproape şi fu cât pe ce să-l împingă în mânerul uşii.

— Biroul pare cam mic.

El se chinui să scape, punând mai mult spaţiu între ei.

— E destul de mare.

— Pari neliniştit, domnule. O să-ţi facă bine un coniac sau un vin de Porto. Sau, poate, reuşim să facem ceva ca să te mai relaxezi?

Daniel nu obişnuia să bea decât câte o gură din când în când, la ocazii, ca să nu-şi supere gazda sau prietenii.

— Nu, draga mea. Sunt neliniştit. Pun la încercare o dădacă nouă, acasă. E prima noapte după mult timp când nu-mi duc eu însumi fetiţa la culcare.

— Am auzit că a trecut mult timp de când n-ai mai dus la culcare o femeie.

El scăpă din nou cheia.

— Nu da atenţie bârfelor. Tu ar trebui să ştii câte parale fac ele. Bâjbâind prin întuneric, găsi cheia lângă pantoful de mătase albă al femeii. Daniel refuză invitaţia piciorului ei lung, care se apropie de faţa lui, şi ţâşni iute în sus.

— Lavinia, nu! Încetează, milady!

— Nu sunt căţeluşul tău, Daniel. Dar mă pricep foarte bine la comenzi.

— Atunci aş putea să ţi-l dau pe Max o săptămână. Mopsul meu încă e un câine arţăgos.

— Nu asta îmi doresc eu.

Daniel împinse cheia în broască. Uşa se deschise cu un scârţâit şi el aprinse lămpile de pe perete.

— Vezi, nimic ieşit din comun. Du-te acasă. Ai făcut turul complet.

Lady Lavinia se strecură înăuntru. Rochia ei de culoarea granatului avea un decolteu adânc. Lăsa la vedere forme voluptuoase şi o invitaţie la intratul în necazuri, genul de necazuri de care lui îi era dor.

— Daniel, îţi mai aminteşti de perioada în care îţi plăcea compania mea?

Degetul lui mare alunecă pe zimţii cheii de alamă, dintre care unii erau ascuţiţi, iar alţii, uzaţi de trecerea timpului. Se lăsase ispitit de Lavinia, dar totul fusese doar o reacţie alimentată de gelozie.

— Daniel, ai amuţit. Îţi mai aminteşti de noi, de cum eram altădată?

Lady Lavinia fusese prima lui relaţie amoroasă importantă, dar un tânăr necopt şi aflat la începuturile lui în avocatură nu era ceea ce-şi dorea fiica unui marchiz. O asemenea fiică năzuia la buzunarele mai adânci ale nobililor.

Daniel puse cheia deoparte.

— Suntem amândoi mai în vârstă şi mai înţelepţi. Şi niciodată lipsiţi de prudenţă.

— Erai atât de amuzant, scandalos de amuzant, iar acum eşti nobil. Ar trebui să sărbătorim cu şampanie şi cireşe.

Ea îşi trecu degetul peste pieptul lui.

— Am auzit că unchiul tău s-a străduit din răsputeri să împiedice ridicarea ta în rang. A murit în chinuri?

Da. Înecându-se cu propria vomă.

— Sunt doar zvonuri. Du-te acasă.

— Rareori te-am văzut ducând la buze un pahar de vin. Răposatul conte de Ashbrook iubea paharul. La fel şi tatăl tău.

Gemând, Daniel se mută în spatele biroului. Tatăl lui fusese un beţivan notoriu, jalnic şi care dezamăgise pe toată lumea. Lipsa de control a acelui om îi reamintea mereu fiului său de însemnătatea cumpătării.

— Nu trebuie să întrec măsura ca să mă bucur de serile mele, Lavinia. Stând pe birou, ea se întoarse şi-şi puse pantoful pe spătarul scaunului lui.

— Te-am urmărit, Daniel, ţi-am văzut ascensiunea în instanţe. Chiar dacă eşti unul dintre preferaţii lui Prinny[3], ai muncit de două ori mai mult ca să devii unul dintre cei mai buni avocaţi ai Coroanei.

Spusele ei îl făcură să zâmbească. Prinţul Regent chiar îşi susţinea favoriţii, arapi extraordinar de talentaţi precum Bridgetower, virtuozul violonist; Richmond, premiatul pugilist; şi Daniel, mintea cea socratică. Acelea erau victoriile prinţului.

— Am auzit că lucrezi mereu, dragul meu. E o mare risipă să fii atât de sârguincios, concentrat pe muncă, şi chipeş.

Acum Lady Lavinia stătea lângă el. Degetele ei trecură pe după lavaliera lui şi i se strecurară pe sub cămaşă.

— Ştii ce se zice despre cei care nu fac decât să muncească, fără niciun pic de distracţie, Daniel, scumpul meu.

El îi sărută mâna şi o mută pe scaunul lui.

— Cred că asta se aplică unui băiat pe nume Jack[4]. Eu, pe de altă parte, am alt nume şi altă etică. Munca e distracţia mea.

Alunecând de pe birou, ea se ghemui lângă el şi-şi furişă din nou mâna spre haina lui. Daniel se îndoia că ar fi

---

3 Poreclă afectuoasă dată de supuşi regelui George al IV-lea (1862-1830)

4 Referire la un proverb englez - *All work and no play makes Jack a dull boy*

căutat scame.

— Daniel Thackery, noul Lord Ashbrook. Sună atât de frumos.

— Lady Lavinia, te rog. Ai promis să pleci după ce-mi vezi biroul. Trebuie să fiu în curând acasă, pentru fiica mea. Nu mă interesează să am o amantă de ocazie.

— Te-ai gândit să-ţi iei o soţie de ocazie, Daniel? O femeie cu relaţii ar putea să-ţi fie de folos. Aş putea chiar să te ajut cu chestiile plictisitoare, de genul petrecerilor şi altele asemenea.

El întoarse privirea şi-şi căută notiţele într-un sertar. Una despre Phoebe ar fi putut să fie acolo.

— Procesul de mâine o să fie istovitor.

— Îmi pare rău. Am uitat de devotamentul tău nestrămutat faţă de o femeie pe care n-ai întâlnit-o niciodată. O, Daniel, încă mai eşti îndrăgostit de ea?

Poate.

Cum să nu fie, când îi citea scrisorile în fiecare seară. Îşi închipuia conversaţiile pe care le-ar fi purtat despre ea… despre fiica lui, Hope.

— Daniel, arăţi de parcă ai fi înghiţit o lămâie.

El se strădui să schiţeze zâmbetul pe care îl păstra pentru judecătorii neînduplecaţi.

— Ai puţină milă, Lavinia. Sunt sigur că ţi-a pasat măcar de unul dintre cei trei soţi pe care i-ai avut.

— Dar eu l-am avut pe fiecare dintre soţii mei. Tu ai nişte scrisori. Deja ea întrecea un pic prea mult măsura.

— Lavinia, te rog să pleci.

Ea îl mângâie pe umeri, apoi vorbi în şoaptă, lângă gâtul lui:

— Te tachinez, Daniel. Eşti mereu atât de serios, atât de precaut! Când se mai distrează Daniel?

Era scandalos ca el să se afle în acea încăpere, biroul în care lucra, împreună cu o femeie cunoscută pentru aşa ceva.

Daniel se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— Eu şi doamna Dunn ne-am întâlnit de o mie de ori în scrisori, îmi amintesc fiecare rând, fiecare vorbă de duh.

Cred că te-ai amuzat destul pe seama mea. Noapte bună!

Ea se apropie agale şi trânti uşa, apoi îl cuprinse de mijloc.

— Vorbe! Îţi plac la nebunie, dar, din câte îmi amintesc, faci cea mai bună treabă în tăcere.

— Pe atunci eram tânăr. Acum sunt un bătrân cu responsabilităţi.

— Ai abia treizeci de ani. Eşti în floarea vârstei.

Unghiile ei se înfipseră în muşchii încordaţi ai spatelui lui.

— Soţia potrivită poate să te ajute.

— Ai grijă cu vesta! Ţesătura e delicată.

— Atunci, ar trebui s-o dăm jos.

— Nu, Lavinia! Şi nu, n-am nevoie de o soţie. Iar tu ai prea multă personalitate ca să fii o simplă amantă. Cel mai bine e să rămânem prieteni.

— Te vreau, Daniel, şi vreau să te însori cu mine.

De ce mătuşa lui şi, acum, Lavinia, tot încercau să-l însoare?

— Daniel, eşti prea bun pentru scumpa şi bătrâioara Lavinia? Umbli după vreuna dintre tinerele acelea neprihănite. Una dintre făpturile feciorelnice care nu s-ar uita de două ori la tine pentru că nu eşti un gentleman care să se fi dedat plăcerilor.

El îşi înclină uşor capul şi o privi lung.

— Dacă aş avea nevoie de companie, mi-aş alege o amantă discretă, asupra căreia să nu planeze niciun scandal, nu o soţie. Nu din nou.

— Te-ai schimbat, Daniel. Sau o să-mi ceri să-ţi spun „Lord Ashbrook”? Ţi s-au urcat ifosele la cap de când ai fost ridicat în rang. Nu mai sunt destul de bună pentru tine.

— Vrei să spui că sunt un avocat cu nasul pe sus?

Buzele ei se strânseră ferm, dar el o provocă să pomenească de lucrurile pe care toţi prietenii lui din lumea bună fuseseră învăţaţi – chiar de către el – să le treacă cu vederea… rasa lui, tatăl lui şi, mai nou, fiica lui. Ceilalţi prieteni pe care îi avea îşi învăţaseră, şi ei, lecţia.

Lavinia râse; trilurile vibrară pe pieptul lui încordat. El

se relaxă şi i se alătură.

— Nu te aşteaptă nimeni acasă, Lady Lavinia? Un pudel, vreun alt soţ, vreun instructor de călărie?

Ea îşi înfipse mâinile în părul lui ondulat şi des, i-l aranjă de-o parte şi alta a capului şi i-l ridică în creştet, iar apoi îi cuprinse gura într-un sărut.

Lavinia era irezistibilă şi iscusită la sărutat, iar Daniel pierdea teren. Era un bărbat singur, la urma urmei. Iar o femeie care ştia ce-şi dorea nu era totuşi o minunăţie?

Ea reuşi să-i scoată haina, dar Daniel se simţea apăsat de josnicia ideii de a se lăsa sedus în biroul lui, spaţiul în care muncea din greu ca să-şi câştige locul în lume. Se eliberă din strânsoarea Laviniei şi observă cum canapeaua căpătase două picioare în plus.

Doi pantofi uzaţi.

— Daniel, ce s-a întâmplat?

Pantofi cu catarame.

Scandalul plutea în aer. Un martor!

— A apărut o probă-surpriză, Lavinia. Acum trebuie să ne luăm rămas-bun.

— Daniel?

— O informaţie nouă. El arătă spre pantofi; unii pe care îi văzuse mai devreme în acea seară, în timp ce dansau cu Willingham. O conduse pe Lady Lavinia până la uşă. O să continuăm discuţia asta mai târziu.

— Oare, drăgălaşule? Sau o să apară altcineva în agenda ta? Picioarele par să se înmulţească.

— Draga mea, o să te caut.

— Ai face bine, Lord Ashbrook, ai face bine.

Ea plecă.

Lui Daniel îi scăpă un oftat nazal, care îi aburi lentilele. Remarcă frânghia ce se legăna la fereastră. Aceea fusese o operaţiune serioasă a Aşezământului Speranţă pentru Văduve, desfăşurată în biroul lui, la Lincoln’s Inn.

Se aplecă peste marginea biroului şi-şi încrucişă braţele.

— Am rămas singuri acum, domnişoară. Poţi să ieşi la lumină.

Jemina St. Maur ieşi valvârtej din ascunzătoare. Cataramele ei strălucitoare, de alamă, luceau pe pantofii galbeni. Cu părul care i se revărsa din coc, femeia rămase la câţiva centimetri în faţa lui, apoi îşi ridică braţul şi îl plesni cu putere.

— Eşti imposibil, Daniel Thackery!

Dând din cap, el încuviinţă prin acel gest ideea că unele lucruri erau imposibile, lucruri precum o slăbiciune pentru pistrui şi pentru arcuirea senzuală a buzelor ei.

— De ce să mă loveşti? Nu ţi se potriveşte să fii geloasă pentru o discuţie privată între doi adulţi.

— Nu pentru musafira ta. Ci pentru asta!

Ea îi flutură prin faţă o bucată de ziar.

Încreţită, îngălbenită de trecerea a nu mai puţin de doi ani – Daniel ştiu exact ce era. Memoria lui cunoştea fiecare nume de pe pagina ruptă din *Cornwall Chronicle,* lista pasagerilor îmbarcaţi pe *Minerva,* pe care figura inclusiv numele lui Phoebe.

— Ei bine, domnule Thackery?

Daniel se gândi că trebuia să fi ars hârtia.

Totul era pus în pericol pentru că el era un nerod sentimental.

Totuşi, nu spuse nimic, ci doar se uită lung în ochii splendizi şi furioşi ai doamnei St. Maur.

Capitolul 9

JEMINA – DEZBĂTÂND CU UN AVOCAT

Stăteam în Lincoln’s Inn, fără să-mi pese că Ashbrook mă prinsese în fragrant delict în biroul lui. Ar fi trebuit să-mi fie ruşine pentru asta şi pentru că-l plesnisem.

Bătăile inimii mele n-aveau de gând să încetinească. Bubuiau cu putere şi mi-am fluturat un deget pe sub nasul lui.

— Doar pentru că eşti conte sau avocat, asta nu

înseamnă că eşti imun la minciună.

— Sunt conte şi avocat. Dar ai dreptate. Uneori, în instanţă, trebuie să recurg la şiretlicuri.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? Cum ai putut să-mi ascunzi faptul că am fost pe *Minerva*?

El oftă, dar nu spuse nimic, ci doar îşi frecă maxilarul.

— Lord Ashbrook, asta e o fărădelege!

Trecându-şi mâna peste bărbie, el îşi drese glasul.

— Poţi să-mi spui despre ce fărădelege e vorba? Tot ce văd eu e tentativa de intrare prin efracţie aici a uneia dintre membrele Aşezământului Speranţă pentru Văduve.

— Minciună! Ai comis o fărădelege, domnule!

— Din punct de vedere tehnic, e vorba despre încălcarea uneia dintre Cele Zece Porunci, nu despre una dintre infracţiunile definite ca atare de lege, doamnă. Mare ghinion dacă aş fi minţit, dar nu s-a întâmplat astfel.

— Ba da; ai avut hârtia asta…

— Doamnă St. Maur, n-am negat niciodată că aş fi avut hârtia. Sunt o grămadă pe biroul meu. Mi-ai umblat în teancul de documente?

— Ai ghinion!

M-am aplecat şi i-am dărâmat grămada de hârtii, nu îndeajuns ca să le împrăştii pe jos, dar acum nici vorbă ca teancul să se mai afle în centrul biroului.

El se întunecă la faţă, însă eu eram copleşită de senzaţia că mi se ascundeau lucruri. Omul acela ştia mai multe, dar nu voia să-mi spună.

— Mi-ar fi plăcut să fiu în locul tău, Ashbrook, ca să-mi ardă de glume. Vreau să fiu inclusă în secretul pe care îl ţii doar pentru tine.

— Poftim? De ce?

— Pentru că mi-aş dori să am ceva. Ceva special şi personal. Să ştiu ceva de care să nu fie nevoie să mă îndoiesc tot timpul.

El întredeschise uşor gura, apoi lăsă, în treacăt, să i se vadă strungăreaţă.

— Mă zăpăceşti. M-aş fi aşteptat să fii supărată, să urli cât te ţine gura şi să te dezlănţui, dar nu la…

— La ce?

— Nu pot să-ţi explic. Nu mă gândeam la înfrângere sau la resemnare. Dar reacţia pe care o aşteptam e una puternică şi mor de nerăbdare să văd ce o să faci în continuare.

— Te rog, nu căuta să mă farmeci. Numele complet al soţului meu e menţionat pe bucata asta de ziar.

Întinzându-se, Ashbrook îşi împinse picioarele în faţă, iar apoi rămase cu privirea aţintită în podea.

— Îţi aminteşti de el?

— Nu.

Pumnii mi se încleştară; pieptul mi se zguduia.

— Amnezia mea e totală.

— Atunci, un nume scris pe o listă nu înseamnă nimic.

— Nu crezi… nu crezi…

Am început să tremur violent, din toate încheieturile; în clipa următoare, am fost luată în braţe de avocatul meu.

Iar el îmi şopti versuri mai dulci decât cele de prima dată:

Însufleţit de speranţă, neamul ei nu mai jeleşte,
Recunoştinţa arde în fiecare piept şi fiecare suflet creşte,
În vreme ce în mâna ta, o, Doamne, noi cu drag lăsăm
Frâiele ca de mătase, şi-al Libertăţii farmec acum îl contemplăm.

Nu ştiam ce însemnau toate acele cuvinte, dar îmi plăceau felul în care îmi răsuna vocea lui în urechi, mirosul dulce al lavalierei apretate şi forţa braţelor care mă apăsau pe pieptul lui. Mă ţinu în îmbrăţişare până ce se mi se liniştiră bătăile inimii.

— Gata, gata.

Îşi puse palma sub bărbia mea şi mi-o înălţă cu blândeţe.

— Dacă ne înţelegem, putem să discutăm raţional. Suntem în aceeaşi tabără pentru moment, nu?

— Bine. Da.

Vocea îmi răsună cu vioiciune, dar nu m-am desprins din îmbrăţişarea lui. Nu eram pregătită să-i dau drumul.

— Îmi propui un armistiţiu, am spus.

Cu o înclinare din cap în semn că da, el puse o oarecare distanţă între noi.

— De ce eşti aici, în biroul meu?

— Am fost trimisă ca să caut un alt avocat, pe cel care se ocupă de acuzaţiile aduse împotriva văduvei Cultony. Familia soţului ei pretinde că ar exista un fel de înşelăciune.

— Mătuşa nu m-a rugat pe mine s-o fac. Se trase uşor de lavalieră. Bănuiesc că putem considera asta ca pe o formă de progres. I-am spus… Ei, bine, e un progres.

Un alt secret.

— Te încrunţi, milord. Ţi s-a trezit la viaţă conştiinţa?

— Nu mai mult decât până acum. Oare Lady Lavinia a fost cumva complice, tot voind să…?

— Da, am auzit fără să vreau.

— Nu. Ea voia să mă duc acasă. Nu contează.

Daniel îşi desfăcu lavaliera mototolită şi-mi spuse:

— Verifică biroul de lângă fereastră. L-am auzit pe colegul meu discutând despre viitorul proces Cultony.

Ducesa de Repington bătu în geam.

— Mă lăsaţi şi pe mine să intru?

Ashbrook se apropie iute de fereastră.

— Sunteţi amândouă aici? Fireşte!

Deschise canaturile şi îi întinse o mână lui Patience, apoi o trase înăuntru.

— Excelenţa Ta, spuse el, oare ducele ştie că te caţări în copaci şi că dai buzna prin birourile oamenilor?

— Nu, dar, dacă îi spui, te rog să specifici că am făcut-o îmbrăcată într-o rochie.

Ea trase de o panglică prinsă în jurul taliei, iar fusta unei rochii îi coborî peste pantalonii albi, care aproape că arătau ca nişte ciorapi.

— Vezi, ca o doamnă!

— Detalii, Excelenţa Ta!

Daniel îşi frecă faţa, maxilarul părând să i se fi înroşit.

Inelul meu de argint, unul asemenea celor pe care mătuşa lui li le dăruise fiecăreia dintre văduvele ei, îi lăsase un semn.

— Îmi pare rău, milord, dar te rog ca acum să-mi dai o explicaţie.

O spusesem cu braţele încrucişate, bătând din pantoful meu cu cataramă.

— Încă nu mi-ai spus de ce ai lista asta pe care sunt trecute numele meu şi cel al soţului meu.

El trase înăuntru frânghia lui Patience şi o înfăşură.

— Majoritatea văduvelor care au fost salvate şi au primit o avere fac lucruri minunate, cum ar fi să-şi vadă mai departe de viaţa lor, nu să se furişeze prin tot felul de locuri. Tu ce vrei de la viaţă?

Dacă i-aş fi dezvăluit cea mai mare dorinţă a mea, el ar fi izbucnit în râs sau mi-ar fi şoptit că ar fi vrut să am şi eu visurile mele. Era un om bun şi sâcâitor.

— Care e noul tău ţel? întrebă el. Sper să-ţi dai seama de ceea ce vrei şi să profiţi de ocazie. O femeie care ştie ce vrea e redutabilă, nu crezi?

— Ce-ţi pasă ţie? Răspunde-mi, Lord Ashbrook!

— Felul în care îmi rosteşti titlul, cu furie şi încordare, aproape năvalnic, sună a zeflemea sau a obscenitate pe buzele tale.

— Ashbrook, Ashbrook, Ashbrook!

Mi-am ţuguiat buzele şi am vorbit la repezeală, iar apoi am răsuflat adânc.

Ducesa îşi netezi faldurile fustelor.

— Acum de ce vă mai certaţi?

— Din pricina soţului meu, domnul St. Maur.

Am fluturat ziarul prin aer.

— Din pricina informaţiilor despre Cecil St. Maur, Jemina St. Maur şi decesul amândurora, care mi-au fost ascunse.

— Tehnic vorbind, doar decesul lui.

Daniel se aplecă şi-şi ridică haina.

— E lista pasagerilor de pe *Minerva.* Tu apari ca fiind găsită. Soţia mea apare ca fiind dată dispărută, dar şi ea a

murit.

Am încremenit, l-am privit lung şi mi-am dorit să plâng. Nu era de mirare că se uita atât de ciudat la mine. Eu trăiam, iar femeia pe care o iubea, murise.

— Îmi pare rău.

Cu o mişcare rapidă, el îşi lăsă haina pe birou, apoi smulse ziarul din mâna mea.

— Prefer pseudo-obscenitatea, milei. Am descoperit lista pe când încă mai speram ca soţia mea să nu se fi îmbarcat pe *Minerva* în Jamaica, dar se îmbarcase. A fost înghiţită de furia mării.

Devenită dintr-odată rece, încremenită, mi-am cuprins torsul cu braţele.

El îşi drese glasul.

— E bine că am adus la lumină povestea cu *Minerva.* Nu trebuia să mai fii protejată de aflarea acestui adevăr. Naufragiul ne uneşte.

Ducesa, care se aşezase pe canapea şi care studia documentele din cazul Cultony, spuse:

— Nu-mi amintesc de o anume „Thackery” pe listă. Nu e drept să-mi derutezi prietena.

— E pomenită acolo, Excelenţa Ta. Phoebe Dunn era soţia mea.

El spuse numele, iar eu am închis ochii, sperând ca în mintea mea să se facă lumină. Poate că aveam o amintire de împărtăşit despre soţia lui, dar n-aveam. Viaţa mea, cu excepţia ultimilor doi ani, rămânea precum o coală albă.

— Domnule… Lord Ashbrook, spuse ducesa, te simţi bine? Arăţi cam palid. Am văzut când te-a plesnit. Jemina are mână zdravănă.

— Mă simt bine. Destul de bine, te asigur.

Nu se simţea bine. Minţea. Vocea îi era prea scăzută. Îşi întoarse privirea spre stânga. Bietul om încă îşi mai plângea soţia.

Ashbrook se duse spre uşă şi o deschise.

— Dacă aţi terminat de răscolit printre lucrurile colegului meu, putem să punem punct acestei întrevederi. Du-te acasă, Excelenţa Ta, la adorabilul tău băieţel. Micuţul

Lionel are nevoie ca mama lui, împreună cu scumpa ei prietenă, să fie acasă, în siguranţă.

Ducesa se îndreptă spre uşă, dar eu continuam să încerc să descifrez privirea lui.

— Ashbrook, spuse ea, vino să iei cina împreună cu Repington săptămâna viitoare. Tu şi Jemina puteţi să vă purtaţi civilizat mai mult de un minut. Dacă ar fi să uiţi că am trecut pe aici, aş putea să-ţi pregătesc nişte pâine de cocos. Sau un desert dintre cele despre care mătuşa ta zice că-ţi plac foarte mult.

— Nu se cade să mituieşti un om al legii, Excelenţa Ta. Dar fiindcă găteşti extraordinar, se pot face excepţii. O seară bună!

I-am ocolit biroul şi am scos contractul de căsătorie din teancul de documente.

— O să iau actul ăsta.

Mi-l luă din mână.

— Nu, fiindcă asta e copia mea care trebuie să rămână alături de documentele legate de moştenire, în cazul în care se pun vreodată întrebări.

— Dar e al meu!

— Du-te în Jamaica şi mai fă rost de o copie, doamnă.

Tonul tăios nu lăsa loc de interpretări. El făcu o plecăciune în faţa ducesei şi arătă spre coridor. După ce am trecut pragul, trânti uşa în urma noastră.

Aveam răsuflarea întretăiată şi simţeam cum în pântec mi se căsca un gol.

— Patience, ştie mai multe. Simt asta.

Am dat să mă întorc în biroul lui Ashbrook, dar Patience m-a prins de mână.

— Altă dată. Să ne îndreptăm spre Sandlin Court înainte ca Excelenţa Sa să bănuiască în vreun fel că am fost plecate în misiune.

Avea dreptate, aşa că am coborât treptele în urma ei. Dar mi-am propus să aflu tot ce ştia lordul Ashbrook despre mine, chiar dacă trebuia să mă caţăr în toţi copacii de pe pământ ca să ajung la el.

Capitolul 10

DANIEL – GENTLEMENII

Prea multe pregătiri pentru procese, prea multe întâlniri cu avocaţi ocupară săptămâna lui Daniel, iar toate acestea chiar îl transformau într-un ins teribil de plicticos. Astfel, propunerea de a lua parte la un joc de cărţi, făcută de prietenul lui, Bridgetower, păru o scuză la fel de bună ca oricare alta pentru ca pustnicul de la Finchely să se mai distreze un pic.

Mai mult, euforia şi bârfele prietenilor lui aveau să-l împiedice să răspundă la scrisorile pe care i le tot trimiteau ducesa şi doamna St. Maur.

Îi răvăşiseră masa de lucru, intraseră pe furiş în biroul lui. Nu greşea pentru că le evita.

Pentru moment.

Hârtia scrisorii lui St. Maur păstra un uşor parfum de iasomie. Cea a ducesei mirosea a lavandă şi a nuci de cocos.

Clătinând din cap, Daniel alungă gândurile legate de doamna St. Maur şi de teama ca ea să nu dezgroape zvonurile care circulaseră despre *Minerva.* Tovarăşii lui, prietenii care îl înţelegeau, începură să sosească şi să-şi ocupe locurile în jurul mesei.

Mopsul lui cu blană nisipie, Maximillian, strănută lângă el. Adorabila creatură lătra la fiecare invitat care sosea, iar apoi se cufunda într-un somn care făcea să-i curgă bale din bot.

Nu era tocmai un câine de pază, dar la Finchely – o casă situată departe de oraş – nu prea aveai multe de care să te păzeşti.

Daniel îşi trecu mâna peste blatul mesei, o suprafaţă fină de mahon lustruit la perfecţie. Modelul în dungi al inserţiilor din lemn reflecta flăcările lumânărilor şi oglindea

spatele cărţilor de joc.

Masa şi încăperea erau preferatele mamei lui Daniel. Rarele dineuri pe care ea le organiza erau absolut uluitoare.

Daniel avea doar patru ani pe când, din capul scărilor în spirală, privise sala cea mare, urmărind cum soseau invitaţii. Entuziasmul musafirilor nu era aţâţat doar de bucatele mamei sau de meniurile atent întocmite. Era mai degrabă vorba de curiozitatea pe care o trezea fiica unui negustor londonez, care avea legături de sânge cu negrii caraibieni din Dominica şi care excela în privinţa supei de pui servite la dineuri, a feţelor de masă albe, din pânză de in, şi a discuţiilor de complezenţă. Daniel îşi dorea atât de mult să fi putut să vină acasă, la Phoebe, şi amândoi să vorbească despre ziua lor, în faţa unei mese copioase şi la lumina lumânărilor, doar ei doi, sau trei, dacă o puneau şi pe Hope la socoteală.

Întâlnirea cu tovarăşii lui urma să umple sala de mese cu discuţii deocheate, opinii despre politică, mişcarea aboliţionistă, amante şi căsnicie.

Nu neapărat în acea ordine, dar noaptea n-avea să fie completă fără măcar un „Fugi de-aici, nebunule!” sau un „Ce-a fost în capul tău?”

Ei bine, era un fel de cină de familie, între fraţi. Nu prea onora standardele mamei lui, dar Daniel ştia că ea l-ar fi înţeles.

— E rândul dumneavoastră, domnule, spuse domnul Anthon aşezându-se pe locul lui Bridgetower, care întârzia adesea.

Intră doamna Gallick, care aducea un alt platou de fursecuri, de data asta cu coacăze şi seminţe de chimen.

— Să-i răsfăţăm pe pofticioşi!

Scoţiană luă de pe bufet platourile golite de homar şi de fazan, precum şi farfuria pe care nu mai rămăsese nici măcar o banană friptă.

Prietenii lui Daniel erau întruchiparea vie a politeţii, drept care nu se plânseseră nici măcar odată că gazda lor le oferea limonada în loc de rom sau de coniac.

De cum rămaseră singuri, Jon Beef – nepotul

celebrului Jack Beef, faimoasa mână dreaptă a magistratului Baker – îşi coborî paharul, al cărui picior scoase un scârţâit.

— E ciudat că ne aduni pe toţi laolaltă acum. Nicio grijă, eu o să-mi fac mereu timp pentru o masă bună şi ca să-ţi iau banii, domnule avocat!

— N-am nicio scuză, prieteni.

Daniel apucă un fursec şi îl trecu prin gemul de zmeură.

— Cel puţin, nicio scuză bună. A trecut prea mult timp.

Beef îi aruncă un surâs aprobator pe sub mustaţa tunsă îngrijit. Mâinile lui cafenii şi bătătorite dezvăluiră o combinaţie câştigătoare de cărţi la jocul de douăzeci şi unu.

— Eu câştig, prealuminată minte a lui Prinny.

— Norocul e de partea ta în seara asta, Beef.

Daniel adăugă jetoane la grămada pe care prietenul lui o tot sporise câştigând de şase ori la rând.

— Ştiu că n-am prea fost un fluture de saloane în ultima vreme.

— Un fluture? Domnul Gerard, majordomul de la Sandlin Court, reşedinţa de oraş a familiei Repington, izbucni în râs şi se apucă să amestece din nou cărţile. Mai degrabă o molie singuratică, adăugă domnul Gerard. Am auzit că au trecut aproape doi ani de când nu mai ieşi în lume.

Între muncă, problemele lui Hope şi activităţile mătuşii lui, Daniel nu mai avea energie să şi petreacă. Îşi amintise cum mai era viaţa de dincolo de instanţele de judecată şi de Finchely atunci când le însoţise pe ducesa de Repington şi pe doamna St. Maur – cea iute la plesnit bărbaţi – într-o incursiune prin tripouri.

Îşi ridică noua mână de cărţi, trei de caro şi două de pică, una care era foarte departe de a fi câştigătoare la jocul de douăzeci şi unu.

— Scuzele mele. Tovărăşia e importantă şi, dacă o să vorbiţi încet, micuţa mea Hope n-o să ne deranjeze înainte de ora zece, când îi citesc povestea de dinainte de culcare.

Cu un zâmbet larg, domnul Gerard îşi apropie cărţile de ochi.

— E cam târziu pentru un prichindel, nu? Poate că toate tratatele tale de drept te-au instruit greşit în privinţa metodelor de a creşte un copil.

Domnul mai în vârstă îşi purta pudrat părul cărunt. Pielea lui negricioasă era străbătută de riduri adânci pe care râsul i le sculptase pe lângă colţurile gurii, ceea ce arăta că era un om de viaţă. Totuşi, şicanele lui îl atinseră pe Daniel, care se lupta în permanenţă cu sentimentul că nu era un tată bun.

Însă Hope îi spunea „Pa-Papa”, cu mica ei bâlbâială. Iar atunci lumea lui redevenea minunată.

— Scuze, am întârziat!

La cincisprezece minute după ora stabilită, George Bridgetower se strecură în încăpere şi-şi ocupă locul obişnuit, de lângă fereastră.

Domnul Anthon se ridică iute, dar Daniel îi făcu semn spre alt scaun.

— Ţi-ai câştigat un loc în seara asta. O să te curăţ de nişte mărunţiş.

Zâmbetul îi lumină tânărului ochii căprui.

Bridgetower dădu din cap şi zise:

— Da, rămâi! În felul ăsta, după ce pierdeţi amândoi, stoarcem şi mai mulţi bani de la angajatorul tău.

Domnul Gerard împărţi cărţile.

Era plăcut să-l vadă binedispus pe Bridgetower, un virtuoz genial, care se număra printre protejaţii lui Prinny. Ultimii ani fuseseră o adevărată luptă pentru el. Între moartea mamei lui şi disputa cu legendarul Beethoven, Bridgetower avusese parte doar de ghinioane.

Elegant în haina cenuşie şi vesta de un verde pal, violonistul fluieră în timp ce îşi studie mâna. Probabil că acea melodie era o capodoperă în devenire.

Lăsându-se pe spate, Daniel fu surprins de asemănarea nedorită dintre Anthon, Bridgetower şi el însuşi, care erau membrii mai tineri ai grupului: absenţa taţilor. Cel al lui Daniel murise de tânăr, răpus de băutură.

Al domnului Anthon fusese doborât de gloanţe în Războiul Peninsular, lăsându-şi familia într-o sărăcie lucie. Cât despre Bridgetower, tatăl lui încercase să exploateze talentul muzical al fiului. Provocase un asemenea dezastru, încât Prinţul Regent fusese nevoit să intervină şi să-l trimită pe tată înapoi în Prusia. Prinţul îl ajutase pe tânărul violonist să-şi continue studiile şi chiar oferise o alocaţie care s-o ajute pe sărmana mamă a acestuia.

— Ai privirea aceea, Thackery. Scuze, Lord Ashbrook, spuse Bridgetower. Te-au copleşit amintirile?

Mai fredonă puţin. Ritmul era lin, ademenitor şi grandios.

— Ai pierdut prea multe procese luna asta, sau e vorba de comemorarea soţiei tale?

Domnul Anthon îi aruncă o căutătură încruntată.

— El nu pierde procese.

Râzând, Daniel îşi bătu uşor pe umăr tânărul angajat.

— Ba da. Doar că uit s-o şi spun. Probleme cu Lordul Primar, dar nimic care să nu se poată rezolva.

Beef îşi bău limonada dintr-o înghiţitură şi strâmbă din buze.

— Fir-ar să fie! Ştiu că-ţi place ceaiul, dar trebuie să ai pe aici ceva care să semene mai mult a băutură. Ca, de pildă, nişte bere neagră? Niciodată. Nu din nou la Finchely.

— Din păcate, asta nu e o berărie, dar unul dintre clienţii mei mi-a trimis o minunată sticlă de rom.

Beef îşi strânse paharul între degete. Cristalul scoase un clinchet ca de harpă.

— Exact despre asta vorbesc.

Sunând din clopoţel, Daniel ceru să i se aducă romul, aşa cum, de altfel, stabilise dinainte cu doamna Gallick. Femeia intră, aducând o tavă pe care se aflau, alături de sticla de rom, nişte cupe frumoase de argint.

— Lordul Ashbrook a crezut că limonada roz o să devină neinteresantă, spuse ea.

Loiala femeie păru să-l urmărească din priviri pe Daniel câtă vreme acesta turnă fiecărui bărbat în parte câte o porţie zdravănă din licoarea chihlimbarie. Cum al lui

rămase gol, ea îi mai turnă limonadă în paharul de cristal.

După ce doamna Gallick plecă, Beef îşi ridică paharul.

— În cinstea cui închinăm prima dată? Pentru noul nostru conte sau pentru noua moştenitoare a lui Bridgetower?

Stăpânindu-şi expresia de pe chip, Daniel îşi îngheţă fiecare muşchi. Gândul îi zbură la doamna St. Maur, moştenitoarea pe care el o transformase în steaua Londrei. Zestrea pusă la bătaie, pentru *descoperirea* căreia îşi folosise întreaga iscusinţă juridică, împreună cu bârfele atent plasate ici şi colo de guraliva Lady Bodonel, îşi atinsese scopul. Doamna St. Maur căpătase notorietate.

În loc să fie curtată repede şi să se mărite cu un nobil cumsecade, ea devenise o ţintă pentru toată lumea – înalta societate, negustori, chiar toată lumea. Cu frumuseţea ei, aerul insular exotic şi puţinele dăţi în care i se întâmpla să vorbească în dialect jamaican, fusese foarte căutată. De către bărbaţi ce aveau o slăbiciune pentru doamnele din Caraibe, precum erau el şi Bridgetower, care se trăgea din Barbados.

Totuşi, iată crunta ironie a sorţii: Daniel se simţea extraordinar de atras de acea femeie, gândindu-se prea des la ea şi, din păcate, fiind gelos pe atenţia de care ea se bucura.

— Doamnele primele, domnilor, spuse el ridicându-şi paharul de limonadă.

Nasul mare şi turtit al lui Bridgetower se mări triumfal, de parcă ar mai fi sfârşit de compus o sonată.

— Domnişoara Mary Leech-Leak e uluitoare, dar se poate ca tatăl ei să aspire la mai mult decât un geniu.

Domnul Gerard clătină din cap.

— E norocoasă să te aibă. Femeia e văzută de cei mai mulţi ca fiind doar bună de amantă.

Făcând ochii mici, Daniel îşi înclină capul într-o parte.

— Nu-i frumos să spui aşa ceva.

— Nu e părerea mea. Am auzit că e foarte drăguţă, dar, cum a lucrat pentru Lady Bodonel mulţi ani, vicontesa e o sursă inepuizabilă de bârfe. Ea spune că domnişoara

Leach-Leek e bună de amantă, nu de măritiş, din cauza părinţilor ei, unul fiind Leech, iar celălalt, Leak[5].

Daniel văzu cum violonistul începea să fiarbă.

— Asta e o lipsă de respect! În plus, orice femeie poate să fie amantă, în ciuda educaţiei primite.

— Tu îţi mai aminteşti ce e o amantă, Ashbrook?

Beef amestecă pachetul de cărţi de trei ori.

— Gurile rele spun că eşti un pustnic curat ca lacrima.

Un an de viaţă petrecut pe străzi îl făcuse pe Daniel să preţuiască lucruri precum apa, hainele curate şi ordinea.

— Chiar îmi place săpunul, Beef. Ar trebui să-l încerci mai des: Şi sunt convins că dacă ar există o doamnă Beef, i-ai fi devotat ei şi numai ei.

— Atunci n-ar trebui să existe una pentru prea mult timp, spuse Beef, apoi se lovi în piept. John Beef e devotat vânătorii.

Domnul Gerard izbi cu pumnul în masă.

— Ura! Douăzeci şi unu!

Îşi adună vajvârtej câştigurile, apoi făcu din nou cărţile.

— Domnilor, după cum spuneam, domnul Leak, tatăl, e îmbogăţit de pe urma afacerii cu bumbac, dar e prea bogat ca să-şi mai facă timp s-o mărite pe mama fetei.

— Nimic din toate astea nu contează.

Degetele lui Bridgetower se strânseră într-un pumn.

— Domnişoara Mary e divină. Nu vreau să mai aud nimic din mizeriile astea.

— Contează, tinere. O să conteze întotdeauna, până la abolirea sclaviei.

Expresia mâhnită de pe chipul domnului Gerald spunea povestea tăcută a comunităţii arapilor, una dominată de constrângere sau de promisiuni obscure de eliberare a femeilor de culoare rămase captive în colonii.

Majordomul luă un şerveţel şi se şterse la gură, de parcă şi-ar fi dorit să verse.

— Lăsând originile deoparte, cei din lumea bună nu-şi

---

5 Joc de cuvinte, *leech* însemnând în lb. engleză „lipitoare", iar *leak,* „scurgere"

doresc o mireasă care e odraslă ilegitimă decât dacă sunt absolut disperaţi după bani. Aranjamentele cu soţii prin procură, din Indiile de Vest, sunt prea mult pentru aşa-zişii oameni de bună-credinţă.

— Vrei să spui pentru oamenii cu frica lui Dumnezeu, care îşi fac de cap, procreează, iar apoi se agită fiindcă descendenţii lor au sângele amestecat.

Cuvintele domnului Anthon erau încărcate de amărăciune.

— Curată ipocrizie! adăugă el.

Daniel înţelegea din proprie experienţă acea problemă. Unchiul lui, răposatul conte, încercase orice, în afară de crimă, ca să-l împiedice să-i devină moştenitor de drept. Îşi ridică din nou paharul.

— Domnişoara Mary Leach-Leak e minunată, cu o faţă frumoasă şi cu un ten măsliniu, strălucitor, care te-ar face să întorci capul dacă…

— Dacă nu te-ai fi hotărât să ţii doliu pentru totdeauna şi să te faci călugăr?

Bridgetower ciocni paharul cu Daniel, iar apoi îşi întinse pe masă mâna de cărţi câştigătoare.

— Douăzeci şi unu, milord!

Râsetele umplură salonul. Daniel chicoti, dar simţi cum îl treceau fiorii pe dinăuntru. În urmă cu doi ani, fusese înţelept să adopte un trai de călugăr, să deplângă cu atât mai mult pierderea soţiei şi să adune cât mai multe mărturii şi cât mai mulţi martori în favoarea ideii că el era un tată foarte bun, în cazul în care apăreau vreodată probleme legate de tutela lui Hope sau de *Minerva.*

Făcuse o treabă bună. Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să trimită copila la nişte bunici care nu întrebaseră niciodată nimic despre ea.

Frecându-şi fruntea, îşi studie atent cărţile, gândindu-se la motivul pentru care încă era cu desăvârşire singur.

Simţi că-l trăgea cineva uşor de picior, iar astfel avu în faţa ochilor şi explicaţia pe care o căuta.

Lângă cizma lui se afla micuţa Hope, cu un zâmbet larg pe buze şi cu pistrui pe năsucul ca de bronz.

— Pa-Papa citit?

Nu venise pe două picioare, ci se târâse în patru labe până la el, ceea ce însemna că fetiţa coborâse de una singură scările alunecoase. Pregătindu-se s-o dojenească uşor, Daniel o ridică în braţe.

Fetiţa se agăţă de gâtul lui de parcă ai fi zis că tatăl ei adoptiv avea să dispară dintr-un moment într-altul. Un gest care pe el îl făcea să se topească de fiecare dată.

— Domnilor, o cunoaşteţi pe Hope a mea, micuţa stăpână a casei.

O mută în adâncitura cotului, poziţia ei preferată.

— Prinţesă, mai avem o oră înainte de povestea de seară. Tata se joacă cu prietenii lui. Nu-i aşa, oameni buni?

— O, da!

O spuseră cu toţii într-un glas, în timp ce zâmbiră cu toţii larg la vederea felului în care acel ghemotoc de om îl avea pe Daniel la degetul mic.

— Pa-Papa, povestea! Ai spus că e pentru somnoroşi. Eu somnoroasă acum.

Vorbea foarte încet, dar făcea progrese, iar nerăbdarea ei îi amintea lui Daniel de o anumită ducesă.

Domnul Anthon îşi supralicită mâna cu remiza unei regine care îl făcu să treacă razant pe lângă douăzeci şi unu.

— Mai poţi să joci, domnule?

Asta era întrebarea zilei.

Bridgetower se uită la el, apoi fredonă melodia pe care o cântase la sosire:

— El e stânca mea, sprijinul meu. Nu voi fi tulburat, în freamăt, de valuri. Stânca mea.

Minunea minunilor, prietenii lui căliţi de viaţă şi cu o slăbiciune pentru băutură mai şi cântau. Falsetul lui Anthon se amestecă cu glasul baritonal al domnului Gerard şi cu vorbele lui Bridgetower.

— El este stânca mea, sprijinul meu. Stânca mea. O, stânca mea. Stânca mea.

Cinicul Beef zâmbi zeflemitor, mai dădu pe gât un pahar de rom şi privi spre Hope.

— Ashbrook, când o să fie mai mare, o să ai bătăi de cap.

Îngeraşul lui zâmbi de parcă ar fi înţeles, dar cântecul neterminat o făcu să caşte. Ea se apăsă de pieptul lui Daniel şi se agăţă de nasturii lui.

Doamna Gallick intră în cameră, iar cu toţii amuţiră, în afară de Daniel.

— *Nu voi fi tulburat, în freamăt, în valuri. Stânca mea.*

Menajera lui îl văzuse de prea multe ori cum îşi adormea îngeraşul.

Probabil că prietenii lui nu-şi doreau să li se strice reputaţia, îi trecu prin gând lui Daniel în timp ce ştergea cu batista guriţa lui Hope. Apoi îi întinse copila menajerei lui.

Fredonând melodia lui Bridgetower, doamna Gallick ieşi pe uşă în vârful picioarelor.

— Domnilor, cred că m-aţi ajutat să depăşesc urgenţa de ora zece.

— Bun.

Apoi Beef spuse:

— Cum încă nu-mi doresc să prind în mreje vreo moştenitoare, vreau să mai câştig din banii tăi, conte. Mă simt prea bine cu domniţele mele. Ai putea să mi te alături.

— O să se alăture, nici o grijă.

Domnul Gerard luă pachetul de cărţi şi le amestecă.

— Ashbrook n-a decis ce vrea, bani vechi sau bani noi.

Majordomul îl privi lung cu ochii lui înţelepţi, în nuanţe de cenuşă şi de aur.

„Bani vechi” însemna că Lady Lavinia vorbise despre Daniel.

„Bani noi” era o expresie ciudată. Oare circulau zvonuri despre el şi doamna St. Maur?

Un râset asurzitor se auzi dinspre coridor. Bill Richmond, pugilistul preferat al lui Prinny, stătea în pragul uşii. Cu o umbră masivă, cu braţe groase ca ale unui fierar, bărbatul cu pielea ca abanosul era o figură impunătoare. Rareori întârzia, iar asta numai dacă dădea cumva de belele.

— Ce am pierdut?

— Nu prea ştiu, spuse Daniel. Avem mereu un loc pregătit pentru tine. Toate bune?

Bărbatul mare şi plin de contuzii se aşeză, aranjându-şi sub el haina elegantă, ca de smarald.

— Da. A trebuit să mă ocup de unele lucruri.

Se auzi o răsuflare de uşurare, scoasă la unison. Era bine că nu apăruse nicio problemă.

Jocul de cărţi continuă, iar domnul Gerard continuă să-i zâmbească lui Daniel.

Poate că-l văzuse îmblânzind o altă fată, una care suferea de amnezie. Totul avea să se aşeze dacă doamna St. Maur îşi vedea de viaţa ei şi renunţa la ideea de a dezgropa trecutul. Mâinile ei delicate puteau distruge viitorul tuturor.

Capitolul 11

JEMINA – NELINIŞTITĂ ŞI ÎNTREBĂTOARE

Miezul nopţii.

Tot foindu-mă în pat, m-am întors cu spatele la fereastră şi am încercat din nou să-mi găsesc un loc confortabil pe saltea. Mi-am luat pernele în braţe şi m-am întrebat dacă preferasem dintotdeauna să dorm pe partea stângă. Oare avusesem mereu nevoie să fiu lângă o fereastră ca să adorm?

Oare mă ghemuiam la pieptul lui Cecil în timp ce se dezlănţuiau furtunile?

Oare el îmi spusese că mă iubea, în vreme ce *Minerva* îşi trăia ultimele clipe?

Iar eu fusesem, oare, în măsură să-i răspund cu aceleaşi sentimente?

Uram faptul că nu vedeam nimic atunci când închideam ochii. Niciun soţ, nicio amărâtă de navă, doar umbra unei absenţe. Singura mea alinare, dacă putea să fie considerată astfel, consta în faptul că acele coşmaruri

legate de apa năvalnică, apa nimicitoare, erau adevărate.

Un singur răspuns şi nu mai puţin de o sută de întrebări.

Trecuseră două săptămâni de când eu şi prietena mea intraserăm pe furiş în birou şi fuseserăm prinse de avocatul meu. Încă nu reuşeam să înţeleg de ce el îmi ascunsese povestea aceea.

O bătaie uşoară răsună în uşă şi m-am bucurat de întrerupere.

— Intră!

Patience băgă capul pe uşă.

— Am vrut să văd ce faci. Ştiu că n-ai reuşit să dormi.

— Sunt la fel. Neliniştită.

Un halat argintiu fremătă în jurul lui Patience, în timp ce ea intră alene. Picioarele ei goale nu scoaseră aproape niciun sunet pe când prietena mea se apropie de fereastră şi se sprijini de masa mea albă, la care obişnuiam să desenez.

— Lady Shrewsbury a trimis un bileţel. Informaţiile pe care le-am găsit par să fie folositoare. Speră ca ele să fie de ajuns ca s-o salvăm pe văduva Cultony.

Am ridicat din umeri şi m-am dat jos din pat.

— Aşa sper şi eu. Îmi închipui că n-am putea să ne mai ducem o dată la Lincoln’s Inn. Sau am putea?

Patience mă strânse de mână.

— Nu, Jemina.

— Trebuie să existe mai multe detalii. Ashbrook deţine secrete legate de mine. Trebuie să aibă mai multe informaţii despre Cecil St. Maur. Îi sunt datoare soţului meu cu ceva, dar eu nu pot decât să mă gândesc la conte.

— O!

Ea se întoarse spre schiţele mele, sau spre peretele gol, văruit.

— Continuă să-mi mărturiseşti ceea ce bănuiam deja.

— Detest faptul că îmbrăţişarea lui a fost atât de liniştitoare, detest şi că-mi amintesc de fiecare dintre îmbrăţişările lui, de felul în care mirosea, de aroma de apret a lavalierei lui. Îmi gâdilă nările. Aud în minte vocea lui

şoptindu-mi poezii.

— Ooo!

Pe chipul lui Patience înflori cel mai larg zâmbet, un amestec de obrăznicie şi de *uzimmie.* Ea mă vedea aşa cum eram, îmi înţelegea mintea tulburată.

— Mi-e ruşine, îmi pare rău.

M-am sprijinit de pervazul ferestrei..

— Bănuiesc că doi ani sunt mai mult decât suficienţi ca să ţii doliu aşa cum se cuvine.

Cu buzele strânse într-o linie, ea îşi ridică privirea, fără niciun *„Mă gândeam eu”* fără niciun zâmbet de uimire, fără nimic. În schimb, mă cuprinse în braţe, mă strânse la piept şi mă lăsă să plâng. *Uzimmie! Uzimmie!* Ea chiar vedea drept în inima mea!

— Jemina, nu eşti îngrozitoare. Eşti doar om.

Exista ceva atât de alinător şi de plin de omenie în ideea de a fi înţeles, de a fi lăsat să fii slab fără să te simţi ultimul om de pe pământ!

Patience îmi şterse faţa cu o batistă dantelată.

— El ne-a salvat de la Bedlam şi ne-a ajutat atât de mult! Era de aşteptat ca una dintre noi să se îndrăgostească de eroul nostru.

Am început să râd, dar în minte mi-au venit imaginile din ziua aceea de la Bedlam.

— Ne-a smuls din ghearele răului. Era atât de întuneric în vreme ce plecam, trecând prin umbrele pe care le proiectau pe pământ îngerii melancolici de piatră ce străjuiau poarta. Eu m-am împiedicat, iar el m-a prins. Avocatul nostru m-a ridicat în braţe şi m-a dus până la trăsura lui. Era prima dată după doi ani când vedeam luna. Prima dată după doi ani când un bărbat mă ţinea în braţe şi mă simţeam în siguranţă.

— Nu-i nimic rău în faptul că-ţi place Ashbrook. Nu-i faci niciun deserviciu lui Cecil St. Maur. Soţul tău şi-ar fi dorit ca tu să mergi înainte.

— De unde ştii, Patience? Dacă era un om rău sau egoist…

— Sau bolnav, ca primul meu soţ.

Patience ridică una dintre schiţele mele, un castron plin cu fructe de mango.

— S-ar putea să nu afli niciodată. Dar avem confirmarea faptului că soţul tău nu mai e. Eşti liberă, Jemina.

— Oare, Patience? Nu suport ideea că nutresc sentimente pentru un bărbat care mi-a dovedit la nesfârşit că o să-mi tot ascundă lucruri ca să mă protejeze. Cum să am încredere în mine, dacă el îmi tot aminteşte că sunt slabă?

Patience îşi puse mâna pe obrazul meu. Pielea ei emana un parfum delicat de nucă de cocos.

— Atunci, nu el e bărbatul pentru tine. Busick m-a învăţat asta. Dacă Ashbrook nu te face să te simţi de parcă lumea e a ta, dacă nu te face să fii tu însăţi, atunci trebuie să uiţi de el. O să te ajut cu tot ce pot.

Simţeam cum nodul care mi se pusese în gâtlej mă ardea. Nu voiam să nu mă gândesc la el şi la zâmbetul lui minunat.

— Poate că astfel de sentimente sunt trecătoare. Ar trebui să desenez mai multe fructe. Poate că asta o să mă mai liniştească.

— Dar florile? Hibiscusul rozaliu, cu flori în formă de trompetă, sau copacii-flacără de un portocaliu scânteietor, cu frunzele lor verzi şi acoperite de perişori! Eşti o artistă talentată, Jemina. Şi sora mea, Charity, era.

Nu-mi plăcea niciodată să văd ochii lui Patience întunecându-se şi devenind atât de pierduţi şi de trişti. De parcă aş fi fost Ashbrook, i-am distras atenţia, împingându-i sub nas un cărbune negru ca miezul de noapte.

— Are un miros de cretă şi de tăciune. Mă uimeşte că poate să creeze asemenea minuni. Poate că am luat lecţii de desen cândva. Degetele mele par să-şi amintească.

— Trebuia să fii extraordinară. Acuarelele tale cu fructe sunt nemaipomenite.

— Acuarelele? Nu, mă pricep mai bine la schiţe. M-am bătut uşurel peste nas, gânditoare. Mă întreb dacă ar trebui să-i spun lui Ashbrook că vreau să pictez. Ar trebui să-i

scriu despre asta.

Patience puse deoparte schiţele mele.

— E deranjat de pretendenţii tăi, mai ales de Willingham.

— Poftim? Ashbrook e gelos?

— Da. L-am întrebat. Ea se joacă cu cordonul halatului. E deschis atunci când i se pune o întrebare directă.

— Directă? O să-mi distragă atenţia, ca de obicei.

— Poate că o să mai primeşti o îmbrăţişare. Patience îmi prinse între degete una dintre şuviţele rebele. Cu o mişcare abilă, mi-o fixă la loc. Buclele tale, cu reflexii de bronz şi de stacojiu, trebuie să fie frumoase şi să ţi se onduleze în jurul gâtului. Mâine-dimineaţă o să vină în vizită şi mai mulţi pretendenţi.

— Pretendenţi, bărbaţi care râvnesc la zestrea mea de douăzeci de mii de lire. Şi asta e tot din vina lui Ashbrook. A pomenit despre zestre de faţă cu Lady Bodonel, iar acum ştie toată Londra.

— Zestrea a făcut-o pe soacra mea să nu mai fie urâcioasă cu tine. Cred că Ashbrook a vorbit despre asta ca să te protejeze, dar a subestimat consecinţele celei mai importante bârfe din oraş, aceea că tu deţii o avere.

— Vezi, tot la Ashbrook ne întoarcem.

Patience îşi încrucişă braţele.

— Cred că asta înseamnă că n-o să renunţi la el.

— Nu pot să neg la nesfârşit că-l plac, nu?

Oftatul ei răsună greoi, puţin trist.

— Din păcate, unele lucruri nu pot fi negate. O, cum mă tulbură ducele şi pe mine, uneori!

Tonul ei îmi păru foarte trist şi mă cutremură, răscolindu-mă de parcă aş fi fost o barcă purtată de valuri vijelioase.

— Ce s-a întâmplat? Doar tu şi ducele nu vă certaţi, nu?

— Doamne, nu! Ei bine, nu mai mult decât ciondănelile noastre obişnuite, dar soţul meu uită dinadins că nu sunt vreunul dintre secretarii sau locotenenţii lui. Şi nu sunt nici vreunul dintre recruţii lui.

— E normal pentru Repington. Care e problema, Patience?

Ochii ei căpătară o notă înceţoşată şi distantă.

— Face prea multe. E în toiul unei noi operaţiuni, probabil că pentru Wellington. E atât de hotărât! Uneori mă tem pentru el.

— I-ai spus?

— Cum îi spui ceva unui comandant? Îi place un salut, un „da”, un „nu”… şi s-o iei de la capăt cu toate astea.

Faţa i se îmbujoră iarăşi, de parcă n-ar fi vrut să spună astfel de vorbe, dar era limpede că ducele şi ducesa ţineau unul la altul. Ea îşi iubea nespus de mult îndărătnicul soţ.

Patience se aşează la biroul meu, dându-mi schiţele deoparte.

— L-am rugat chiar pe viconte, prietenul lui, să intervină, dar Lord Gantry încă îşi mai caută soţia. Nu-mi e de prea mare ajutor, îmi pare foarte rău pentru el. E îndrăgostit nebuneşte de o femeie care a fugit.

Vicontele era un bărbat înalt şi zvelt, care îşi purta părul castaniu prea lung şi şi-l ţinea legat la spate cu o panglică. Stătea mereu încruntat şi nici n-avea o strungăreaţă discretă, precum Ashbrook.

— Să sperăm că lucrurile o să se rezolve.

— Dacă n-ar fi avut pe nimeni, ar fi fost o partidă bună pentru tine.

— Nuuu! e atât de apropiat de duce, ar fi ca şi cum m-aş mărita cu un frate. Nu e pentru mine.

— Nu-i nevoie să ne părăseşti, Jemina. Tu îmi eşti ca o soră. Şi pentru duce însemni la fel de mult.

Mi se strânse inima în piept, iar ochii mă ardeau. O iubeam pe Patience. Ea era familia mea. Ştiam că îmi pierdusem familia. Aveam foarte des senzaţia asta atunci când visam, dar dragostea mea pentru Patience era un miracol pentru care simţeam o recunoştinţă profundă.

Ea căscă şi se întinse.

— Niciodată n-am fost atât de obosită. M-a epuizat să tot umblu după Lionel, iar acum, după duce. Lady Bodonel

o să vină mâine în vizită. Vrea să facă parte din viaţa soţului meu, dar el are atât de puţină încredere în ea!

— Şi tu?

— Cineva trebuie să-i dea o mână de ajutor. Dacă n-o las să-l bată la cap pe Busick şi o învăţ cum să se poarte cu fiul ei, atunci totul o să fie bine. Măcar atât să fac pentru el.

— Ciudată mai eşti, Patience! Ne conduci pe mine şi pe celelalte văduve în atâtea feluri, dar te laşi în seama ducelui. Cum faci asta?

Mi-am coborât bărbia în piept şi am adăugat:

— Poate că e o întrebare prea personală.

Degetele ei moi şi calde, cu miros de cocos, mi-au ridicat bărbia.

— Nu, deloc. Iar răspunsul e că nu ştiu. Am pur şi simplu încredere în dragostea lui. Iar el îmi aminteşte că pot să am încredere în mine.

— Atât de simplu? Ăsta e secretul?

Patience căscă din nou. Părea foarte obosită.

— Da, întocmai.

— Excelenţa Ta, fugi la somn! Du-te la sfântul tău salvator. Ducele are nevoie ca principalul lui recrut să fie foarte odihnit.

Patience se ridică şi mă strânse într-o ultimă îmbrăţişare, iar eu mi-am lăsat capul pe umărul ei.

— Busick e departe de a fi un sfânt. Ne-am războit la început. Ne-am dat cap în cap, dar nu m-am îndoit niciodată de cine era el cu adevărat şi de faptul că prioritatea lui era să ne onoreze şi să ne protejeze pe mine şi pe fiul meu.

Ea îmi dădu drumul.

— Dă-ţi seama ce vrei. Dacă n-o să-ţi mai recapeţi niciodată memoria, ce anume o să te facă fericită?

Din nou întrebarea lui Ashbrook.

— Noapte bună!

M-a lăsat cu gândurile mele contradictorii, care se reduceau la întrebarea dacă îl plăceam sau nu pe Ashbrook. Urcându-mă în patul meu confortabil, în stânga, mi-am tras pătura de lână până sub bărbie.

Deşi Ashbrook îmi refuzase invitaţiile, plănuiam să-i scriu din nou, până când accepta să se vadă cu mine. Desigur că, în cele din urmă, aveam să cădem cumva la pace. Îmi propuneam să fiu drăguţă cu el, iar apoi cu siguranţă că Ashbrook avea să-mi dezvăluie totul.

Capitolul 12

DANIEL – O SCRISOARE PRIMITĂ
DE LA O VĂDUVĂ HOTĂRÂTĂ

Ţinând uşa deschisă, Daniel îl lăsă pe Lordul Primar să iasă din biroul lui. Bărbatul înalt şi subţiratic, cu părul complet alb şi din ce în ce mai rar, făcu o grimasă în timp ce trecu pe lângă el.

— Trebuie să-ţi mai aloc un caz pentru Coroană. Raţionamentul pe care o să-l foloseşti pare logic. Cred că o să te descurci.

Daniel îşi ţinu respiraţia o clipă, fiindcă discursul pe care şi-l pregătise trebuia rostit fără pic de emoţie. Totuşi, cum să nu simtă nimic în faţa unei asemenea condescendenţe? Înghiţi în sec.

— Milord, am pledat în multe cazuri pentru Coroană în ultimii şase ani, foarte multe dintre ele judecându-se înaintea mandatului dumneavoastră.

— Numirea mea e recentă şi vreau cea mai mare rată de condamnări cu putinţă. Poţi înţelege asta?

Bineînţeles că Daniel înţelegea. Şi ştia că era singurul dintre colegii lui chestionat în felul acela. Lordul Primar nu obişnuia să-i ia astfel la întrebări nici măcar pe cei mai puţin experimentaţi.

— Da, milord.

Lordul Primar plecă, iar Daniel îşi dori în gând ca omul să cadă pe scări.

Cât putu de încet, închise uşa şi se chinui să inspire şi să expire. Lordul Primar se purta astfel ca să-l determine

să-şi dea demisia. Daniel nu era genul care să renunţe, dar nici nu-şi dorea să fie demis şi să cadă în dizgraţie. S-ar fi ales praful şi pulberea de tot ceea ce făcuse Prinţul Regent, şi chiar de încrederea lui Lady Shrewsbury. Motiv pentru care nelinişştea lui creştea ori de câte ori venea vorba de misiunile Aşezământului Speranţă pentru Văduve.

Doar pentru că el nu ştia despre acele misiuni, asta nu însemna că ele nu se desfăşurau. Se lăsă uşor pe scaun, amintindu-şi că fusese mereu grijuliu. Respecta întotdeauna litera legii şi doar trecea cu vederea unele lucruri. Iar Lady Shrewsbury era genială. N-avea să fie prinsă.

Dar agenţii care se accidentau pe acoperişuri erau o cu totul altă problemă.

Doamna St. Maur îi mai trimisese o scrisoare.

O luase grăbit, de dimineaţă, la micul dejun. Îi fusese uşor să le ignore pe celelalte. Daniel n-avea de gând să ajungă la vreo altă ceartă sau, mai rău, să recunoască despre trecutul ei lucruri care o puteau răni.

Totuşi, cum să nu răspundă la asta?

Finchely House
Londra, 12 iulie 1814

Dragă Lord Ashbrook,

Credeam că aveam nevoie de răspunsuri şi am presupus că tu erai omul care să mă ajute. Din păcate, nu eşti.

Trist.

Asta face ca stima mea pentru tine să scadă. Un om care iubeşte poezia ar trebui să fie ţinut întotdeauna la loc de mare cinste. Altfel, de ce mi-aş fi petrecut dimineţile scriindu-ţi în fiecare zi, în ultimele două săptămâni? Nu sunt genul care să implore.

Dacă aş fi fost, ar fi trebuit s-o fac pentru altceva, ceva însemnat, precum un tei sau o rodie perfectă. Am decis că vreau o rodie. Dacă reuşeşti să-mi faci rost de una, o să recunosc că am greşit atunci când te-am plesnit.

Da.

Iată care trebuie să fie rezolvarea disputei dintre noi. Dacă nu-mi poţi împărtăşi secretele tale, o rodie va fi de ajuns, nu crezi?

M-am întrerupt din scris fiindcă am fost chemată să mă ocup de ceva, un lucru despre care n-am voie să-ţi vorbesc.

Îmi pare rău. Uită că ţi-am pomenit despre asta.

În timp ce revăd prezenta scrisoare, îmi dau seama că sună deosebit de aspru. Înţeleg de ce n-ai vrea să vii în vizită. Cu toate astea, nu pari a fi un om uşor de descurajat. Dacă te răzgândeşti, vii pe la mine şi-mi aduci o rodie, o să te primesc în vizită. Îţi promit să fiu cât se poate de înţelegătoare.

Cu sinceritate,
J. St. Maur
Sandlin Court, Londra

Daniel împături scrisoarea. Absurdul situaţiei îl făcu să râdă din toată inima. Jemina nu era nici aspră, nici răutăcioasă. Scuzele şi rugămintea ei îl făcură să chicotească iar şi iar. Tensiunea din umeri i se mai domoli. Pentru că femeia aceea îi scrisese o scrisoare absurdă, el avea să poată să-l înfrunte cu mai multă uşurinţă pe Lordul Primar în instanţă.

Doamna St. Maur merita un răspuns şi o rodie.

Capitolul 13

JEMINA – PRETENDENŢI ÎN VIZITĂ

O altă privire aruncată pe fereastra salonului de la Sandlin Court îmi dezvălui aceeaşi Davies Street pustie, ca în urmă cu cinci minute. Acea prelungire a lui Grosvenor Street era liniştită, enervant de liniştită.

Nici urmă de Ashbrook, încă.

Scurtul bileţel prin care el îmi spusese că venea în vizită mă ţinuse ca pe ace. Nicio explicaţie în privinţa motivului pentru care îmi ignorase toate celelalte scrisori. Totuşi, ştiam că cea mai recentă scrisoare a mea putea să fi stârnit o reacţie a firii lui curioase şi, în egală măsură, protectoare. Poate că Ashbrook voia să verifice dacă situaţia noastră fără ieşire mă scosese din minţi.

Ei bine, poate că eram un pic cam săritură de pe fix. Îl căutam pe el, când aveam în faţa mea un pretendent perfect.

— Doamnă, spuse domnul Willingham, ce vezi pe fereastră? Te tot uiţi într-acolo.

M-am întors repede, lăsând perdelele să-mi alunece dintre degete.

— Nimic, domnule. Pare să fie o zi foarte frumoasă! Poate că ar trebui să te urci în landou şi să te duci la o plimbare.

— O plimbare fără tine? Am adus landoul ca să te ademenesc.

Adonisul cel blond, cu ochii albăstrii, părea înnebunit să-mi facă ceva curte în vehiculul lui elegant, descoperit. Aproape cu acelaşi entuziasm cu care devora unul dintre biscuiţii mei cu ciocolată, proaspăt scoşi din cuptor.

— Trebuie să vii, doamnă St. Maur.

— Nu, eu o să rămân aici, la Sandlin Court. A fost frumos din partea ta să vii în vizită.

M-am îndreptat spre uşa şi am ţinut-o deschisă. Mâneca mi se agăţă în stucatură.

— N-ar trebui s-o iei din loc?

— Nici pomeneală, doamnă St. Maur. Vreme de încă o oră, nu mai am nicio întâlnire la docuri. Mi se pare că de abia am sosit.

Nu, venise de suficient timp ca să mănânce o farfurie de prăjituri şi să mă înghesuie de două ori pe canapea.

Eliberându-se, dantela mea cenuşie se rupse uşor. Gata şi cu arătatul perfect pentru vizita contelui. Resemnată, m-am întors la fereastră şi am aranjat

perdelele, astfel încât să văd afară după ce m-am cufundat într-unul dintre scaunele nou tapiţate. Erau acoperite cu o stofă de un galben-închis, având aproape nuanţa narciselor. Mi-am strâns bine şalul crem pe mine şi m-am aşezat. Nu-mi era frig, dar aveam nevoie să fac ceva cu mâinile. Păreau agitate şi transpirate, dar acea stare îmi fusese provocată de grija că aveau să se termine toţi biscuiţii înainte de sosirea contelui. Îi plăceau bunătăţile. Dulciurile erau menite să-l facă să rămână mai mult timp.

Willingham mă privi cu ochii lui mari.

Am aruncat o privire spre grămada de biscuiţi care se făcea din ce în ce mai mică.

— Ştiu că eşti un om ocupat, domnule Willingham. Nu vreau să zăboveşti prea mult timp şi să-i privezi pe ceilalţi de compania ta.

El râse în hohote.

— Eşti atât de amuzantă! Ai un puternic simţ al umorului.

Era un bărbat frumos, ai cărui ochi străluceau atunci când râdea, dar acum încetase s-o mai facă. Privirea lui era prea intensă. Pe chip i se zugrăvise dorul şi încă ceva, dar acel ceva trebuia să fi fost, de fapt, pofta pe care i-o provocau biscuiţii mei.

Reţeta lui Patience transforma chiar şi mâinile mele stângace în mâinile unui brutar de excepţie. Aş fi putut să fiu…

Am ridicat tava de argint şi i-am vârât-o sub nas lui Willingham.

— Încă unul, domnule?

Gura i se strânse de parcă ar fi vrut să spună ceva, aşa că i-am dat tava.

— Se pare că-ţi plac biscuiţii, domnule. Te rog să mai iei unul.

— Ei bine, dacă insişti, doamnă St. Maur. Eşti foarte amabilă.

El mai înhăţă doi biscuiţi.

Folosisem forme ca să desenez o floare de crin pe suprafaţa aluatului, iar căldura cuptorului accentuase

modelul. Stratul subţire de ciocolată făcea ca biscuiţii să aibă un gust mai rafinat, adăugând dulceaţă la textura untoasă. Crezusem că astfel aveam să-i fac pe plac lui Ashbrook, câtă vreme el mi-ar fi dezvăluit informaţiile pe care mi le doream.

Acum mă îndoiam că avea să mai fie vreun biscuit pe tavă atunci când sosea el.

Cu firimituri pe buze, Willingham continuă să mestece.

— Sunt excelenţi. Îţi aminteşti cum se gătesc şi alte lucruri?

— Mă bucur că-ţi plac biscuiţii, domnule Willingham.

I-am ignorat întrebarea, aşa cum făcusem cu toate întrebările legate de lipsa mea de memorie.

— N-am vrut să te jignesc.

— M-ai jignit, dar mai ia un biscuit.

Imaginea de Adonis se risipea pe măsură ce mă uitam mai mult la domnul Willingham. Îşi purta părul prea lung. I se ondula peste urechi precum o blană. Haina atârna pe el de parcă ar fi fost mai mare cu două numere. Omul avea bani ca să se ducă la un frizer şi la un croitor, nu-i aşa? Sau căuta o soţie bogată care să susţină asemenea cheltuieli?

— Sunt buni, vorbi el cu gura plină. Probabil că ar trebui să mai las câţiva şi pentru ceilalţi oaspeţi. Mai aştepţi alte vizite?

Aerul lui nătăfleţ era oarecum înduioşător, dar omul n-avea prea multe trăsături care să-mi atragă atenţia, nimic care să mă convingă să prefer compania lui celei a oricărui alt bărbat lat în umeri.

Ideea de a-mi alege un nou soţ în funcţie de înfăţişare mă făcea să râd. Noua mea avere îmi oferea motive prosteşti de a fi pretenţioasă. Încercam un sentiment eliberator fiind atât de capricioasă, dar nu eram nevoită să aleg. Patience îmi spusese că puteam să continui să locuiesc în casa ei.

Dacă voiam un nou soţ, el trebuia să se uite la mine aşa cum se uita ducele la soţia lui. Atunci când el credea că nu-l vedea nimeni, tot chipul i se lumina în clipa în care

soţia lui intra în încăpere. Nu era deloc un lucru obişnuit să vezi cum un militar neînduplecat rămânea uluit în faţa graţiei ei, a zâmbetului ei.

Îmi doream acel tip de iubire, atotcuprinzătoare, chiar copleşitoare.

Musafirul meu se mişcă pe canapea. Se aşează mai aproape de scaunul meu. Genunchii lui acoperiţi de pantalonii nisipii aproape că îi atingeau pe ai mei.

Cred că-mi plăcea mai mult de la distanţă.

— Ce ai de gând să faci câtă vreme rămâi în oraş, doamnă St. Maur?

— Să-mi vizitez prietenii.

Domnul Willingham aruncă o privire spre biscuiţi, apoi din nou spre mine.

O altă tăcere stânjenitoare se aşternu peste încăpere.

Cum nu-mi doream s-o întrerup, am sfărâmat un biscuit dulce pe limbă.

— Doamnă St. Maur, sper că o să rămâi ceva vreme în oraş. Aş vrea să vin să te vizitez în continuare.

— N-ai veni dacă aş locui la ţară?

Faţa i se strâmbă de parcă ar fi căzut pe gânduri.

— E mai complicat. Afacerea mea se desfăşoară prin porturi. Se frecă la ceafă, deranjându-şi lavaliera groasă. N-ai văzut toate locurile frumoase din oraş. Ai spus că tu şi ducesa vă duceţi la piaţă. Poate că reuşesc să vă însoţesc.

Mi-am schimbat locul şi m-am ascuns un pic mai mult sub şalul meu.

— Nu, e în regulă. Ni s-au schimbat planurile. Eu... Rămânem acasă.

Sprânceana i se arcui de parcă ar fi avut întrebări de pus, dar apoi dădu din cap şi mai înfulecă un biscuit. Pentru o clipă, mi-am închipuit o viaţă alături de el, la micul dejun, trăind împreună clipe în care el s-ar fi uitat la biscuiţii mei cu atâta afecţiune.

Oare ce s-ar fi întâmplat după ce s-ar fi terminat bunătăţile?

— Ei bine, poate mâine, doamnă St. Maur. V-aş putea însoţi atunci.

— Trebuie s-o întreb şi pe ducesă. Poate că şi-a făcut alte planuri.

— Să-mi dai de veste. Nu uita… Adică aminteşte-ţi să…

Mai luă un biscuit.

Am lăsat ca ronţăitul dulciurilor crocante să încurajeze mai multă tăcere. Poate că trebuia să-l rog pe Willingham să plece, ca să pot să văd care era acum starea lui Patience.

Nu se simţise prea bine de dimineaţă. Nu arătase prea bine în ultima săptămână, pielea ei întunecată devenind foarte palidă.

Se rănise, oare, atunci când se căţărase în copac, şi nu spusese nimănui?

Oare, nevoind să mă enerveze, hotărâse să nu ne spună nimic mie… şi ducelui?

El s-ar fi supărat foarte tare.

Iar eu m-aş fi întristat, mi-ar fi părut rău că eram într-o asemenea stare care o făcea pe ea, chiar rănită, să-mi ascundă asta ca să mă menajeze. Toată lumea ar fi trebuit să fie stângace precum domnul Willingham şi să spună orice lucru îngrozitor care îi venea pe limbă.

— Iar ai amuţit. N-am vrut să…

El se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Tapetul în culori calde şi armura din colţ erau o combinaţie între stilul ducelui şi cel al ducesei – formalism, rigoare militară şi culoare.

Willingham se opri în faţa acuarelei mele, pe care Patience o agăţase pe perete cu o zi înainte.

Era strălucitoare, în nuanţe de roşu şi vişiniu, cel mai frumos vas cu fructe pe care îl pictasem vreodată.

— E minunat şi modern! Oare ducesa l-a cumpărat de la vreun negustor din piaţă?

Omul îşi ţinea mâinile proptite în şold, de parcă s-ar fi pregătit să-mi fie model pentru următorul desen, dacă aş fi desenat oameni. Oare desenam oameni?

— Nu, domnule.

N-aveam chef să explic sau să mă delectez cu

asemenea laude pline de falsitate. Abia începusem să fac acuarele, iar Willingham nu era muza mea. Rodiile erau.

— Îmi place mult camera asta, doamnă St. Maur. O atmosferă foarte tihnită. Spuneai că ducesa a redecorat încăperea. În ce culoare era zugrăvită înainte?

— Roz. Cred că nuanţa se numeşte „somon putred”.

Omul izbucni în râs în timp ce înconjură canapeaua.

— Acel decorator angajat de duce avea simţul umorului!

Dar aşa era descrisă nuanţa, „putred” pentru că era lipsită de intensitate, iar „somon” de la rozaliul cărnii acelui peşte. M-am ridicat şi m-am apropiat de fereastră. Desfăcând mai bine draperiile, n-am observat nimic nou, strada rămânând pustie, cu o singură trăsură oprită, cea a domnului Willingham.

— Cauţi pe cineva?

— Nu. Nu.

Am închis ferestrele înalte. Era o prostie să stau la pândă după conte. Poate că planurile lui se schimbaseră.

— Pari pierdută în gânduri, doamnă St. Maur. Ce-ar fi să mergem în plimbarea de care vorbeam? Am trăsura afară. Vezi cei patru cai sprinteni? Ne pot duce departe. Ziua e atât de frumoasă!

Nu era ceea ce-mi doream, iar el nu era cel pe care mi-l doream.

Domnul Willingham nu era pentru mine. Cu cea mai mare delicateţe de care eram în stare, m-am îndepărtat de el şi am zbughit-o spre şemineu.

— Nu sunt pregătită pentru o plimbare.

— Cred că trebuia să întreb din timp. Desigur că o doamnă ca tine mai întâi îşi face planuri.

— Chiar îmi fac.

M-a urmărit precum o albină, ţinându-se aproape de parcă fustele mele galbene ca iasomia ar fi fost nişte petale.

— Eşti frumoasă, ca o gingaşă…

— Floare.

— Da… Floarea mea cea gingaşă.

Suna drăguţ, dar mă făcea să mă simt delicată şi uşor de zdrobit. Eu nu eram aşa, cel puţin speram că nu mai eram aşa.

— Poate că nu sunt destul de direct în felul în care îmi exprim admiraţia.

Domnul Willingham îmi luă mâna şi-şi apăsă buzele pe încheietura mea. Strânsoarea lui era puternică. Ar fi fost dificil să mă eliberez.

Nu-mi plăcea îndrăzneala lui, sau senzaţia că avea să profite.

Nu trebuia să mă apuc să-mi ridic vocea sau să fac ceva care să-l înfurie pe bărbatul acela masiv. Am mimat o tuse îngrozitoare şi guturală.

Scoţând o batistă din buzunar, el mi-a dat drumul şi mi-a oferit bucata de pânză brodată cu monogramă.

— Vrei nişte apă, doamnă St. Maur? Lasă-mă să-ţi aduc.

Tamponându-mi uşor gura, am simţit sarea mării impregnată în pânza batistei, şi chiar şi o urmă de miros de peşte. Era limpede că Willingham îşi petrecea mult timp pe la docuri.

Tuşind, am fluturat din mână şi am dat din cap.

— Da, te rog.

Omul se duse la masă şi se întoarse degrabă cu un pahar plin cu apă.

— Poftim, doamnă St. Maur.

Domnul Willingham mă privea de parcă ar fi făcut ceva greşit, dar, începând din clipa aceea, nu mă mai sufocă cu prezenţa lui

Poate că nu era chiar atât de groaznic.

Apoi înaintă spre mine şi-şi coborî capul spre al meu. Din nou îi simţeam răsuflarea pe frunte. Plutind deasupra mea. Cu aromă de biscuiţi şi cu o undă de acreală.

— Am fost invitat la balul pe care îl organizează Lady Shrewsbury luna viitoare.

Încă un acces de tuse îmi scăpă printre buze. M-am mai depărtat cu doi paşi de Willingham.

— Da, ar trebui să fie un mare eveniment. Am înţeles

că-l organizează o dată pe an, în onoarea văduvelor.

N-aveam de gând să pomenesc nimic despre dineul care preceda balul. Nu mi-l doream pe Willingham ca partener.

— Ne-am putea duce împreună la bal, sau am putea sta unul lângă altul la masă. Vreau să te bucuri de atenţia mea specială.

Ochii albăstrii îi sclipiră de parcă spusele lui ar fi trebuit să mă facă să leşin.

N-am făcut-o.

Îmi doream din toată inima să bată ceasul cu pendulă, pentru ca vizita aceea să se încheie.

— Mai ai nevoie de ceai, domnule, ca să meargă cu încă un biscuit. O să cer să ni se aducă.

El mă apucă de mână.

— Nu. Nu pleca. Avem multe să ne spunem.

Chiar aşa? Unde era ducele? Trebuia să fi trecut deja o jumătate de oră. El îmi promisese să intervină în locul lui Patience, ca să împiedice orice pretendent să-şi facă idei. Willingham avea mâna mea într-a lui şi, pe deasupra, tot felul de idei.

— Doamnă St. Maur, nu cred că fac asta aşa cum se cuvine, dar trebuie să-ţi spun că încep să am sentimente pentru tine.

— Cum? Cum să fie măcar posibil aşa ceva?

El clipi, nedumerit, uitându-se la mine.

Profitând de deruta lui, mi-am retras mâna, privindu-mi verigheta strălucitoare de pe deget.

— Grăbeşti lucrurile.

Îmi apucă din nou mâna.

— Sunt copleşit de frumuseţea ta. Trebuie să te măriţi cu mine.

— De ce? Ceea ce vreau să spun e că nu mă cunoşti.

— Te cunosc destul de bine. Ducele de Repington se tot laudă cu cât eşti de deşteaptă. Dragul lui prieten, Lord Gantry, spune acelaşi lucru.

— Mă bucur că toţi aceşti bărbaţi cu care ai petrecut un minut din timpul tău au vorbit despre mine şi ţi-au spus

că le-am făcut o bună impresie. Dar ăsta nu e motiv de căsătorie.

Ridicând privirea spre chipul lui zăpăcit, am ştiut că trebuia să scap de el o dată pentru totdeauna. N-avea răbdarea să-mi acorde timp ca să-l iubesc sau chiar ca să mă gândesc la el ca la viitorul meu.

— Fără căsătorie. Nu acum.

— Îmi pare rău. Îşi lăsă capul în jos, cu o expresie posacă pe chip.

— Dar fiecare tânără ar trebui să se mărite. Fiecare văduvă ar trebui să recăsătorească. Uşa principală a reşedinţei se deschise cu zgomot.

„O, te rog, Doamne, dă să fie cineva care să aibă nevoie de salon!”

— Domnule Willingham, ar trebui să pleci.

Uşa salonului se deschise.

Îmbrăcat într-o uniformă argintie care strălucea deasupra cizmelor milităreşti, intră un lacheu.

Trebuia să fi fost unul dintre foştii soldaţi ai ducelui.

— Domnul Ashbrook doreşte să vă vadă, doamnă. Îl primiţi?

„Slavă cerului! Preamărit fie bunul Dumnezeu!”

Capul îmi bubuia. Dichisit în fracul lui perfect croit şi ţinând în braţe un buchet încântător de flori de usturoi sălbatic şi de lăcrămioare, Ashbrook trecu pragul.

Pulsul mi-o luă la goană. De două ori mai repede în clipa în care am auzit geamătul domnului Willingham. De trei ori mai repede în momentul în care am surprins zâmbetul galeş al contelui şi rodia pe care o ţinea sub braţ.

Capitolul 14

JEMINA – UN AVOCAT FOLOSITOR ŞI FORMIDABIL

Ashbrook venise, în sfârşit. Se afla în salon încărcat de daruri, ca un pretendent perfect, culegătorul perfect de

rodii. Da, perfect ca să-l descurajeze pe domnul Willingham.

M-am repezit spre conte.

— Mi… milord, buchetul e minunat! Ducesei o să-i placă foarte mult. O, iar asta e pentru mine?

— Amândouă sunt pentru tine, doamnă St. Maur. El vorbi în şoaptă, plecându-şi capul spre urechea mea. Ca să-mi răscumpăr vina.

Supărarea pe care o simţeam faţă de Ashbrook se atenuă, poate chiar se evaporă cu totul.

Puţin uimită, puţin emoţionată, am mângâiat o petală şi mi-am trecut palma peste rodie.

— Mulţumesc, milord.

Dar zâmbetul galeş, începutul discret al zâmbetului lui minunat dispăru în clipa în care domnul Willingham veni mai aproape.

— Nu ştiam că o să ai companie, spuse Ashbrook, iar privirea lui o întâlni, înflăcărată, pe a mea. Credeam că o să fim doar noi doi.

— Domnul Willingham e în trecere, iar acum pleacă.

Adonis îşi întinse mâna spre conte.

— Nu cred să fi făcut cunoştinţă oficial.

Ashbrook nu mută florile ca să răspundă salutului. Făcu doar un semn din bărbie.

— Nu. Oficial, nu.

Contele îmi oferi florile, dar nu-mi dădu drumul la mâini. Degetele lui zăboviră peste ale mele, puternice şi calde.

— Lăcrămioarele şi usturoiul sălbatic sunt de o frumuseţe deosebită, rezistente şi parfumate, un pic cam ca tine, doamnă St. Maur.

Am umezit batista domnului Willingham şi am înfăşurat-o peste tulpinile florilor.

— Îmi plac. Mulţumesc.

— Stai, spuse domnul Willingham în timp ce se înghesui şi mai mult în mine. Jemina, doamnă St. Maur, noi doi tocmai aveam o întâlnire.

— Bănuiesc că amândoi am venit aici pentru această doamnă. Lord Ashbrook trase de hârtie şi dezvălui mai

multe flori. Apoi, cu gesturi teatrale, îmi revendică degetele şi-şi apăsă gura peste încheieturile mele.

Atingerea îi era delicată, la fel cum îi erau şi buzele.

— Ciocolată, draga mea? Asta miros eu acum pe pielea ta?

Obrazul lui tremură. Să fi fost un râset înăbuşit?

Ashbrook îşi drese glasul.

— Aş vrea să ne încheiem discuţia între patru ochi, doamnă.

Mâna mea se pierdu în palma lui. Chiar dacă strânsoarea îi era puternică, nu mă trase spre el. Nu eram neliniştită în preajma lui, nu aşa cum eram cu Willingham.

De parcă ai fi zis că aveau o voinţă a lor, degetele mele se strânseră peste ale lui.

Îl mai ţinusem vreodată pe Ashbrook de mână?

Apoi mi-am amintit că mă salvase de la Bedlam. Da, el mă ţinuse de mână şi îmi oferise umărul ca să mă sprijin. Picioarele îmi fuseseră slăbite de cătuşele folosite la ţinerea în frâu a nebunilor. Apoi mă ridicase în braţe atunci când mă împiedicasem.

Inima îmi bătea cu putere.

— Doamnă St. Maur?

Umbra domnului Willingham ne acoperi pe amândoi.

— Domnule, ne deranjezi!

— Eu am o întâlnire anunţată, Willingham. Cred că ai stat prea mult.

Mi-am condus primul pretendent spre uşă.

— Mulţumesc pentru vizită, domnule Willingham.

M-am întors, iar privirea mi s-a împletit cu cea a contelui. El rămase cu ochii pironiţi la mine şi, pentru o fracţiune de secundă, nu mi-am mai dorit să-i rup urechile.

Totuşi, ăsta era Ashbrook, avocatul care uitase să-mi spună că deţinea o bucăţică din viaţa mea ascunsă în actele de pe biroul lui.

— Hmmm…

Willingham tuşi.

Contele nu se mişcă din loc, nu-şi schimbă poziţia şi nici nu-şi retrase privirea sau degetele.

— Lord Ashbrook, înainte de a pleca, mai vrei să-l întrebi ceva pe celălalt oaspete al meu?

El oftă şi îmi dădu drumul.

— Oare transportul maritim e o afacere bună, Willingham, sau încă îşi revine de pe urma războiului care tocmai s-a încheiat?

— Foarte bună, Excelenţa Voastră. Revenirea de după 1812 şi Războiul Peninsular au fost o provocare.

Vreme de o clipă, Ashbrook îl păroni cu o privire distantă.

— Compania mea are multe nave! izbucni domnul Willingham. Toate sunt angajate într-o mulţime de afaceri. Pot să-i asigur un trai foarte bun unei soţii.

— Chiar aşa, domnule? Mă bucur să aud asta.

Ashbrook se întoarse şi făcu semn spre tabloul în acuarelă.

— Doamnă St. Maur, tabloul ăsta e nou? Nu-l observasem la ultima mea vizită, dar eram ocupaţi.

Oare de ce aveam impresia că postura lui, cu mâna proptită în şold, cu fracul descheiat, care dezvăluia nasturii frumoşi ai vestei de un verde-sticlă, era una de revendicare a teritoriului?

Poate pentru că aşa şi era.

Ashbrook avea aerul unui păun cu penele înfoiate, dar, dacă exista un lucru pe care domnul Willingham să-l înveţe de la conte, asta era cum să se impună cu eleganţă, cum să-şi arate puterea fără să fie autoritar.

Avocatul meu putea să fie foarte condescendent, dar îmi lăsa mereu spaţiu ca să contest, ca să spun ceea ce gândeam.

Îmi plăcea asta la el.

Willingham veni după mine până în dreptul tabloului.

— Vii des în vizită, Ashbrook?

Contele întinse mâna şi atinse pânza.

— Are nevoie de o ramă. Da, domnule Willingham. Din când în când, ori de câte ori doamna St. Maur, sau ducele, sau ducesa de Repington au nevoie de sfaturile mele.

Willingham pufni:

— Condoleanţe pentru unchiul tău! A fost unul dintre cei mai dragi prieteni şi clienţi ai mei.

Mâneca cenuşie şi frumos croită a fracului contelui se încreţi. Părea că muşchii pe care îi acoperea se încordaseră la auzul acelor vorbe. Deşi expresia de pe chipul lui rămase indiferentă, pupilele i se făcură mici şi căpătară un aer absolut necruţător. Nu exista nici urmă de doliu la Ashbrook, nimic în afară de tensiune.

Îndepărtându-mă de cei doi, mi-am pus deoparte rodia şi am aranjat lăcrămioarele, adulmecând parfumul dulce al florilor de usturoi sălbatic. Florile albe arătau ca o dantelă. Aveau nevoie de culoare, poate că de o picătură de albastru sau de violet.

Mi-am simţit nările asaltate de parfum, pieptul cuprins de pacea lor. Dacă voiam ca lucrurile să decurgă în linişte, trebuia să preiau frâiele discuţiei.

— Domnule Willingham, contele e fostul meu, de fapt, actualul meu avocat. Trebuie să discutăm unele lucruri. A fost frumos din partea ta să vii în dimineaţa asta, dar trebuie să pleci.

Willingham se apropie de conte.

— Spune-mi, Ashbrook, le aduci mereu flori clientelor tale?

— Doar celor frumoase, cu pistrui.

Willingham se făcu roşu ca racul, iar mâinile i se strânseră în pumni.

Mi-am aşezat florile pe masă, lângă cei câţiva biscuiţi care mai rămăseseră. L-am luat de braţ pe Willingham şi l-am condus spre uşă.

— E timpul s-o iei din loc, domnule.

— Doamnă St. Maur, spuse el cu o voce scăzută şi morocănoasă, o plimbare, doar noi doi!

— Răspunsul e „nu”.

Tonul scăzut al lui Ashbrook nu aducea deloc a şoaptă. Vorbise destul de tare pentru ca servitorii de pe coridor să-l audă. Apoi, avocatul meu cel mândru se aşeză pe braţul canapelei, de parcă ar fi fost a lui.

Nici n-avea idee cât de mult mi-ar fi plăcut să-l văd

alunecând şi căzând, dar era mai important ca domnul Willingham să plece cât mai repede de la Sandlin Court.

— O zi bună!

Willingham păşi pe coridor.

— Dar o plimbare? Încă o clipă?

— O zi bună, domnule! Mulţumesc că ai venit.

Cu toată forţa, i-am trântit uşa în nas. Apoi am oftat şi m-am lipit de ea, împingându-mi greutatea în mâner şi în tocul de lemn, dar mi-am prins şi degetul.

— Au!

— Bravo, doamnă St. Maur! A plecat omul, dar nu e nevoie să te răneşti în timp ce-l trimiţi la plimbare.

Ashbrook chicoti, dar chipul lui redeveni serios atunci când mi-am fluturat prin aer mâna care mă durea groaznic.

— Te-ai rănit?

— În palmă. Mi s-a înroşit şi degetul.

— Ştiam eu că Willingham nu poate să-ţi aducă decât durere. A stat pe capul tău în fiecare zi?

— N-a fost singura pasăre care s-a umflat în pene pe aici. Ştii că masculii sunt cei care, de obicei, fac asta.

Scuturându-mi palma înroşită, am făcut vreo câţiva paşi spre partea de canapea pe care era aşezat contele.

— Chiar trebuia să te iei la ceartă cu el? Credeam că păstrezi sentimentele astea deosebite pentru mine.

— Trebuie să-mi împart dispreţul fără discriminare.

Pe chipul lui Ashbrook apăru acum un zâmbet în toată regula, nu urma de surâs pe care o văzusem de atâtea ori. Încă nu se vedea nici o strungăreaţă.

— Lasă-mă să mă uit la degetele tale. Masculul aici de faţă, că-ţi place sau nu, mai are şi alte talente speciale. Eu nu pier pe limba mea.

Aşadar, Ashbrook n-avea de gând să spună ceva care să-l incrimineze. N-avea de gând să piară pe limba lui. Amestecul de dialect şi de umor îmi făcu fruntea să se încrunte. Încă simţindu-mi degetul îndurerat, mi-am încleştat pumnul.

— N-am nevoie de niciun ajutor deosebit din partea ta. Sunt bine.

El trase de lanţul ceasului de buzunar. Era elegant în pantalonii lui negri din piele. Lavaliera apretată îi era alba ca zăpada.

Cu cât îl priveam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că din ochii lui nu lipsea oglindirea anumitor sentimente, iar ei nici nu erau adevărate bucăţi de cărbune, ci scânteiau, cristalini, precum pietrele de obsidian şlefuite. Ici şi colo, pe la margini, se întrezăreau chiar mici străfulgerări de auriu şi poate de albastru-verzui.

— Te uiţi lung la mine, doamnă St. Maur? Ce anume încerci să afli?

Mi-am încrucişat braţele şi m-am prefăcut ofensată de acuzaţia lui, dar eram vinovată că mă uitam lung la el, că-mi doream să-i surprind zâmbetul acela care putea fi asemănat cu o piatră rară.

Era chipeş.

Pielea, foarte bronzată, îi strălucea precum un soare cald. Tunsoarea îndrăzneaţă – cu părul neted pe laterale, buclat spre creştetul capului – ascundea vălurele aproape imperceptibile. Mustaţa subţire şi barba frumos tunsă îi încadrau faţa mare, care te făcea să te bucuri că ochii aceia pătrunzători erau aţintiţi spre tine.

— Trebuie să fie gânduri bune, doamnă St. Maur, din moment ce pari să fi rămas fără cuvinte.

Mişcându-mi mâna rănită, am coborât privirea spre lăcrămioare şi spre batista domnului Willingham.

— O să fie nevoie să-i dau batista înapoi, dar cu ce preţ?

— Domnul Willingham nu mai e unul dintre favoriţi?

— N-am niciun favorit, dar el e insistent. Îşi tot găseşte timp să mă vadă.

Zâmbetul lui Ashbrook dispăru. Deveni tăcut şi se uită la pictura mea.

Îmi plăcea mai mult versiunea jovială a contelui.

— Mulţumesc din nou pentru flori şi fruct, dar nu e de ajuns. Crezi că poţi să vii aici şi să mă convingi să te iert?

— Sunt un om al legii. Florile nu înseamnă mită.

— Poate că nu sunt mită, dar tu încerci să mă

influenţezi. Dintre noi doi, domnule, tu eşti cel care are cele mai multe secrete. Încerc să-mi dau seama dacă îndelunga ta tăcere a fost intenţionată, sau dacă te foloseşti de ea ca să mă chinui.

— Eşti foarte vorbăreaţă. Înţeleg acum de ce tăcerea e un chin pentru tine.

— Ai crezut că eram nevrednică să ştiu despre naufragiul *Minervei*? Cred că reticenţa ta e o formă de a-ţi exercita puterea.

— Şi ai pus cap la cap toate gândurile astea doar dintr-o simplă privire, doamnă?

Mi-am fluturat palma, răsfirându-mi degetele. Pielea prinsă în uşă încă mă mai durea.

— Da. Trebuie să fiu un pion pentru tine, unul pe care apoi să-l dai deoparte şi să-l striveşti ca pe un gândac.

— Nu. Nicidecum.

El se apropie. Proximitatea lui, spre deosebire de cea a lui Willingham, avea note dulci de cedru şi de apret. Nu era detestabilă, nu mirosea a peşte sau a sare.

— Dă-mi mâna, doamnă St. Maur. El îşi coborî palma făcută căuş. Te rog.

I-am atins degetele vreme de câteva secunde, înainte să mă trag iute înapoi.

— Ce ai de gând să faci?

— Să arunc o privire la rana ta.

— De ce? Acum mai eşti şi doctor?

Pufnetul apăsat pe care îl scoase pe nări mă nelinişti.

— Doamnă St. Maur, te rog. N-o să-ţi fac niciun rău. Aş vrea doar să-ţi alin durerea.

— Bine.

Mi-am ridicat palma spre a lui.

— Ne trebuie mai multă lumină.

El îşi aranjă ochelarii, apoi mă conduse spre candelabrul poleit, din dreptul poliţei căminului.

— Ai o aşchie sub piele.

— O aşchie?

Mi-am tras mâna şi am studiat locul înroşit.

— Da, doamnă, lasă-mă s-o scot. Tu continuă să

vorbeşti, ca să-ţi distragi atenţia. Pune-mi întrebări.

Era ceva greu de făcut atunci când îl aveam lângă mine pe conte, care îmi atingea palma şi apăsa pe locul care mă durea.

— Hmm… De ce ai aşteptat până azi ca să vii în vizită?

— Programul de la tribunal e foarte încărcat. Mi-am dorit să te şi calmezi. Nu-mi prea place să fiu plesnit.

El îmi scoase aşchia din palmă.

M-a durut, însă mult mai puţin decât atunci când încă aveam sub piele aşchia aceea. Totuşi, încă simţeam furnicăturile sau şocul.

Ashbrook nu-mi dădu drumul la mână.

— Ţine pumnul strâns. E foarte roşu.

M-am supus, iar el ieşi pe coridor şi îl rugă pe domnul Gerard să-i aducă un pahar de coniac. Câteva minute mai târziu, se întoarse cu un pahar din licoarea fină a ducelui.

— Îţi era sete?

— Doamne, nu! În orice caz, nu sete de chestia asta. E pentru tine.

El luă batista domnului Willingham, o scufundă în pahar, iar apoi apăsă materialul pe palma mea.

— Au. Frige, împieliţatule!

El îmi ţinu braţul, nelăsându-mi mâna să se elibereze din strânsoarea lui.

— Uşurel! Asta o să cureţe rana şi n-o s-o lase să se infecteze.

— O, cred că trebuie să-ţi mulţumesc.

El îmi strânse degetele, iar apoi mi le răsfiră.

— Să faci asta de câteva ori. Spune-mi dacă simţi ceva. Vreau să mă asigur că nu mai ai şi altceva.

Aveam multe de simţit… senzaţia fierbinte şi aspră pe care pielea lui mi-o trezea atingând-o pe a mea, adierile scurte ale răsuflării lui calde pe toate locurile care dureau.

Inima îmi bubuia în piept. Oare el putea să audă bătăile nebuneşti dinlăuntrul meu?

— Tu…

Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Tu te porţi de parcă ţi-ar păsa, Lord Ashbrook.

— Şi ăsta e un lucru aşa de greu de crezut?

— Mi-aş dori să nu mă mai zăpăceşti atâta.

— Ei bine, doamnă, dacă m-ai înţelege, ţi-ai da seama că sunt destul de neinteresant. Dar tu? M-am gândit la scrisorile tale. De mult mai multe ori decât mi-ar plăcea s-o recunosc, am fost copleşit de nerăbdarea de a vedea ce-mi scriai în continuare. M-ai făcut să sper că aveam să te aud spunându-mi că m-ai iertat.

— Îmi ceri să te iert? Asta ar însemna că ţi-ai plecat urechea la obiecţiile mele şi că le-ai recunoscut ca atare.

— Ce drăguţ, foloseşti termeni juridici! Dar ai dreptate.

El îmi mângâie palma de-a lungul liniei înroşite.

— Îmi pare rău. Medicii au spus că trebuie să-ţi aminteşti prin propriile eforturi. Nu trebuie să fie nimic forţat. Aş putea spune că m-am lăsat influenţat de ei. Dar ar fi o laşitate din partea mea să recunosc asta şi, în mare, ar fi un neadevăr.

Degetul lui se opri din făcut rotocoale chiar pe linia vieţii din palma mea.

— Am vrut să te protejez. Eu ştiu ce am pierdut pe *Minerva.* Dacă aş putea să te scutesc de durerea asta, de orice durere, aş face-o. El începu să vorbească în şoaptă… cald, încet şi liniştitor, în urechea mea: Nu te vreau să fii tristă sau îndurerată. Mă ierţi, Jemina St. Maur?

Întrebarea lui răsună afectuos, chiar înflăcărat. Oare dacă spuneam „da” ar fi însemnat să-mi pierd puterea? Trebuia să fiu puternică pentru a rosti asemenea cuvinte.

Am ridicat din umeri şi m-am apropiat de lăcrămioare.

— Ar trebui să pun florile în apă.

— Nu pari să fii pregătită să mă ierţi. Ar trebui să mă întorc altă dată?

— O să fii iertat dacă o să-mi spui mai multe despre navă. Ai idee câte coşmaruri am avut? Coşmaruri care abia acum au căpătat un sens?

— Nu. Povesteşte-mi despre ele.

Îmi simţeam gâtul puţin uscat.

Ashbrook micşoră distanţa dintre noi.

— Îţi aminteşti că ai fost pe *Minerva*? Spune-mi totul despre asta, doamnă St. Maur. Te ascult.

— Sunt derutată, dar asta e ceva obişnuit ori de câte ori mă gândesc la trecutul meu.

El strânse din buze. Ochii i se întoarseră iute spre mine. Desigur, îi plăcea de mine atunci când mă vedea dezorientată.

M-am dus la uşă şi am deschis-o.

— Poţi să pleci. Mulţumesc pentru flori şi îngrijire. Şi pentru rodie. Pare coaptă.

El îşi încrucişa braţele şi rămase neclintit.

— E coaptă, cu coaja tare şi gata pentru tine. Bobiţele ar trebui să fie de un roşu aprins, roşul pe care îl capătă obrajii tăi atunci când te îmbujorezi. Te rog, închide uşa. Vreau să mai vorbim vreme de câteva minute.

Cu o asemenea descriere a rodiei, cum puteam să refuz?

Am cedat şi am închis uşa, de data asta fără să mă mai trezesc cu vreo aşchie implântată în palmă.

Contele se juca cu un nasture de la haină.

— Doamnă St. Maur, nu mă aşteptam să vorbesc din nou despre *Minerva.* Vreau să uit că am pierdut… atât de mult. Îmi cer scuze. Îmi amintesc nerăbdarea cu care număram zilele înainte să sosească Phoebe a mea, apoi cum am aşteptat săptămâni întregi ca să văd catargul şi pavilionul navei. Mulţimile din Portsmouth… Aveam floarea de guaiac prinsă la rever pentru Phoebe. Ca să mă vadă şi să mă recunoască.

Vocea puternică i se stinse. Valul de tristeţe din cuvintele lui se năpusti asupra mea ca un uragan.

Omul acela era încă în doliu. Suferea pentru el.

— Îmi pare rău.

— Bănuiesc că e stupid să mă auzi vorbind astfel despre asta. Au trecut doi ani… dar mie mi se pare că totul s-a întâmplat ieri.

De parcă ar fi avut nevoie de ceva real, concret, care să-l ancoreze în prezent, îmi strânse din nou mâna şi începu

s-o maseze.

— Nu-ţi aminteşti nimic despre Cecil St. Maur, nimic din obiceiurile sau comportamentul lui?

Am clătinat uşor din cap şi am primit acuza lui Ashbrook. Soţul meu murise pe nava aceea, nava care o ucisese şi pe soţia avocatului. El simţea totul, iar eu nimic.

Eram stânjenită, iar valurile de vinovăţie mă cuprinseră în iureşul lor. Lacrimile pe care mi le înăbuşisem cu încăpăţânare începură să mi se prelingă pe obraji.

Câte o atingere repezită la fiecare ochi nu făcu decât să-mi împrăştie lacrimile sărate pe chip.

O, Doamne, mă frângeam în mii de bucăţi în faţa lui!

— Îmi pare rău, doamnă St. Maur. Nu mi-am dorit asta. N-am vrut niciodată să te fac să plângi. De aceea nu ţi-am spus niciun cuvânt, îmi asum toată responsabilitate. Eu am făcut asta. Te rog. Te rog, acceptă-mi scuzele.

— M-ai văzut în cele mai cumplite momente, prinsă în lanţuri, cu părul năclăit. Cu cămaşa ruptă şi murdară. Ce mai înseamnă o nătângă plângăcioasă pentru avocatul ei?

— Nu o nătângă. Doar un om.

Braţele lui mă cuprinseră, smulgându-mă din mânia valurilor. L-am strâns cu putere. N-aveam cum să mă înec în acele emoţii dacă ţineam capul sus, dacă îl ţineam pe el în braţe, aşa cum făcusem cu catargul navei.

Catargul unei nave? Iată o amintire nouă.

Ashbrook mă trase mai aproape şi mă lipi de pieptul lui.

— Nu merge aşa, femeie. Nu-ţi pot provoca şi mai multă durere, nu atunci când suntem legaţi amândoi de *Minerva.* Doamnă St. Maur, e mai bine să uităm amândoi.

Mă eliberă din îmbrăţişarea lui puternică. În absenţa căldurii lui, m-am simţit străbătută un fior rece.

Totuşi, el rămase aproape şi mă bătu uşor pe braţ, de parcă asta era calea rezonabilă prin care să punem capăt acelui moment în care pierderea pe care o suferiserăm ne aducea împreună.

— Domnule, ai fi putut să-mi reciţi din nou o poezie.

Surâsul lui înflori într-un zâmbet şi i-am zărit

strungăreaţă.

Uşa salonului se deschise.

Era Willingham.

— Mi-am uitat batista. Doamnă St. Maur, ai plâns. Lord Ashbrook, ce se întâmplă aici? Vreau să ştiu.

Am rămas cu privirea aţintită la Ashbrook, iar apoi am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac ca să scap pentru totdeauna de supărătorul Willingham.

— Mă ajuţi, prietene?

Apucând lavaliera perfectă a lui Ashbrook, i-am tras capul spre al meu.

Apoi am devenit fata care îl săruta pe conte.

Capitolul 15

DANIEL – PRIMEJDIA UNUI SĂRUT

„Retrage-te, Daniel.”

Trebuia să se îndepărteze.

Să n-o mai sărute pe acea femeie în salonul ducelui. Ducele de Repington cel nebun, care îşi lăsa trupele să defileze cu tunuri prin sala cea mare.

Daniel şi doamna St. Maur nu-şi făceau curte şi nici nu erau promişi unul altuia. Până în acel moment, se plăcuseră, măcar?

Cu toate astea, braţele lui, care o surprinseseră cu îmbrăţişarea lor, spuneau că da. În acea clipă se încheie războiul dintre năsucul ei pistruiat şi nasul lui, mult mai mare decât al ei. El o luă spre stânga, ea o luă spre dreapta, realizând armonia într-un sărut încântător.

Era mai bine decât să se certe cu ea sau s-o tachineze. Îi încăpea perfect în braţe, iar el savură pe deplin perfecţiunea momentului, toate formele Jeminei, toate bătăile inimii ei înflăcărate, care se apăsa peste a lui.

— Ashbrook, dă-i drumul!

Doamna St. Maur se lăsă pe spate.

— Nu, mâinile lui sunt acolo unde trebuie. Pleacă, domnule Willingham!

Ea râse şi îl sărută din nou pe Daniel. Degetele ei căutau valurile aspre ale părului lui, rătăcind într-o parte în care nu era niciun onduleu. Atingerea nu părea să fie curiozitate, dar poate că era. Cu toate astea, era greu să-i ignori unghiile, dorinţa cu care explorau, era greu să ignori fiecare dintre mângâierile ei languroase.

Ura!

De data asta, el o dezmierdă cu totul, delectându-se cu izul de vanilie şi de ciocolată pe care îl răspândea răsuflarea ei.

Îi admirase curajul. La naiba…

Willingham se apropie cu paşi greoi.

— Ashbrook, am spus să-i dai drumul!

Daniel întrerupse sărutul lor, dar nasul lui îi atinse delicat urechea, lobul a cărui piele era nespus de fină.

— Doamnă St. Maur, ale cui ordine să le urmez?

Chiar în timp ce puse întrebarea, mâna lui alunecă într-o parte, pe sub şalul ei…

Ea deschise larg ochii, întunericul din irisurile ei scânteie, reflectându-se în lentilele lui, care alunecau de pe muchia nasului.

— Mai vreau un sărut înainte de a ne apuca să discutăm despre documente.

— Cum doreşti. Îmi pare rău, băiete. Mă cheamă datoria.

De astă dată, Daniel se lăsă cu totul învăluit de înflăcărarea momentului, provocând gemete şi suspine adânci, fiind răsplătit de descoperirea secretelor pe care le ascundea spatele ei. Nu era lipsit de vlagă, ci surprinzător de ferm. Căţăratul pe clădiri îi priise corpului Jeminei.

Cu siguranţă că Willingham avea să-l pocnească, aşa că efortul trebuia să merite.

Şi merita.

Şi… merita.

Lumea risca să explodeze dacă se risipea magia momentului.

Caldă. Pasională. Ca de ciocolată. Jemina St. Maur era o forţă a naturii. Iscând o furtună de dorinţă, un ciclon covârşitor înlăuntrul lui Daniel.

Nu era de bine.

Nu era în interesul ei.

Nu… La naiba, oare ea tocmai îi rostise numele cu un geamăt?

Un pumn i se înfipse în spate.

— Bădăranule, ţi-am spus s-o laşi în pace!

Daniel mai primi o lovitură şi o proteja pe Jemina. El o dădu uşor mai într-o parte, pentru ca fanfaronul gelos să n-o lovească din greşeală.

— Domnule Willingham, spuse ea, eu l-am ales pe el. Tu trebuie să pleci, să pleci o dată pentru totdeauna.

Willingham îşi scoase haina.

— Eşti derutată. A venit momentul să-i dau o lecţie acestui conte spilcuit.

Daniel prinse pumnul lui Willingham şi îl împinse îndărăt. Fiind un client fidel al cursurilor de la clubul Gentleman Jackson de pe Bond Street nr. 13 şi mai fiind şi instruit în tainele pugilismului de prietenul lui, Richmond, Daniel avea tehnică şi-şi folosea puterea dobândită trăind de unul singur pe străzi şi supravieţuind astfel luni întregi.

— Nu vrei să faci asta, Willingham, spuse el. Nu vreau să te rănesc. Trebuie să pleci.

— Nu, corcitură, tu ar trebui să pleci şi s-o laşi pe femeia asta în seama unui bărbat adevărat şi pur!

— Pur? Iată-ne: o văduvă minunată, un om de lume, un măscărici care se ocupă cu transportul maritim. Nu sunt prea sigur de definiţia ta. Poate că doamna St. Maur e pură şi nu-şi mai aminteşte cum se iau bărbaţii la trântă. Haide să încheiem povestea asta afară.

— Domnilor, *tan tedy*, vă rog. Adică nu mai faceţi nicio mişcare, vă rog. Ţi-am cerut să pleci, domnule Willingham. Nu eşti bine-venit.

— El te-a zăpăcit cu totul, dracul ăsta cu limba ascuţită! Asta fac ei, avocaţii!

Willingham îşi ridică pumnii încleştaţi.

— O să mă bucur nespus să te pun la pământ!

El sări la atac, dar Daniel îl măsurase deja din priviri cu câteva săptămâni în urmă, atunci când îl văzuse dându-i târcoale doamnei St. Maur în timp ce îi tot punea întrebări ca să confirme că îi fusese transferată zestrea.

Daniel se feri de lovitura netotului, dar apucă braţul mai slab al lui Willingham şi i-l răsuci la spate.

Willingham se smuci şi se învârti, dar nu reuşi să se elibereze.

— Ashbrook, dă-mi drumul, ca să-ţi sparg nasul ăla!

— De ce să-ţi acord o asemenea plăcere? M-ar încurca în săruturile viitoare cu clienta mea preferată.

— Filfizonule…

Willingham încercă să scape, cu mişcări smucite.

Mai subţire decât bruta, Daniel făcu o mişcare strategică şi continuă să îndoaie braţul nebunului până când Willingham urlă ca din gură de şarpe:

— Dă-mi drumul! Luptă corectă!

— Totul e permis în dragoste şi în război. N-ai ce căuta aici, Willingham. Încetează să te mai porţi ca o brută!

— Jemina, dracul ăsta bun de gură te-a tras pe sfoară. Asta fac cei din tagma lui!

Daniel strivi în palmă degetele nebunului.

— Ei? Te referi la avocaţi? Avocaţii buni le oferă clienţilor ceea ce-şi doresc. Eu sunt foarte bun. Eu sunt ceea ce-şi doreşte.

Îl împinse pe Willingham spre uşă.

Nebunul atacă din nou, cu stânga.

Daniel îl izbi în maxilar, cu viteză şi putere. Richmond ar fi fost mândru, dar tot ce trebuia contele să facă era să-şi închipuie rânjetul de pe chipul unchiului său atunci când îl aruncase pe el, pe Daniel, băiat fiind, moştenitorul lui, pe străzi. Cu mânia adunată în atâţia ani, putea să-l dea gata pe Willingham sau pe oricare alt bărbat.

Nebunul ţipă atunci când Daniel îl prinse din nou şi îl conduse afară din salon.

— Înţelegi, Willingham? Nu mai eşti bine-venit la Sandlin Court sau la doamna St. Maur.

Domnul Gerard îi făcu semn unui lacheu. Uşile de la intrare se deschiseră larg, iar Daniel îl azvârli pe neghiob afară.

Ridicându-se împleticit de pe jos, Willingham îşi frecă braţul.

— Păzeşte-ţi spatele, avocatule!

— Să-i spui croitorului să aibă grijă de al tău. Nu-ţi prea vine bine costumul. Daniel aruncă în capul lui Willingham haina prost croită. O zi bună!

Negustorul se îndreptă cu paşi mari spre trăsura lui.

Uşile se închiseră.

Bătrânul domn Gerard îşi aranja haina de culoare închisă şi îi aţinu calea lui Daniel.

— Ştii ce faci, Excelenţa Ta?

Privirea lui Gerard se aţinti la Daniel. Cei doi schimbară între ei o mie de cuvinte nerostite, care îndemnau la prudenţă.

— O scap pe doamna St. Maur de o pacoste, domnule Gerard.

Bătrânul arap se încruntă.

— Ei bine, măcar ai ales moştenitoarea potrivită. Să nu-ţi pierzi capul, domnule. Nebunii caută răzbunare. Nu le place ca nasul să le fie turtit de noi sau de conţi.

Era adevărat ceea ce spunea domnul Gerard. Realităţile vieţii sociale – să ştii cum trebuia să te porţi şi care era locul ce ţi se cuvenea – toate acestea se aflau înscrise pe chipul obosit al majordomului.

— Sunt om al legii, domnule Gerard. O să fiu bine.

— Dacă spui tu, domnule. Eu ţin cu tine. Îmi pun toţi banii pe negri. Domnul Gerard îşi văzu de drum spre sala cea mare, în timp ce Daniel se întoarse în salon.

Imprevizibila văduvă găsise o vază pentru lăcrămioare. Ţinea rodia în palme.

— O să-i fac o schiţă.

— Dacă te întrebi ce şi cum cu Willingham, să ştii că a plecat. Îmi doream să fac asta de ceva vreme. Doamne, ce bine e!

— Ce anume? Să mă săruţi pe mine sau să-l baţi pe

Willingham? El îi surprinse privirea, buzele acelea extraordinar de înroşite, arcuirea lor ademenitoare.

Şuviţele îi alunecau în valuri, cosiţele mari, de un maroniu-roşiatic, i se desprinseseră din coc. Ochii îi erau întunecaţi precum două pietre de agat şlefuite stăruitor şi având în ele crâmpeie de jad care se învolburau într-o mare de culoarea cafelei.

— Lord Ashbrook, am întrebat ce anume, sărutul sau pumnii?

— Hmmm… Ştiu că ai făcut-o doar de ochii lui Willingham. Nu-i aşa, doamnă St. Maur?

Ea nu spuse nimic, doar îi aruncă o privire piezişă, ca de fiecare dată când el făcea ceva greşit.

Oare făcuse ceva greşit?

Poate că ar fi trebuit să-i spună că-şi dorea s-o simtă din nou în braţele lui, ca să se înfrupte din gura ei şi din răsuflarea ca de ciocolată. Dacă ar fi înnebunit de-a binelea, i-ar fi spus că dorea să simtă din nou zbuciumul inimii ei peste a lui şi că toate astea erau ceva la care visase, c-o visase noaptea trecută şi în fiecare seară, până ce sângele ajungea să i se potolească în vine.

Niciun cuvânt din toate astea nu se strecură printre buzele lui. Nu mai fu în stare decât să se uite lung la ea.

— Măcar nu ţi-ai cerut scuze, domnule. Cred că ar fi foarte ipocrit să te bucuri de un sărut, pentru ca mai apoi să-i înăbuşi amintirea şi să spui că n-a fost în intenţia ta.

— La drept vorbind, am răspuns la sărutul tău.

Ea îi aruncă o căutătură iritată şi-şi ascunse pumnii sub şal.

— Nu contează. E vina mea, doamnă.

— Lord Ashbrook, eu m-am agăţat de tine ca să-l alung pe domnul Willingham, sper că definitiv.

— Ai un argument foarte solid, doamnă St. Maur. Cred că e mai bine să nu mai discutăm niciodată despre asta.

El dădu să se îndrepte spre uşă.

Ea o luă pe urmele lui, apoi îşi întinse mâna de parcă ar fi vrut să-i îndrepte lavaliera, dar îl plesni.

Nu duru la fel de tare precum palma de la Lincoln’s

Inn. Nici măcar nu-l lovise cu putere.

— Doamnă, îţi pierzi îndemânarea!

— Asta a fost pentru tine, pentru că te-ai prefăcut indignat de purtarea mea scandaloasă. Eu te-am luat cu asalt, dar tu eşti prea gentleman ca să te plângi de asta.

— Deci m-ai plesnit ca să ai impresia că eu te-am plesnit pe tine?

El o privi pieziş, întrebându-se dacă nu cumva îşi pierduseră amândoi minţile.

— Ei bine, a fost o atingere uşoară. Eşti foarte generoasă cu tine însăţi. O zi bună, doamnă!

— Stai, până la urmă de ce ai venit?

— De nebun, te asigur. Voiam să vorbesc despre trecut cu cineva care să înţeleagă, dar între violenţa ta şi nevoia de a mă săruta, nu sunt sigur că am făcut o mişcare prea înţeleaptă.

— Nu te-aş fi agresat dacă n-ai fi atât de înfumurat sau atât de nobil. Sufăr de amnezie. N-am nevoie să fiu protejată. Am ales să fiu sărutată. Te-am ales pe tine.

— Asta, doamnă, e cel mai înspăimântător lucru pe care mi l-a spus vreodată cineva. O zi bună!

Ieşi valvârtej din încăpere, înainte ca ochii aceia aprinşi de pasiune să vadă până în străfundurile sufletului lui şi să descopere toate minciunile pe care şi le spunea în sinea lui despre faptul că n-o dorea.

Ajuns în siguranţă de cealaltă parte a uşii, se sprijini de canatul tare şi-şi îndreptă lavaliera mototolită.

— Mai eşti acolo, Ashbrook? Vocea doamnei St. Maur, scăzută şi senzuală, se strecură prin lemnul uşii şi îl învălui în vraja ei, vibrând de-a lungul coloanei lui şovăitoare. Ashbrook, aud cum respiri.

— Da, doamnă, sunt aici, dar nu pentru mult timp. Trebuie să-mi aranjez lavaliera înainte de a ieşi în lume. Nu pot permite nimănui să-şi dea seama că am fost implicat într-o ciondăneală sau că am fost compromis.

— Nu vreau să te zăpăcesc. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere. Oricând…

Ce Dumnezeu spunea?

— Rodia ta o să fie următoarea mea lucrare. O să treci pe aici mâine, ca să discutăm despre ce ai venit să-mi spui azi? N-o să te sărut. Îţi promit.

Acela trebuia să fie al doilea cel mai cumplit lucru pe care i-l spusese vreodată o femeie frumoasă.

— Nu, sunt ocupat pentru restul zilelor mele.

Când dădu să se întoarcă, aproape că se ciocni de ducele de Repington.

Omul îşi împinse mai aproape scaunul de invalid, trecând roţile mari din faţă pe lângă picioarele lui Daniel. Probabil că spinarea îi făcea necazuri.

— Ashbrook, eşti aici? Ai salvat-o pe doamna St. Maur de pretendentul ei? Întâlnirea mea a ţinut ceva mai mult.

Cum să-şi ascundă vinovăţia?

— Da. Am… am dat o mână de ajutor.

Ducele se aplecă înainte.

— Toate bune, Ashbrook?

Doamna St. Maur deschise uşa, cu fiecare fir de păr la locul lui. Arăta impecabil.

Daniel îşi aranjă uşor lentilele. Escapada lui începea să semene cu o ispravă à la Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Sau cu un vis, cu ceva interzis şi dulce.

— Excelenţa Ta, spuse ea, te doare spatele?

— Puţin, doamnă St. Maur. M-am târât prea mult în patru labe împreună cu Lionel şi ne-am jucat prea mult de-a căluţul. Fiul meu a spus „Papa” înainte de a adormi. Spune-i ducesei mele că a spus „Papa”, nu „Wellington”. Îşi duse degetele la buze. Toate bune pe aici?

Daniel nu spuse nimic. Poate că ducele nu se simţea prea în formă în acea zi, dar un glonţ trimis din arma lui n-avea nevoie să zboare prea departe. Se uită la doamna St. Maur, aproape implorând-o să tacă.

— Excelenţa Ta, ai vrea să-l conduci pe Lord Ashbrook spre ieşire? Eu o să văd ce face Patience, spuse ea pe un ton senin şi calm. Ashbrook, încheiem conversaţia mai târziu. Te găsesc eu.

Nedorindu-şi să se gândească la ce însemna ca ea să-l

găsească şi să-l *aleagă,* el nu mai scoase niciun cuvânt şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

Ea făcu o reverenţă, iar apoi plecă.

— Ce înseamnă asta, Ashbrook? Cum adică o să te găsească?

— Femeile, Excelenţa Voastră. Ce înseamnă orice, atunci când vine vorba despre ele?

Ducele se lăsă pe spate şi-şi ridică privirea ochilor lui îngustaţi şi albaştri.

— Ai dat de belea, Ashbrook. Eu nu accept să am belele pe aici, nu atunci când e vorba despre cea mai bună prietenă a soţiei mele.

— Am înţeles. O zi bună, Excelenţa Voastră!

Daniel făcu o plecăciune, apoi se retrase spre uşa principală. Un lacheu îi pregătise jobenul şi mănuşile elegante, de culoarea onixului.

După ce şi le puse, Daniel dădu buzna afară fără să se mai uite o clipă înapoi, având de gând să nu se mai întoarcă niciodată. Rămase cu capul plecat până când ajunse în dreptul trăsurii care aştepta în faţă la Sandlin Court.

În timp ce urcă pe scăriţă şi se trânti pe bancheta elegantă, tapiţată cu pluş, râse de propria ispravă. Jemina St. Maur câştigase acea bătălie, făcându-l să fie atacat de Willingham şi pus pe lista de suspecţi a ducelui.

Viaţa organizată a lui Daniel n-avea nevoie de o văduvă imprevizibilă, chiar dacă femeia avea gust de foc şi de ciocolată.

Capitolul 16

JEMINA – SUPRAVEGHEREA AVOCATULUI

Am rămas cu capul cufundat în gardul viu, aruncând o privire spre moşia singuratică de pe Finchely Road. În razele lunii, casa arăta la fel ca în ziua în care o vizitasem

prima dată: mare, elegantă, cu atât de multe ferestre.

N-aveam să uit niciodată noaptea în care avocatul mă eliberase de la Bedlam. Ne adusese pe mine şi pe Patience la Finchely şi, câtă vreme aşteptaserăm să sosească Lady Shrewsbury, ne hrănise cu carne de fazan şi cu pâine proaspătă. Friptura fusese savuroasă, iar fursecurile cu chimen şi coacăze, atât de crocante! Limba mea nu mai cunoscuse o asemenea încântare de doi ani, poate chiar mai bine.

Îi mulţumisem vreodată?

Nu.

În schimb, îl sărutasem ca să alung un pretendent.

Un sunet ca un scârţâit răsună pe undeva pe aproape, dar n-am văzut nimic, aşa că mi-am întors privirea spre casă.

La parter, luminile erau stinse, dar nu şi la etajul al doilea, care scânteia de lumini.

Ciudat pentru ora asta din noapte, doar era trecut de zece. Ciudat era şi să fiu acolo, dar trebuia să aflu mai multe despre el. Îi scrisesem toată săptămâna. Nu-mi răspunsese. Ştia mai multe. Trebuia să aflu ce anume. Visele mele deveniseră prea intense.

Coşmarurile ajunseseră să fie tot mai cumplite. De data asta vedeam lucrurile atât de clar, încât fiorii mă străbăteau până în măduva oaselor. Mă chinuiam din răsputeri să rămân deasupra liniei de plutire, zvârcolindu-mă între cearşafuri şi sub pături.

Foşnetul unei frunze, trosnetul unei crenguţe… nu eram singură! M-am ghemuit mai adânc în gardul viu şi am aşteptat.

O mănuşă de piele îmi acoperi gura. Inima începu să-mi bată cu putere, cât pe ce să-mi sară din piept.

— Şştt, Jemina! Sunt eu.

Pregătindu-mă să lupt, mi-am ridicat privirea, mâinile.

Patience mă cuprinse în braţe.

— M-ai speriat!

Fu singurul lucru pe care am reuşit să-l spun. Aveam prea multe noduri în gât.

Ea se ghemui lângă mine.

— Tu m-ai speriat prima. Jemina, ai venit cu mine şi cu ducele la oraş. Ziceai că o să-ţi facă bine să schimbi aerul de ţară. Nu mi-ai spus că o să umbli pe afară noaptea. Dacă aveam vreo misiune?

— Am o misiune.

— Contesa ţi-a spus să vii aici de una singură?

— Nu o misiune a aşezământului, ci o misiune a Jeminei St. Maur.

— Nu înţeleg. Ajută-mă s-o fac.

Şoaptele ei mi se săpară în ţeastă, dar prudenţa mea se dusese pe apa sâmbetei. Ţinând-o strâns în braţe, mi-am înfipt degetele în pelerina ei groasă şi mi-am dat jos gluga.

— Ajută-mă. Simt că mor pe dinăuntru.

— Te ajut, Jemina. Te ajut.

Ea mă legănă, îmbrăţişându-mă, ajutându-mă să mă ancorez în moment, în prezent.

— Vorbeşte cu mine!

— Patience, sunt într-o căruţă care coboară pe o stradă. Aceasta, King Street, începe din nord şi ajunge până în sud. Case cu două etaje şi cu verande ample se desfăşoară de-o parte şi de alta. Construcţii verzi şi galbene, cu obloane verzi şi albe. E o zonă liniştită, cu palmieri şi flori purpurii de guaiac prin curţi.

— Îţi aminteşti de Jamaica?

— De Kingston, cred. Străzile sunt murdare, bătătorite de toţi cei care călătoresc. Aerul e fierbinte, vântul biciuieşte palmierii şi copacii de guango cu coroane bogate. Cerul e roşu şi albastru, de-a dreptul magnific. Apoi mă urc la bordul unei nave.

Patience îmi mângâie umerii.

— Îţi aminteşti.

— Şi gata. Nu mai văd pe nimeni altcineva. Nu pot să văd…

— Ce să vezi, pe soţul tău? E în regulă, Jemina. Să-ţi aminteşti puţin câte puţin…

— În ziua în care Ashbrook ne-a adus aici, am mâncat fazan şi fursecuri. Ce deliciu! Apoi ne-a lăsat cu Lady

Shrewsbury, iar un copil a izbucnit în plâns. Strigătul acela a răsunat atât de tare!

— Da, Jemina, trebuie să fi fost fiica lui.

— Nimic nu mi se păruse adevărat sau durabil până în momentul acela. Tânguitul copilului, vocea aceea plăpândă, a fost ca o trâmbiţă care îmi vestea că lucrurile aveau să fie diferite.

— Da. M-a făcut să mi se rupă inima de dor pentru Lionel. Când l-am revăzut…

— M-a făcut să-mi amintesc că îmi pierdusem copilul.

— Jemina! Pe *Minerva*?

Eu m-am lovit cu pumnii în cap.

— N-am toate piesele din puzzle. N-am văzut numele vreunui copil pe listă, dar poate că el a rămas în Jamaica. Poate că am lăsat copilul la Kingston. Oare ar fi posibil? De ce trebuie ca totul să fie o catastrofă? Copilul meu chiar a trebuit să moară precum Cecil?

Ea mă sărută apăsat pe frunte.

— Îmi pare atât de rău!

— Patience, în coşmarurile mele caut, înnebunită, un copil. Ştiu. De fiecare dată când mă apropii, mă trezesc, sau visul continuă şi sunt la Bedlam, unde urlu după copilul meu până când rămân fără glas. Şi fiecare om din visul acela îmi spune că nu există copilul meu.

— Nu te mai chinui aşa, Jemina. Opreşte-te! Poate că toate astea sunt amintiri legate de vreo nepoată, de vreun nepot sau de vreun verişor rămas la Kingston. Poate că ai fost guvernantă la o familie bogată…

— Contele care locuieşte în casa asta mi-a spus că sunt moştenitoare. Am o avere. De ce să lucrez ca guvernantă?

Tonul îmi era înflăcărat şi plin de mâhnire. Mă bucuram că posedam o avere, dar ce mai însemnau banii dacă pierdeai un fiu?

— Copilul care îmi bântuie visele trebuie să fie al meu. Dacă acest copil ar fi încă la Kingston, nu m-ar fi căutat familia pe care am lăsat-o acolo?

— Eşti sigură, Jemina? Naufragiul *Minervei* ar putea

să-ţi fi amestecat amintirile.

— N-am întrebat despre soţul meu, Patience, pentru că nu mi-l amintesc, dar îmi amintesc că îi cântam unui copil. Fredonam melodia tare şi cu mândrie. Îmi ştii cântecul de leagăn: *Il était un petit navire, il était un petit navire: A fost odată o bărcuţă, a fost odată o bărcuţă.*

Ochii începură să-mi lăcrimeze.

— I-am cântat bebeluşului meu cântecelul ăsta. Trebuie să aflu adevărul, Patience.

Patience izbucni în plâns.

Îi mâhnisem inima cu povestea mea. Trebuia s-o ajut să se adune şi am strâns-o tare în braţe.

— L-aş cânta din nou, dar probabil că aş face-o prea tare.

— Smiorcăiala şi râsul nu merg mână-n mână, Jemina.

Ea se şterse la ochi.

— Poate să fie o greşeală. Un coşmar ciudat pe care l-am făcut eu să fie adevărat. Doar pentru că-mi amintesc că m-am luptat cu apele şi cu *Minerva,* nu înseamnă că trebuie să fie şi restul adevărat. Dar se simte ca fiind adevărat.

Patience fornăi un pic, fiindcă plânsese.

— Îi dăm noi de cap, dar cu siguranţă că răspunsurile nu o să apară dacă stai de veghe la Finchely.

— Ashbrook îmi cunoaşte trecutul. E cam nepoliticos din partea lui să nu mi-l împărtăşească.

— Haide să-l întrebăm ce şi cum, sau ai de gând ca, în schimb, să-l săruţi?

Obrajii mi se aprinseră.

— Nu, dacă nu cumva în felul ăsta l-aş face să mărturisească.

— Jemina?

Am dat din cap.

— Ştiu, dar el are dovezi pe care le păstrează departe de ochii mei. Trebuie să aibă dovezi.

Patience aruncă o privire spre casă.

— Locul ăsta e mai mic decât Hamlin Hall al lui Lionel, dar pare spaţios. O mulţime de camere pentru copii. Am auzit că Ashbrook e un tată bun. Ţine la fetiţă ca un nebun.

O iubeşte ca pe ochii din cap.

— De ce îmi spui aşa ceva?

— Există multe căi de a intra în casa asta, Jemina. Ştiu că eşti extraordinară cu copiii. Te poţi poate oferi să-l ajuţi pe burlac.

— Crezi că m-ar lăsa să fiu în preajma fetiţei tocmai pe mine, o femeie închisă la Bedlam vreme de doi ani şi care acum crede că are un copil?

— Jemina, eşti inofensivă. Şi chiar crezi că, dacă te-ar considera nebună, te-ar lăsa să-l săruţi?

— E bărbat. Îmi spune că sunt frumoasă. Pentru niciuna dintre astea n-ai nevoie de o dovadă de la medic că femeia pe care o placi e sau nu sănătoasă la cap.

— Dacă ai impresia că atracţia fizică e singura legătură dintre tine şi Ashbrook, foarte bine. Fă-ţi de cap cu el. În felul ăsta, ai pătrunde în casă.

M-am tras înapoi clătinând din cap.

— Mă tachinezi!

— Da, te tachinez. Să-l încolţim şi să-i punem direct întrebările. Cina de la Lady Shrewsbury, la final de săptămână. De dragul mătuşii lui, trebuie să fie prezent.

— Nu pare prea uşor să luăm la întrebări un avocat.

Patience îşi împleti mâinile cu ale mele.

— Nu trebuie să faci asta de una singură. O să te ajut.

— Tu te oboseşti prea tare făcându-ţi griji pentru duce şi pentru întâlnirile lui cu Departamentul de Război. Face prea multe, ai uitat?

— Nu sunt niciodată prea ocupată dacă vine vorba să te ajut. Eşti ca o soră pentru mine.

Mă luă din nou de mâini. Mănuşile ei albe, mâna mea dezgolită… arătau la fel în lumina lunii. Eram surori, surorile de la Bedlam, surorile iubirii.

— Între noi două există o legătură, Patience. Care nu trebuie să se rupă niciodată. Mi-am frecat tâmplele de parcă aş fi reuşit să-mi mai amintesc ceva. E posibil să am nevoie de colaborarea involuntară a lui Ashbrook ca să aflu mai multe.

— De ce anume?

— De colaborarea lui involuntară. Ştii, să umblu din nou prin lucrurile lui până când găsim adevărul. Trebuie să ştiu. Merit să ştiu.

De data asta, nimeni n-o să mă oprească.

— Eşti supărată, ca şi cum cineva ţi-ar ascunde adevărul.

Îmi întoarse faţa spre a ei. Oare putea să-mi citească gândurile?

— Jemina, nu cumva crezi că asta e o conspiraţie împotriva ta? O conspiraţie a Aşezământului Speranţă pentru Văduve?

— Tu ai spus-o. Lady Shrewsbury controlează totul. Îşi iubeşte nepotul, iar el ascunde adevărul.

— Lady Shrewsbury… contesa şi reţeaua ei ne-au scos de la Bedlam. Ashbrook s-a ocupat de documente. Cum să-ţi dorească răul?

— Am avut atâtea misiuni! Ai văzut ce se întâmplă. Mai întâi primim informaţii despre o văduvă înşelată. Apoi vorbim cu văduva şi punem la punct un plan. Apoi acţionăm.

— Da. Noi două am devenit foarte pricepute la asta.

— Toate astea nu s-au întâmplat în cazul nostru. Nimeni nu ne-a cerut nimic. Ashbrook a spus că eram liberă, dar, cum nu voiam să te las la Bedlam, el a revenit peste câteva ore, având documentele de eliberare şi pentru tine.

— Vă sunt atât de recunoscătoare amândurora. Eu…

— *Ku ya,* Patience! Ascultă la mine, prietenă, el a făcut totul de unul singur. N-am fost o operaţiune a Aşezământului. Am fost un proiect al lui Daniel Thackery. La el se află motivele şi adevărul. Trebuie ca Lady Shrewsbury să fie doar cea care-l acoperă.

— De ce, Jemina? De ce ne-ar fi salvat, dacă nu pentru că e un om bun, care ţi-a recunoscut numele pe o listă?

— Habar n-am. În inima mea, ştiu că nu e un om rău, dar până când n-am toate răspunsurile, sunt pierdută. Fiecare coşmar mă împinge mai aproape de el, sau înapoi

la spitalul din Bethlehem. Bedlam. Bedlam.

— Nu înnebuneşti. N-o să te las să ajungi din nou acolo. Aşezământul Speranţă pentru Văduve are misiunea de a le salva pe văduvele aflate în situaţii dificile. Eşti în siguranţă. Eşti cu mine. O să te ajut cu tot ce pot.

— Atunci, ajută-mă să ajung la adevăr. Nu ştiu ce să mai fac. Copila mea mă aşteaptă ori de câte ori închid ochii. Trebuie să-i aflu numele sau să-i spun că mi-e dor de ea. Trebuie să-mi cunosc copila.

Patience se ridică în picioare şi-şi mătură frunzele de pe pelerină.

— O să ne primim răspunsurile. Văduvele trebuie să fie mai inteligente decât adversarii lor. Şi, în cazul acestui avocat inteligent, insistente şi norocoase.

Ea îmi întinse o mână.

— Ia-mă de braţ. O să-ţi facem rost de încă o întâlnire cu Lord Ashbrook.

— Dar i-am scris. N-a acceptat o altă întâlnire.

— Continuă să-i scrii. Dacă te opreşti, o să miroasă că ai o nouă tactică. Nu vrem să devină suspicios.

Am schiţat o grimasă.

— Ţi-ai făcut multe idei despre mine şi Ashbrook.

— Oricine te sărută în salonul meu şi se ciondăneşte cu un alt pretendent îmi atrage atenţia. Dar nu vreau să-ţi facă nici cel mai mic rău.

— M-am rănit. Mi-a intrat o aşchie în deget. Ashbrook m-a ajutat să scap de ea. Apoi l-am sărutat ca să scap de Willingham.

Patience dădu să deschidă gura, apoi o închise, apoi o deschise din nou.

— Bănuiesc că-l ţii ca pe ghimpi cu umorul tău.

Ea îşi trase boneta pe cap, cu faţa luminată de dragoste şi de amuzament.

— O să începem prin a-l face să vină la cina lui Lady Shrewsbury.

— L-am urmărit în fiecare seară; nu iese niciodată. Singurii vizitatori sunt prietenii lui cu care mai zăboveşte la câte un joc de cărţi.

Clătinând din cap, ea mă conduse spre locul în care îmi ascunsesem calul împrumutat, armăsarul ducelui, Zeus. Patience îşi trecu uşor mâna peste coama lui argintată.

— E un armăsar minunat. Ducele are cei mai buni cai.

— Unde e calul tău, Patience? O să aştept.

— Nu, am venit cu o trăsură. Încă nu mă simt foarte bine. Răceala făcută vara e cea mai cruntă. O s-o determin pe Lady Shrewsbury să se asigure că Ashbrook vine la cină. O să lămureşti toată confuzia care s-a creat. Poate că astfel el o să stabilească o întâlnire cu tine, ca să discutaţi despre toate. Dar trebuie să fim atente. O să fie de faţă şi bârfitoarea de Lady Bodonel.

Îl urmărisem pe Ashbrook jucându-se cu fiica lui sau citind în birou. De ce trebuia să fie un om care să aibă secrete?

— O să-i scriu în continuare.

— Jemina, ai încredere în mine. O să obţii adevărul şi orice altceva îţi mai doreşti. Tu mi-ai făcut visurile posibile. E timpul ca şi ale tale să devină realitate.

— Nu vreau ca ceea ce visez să fie adevărul, Patience. Vreau să mă înşel. Singura parte din viaţa mea pe care mi-o amintesc nu poate să fie o pierdere.

Ea ţinu ferm frâiele, iar eu m-am pregătit să mă urc pe cal.

— O să afli adevărul, Jemina. Iar în tot acest timp eu o să-ţi fiu alături şi o să te iubesc.

Dacă Ashbrook nu colabora, nu ştiam ce să fac în continuare. Nu mai puteam să stau cu mâinile în sân şi să aştept la nesfârşit. Nu ştiam de ce eram capabilă, dar adevărul nu mai putea fi negat, chiar dacă însemna că trebuia să devin neîndurătoare ca să-l obţin.

Capitolul 17

DANIEL – AŞTEPTÂNDU-L PE PAPA

Un oftat plin de îndoială îi năvăli pe buze, venind din adâncul inimii lui. Daniel se lăsă pe spate în trăsură, sperând ca domnul Anthon să reuşească să-i grăbească sosirea la Finchely. Era ora zece şi jumătate.

Pierduse povestea de seară şi se putea ca Hope să plângă în pătuţul ei.

Lordul Primar îl ţinuse iarăşi două ore în birourile lui. Zvonurile despre eliberarea ilegală a pacienţilor de la Bedlam o luaseră razna. Lordul îl confruntase pe Daniel cu alţi trei avocaţi.

Dacă se mai făcea multă vâlvă, Lordul Primar avea să ghicească o dată pentru totdeauna că Daniel fusese implicat în isprăvile Aşezământului Speranţă pentru Văduve.

Oare cine agita apele?

Îşi mângâie lanţul ceasului de buzunar, apoi aruncă o privire la drumul cufundat în beznă. Mai aveau vreo zece minute până la Finchely House.

— Am o menajeră capabilă. Tocmai am angajat o dădacă sârguincioasă, una pe care Hope pare s-o placă. Fetiţa mea e bine.

Ei bine, după prima zi pe care şi-o petrecuse împreună cu dădaca, fiica lui o ignorase întrucâtva pe aceasta. Nu voia să-şi împartă jucăriile cu femeia, un lucru deosebit de neobişnuit pentru drăgălaşa lui.

Totuşi, cu două femei care aveau grijă de gospodăria lui, poate că era timpul să-şi găsească şi el ceva de făcut. Sau poate că trebuia şi facă ceva în legătură cu văduva care nu-i mai ieşea din minte.

Jemina St. Maur.

Continuase să primească scrisori de la ea, chiar şi după sărutul lor. Cel mai recent răvaş al ei îl neliniştise, apoi îl făcuse să izbucnească în râs, apoi îl făcuse să se bucure de zvonul care ieşise despre el cum că ar fi fost un crai. Felinarul de la trăsură lumină hârtia pe care o scoase din buzunar.

Finchely House,

Londra, 26 iulie 1814

Dragă Lord Ashbrook,

Îmi voi cere scuze dinainte.

Lady Bodonel, mama ducelui de Repington, a venit la ceai, încântată să bârfească despre un conte şi clienta lui văduvă. A fost cumplit să păstrez o faţă nepăsătoare în timp ce doamna povestea cum ne-am făcut de cap şi ne-am tăvălit peste tot pe podeaua salonului.

Mie mi se pare că faci o muncă bună stând în picioare. De ce podeaua ar face bârfele mai savuroase?

Eu şi ducesa de Repington ne ducem la piaţă. Dacă te gândeşti să treci pe la Sandlin Court ca să găsim o cale prin care să scăpăm de zvonuri, îţi propun să mai aştepţi o zi.

Între patru ochi, domnul Gerard mi-a spus cum măcelarul care aprovizionează Sandlin Court se jură că noi doi avem o aventură pătimaşă, plină de desfătare şi decadenţă. Nu prea ştiu cum am putea să punem punct acestei false legături sau dacă ar trebui s-o facem, din moment ce se pare că ne distrăm atât de bine.

Cu siguranţă că aşa ceva n-ar fi drept.

J. St. Maur
Sandlin Court, Londra

Cuvintele ei şi insolenţa lor aveau farmecul unor flori diafane, sau pe cel al unui parfum îmbietor. Of, dacă ea ar fi fost un alt fel de femeie, dintre cele care să se fi bucurat de întâlniri pătimaşe, dar discrete, împreună cu un singuratic care trebuia să strecoare astfel de întrevederi undeva pe drumul dintre tribunal şi Finchely!

Poate că s-ar fi rezolvat totul cu o casă la marginea de nord a Londrei. Astfel, el ar fi avut doar o jumătate de oră de mers cu trăsura până acasă. Hedonism şi eficientă.

Ideea părea ridicolă.

Un singuratic avea dreptul să viseze după bunul lui plac.

O altă privire aruncată pe fereastră îi dădu de înţeles

că rămăseseră mai puţin de cinci minute până la Finchely. Unde nu erau garduri, arbuşti sau păduri de guaiac cu flori de un violaceu albăstriu.

Durerea pierderii lui Phoebe şi vina de a nu fi fost alături de ea nu mai erau atât de puternice ca înainte. Plăcând-o pe Jemina, gândindu-se la femeia care se afla acolo, la Londra, şi îi scria scrisori… toate astea reuşeau, oare, să descătuşeze ceva în pieptul lui?

Se lăsă pe spate şi reciti scrisoarea de la Jemina până când se iviră gardurile de la Finchely, cu împletiturile lor de lemn.

„Aproape că am ajuns, Hope”, se gândi el.

Îşi luă ceasul de buzunar şi-şi trecu degetul pe suprafaţa T-ului încrustat.

„Doamne, te rog ca Hope să doarmă toată noaptea!”

Oare era bine să se roage pentru astfel de lucruri în momentele în care reflecta la desfrânare?

Fără doar şi poate, înnebunise tot fiind un pustnic şi ocupându-se de suspiciunile Lordului Primar.

Trăsura se opri.

Daniel îşi îndesă scrisoarea în buzunarul hainei, îşi înşfăcă pălăria şi mânuşile şi o luă la fugă printre gardurile vii, de-a lungul aleii, iar apoi intră pe uşa principală.

Numaidecât, auzi un sunet îngrozitor. Fetiţa lui plângea cât o ţineau plămânii. Tânguielile ei nimiciră totul înlăuntrul lui.

Îşi aruncă lucrurile. Nu dădu nicio atenţie avertizărilor valetului, ci îşi aruncă haina pe podeaua lustruită şi urcă scările la iuţeală.

Ajuns la etajul al doilea, Daniel alunecă pe covorul de un albastru indigo de pe coridor.

Deschizând uşa, îşi găsi fetiţa stând în picioare, în pătuţ. Ochii îi erau mari şi roşii de parcă ar fi vărsat un râu de lacrimi.

Cu două codiţe ca de mătase, împletite, care îi alunecau pe spate, ea ridică feţişoara udată de lacrimi şi-şi întinse mâinile spre el.

— Pa-Papa!

Inima i se frânse şi i se lipi la loc pe când o ridica în braţe.

— Papa e aici, Hope. Sunt aici, prinţesă.

Ea îşi puse palmele umede pe gâtul lui.

— Am crezut... am crezut că ai dispărut! Plecat, ca mama.

Daniel îi înălţă spre fruntea lui feţişoara ca un măr, pentru ca ea să-i vadă hotărârea din priviri.

— Nu, scumpo. Niciodată. Lordul Primar... O lungă zi de muncă.

Hope clipi de două ori. Suspinele ei se potoliră.

— Pa-Papa aici. Papa nu pleacă?

— Nu.

El o ţinu strâns, lipită de pieptul lui.

— Eşti cu mine. O să fiu mereu aici, poate doar ajungând acasă puţin mai târziu.

Daniel o legănă şi privi spre coridor.

— Unde e dădaca? N-ar trebui să plece până când nu adormi.

Genele lungi ale lui Hope, de un maroniu aprins, se închiseră. Plânse şi mai tare.

— A plecat.

— Poftim? Noua dădacă a plecat? Doamna Gallick! Unde e doamna G?

De parcă întrebările lui ar fi invocat-o, menajera intră în camera copiilor, aducând o tavă cu ceai şi biscuiţi cu zmeură.

— Domnule, v-aţi întors!

Continuând s-o legene pe Hope, el se întoarse spre doamna Gallick, o femeie care îl cunoştea de când se născuse. Daniel trase aer adânc în piept şi-şi mobiliză tot calmul exersat.

— Da, doamnă G. Unde e dădaca lui Hope? N-ar trebui să-mi lase copila singură noaptea.

Doamna G era o brunetă voinică, ce începea să încărunţească, o femeie cumpătată şi cu capul pe umeri. Ea se încruntă de parcă ar fi vrut să scuipe.

— Fiinţa aceea jalnică a plecat.

— Vezi?

Hope izbucni din nou în plâns.

El îi puse mâna pe cap, mângâindu-i cârlionţii care îi încadrau faţa.

— Nu e tipul acela de „plecat”, nu-i aşa. Doamnă Gallick?

— Nu, domnule. A fost concediată.

Amărăciunea din vocea femeii nu suna ca şi cum dădaca ar fi murit, ci ca şi cum ea, menajera, şi-ar fi dorit s-o vadă dusă pe lumea cealaltă.

— Explică-mi ce s-a întâmplat, doamnă.

— Uşuratica aia odioasă a plecat. Femeia îşi plecă privirea, de parcă ceaiul ar fi fost un lucru dintre cele mai interesante. Am concediat-o în numele dumneavoastră, milord.

El îşi aranjă ochelarii şi numără până la zece înainte de a o lua de la capăt.

— Ai concediat-o pe dădaca lui Hope. De ce? Pentru care motiv? A fost o angajată bună în ultimele săptămâni.

— Nu vreau să vorbesc în faţa copilei.

— Dădaca a plecat. A murit şi ea.

— Nu, Hope.

Daniel îi aruncă o privire menajerei, în dorinţa nerostită ca ea să-i sară în ajutor.

— Te rog, spune-mi despre ce e vorba, doamnă G.

— Dădaca s-a vârât în patul dumneavoastră, despuiată. Nu era acoperită pe nicăieri. Îi spusesem că aveam de făcut nişte comisioane. Probabil că o fi crezut că eram plecată peste noapte.

— Ce naiba… dezbrăcată? Chiar aşa, dezgolită cu totul?

— Golaşă ca un pui de pasăre. Am făcut-o eu să zboare.

Daniel simţi cum muşchii feţei i se încordau, fiindcă încerca să-şi ţină râsul în frâu.

— De ce să facă una ca asta? Nu sunt genul acela de angajator.

— Femeia vă aştepta, în încercarea de a vă

compromite. E o fată bătrână, cu relaţii. Lady Lavinia Nell a trecut pe aici aproape în acelaşi timp. Cred că erau complice. Afurisitele erau hotărâte să facă pe toată lumea să creadă că noul conte de Ashbrook e un om îngrozitor. Poate chiar unul care încerca să-şi facă un harem.

Desigur că Daniel rămase cu gura căscată, iar uimirea îl năpădi cu totul.

— Ea… ele erau cumva bete?

— Scorpii intrigante!

Doamna Gallick roti tava de argint în mâini. Cupa şi ceainicul de pe ea se clătinară.

— Am azvârlit-o afară pe dădacă de îndată ce s-a încheiat la corset. Femeia aia diabolică n-o să ajungă contesă. I-ar fi frânt inima mamei dumneavoastră, fie-i ţărâna uşoară!

— Iar eu m-am ocupat de Lady Lavinia.

Vocea aceea! Dacă n-ar fi ţinut-o pe Hope în braţe, Daniel ar fi luat poziţie de drepţi ca în armată, la apel.

— Lady Shrewsbury, nu ştiam că eşti aici!

Doamna Gallick trecu pe lângă el şi străbătu restul încăperii.

— Ceaiul dumneavoastră, doamnă.

Menajera se opri în faţa balansoarului de lângă fereastră… ocupat de Lady Shrewsbury.

Inima lui Daniel se opri o clipă, dar furia o făcu să bată din nou.

— Doamnă G, nu ne-ai spus că avem musafiri.

— Avem, domnule. Doamna a venit ca să ne ajute cu concedierea şi ca să se ocupe de Lady Lavinia. Menajera se întoarse spre Lady Shrewsbury. E ceai de muşeţel, aşa cum vă place, cu un pic de tărie adăugată în el.

Ea îi făcu cu ochiul bătrânei doamne, iar apoi amândouă izbucniră în râs.

Dar Daniel clocotea.

Doamna Gallick îi dăduse de veste mătuşii lui, ca să se asigure că nu existau consecinţe legate de femeia dezbrăcată şi că nu se auzeau bârfe pe la Finchely.

Însă casa aceea era templul lui şi al fiicei lui.

Ceea ce făcuse mătuşa era o încălcare a intimităţii. Daniel o strânse mai tare pe Hope.

— Mătuşă, spuse el, bea-ţi ceaiul. Te rog să mă aştepţi în birou. O pun pe Hope la culcare, iar apoi vin să stăm de vorbă.

Lady Shrewsbury, cu înfăţişarea ei de înger blond, dădu din cap.

— Desigur, Daniel. Avem multe de discutat.

Ea îşi luă cana şi plecă împreună cu doamna Gallick.

După ce uşa se închise, Daniel se mută în balansoar.

O puse pe Hope în poala lui şi şi-o aşeză pe vestă.

— Dădaca nu moartă, dar nu... nu se întoarce, Pa-Papa?

Femeia aceea ar fi trebuit închisă pentru o asemenea farsă, dar prostia nu era o crimă.

— Probabil că a răcit puţin, dar e foarte vie. N-o să se întoarcă.

Daniel se lipi de tijele de lemn ale balansoarului. Încet, el începu să se mişte în ritmul care îi plăcea lui Hope, înainte şi înapoi, nici prea repede, nici prea încet.

— Eu nu plăcut la ea. Pa-Papa, eu nevoie doar de tine.

— Ai inima lui Phoebe, nu-i aşa? Şi ea mi-a scris că avea nevoie doar de mine.

Daniel spera ca acele vorbe ale lui Phoebe să fi fost adevărate. Atât de multe lucruri rămăseseră nespuse!

Hope închise ochii.

— Nu se mai duce nimeni, Pa-Papa. Stai.

Era greu să fii atât de mic şi să înţelegi concepte mari precum moartea şi finalul. Fetiţa se ghemui mai adânc în braţele lui, apucându-i nasturii de perlă, unii de la domnul Weston, cel mai distins croitor din Londra.

Daniel o sărută pe frunte şi continuă să se legene în balansoar până când îngeraşul lui deveni un spiriduş care dormea şi saliva. Nimic nu părea mai bun sau mai perfect.

Prea multe erau puse în joc din pricina intrigantelor, a văduvelor îndrăzneţe, a anchetelor Lordului Primar şi a coşmarurilor lui Hope.

Cu toate astea, Daniel putea fi cel mai crunt duşman

al său. Odată cu fascinaţia lui tot mai mare pentru epistolele primite de la chinuitoarea şi minunata doamnă St. Maur, era firesc ca lucrurile să scape de sub control. Trebuia să preia conducerea sau să fie surprins în inima ciclonului, reprezentat de dorinţa înnebunitoare pe care i-o trezea o jamaicană creolă. *Chubble. Chubble.* Probleme.

Capitolul 18

DANIEL – LA CEAI CU LADY SHREWSBURY

Punându-şi în buzunar butonii de la manşete, Daniel îi aruncă o ultimă privire lui Hope. Copila stătea întinsă în pătuţul ei, dormind buştean. Braţele îi erau înfăşurate în jurul doamnei Feebs, o păpuşă de lemn cu ochi mari, de sticlă. Copila avea un aer liniştit.

Daniel merse pe coridor în vârful picioarelor şi lovi uşor baluştrii de stejar lustruit ai balustradei ce mărginea şirul de trepte abrupte. Încetinindu-şi mersul, el traversă coridorul de un alb imaculat şi-şi aminti de cine trebuia să se ocupe.

Lady Shrewsbury adulmeca slăbiciunea. Prospera pe seama oamenilor care o subestimau şi-şi închipuiau că puteau să obţină un avantaj deplin de pe urma ei.

Ea îl învăţase pe Daniel tot ceea ce ştia. Iată motivul pentru care măiestria lui din sala de judecată era greu de egalat, motivul pentru care pierdea atât de rar un proces. Acum el apăsă pe mânerul de cristal şi pătrunse în încăpere.

Fu străbătut de un fior.

Doamna Gallick şi mătuşa lui aduseseră scaune din salon şi le aliniaseră în jurul şemineului de piatră, ca pe vremea când mai trăia mama lui. Chiar îi păstraseră un loc şi ei, ca şi cum era de aşteptat să li se alăture.

Mătuşa lui nu juca cinstit. El refuză să se apropie şi să cadă în plasa emoţională care îi fusese întinsă. Cu toate

astea, Daniel nu reuşi să-şi alunge din minte amintirea ultimelor zile de viaţă ale mamei lui. La vârsta de opt ani, el îi făcuse o înmormântare aşa cum se cuvenea, iar apoi revenise la Finchely doar ca să fie gonit de unchiul lui, care se folosise de un şiretlic juridic ca să preia controlul. Aceea fusese ziua în care Daniel îşi propusese să ştie mai multe despre lege decât oricine altcineva.

Se opri în prag, rămânând ţintuit locului asemenea lambriurilor lustruite care acopereau pereţii.

— Lady Shrewsbury, ai avut o seară interesantă? Nu se întâmplă prea des să descoperi o dădacă dezgolită, aflată în cârdăşie cu fosta mea amantă.

Se păru că doamna Gallick auzise de îndată nota tăioasă din vocea lui, de care Daniel se folosea rareori. Ea se ridică iute, ştergându-şi mâinile pe şorţul alb de deasupra rochiei albastre, cu carouri.

— Vă las să discutaţi. Lady Shrewsbury, Lord Ashbrook, vă salut.

Grăbită, menajera dispăru de parcă ar fi urmat să fie concediată.

Femeia ar fi trebuit să ştie că un asemenea lucru era imposibil. Cum s-o concedieze Daniel tocmai pe doamna G, ca doua mamă pentru el, una dintre cele trei mame ale lui, căci o punea la socoteală, şi pe Lady Shrewsbury?

El închise uşa cu o bufnitură.

— Puteam să mă descurc şi singur.

— Daniel, eşti supărat. Mama ta se străduia întotdeauna ca, înainte de asfinţitul soarelui, să renunţe la resentimentele adunate peste zi. De aceea a tot continuat să-l ierte pe fratele meu îndărătnic, tatăl tău.

— Ei bine, cum deja e trecut de miezul nopţii, m-am ales cu peste cincisprezece ore în care să fierb în suc propriu, până la apusul următor.

Mătuşa bătu uşor în braţul scaunului de lângă ea, invitându-l să se aşeze… în propriul lui birou.

— Daniel, tabloul de deasupra căminului e nou. Apele par atât de reale!

— L-a pictat o artistă locală, din Covent Garden. O

femeie părăsită, o biată femeie însărcinată, care încerca să facă rost de nişte bani. M-au atras nuanţele apei albastre, notele de portocaliu şi de roşu ale apusului din Port Royal, în Jamaica. Pictura ilustrează felul în care artista şi-ar închipui oraşul înainte ca un cutremur şi o revărsare de ape să-l distrugă. Un fel de Sodoma şi Gomora în Caraibe.

Cu braţele încrucişate, el veni mai aproape.

— Frumuseţe înainte de urgie. Arăţi minunat în seara asta, mătuşă. Să izgoneşti păgâni ţi se potriveşte.

— Ai tot dreptul să fii supărat, Daniel, dar pe cine?

— Ce i-ai făcut neruşinatei din patul meu?

— Dădaca dezgolită, după i-ai spus tu, a fost dusă la tatăl ei. Baronul a fost îngrozit, şi-a dezgolit şi el umilinţa, cu vârf şi îndesat. M-am asigurat că incidentul n-o să fie pomenit niciodată. Eu şi Lady Lavinia am ajuns la o înţelegere. Reputaţia ta e în siguranţă. Ea tot vine la cina mea şi la Balul Văduvelor.

— În siguranţă? Deci, chiar dacă nu m-am aflat aici în momentul în care dădaca s-a dezgolit, tot ai crezut că o să fiu tras la răspundere?

— Poate că da, poate că nu. Eşti un avocat senzaţional şi un om foarte cumsecade.

— Şi foarte faimos, se pare. E incredibil de frustrant să ai principii şi standarde şi totuşi să planeze asupra ta un aer de suspiciune.

— Eşti de trei ori binecuvântat, băiete. Un tată scandalos, un escroc de unchi lipsit de principii şi…

— Şi pielea mea mai întunecată la culoare decât cea a unui gentleman din Corint?

Ea îi aruncă zâmbetul ei politicos şi încurajator. Acelaşi pe care îl schiţase atunci când îi ceruse unui copil al străzii să i se alăture la o îngheţată. Daniel acceptase. Fusese cea mai bună decizie pe care o luase cu mintea lui de copil de nouă ani. Iar ea avusese răbdare ca să facă să dispară răul şi furia provocate în sufletul lui de un an trăit pe străzi.

Daniel oftă şi-şi frecă gâtul, fiindcă simţea că i se pusese un nod în el.

— Trebuie să fac ceva corect, dacă am meritat o dădacă dezgolită şi atenţia lui Lady Lavinia.

El se lăsă pe scaunul de lângă Lady Shrewsbury şi începu să se descalţe.

Maximilian, mopsul lui iubit, ieşi de sub biroul din colţ şi se tolăni la picioarele stăpânului.

— Aici erai, Max! Tu puteai să le alungi. Nu-i aşa, băiete?

După ce îşi mângâie mopsul şi îi ciufuli coada încovrigată, Daniel ridică din umeri.

— Poate că lumea o să-şi amintească şi că am temperamentul familiei Thackery. Pot să distrug lucrurile la fel de bine pe cât pot să le apăr.

— Daniel, iubirea mea, tu eşti multe lucruri, dar atât de pătimaş încât să fii crud, pe asta n-am văzut-o niciodată. Ea îl trase de braţ şi continuă: Ăsta nu e un lucru rău. E ceea ce ne-am dorit, lucrul la care am sperat.

Mătuşa lui vorbise la plural… Lady Shrewsbury încă onora locul acela neocupat. Mama lui Daniel se temuse pentru el, care la vremea aceea era un băiat metis ce urma să moştenească o avere şi un titlu nobiliar.

El îşi sprijini capul de spătarul scaunului mătuşii.

— Ştiu că mama ar fi mândră de mine şi ar râde de bufoneriile astea.

Aşa ar face Gertrude. Ar fi fericită peste măsură pentru tot ce ai realizat, începând cu recuperarea casei ei, căreia i-ai redat măreţia în aceşti ultimi cinci ani.

— E vina unchiului. El a pariat prea mult. Am reuşit s-o cumpăr de la debitorii lui pe un preţ de nimic.

— Ei bine, omul a încercat să piardă toate proprietăţile familiei Ashbrook atunci când şi-a dat seama că urma să fii moştenitorul averii şi singurul lucru pe care îl mai putea face ca să împiedice asta era să trăiască veşnic. A fost o idee strălucită să aranjezi cu prietenii de jocuri de noroc ai tatălui tău ca să-i ia nătângului tot ce puteau, în schimbul unui împrumut.

— Mătuşă, încercările tale de a-mi distrage atenţia n-o să dea niciun rezultat. Eu nu sunt Jemina St. Maur.

— Iar umbli cu ea? Am auzit că v-aţi ţinut de cald unul altuia. V-aţi dat încântaţi de-a dura.

Daniel nu voia să pună ordine în sentimentele pe care le simţea faţă de Jemina, cu mătuşa de faţă. Era ceva de un soi pe care-l păstra pentru discuţiile cu prietenii lui, la un joc de douăzeci şi unu, nu că ar fi avut de gând să le vorbească vreodată despre femeia aceea misterioasă.

— Haide să ne concentrăm asupra unei alte probleme. De ce ai lăsat-o pe Hope să plângă? Ai greşit.

— Mă aflam chiar lângă ea. Era în siguranţă. E greu să-i laşi să plângă pe cei mici, dar…

— Nu. Nu. Nu. N-are nici măcar patru ani. N-am de gând s-o las să-şi reprime sentimentele atât de curând. Trebuie să fie liberă cât se poate de mult.

Lady Shrewsbury îşi duse o mână la gură. Faţa i se înroşi.

— Tu aşa te simţi, dragul meu? Cu sentimentele reprimate?

Uneori chiar ţinute în cuşcă.

Expuse în vitrină, alteori.

El scoase un oftat lung şi liniştitor.

— Nu m-a deranjat să devin un singuratic. Dar nu-mi spune că o cocoloşesc pe Hope. Nu-mi spune că nu sunt un tată bun.

— Niciodată n-am să-ţi spun aşa ceva! Nici nu-mi dau seama cum de ai devenit un tată atât de bun. Niciunul dintre fraţii mei n-a fost suficient de cumsecade faţă de tine. Tatăl tău a încercat, dar patima lui pentru băutură l-a costat amarnic. Iar fratele meu mai mare, răposatul Lord Ashbrook… nici nu înţeleg cum de sunteţi rude.

— Frumoasă analiză de caractere, mătuşă, dar decizia mea e nestrămutată. Hope a mea n-o să plângă până când nu mai poate şi nici n-o să i se spună să devină om mare la patru, şase sau opt ani. A trecut prin prea multe.

Mătuşa lui se ridică în picioare, luă ceainicul ce se încălzea pe poliţa şemineului şi-şi mai turnă o cană de ceai.

Îi oferi şi lui una, dar Daniel refuză, neştiind dacă acela nu cumva era ceaiul cu alcool în el, despre care

vorbise menajera.

Cu mişcările ei graţioase, Lady Shrewsbury ar fi putut să fie o actriţă de teatru, în timp ce rochia ei sidefie, împodobită cu perle, pluti şi scânteie în licăririle focului din şemineu. Nimeni n-ar fi bănuit vreodată că o femeie atât de mărunţică putea să fie un geniu malefic, ei bine, nu malefic – până astă-seară.

— Îmi pare rău, Daniel. E dreptul tău s-o creşti pe Hope după cum crezi de cuviinţă, dar o să-ţi fac în continuare sugestii.

Lady Shrewsbury nu dădea niciodată înapoi.

Niciodată.

„Asta trebuie să fie o tactică nouă”, se gândi Daniel.

El se duse la bufet şi-şi verifică reflexia, ca să vadă cât de aspră era expresia pe care o avea pe faţă. În spatele ochelarilor, ochii lui păreau negri şi ameninţători precum întunericul nopţii. Nu reuşise să-şi reprime furia.

Sticlele de băutură pe care le ţinea la vedere şi din care îşi servea oaspeţii păstrau o strălucire a lor. Frica sălăşluia în acele licori, dar mătuşa ucisese majoritatea demonilor lui. Daniel folosise legea ca să-i ucidă pe ceilalţi.

— Coniacul e preferatul tău, mătuşă. Cred că, pentru tine, e precum frişca pe care ţi-o pui în ceai.

Ea îi zâmbi cu obraji îmbujoraţi, iar apoi el se aşeză din nou, pe scaunul mamei lui, de astă dată. O femeie foarte plăcută, respectabilă şi căreia i se simţea cumplit lipsa.

— Mulţumesc, spuse Lady Shrewsbury după ce puse ceainicul înapoi pe poliţa şemineului. De ce eşti într-o dispoziţie atât de proastă?

— Pentru toate câte se întâmplă. Povestea cu Aşezământul Speranţă pentru Văduve, suspiciunile Lordului Primar. El crede că cineva de la Lincoln’s Inn e părtaş la o conspiraţie. Îţi mulţumesc că în ultima vreme n-ai mai avut nevoie de mine pentru escapadele tale, dar te-ai gândit măcar de departe să încetezi?

Mătuşa îşi trecu degetul de-a lungul vătraiului din fier forjat, de parcă praful ar fi îndrăznit să se arate într-o casă

gospodărită de doamna G.

— Nu.

Lady Shrewsbury sorbi din ceai, lăsând ca trosnetul focului să devină ecoul împotrivirii ei.

— Ei bine, întrebam şi eu.

El clătină din cap spre femeia aceea încăpăţânaţi.

— O să te mai întreb din nou înainte ca unul dintre noi că fie dus la închisoare.

— De ce ai sărutat-o pe doamna St. Maur la Sandlin Court?

— Zvonuri? Mătuşă, nu credeam că pleci urechea la aşa ceva.

— De ce eşti atât de nestatornic, Daniel? Mai întâi Lady Lavinia, iar acum Jemina?

Ei bine, dacă mătuşa n-avea de gând să răspundă la întrebările lui, putea şi el să fie selectiv.

— Nu sunt interesat de Lady Lavinia, cu atât mai puţin acum.

Lady Shrewsbury răsuflă prelung.

— Mi-am făcut griji atunci când am văzut că stă cu ochii pe tine. Îşi caută un al patrulea soţ. Datoriile moştenite de la cel de-al treilea au fost ameţitoare. Ridicarea în rang şi averea ta te fac un candidat atractiv.

— Şi înainte eram atractiv pentru ea. Nu sunt tocmai o noutate în lumea ei.

Dându-şi peste cap ochii chihlimbarii, ea îşi mai turnă în ceaşcă un pic de licoare aurie.

— Ştiu, dar acum vrea să fie contesa ta. Probabil că şi-a făcut apariţia ca să te salveze de dădacă, pe post de martor compromiţător, însă tu meriţi mai mult decât o lipitoare.

— Aici chiar mă confrunt cu o decizie grea.

El chicoti.

— E uimitor cum peţitoarele de odinioară, care îşi fereau fiicele de dansul cu avocatul negricios de la înalta Curte, nu mai au acum nicio problemă cu pielea mea tuciurie sau cu originea mea. Să fie asta un progres?

— E complicat. Genialitatea şi caracterul tău

impecabil ar trebui să fie de ajuns. Dar să vorbim despre Jemina. Ea chiar se încadrează bine în colecţia ta de artă şi de suflete pierdute.

Daniel se împinse în spătarul scaunului.

— Poftim?

— Daniel, colecţionarul. Câinele vagabond pe care l-ai văzut cerşind de mâncare în faţă la Old Bailey.

El îşi mângâie câinele preaiubit.

— Max e un animal loial. Iar tu nu colecţionezi tot aşa, mătuşă? Nu salvezi pretutindeni femei asuprite?

— Asta face Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Dar tu ai angajat un hoţ de buzunare în vârstă de şaisprezece ani, după ce l-ai condamnat.

— Domnul Anthon a greşit, dar şi-a plătit datoria. Acum băiatul are optsprezece ani şi a devenit cel mai iscusit om bun la toate pe care îl am. Îmi ţine chiar şi caii pregătiţi şi gata înşeuaţi, în caz că trebuie să plec s-o salvez pe una dintre văduvele tale din faţa magistratului.

— Şi Jemina?

Daniel îi aruncă o privire lui Lady Shrewsbury. Exista nespus de multa iubire în femeia din faţa lui, dar el începuse să ia propriile decizii încă din vremea studiilor pe care le făcuse la Eaton. N-avea de gând să se agaţe de fustele ei pentru nimic în lume.

Aplecându-se mai aproape, el o bătu uşor pe mână.

— Nu te îngrijora, mătuşă. N-am făcut nimic din ceea ce ea să nu-şi fi dorit. Dar trebuie să-ţi încalc regula. E corect aşa. Tu n-ai respectat-o pe a ta.

— Despre ce regulă vorbeşti?

— Despre cea legată de văduvele tale. Vreau să-mi fac o amantă. Şi vreau ca amanta mea să fie Jemina St. Maur.

Ochii chihlimbarii ai lui Lady Shrewsbury se făcură mari, dar apoi ea îşi recăpătară aerul dezinvolt.

— Nu, Daniel, ea e fragilă, nu-şi găseşte locul în lume.

El îşi împleti degetele cu ale ei şi îi sărută mâna.

— Mi-a răscolit lumea. Şi e vina ta pentru că le-ai trimis pe ea şi pe Patience să intre pe furiş la Lincoln’s Inn.

N-am de ales decât să-i distrag atenţia cu săruturi şi cu orice altceva o să-mi mai permită.

— Daniel!

— Dacă singura cale prin care o pot face să uite de *Minerva* e să devină amanta mea şi să se implice într-o poveste de dragoste secretă şi intensă, e un sacrificiu pe care mi-l asum.

Zâmbetul ei se stinse.

— Care e miza. Daniel, în afară de orgoliul tău? Nu mi-ai spus tot ce ştii despre *Minerva.*

El îşi muşcă buza, apoi decise să aibă încredere în ea.

— Ceea ce mă preocupă cu adevărat… e Hope, siguranţa ei, un viitor sigur, în care ea să crească liberă.

Mătuşa îl apucă de braţ, iar unghiile ei se îngropată în mâneca albă de in.

— Ce vrei să spui?

— Tu ai trimis Aşezământul Speranţă pentru Văduve la Lincoln’s Inn. Cele două agente ale tale au dat peste dovada singurului moment în care am încălcat regulile în favoarea mea. Am falsificat documente, am minţit, am făcut totul pentru ca fetiţa să fie în siguranţă, ca s-o pot creşte în locul lui Phoebe.

Lady Shrewsbury rămase cu gura căscată.

— Ai minţit?

— Căsătoriile prin procură nu sunt legale în Anglia. Eu şi Phoebe trebuia să plecăm din Portsmouth şi să ne căsătorim aici, la Finchely, în noaptea aceea. În schimb, am organizat o înmormântare şi am creat dovezile necesare ca să devin tutorele de drept al lui Hope.

Mătuşa îl strânse de mână.

— N-o să auzi nicio acuză de la mine, dar ce legătură are asta cu Jemina?

— Căutarea prin arhive a detaliilor despre *Minerva* n-o s-o ajute pe doamna St. Maur să afle mai multe despre propria poveste. Valurile stârnite de Jemina n-ar putea decât să-i alerteze pe îngrozitorii Dunn în privinţa existenţei lui Hope. Ei o să ceară ca fiica mea să fie trimisă pe plantaţia lor de zahăr. Urăsc să mă gândesc la ea ajunsă

acolo, o fetiţă cu probleme de vorbire, care, la trei ani, încă învaţă să meargă.

Mătuşa îşi plecă, încet, capul.

— I-ai făcut un bine nepoatei mele. Dar de data asta, Daniel, suntem în tabere opuse. Jemina St. Maur e membră a Aşezământului. I se cuvine să ştie adevărul. Trebuie să-l descopere.

— Dacă e distrasă, n-o să-i pese. În felul ăsta, n-o să se mai caţăre pe clădiri şi n-o să se mai rănească. Trebuie să recunoşti că argumentele mele sunt câştigătoare. Nu spui tu mereu că scopul scuză mijloacele?

Capul ei se clătină de parcă ar fi fost gata să aterizeze pe podea şi să devină o minge pentru Max.

— Mătuşă, nu depinde de mine. Mi-a spus că m-a ales. Ce altceva să fac decât să mă supun alegerii ei?

El zâmbi larg, dar Lady Shrewsbury nu gustă din umorul lui. Nu conta, el tot avea să se asigure că afacerea Minerva rămânea un secret. O femeie a cărei inimă era consumată de pasiune n-avea şi mai sape după fantomele trecutului.

Pentru prima dată după mult timp, Daniel ştia ce voia. Iar ceea ce voia era Jemina St. Maur.

Capitolul 19

JEMINA – O LADY ÎNZESTRATĂ CU IMPERTINENŢĂ

Proprietatea de la oraş a lui Lady Shrewsbury era splendidă şi atât de diferită de locurile izolate în care ea obişnuia să locuiască! Ochii îmi erau plini de grandoarea marii săli de mese.

Aplice de cristal se aflau peste tot, fiecare dintre ele licărind în lumina lumânărilor. Stucaturi aurii, care scăpărau ori de câte ori treceai pe lângă ele, împodobeau muchiile de sus, de jos şi mijlocul pereţilor. Şi mai mult auriu împodobea intrările boltite.

Varul nu era alb sau albastru. Era ceva între cele două, iar acea nuanţă catifelată îţi dădea sentimentul că-ţi reflecta dorinţele.

Aveam o dorinţă.

Îmi doream ca lordul Ashbrook să pună capăt suferinţei mele şi să-mi spună secretele lui. Îmi doream să primesc răspunsuri chiar în acea seară. Şi speram să nu fie prea supărat pentru faptul că mă rănisem în misiunea din ziua precedentă.

Lady Bodonel mă apucă de încheietura vânătă a mâinii.

— Cina asta doar ne dă de înţeles cât de măreţ o să fie balul. Nu eşti încântată?

— Ba da, am spus eu, cu o tresărire.

Ea se uită peste capul meu şi-şi flutură evantaiul.

— Tu eşti genul agitat.

Am privit cum acea femeie zveltă se îndepărtă cu paşi graţioşi, învăluită în rochia ei crem, cu lumina subliniindu-i perlele care îi decorau mânecile mantiei. Ea o abordă pe soţia Lordului Primar.

Soacra lui Patience era o persoană interesantă. Părea uneori pierdută. Dar în clipa în care voiai s-o ajuţi, ea redevenea caricatura unei creaturi lipsite de sentimente, ce căuta un statut şi o situaţie materială mereu mai favorabile.

Dar unde era Patience?

Ar fi trebuit să-mi pot vedea prietena. Unde se dusese? Sosiserăm împreună.

Grijile mele fură alungate de sunetul muzicii.

Triluri frumoase de vioară.

Pantofii mei confortabili începură să se mişte în ritmul melodiei cântate de un cvartet de coarde. Un, doi. Un, doi. Unul dintre muzicieni semăna mult cu prietenul de joc de cărţi al lui Ashbrook.

Melodia lină şi liniştitoare te îmbia la un minunat dans.

Sărituriile nu-şi aveau locul, dar inima mea sălta în ritmul muzicii.

Poate că eram o dansatoare.

Poate că eram graţioasă şi aş fi putut să plutesc cu uşurinţă prin încăpere în paşi de dans. Poate că aşa îl întâlnisem pe Cecil St. Maur.

Am făcut un pas şi mi-am dat seama că pierdusem ritmul. Glezna mi se răsuci puţin. Ei bine, poate că nu eram chiar o dansatoare grozavă.

Totuşi, muzica mă încânta; răsuna în adâncul sufletului meu, înălţându-mă. Cu o noapte înainte avusesem un coşmar: freamătul vânturilor nesfârşite, panica absolută a încercării de a-mi ţine capul, şi pe al ei, deasupra apei.

Eram sigură că avusesem o fată în braţe.

O fetiţă.

Era micuţă, pentru reuşisem să ţin în scobitura braţului şi catargul, şi pe ea… măcar pentru o vreme.

— Jemina, te simţi bine?

— *Mi den yah.* Adică, aici sunt.

După câteva clipiri, am văzut chipul lui Patience. Arăta frumoasă în rochia ei crem, cu o pelerină de un roşu-granat luminos.

Dar zâmbetul îi dispăruse, buzele i se strângeau prea tare.

— Tocmai i-am părăsit pe Lady Bodonel şi grupul ei de prieteni. Se apropie de mine, iar eu am luat-o de braţ.

— Ai nevoie de o gură de aer, Excelenţa Ta?

— Nu, mi-am petrecut prea mult timp cu soacra mea. Nu poate fi tolerată în reprize prea lungi. O, Doamne!

Ea îşi frecă fruntea.

— Şi încă mai aveam de trecut prin cină.

Am străbătut mulţimea şi ne-am apropiat de mijlocul încăperii. Ne-am oprit la una dintre mesele lungi. Erau douăzeci în total. Feţe de masă elegante şi apretate le acopereau precum nişte porumbei albi ca zăpada. Pe margine erau aşezate şervete de culoarea homarului. Aerul care învăluia vasele cu mâncare era fierbinte.

O privire aruncată înăuntru îţi dezvăluia o supă de pui cu un miros divin de migdale prăjite. Îmi plăcea supa de pui. Lady Shrewsbury o servea văduvelor care îşi încheiau

cu bine misiunile.

Era specialitatea bucătarului ei.

— Culorile din seara asta, roşu şi alb, par să fie la modă.

Patience îşi puse mâna pe scaunele roşii. Cu degetul mic, lovi uşor cuiele strălucitoare de alamă.

Netezindu-mi corsetul de dantelă, mi-am dat seama că nu mă simţeam prea în largul meu.

— Iar eu mi-am propus să ies în evidenţă într-o toaletă de un cenuşiu precum cel al penelor de porumbel.

— Tot elegantă eşti, Jemina.

M-am jucat cu mănuşile mele subţiri, dorindu-mi să fi aşteptat ca Patience să-mi aducă perechea strălucitoare pe care o socotise asortată cu rochia mea.

— Arăt ca un cer înnorat. N-ar fi trebuit să vin.

Cu blândeţe, ea îmi apucă încheieturile pansate.

— Trebuie să găsim moduri mai potrivite ca să intrăm în diferite locuri. Îmi pare rău că te-ai rănit. Ar fi trebuit să vin cu tine.

— Patience, ducele avea nevoie de tine săptămâna asta. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Văduva Cultony nu se pricepe la noduri. O să-şi revină. O să-mi revin şi eu. N-am nimic rupt, doar că mă doare tare.

— Ei bine, mănuşa ascunde cea mai mare parte din pansament. Vino cu mine, spuse ea.

Patience mă conduse prin mulţimea de oaspeţi. Câţiva dintre soldaţii sau foştii soldaţi pe care îi văzusem în vizită la Sandlin Court se aflau aici.

— Crezi că i-a trimis ducele, Jemina? Nu-mi dau seama ce pune la cale zilele astea. Îl găsesc din ce în ce mai mult şuşotind cu Lionel şi cu Gantry în biroul lui, iar apoi se poartă cu mine de parcă aş fi de sticlă.

Am tras-o pe Patience într-o parte, sub o urnă mare din care se revărsau trandafiri şi flori de usturoi sălbatic.

— Scumpa mea, de ce te laşi copleşită de îndoieli?

— Jemina, ştiu că mă iubeşte, iar eu îl iubesc pe el, dar lumea asta de la Londra nu e pentru mine. Nu sunt sigură că e pentru el. Ştii cât de mult doreşte să tragă cu

tunul sau să plece în marş împreună cu trupele lui? Nu poţi face asta în Mayfield. Ei bine, nu cu uşurinţă.

— Adevărat, domnul Gerard nu mai poate să tot ascundă ghiulelele.

— Majordomul nostru şi slujnica mea sunt singurii doi servitori din gospodărie care nu fac parte din armată, dar şi pe ei i-a făcut să-i dea rapoarte. Ce să raporteze ei? Rufele spălate, inventarul de ciorapi?

Patience oftă şi se apucă de coate.

— Nu ştiu dacă îmi place ce fel de oameni devenim atunci când suntem aici. Nu vreau să-l cresc pe Lionel sub ochii mereu la pândă ai societăţii ăsteia. Ar trebui să vorbesc cu lordul Ashbrook. El s-ar putea să înţeleagă şi să aibă sugestii de făcut.

„El, nu eu?”

M-am uitat pieziş la Patience. Era prima dată, primul moment în care m-am simţit îndepărtată de ea.

— Jemina, nu te încrunta, nu voiam să sune aşa. Dar tu te încadrezi în societatea asta mai mult decât o voi face eu vreodată.

Atunci când discutam despre problemele cu care se confrunta ea, nu ne întrebam niciodată dacă nu cumva înainte de *Minerva* eu fusesem, poate, una dintre acele femei fără inimă care îşi făceau o regulă din a fi crude cu Patience fiindcă era mulatră. Speram ca odinioară eu să nu fi fost o fiinţă îngrozitoare. N-aveam de unde să ştiu.

Patience îmi luă mâinile.

— Tu eşti cea mai dragă prietenă pe care o am. Te iubesc, dar unele lucruri sunt greu de exprimat, dacă n-ai mers pe acelaşi drum şi nu ştii cât de atentă a trebuit să fiu mereu.

I-am căutat ochii întunecaţi, strălucind în lumină, şi am văzut în ei o urmă din ceva ce nu mai văzusem de mult. Frică.

Ea îmi mângâie braţul.

— Să vedem lângă cine o să stăm. Lady Shrewsbury n-o să ne lase să rămânem una lângă alta.

N-am mai insistat. Nu ştiam cum s-o rog să-mi explice

de ce micile ofense ale străinilor o făceau să se simtă neînsemnată, sau de ce simţea o durere atât de mare pentru că, diferită fiind, ieşea în evidenţă. N-o puteam lăsa să-şi amintească de durerea aceea, nu atunci când trebuia să se concentreze pe zâmbit şi să încheie seara cu bine.

Ne-am întors la mesele cele măreţe. Servitorii adăugaseră suporturi de argint care să susţină farfuriile de fildeş. Acoperiseră fiecare farfurie cu şervete apretate impecabil. Aroma de amidon dulce mă făcu să mă gândesc la conte.

Am ridicat cartonaşul pe care scria *Lord Ashbrook,* iar apoi l-am lăsat jos, fiindcă un lacheu venise să aprindă sfeşnicele. Lustruite asemenea unor oglinzi, se înălţau falnic pe mese, la câte un metru distanţă unul faţă de altul. Cel din centru era cel mai înalt, iar braţele i se răsfirau ca o stea de mare, purtând lumânări de ceară înalte cam de douăzeci şi cinci de centimetri.

Am atins metalul fin.

— Lady Shrewsbury nu foloseşte lumânări de seu.

— Nu în seara asta sau pentru Balul Văduvelor, bănuiesc. Încruntarea lui Patience, vagă şi abia vizibilă, reveni.

— Mă duc să iau o gură de aer, Jemina.

Am dat s-o urmez, dar ea ridică o mână.

— Am nevoie să fiu singură o clipă. Mă întorc imediat. Te rog, rămâi. Găseşte-l pe conte. Clarifică lucrurile. Încercaţi, de dragul lui şi al tău, să puneţi capăt zvonurilor care circulă anapoda.

Ştiind ce însemna să-ţi doreşti să ţi se dea pace, am lăsat-o să plece, dar aveam să mă duc după ea dacă stătea departe de mine prea mult.

Am auzit un râset în stânga mea.

Firicelele de la ceafă mi se înfiorară. M-am întors. Chipeşul conte de Ashbrook se găsea prin apropiere, discutând cu Lordul Primar.

Cu o atitudine severă, Ashbrook dădu din cap şi făcu o glumă, una despre un subiect savant, de natură juridică.

Măcar era aici şi îi puteam mulţumi personal pentru

trandafiri. Douăzeci şi patru de tulpini lungi, cu petale de un roşu aprins. Domnul Gerard îmi spusese că acei trandafiri proveneau de la cea mai renumită seră, nu erau vreo grămadă cumpărată de la un florar din Covent Garden.

Ceea ce însemna că gestul contelui nu fusese un capriciu, ci ceva deliberat. Ashbrook se gândise la mine. Nu ştiam ce putea să însemne asta.

El îmi surprinse privirea şi păru tentat să vină la mine, dar mătuşa lui îl apucă de braţ şi îl conduse în direcţia opusă.

Îmi era greu să nu mă uit lung. Mâinile mele nu avură nimic altceva de făcut decât să împăturească şi să despăturească şervetul din faţa mea.

Se părea că Lady Shrewsbury şi Ashbrook purtau o discuţie de complezenţă; el izbucni în râs, iar ea îşi flutură evantaiul argintiu. Ce pereche uluitoare… înălţimea lui impresionantă şi umerii lui laţi şi frumoşi, alături de discreta şi superba contesă Lady Shrewsbury, cu perlele mari şi strălucitoare care îi atârnau la gât şi cu rochia ei crem.

Contele purta pantaloni negri şi o vestă de culoarea fildeşului, brodată cu fire aurii care închipuiau X-uri sau cruci.

— Catarame?

Uşor surprinsă, m-am ţinut de spătar.

— Scuze, doamnă, i-am spus eu celei care mă acostase astfel.

— Catarame, tu eşti! Ţi-am recunoscut pantofii urâţi de la Lincoln’s Inn.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Catarame, nu te sfii. Am umblat şi eu după bărbaţi. M-am ascuns prin trăsuri, m-am prezentat precum Cleopatra, înfăşurată toată într-un covor. Faci ceea ce trebuie ca să le atragi atenţia şi, de îndată ce o ai, nu-i mai laşi. Asta a fost greşeala mea cu Daniel.

— Scuză-mă. Eu trebuie…

— Nu ţi-a spus? Sunt prietena lui specială, Lady Lavinia Nell. Contele trebuie să fi uitat să-ţi pomenească de mine. Am fost destul de apropiaţi o vreme, dar apoi eu l-am

părăsit, iar el s-a căsătorit. Acum e cam singurel, dacă nu cumva i-ai cucerit tu inima.

Femeia voia să obţină informaţii. M-am hotărât să-i dau cât să ducă.

— Ei bine, el e avocatul meu. Un om atât de puternic şi de încredere!

— Deci zvonurile sunt adevărate? Catarame, tu eşti noua lui amantă. Aşadar, nu eşti vreuna dintre domniţele în alb. Deşi ni s-a cerut să venim îmbrăcaţi în alb astă-seară.

— Poftim?

— Nu ştiai că ţinuta obligatorie impunea o rochie albă sau roşie pentru serata asta? Ai decis să fii doamna în cenuşiu-închis. Cam posomorât, nu crezi?

— Ne evidenţiem în multe feluri, i-am spus eu cu un zâmbet larg. Sunt convinsă că ştii asta.

Lady Lavinia tresări. Mărgeluţele sidefii de pe rochia ei strălucitoare şi decoltată, de culoarea fildeşului, tresăltară.

— Micuţă sarcastică!

Ea îşi încrucişă braţele şi făcu o jumătate de ocol în jurul meu.

— Bravo, Catarame, o să ieşi în evidenţă, dar data viitoare să porţi ceva mai mult decât o rochie simplă de muselină. Nu face cinste zestrei tale. Ai nevoie de ceva care să facă să-ţi fie uitaţi pistruii.

Îmi rămăsese, oare, gura deschisă?

Probabil că din pricină că trebuia să înfrunt o astfel de revărsare de venin. Mi-am lăsat de-a lungul trupului palma cu care-l plesnisem pe conte.

— Nu-mi spui un lucru prea frumos.

Ea făcu ochii mici şi păru să privească pe deasupra capului meu.

— Poţi să spui mai mult de câteva cuvinte. Contele nostru nu e suficient de aproape ca să tragă cu urechea.

— La ce să tragă cu urechea?

— La avertizarea mea. Să-l laşi în pace. Nu poţi să te descurci în lumea lui, în înalta societate. El are nevoie de o femeie înţeleaptă, de cineva care să-l îndrume, nu de o

amnezică neîngrijită. Cu influenţele potrivite, el ar putea să fie judecător în instanţă, magistrat.

— Nu cred că are nevoie de influenţele sau de răutatea ta. Ori ai de gând să-l otrăveşti cu parfumul tău groaznic până când ajunge să ţi se supună?

— Drăguţ, Catarame, şi fiindcă tot vorbim de lup… iată-l! Îl recuceresc în seara asta, sau o să se dezlănţuie iadul pe pământ.

— Eu n-am nevoie să-l recuceresc.

Vorbeam serios, pentru că nu fusese niciodată al meu, dar faţa lui Lady Lavinia deveni ca o prună uscată, stafidită şi stacojie.

— Nu mi te pune în cale, spuse ea.

Ea plecă, iar eu n-am oprit-o. Nici n-am alergat cu sufletul la gură spre Ashbrook, aşa cum şi-ar fi închipuit Lady Lavinia. Furia din mine îmi arăta că mă minţisem. Nu-mi doream doar răspunsuri legate de trecutul meu. Îl voiam şi pe Ashbrook.

Mâinile îmi erau asudate în mănuşile roşii. M-am uitat la rochia mea. Da, era de un cenuşiu-închis, cu dantelă Mechlin aplicată pe corset – o rochie perfectă pentru perioada imediat următoare doliului.

Aveam de gând să mă păstrez pentru viitorul Bal al Văduvelor. Nu mă gândisem că trebuia să fiu strălucitoare ca să ţin viperele la distanţă.

Cu spatele la el, l-am auzit pe Lord Ashbrook salutând-o pe Lady Lavinia. Amândoi chicotiră după aceea. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă râdeau de mine.

Ashbrook nu ar fi făcut aşa ceva. Înlăuntrul lui exista mai multă compasiune decât la majoritatea oamenilor. Ştiam că era un om bun, chiar dacă avea secretele lui.

Cu toate astea, el rămase cu vipera.

Continuară să râdă.

Contele putea să se descurce de unul singur. Eu aveam nevoie de aer, trebuia să mă îndepărtez de otravă. Poate că reuşeam s-o găsesc pe Patience şi să plecăm amândouă.

M-am uitat în stânga, apoi în dreapta, şi am ieşit din

începere.

— Jemina, spuse Lady Shrewsbury, te simţi bine?

Am dat din cap, căci nu mai aveam decât cuvinte care ar fi vădit gelozia pe care o simţeam.

— Arăţi de parcă ai fi vorbit cu contele.

— Nu, doamnă, n-am vorbit.

Ea făcu ochii mari şi înclină din cap, de parcă ar fi vrut să spună „Văd că te chinui”.

— Draga mea, nu-l lăsa pe nepotul meu să te zăpăcească. Ăsta e talentul lui.

— Deci scopul lui e să mă zăpăcească?

— Pe tine, şi poate chiar pe el. S-a schimbat de când şi-a pierdut soţia. A iubit-o atât de mult, totul – prin scrisori. Apoi a pierdut-o înainte să-şi poată împlini visurile împreună. Sunt sigură că nu ştie ce vrea. Nu te lăsa prinsă în capcană, gândind şi sperând la un lucru, când el se referă la cu totul altceva.

— Nu eşti de acord cu relaţia dintre noi doi?

— Nu e treaba mea. Numai să poţi face faţă consecinţelor. Bărbaţii nu suferă consecinţele, nu ca femeile.

— Poţi s-o spui pe şleau? Începe să mă doară capul.

Ea mă bătu uşor pe mână.

— Văduvele trebuie să fie mai inteligente decât cei din jurul lor, chiar şi în cazul bărbaţilor care par cinstiţi. Un bărbat trebuie să fie dispus să-şi schimbe întreaga lume ca să asigure fericirea ta şi a lui.

Cum lumea mea avea doar doi ani, schimbarea nu părea atât de cumplită, dar Ashbrook trăise o viaţă întreagă.

Cu ochii ei ca vinul de Xerex privindu-mă amabil, poate chiar rugându-se pentru mine, Lady Shrewsbury îmi dădu drumul.

— Să te întorci repede. O să se servească supa de pui.

Ea intră în sala de mese, dar eu m-am aventurat prin labirintul de uşi. Cred că am mers în cerc, dar am găsit în cele din urmă curtea interioară.

Patience nu se afla acolo, dar nu eram pregătită să

mă întorc.

În aer plutea o uşoară răcoare, dar mă simţeam mult mai bine decât în sala de mese, cu toată lumina aceea şi cu privirile care mă scrutau.

Uşa se deschise şi se închise în spatele meu.

O siluetă înaltă mi se alătură în întuneric. Nu trebui să mă uit ca să ştiu cine era în spatele meu, nu după felul în care începu să-mi bată inima. Eram fata pe care contele de Ashbrook o urmase în noapte.

Capitolul 20

JEMINA – O PROPUNERE ŞI UN GENTLEMAN

Pulsul începu să mi se zbată în vene, bătând precum tobele militare ale ducelui.

Ashbrook veni mai aproape. Paşii lui loveau pietrele cubice cu care era pavată curtea interioară. Ar fi trebuit să mă întorc spre el, să-i mulţumesc pentru flori şi apoi să plec de la acel dineu.

Cu toate astea, am rămas împietrită, captivată de parfumul lui care avea un iz curat de cedru, de crini dulci şi de apret.

El rămase în spatele meu.

Nu mi-ar fi trebuit mult ca să mă lipesc de pieptul lui, doar ca să mă mai delectez un pic cu parfumul acela.

Mâna lui se ridică şi mi se aşeză pe umăr. Trimise o scânteie, un fior adânc care-mi străbătu pielea, puţinul dezvăluit de decolteul meu pătrat.

— Toate bune, doamnă St. Maur? răsună în întuneric vocea lui Ashbrook. Te-am văzut plecând în grabă.

— Sunt foarte bine, milord.

— Ceva trebuie să nu fie în regulă. Vocea ta nu răsună, aşa cum se întâmplă ce obicei.

— Ei bine, n-am rămas fără grai. Mi-am ridicat privirea, căutând stele pe cerul înnorat. Nu e încă lună

plină, să ştii. Asta e bine. Se întâmplă lucruri ciudate atunci când e lună plină.

— Aşa se zice, doamnă St. Maur.

Mâna îi deveni ceva mai insistentă. Mă întoarse cu faţa spre el.

M-am supus şi m-am bucurat de cât de bine arăta – de barba tunsă, de părul des, frumos aranjat, cu valuri de onduleuri spre creţ, de ramele sclipitoare de alamă şi de ochii lui strălucitori şi pătrunzători

— Mulţumesc pentru flori. Sunt frumoase, expuse în salonul de la Sandlin şi în dormitorul meu.

Arcuirea buzelor lui căpătă o notă uşor indecentă. Un surâs afectat i se ivi în colţurile gurii parcă făcute ca să de sărutată. Strungăreaţa i se întrezări o clipă.

— În dormitorul tău, zici? Speram că o să-mi scrii ca să-mi dai toate detaliile.

— Să-ţi spun despre camera mea?

— Să-mi spui orice. Sunt deschis la orice. Mi-e dor de scrisorile tale.

Ridicându-mi încheietura îndurerată spre el, mi-am scos mănuşa şi i-am arătat bandajul.

— M-a durut cam tare ca să scriu. Sper o să-mi accepţi complimentele şi recunoştinţa.

El îmi prinse încheietura în palmă. Am auzit un mormăit supărat, apoi nişte bombăneli despre Aşezământul Speranţă pentru Văduve.

Dându-mi drumul, el se apropie de o torţă aprinsă, odată la câţiva metri distanţă. Lumina ardea, răspândindu-şi strălucirea peste grădinile care înconjurau casa.

— Am crescut aici, mergând pe cal în fiecare zi până să plec la şcoală. Mi-a plăcut întotdeauna felul în care îşi îngrijeşte Lady Shrewsbury proprietatea.

Un secret.

Avocatul părea pregătit să-mi mărturisească un secret. Ca un fluture aflat în preajma luminii, m-am simţit atrasă spre el. Fiindcă stăteam aproape de o torţă, mirosul fierbinte de fum şi de smoală încinsă ne învălui.

— Sunt aici.

El îşi coborî capul spre al meu. Ochii lui negri erau ca nişte cristale scăpărătoare şi am aşteptat ceea ce avea să urmeze.

— Doamnă St. Maur, puteai să trimiţi un lacheu sau pe domnul Gerard după mine. Aş fi venit.

— Sunt bine acum. O să pot să scriu într-o săptămână.

— Te doare?

Cu dinţii, el îşi scoase mănuşile subţiri, albe, le făcu ghemotoc şi şi le îndesă în buzunar. Apăsându-şi degetele pe încheietura mea, mă masă cu delicateţe.

Râvneam după atingerile lui uşoare şi mi-am dorit să le simt pe gâtul meu, deasupra coloanei, a colo unde se concentra toată tensiunea.

— Doamnă St. Maur, mi-am făcut atâtea griji pentru tine.

— Îţi pasă? Unii dintre prietenii tăi nu mă plac. Pistruii mei le displac în mod special.

— Atunci, sunt nişte proşti. Eu îţi iubesc pistruii. Iubesc şi părul tău. Vreau să-l văd desprins din împletiturile astea minunate şi atârnându-ţi în valuri până la mijloc.

Mi-am retras încheietura din mâinile lui.

— Nu te obosi cu mine.

— Nu mă obosesc deloc. Îmi place foarte mult să mă gândesc la asta, la tine şi la talia ta.

— Ashbrook, te-am întrebat dacă îţi pasă de mine. Nu mi-ai răspuns.

— Desigur, da, în calitate de avocat al tău, simt…

— Nu simţi nimic. M-ai lăsat să desluşesc eu totul. Nu m-ai ajutat cu nimic. Du-te acum, înainte să fac vreo nebunie.

El se aplecă mai aproape.

— Cum ar fi să mă săruţi din nou?

Trăgându-mi mâna, am făcut un pas înapoi.

— Nu, nu mă gândeam la asta.

Ashbrook veni spre mine.

— M-am gândit eu, doamnă St. Maur. În mintea mea, am revăzut la nesfârşit cum te înroşeşti, ce gust ai, felul în

care tremuri atunci când ne sărutăm. Dar mai e şi problema chinuitoare a faptului că m-ai alungat cu o palmă. Te rog. Te rog, spune-mi doar ce vrei. Nu mă alunga.

Mi-am încrucişat braţele şi m-am ţinut tare pe poziţii.

— Atunci, rămâi.

Un greier ţârâi în depărtare. Era ascuns în întuneric. Peisajul devenise fantomatic, în tuşe vagi şi umbre care amestecau ceea ce era real cu ceea ce nu era.

Mâinile lui mă apucară de umeri. Degetele lui desenară cercuri pe gâtul meu.

— Ce se întâmplă dacă rămân?

— Nimic. Totul. Nu ştiu.

Respiraţia lui Ashbrook mă gâdila pe gât. Nu se hotărâse să mă îmbrăţişeze. Poate că avea nevoie de poezie pentru asta.

— Milord, ar trebui să te las să te bucuri de lună, domnule, în timp ce eu o găsesc pe ducesa de Repington.

— Ea vorbeşte cu mătuşa mea, iar luna ta a dispărut pe după nori. Asta înseamnă că ai pleca fără niciun motiv. El mai înaintă câţiva paşi, puţin mai adânc în grădină. Jemina, n-aş vrea să pleci.

Tonul îi era scăzut. Dacă nu l-aş fi auzit în clipa aceea, probabil că nu l-aş mai fi auzit niciodată. Pantofii mei mă duseră lângă el.

— Te ascult.

— Îmi plac scrisorile tale, îmi fac o mare bucurie.

— Lord Ashbrook, ştiu că le-ai aruncat la gunoi.

— Nu, Jemina. Le-am păstrat pe toate. Ele arată o legătură între noi.

— A existat întotdeauna o legătură, de când m-ai salvat. Dar tu, milord, ai ignorat-o.

— Nu e adevărat. N-am cum să te ignor.

El îşi ridică braţul spre mine.

— Vino să cinăm împreună. Nu vreau să rămâi singură aici. Ăsta nu e locul potrivit ca să-ţi spun tot ce-mi doresc. Trebuie să ne întâlnim mâine.

— Nu sunt pregătită să revin la dineu. Densitatea de ipocriţi şi de făţarnici e prea mare pe metru pătrat.

— Ignoră şuşotelile lumii bune.

— Cum? O hăituiesc pe Patience, care e perfectă. Se iau de mine pentru că mă simt comod în cenuşiu-închis. N-ai decât să te duci să râzi din nou împreună cu Lady Lavinia.

— Doamnă St. Maur, am mustrat-o în glumă pe Lavinia pentru o farsă urâtă pe care a încercat să mi-o facă. N-aş îndrăzni niciodată să râd de rochia unei femei. Eşti o apariţie de vis într-o mare de alb.

— Tu ai fire de aur şi broderii fine pe vestă. Eşti foarte la modă.

— Da, dar tot se şuşoteşte pe la colţuri despre mine. Trebuie să ne întoarcem. Putem să vorbim mâine.

El dădu să-şi scoată mănuşile din buzunar, dar l-am oprit şi i-am strâns degetele, lipindu-mi palma goală de a lui.

— N-o să-ţi fac deserviciul de a spune că înţeleg ce simţi. Ştiu doar că zvonurile astea spuse pe şoptite sunt cu totul false.

El îmi aruncă o privire peste ochelari, apoi îmi sărută încheietura rănită.

— Îţi mulţumesc pentru asta. Îmi amintesc că te-ai priceput să lucrezi la un costum pentru ducesă, dar ai bani să apelezi la o modistă. Dacă ai lăsa-o mai moale cu misiunile aşezământului, ai putea să te apuci de modă.

— Crezi că o rochie nouă o să oprească toată vorbăria despre mine, fata fără amintiri, fata eliberată de la Bedlam şi care posedă o avere?

— Tehnic vorbind, nimeni nu spune nimic despre acea avere. Ăsta e secretul nostru. Vezi, avem un secret.

Pentru o clipă, am văzut toate conflictele dinlăuntrul lui oglindindu-i-se în ochi – în parte dorinţă, în parte voinţa de a se ţine la distanţă de mine, în parte primejdia a ceea ce însemna acea atracţie.

Atunci când mâna lui îmi alunecă pe talie, mi-am închipuit că se lăsase în voia dorinţei.

— Doamnă St. Maur, ce se întâmplă dacă adeverim zvonurile despre dragostea noastră?

Buzele lui se apăsară peste ale mele, iar eu mi-am petrecut braţele în jurul gâtului lui. În întuneric, cu focul făcliilor reflectându-i-se în ochelari, am lăsat ca flacăra ce ardea înlăuntrul meu pentru acest bărbat să se dezlănţuie. Am ars în braţele lui sub năvala impetuoasă a săruturilor lui, mocnite ca o lavă.

Am început să răsuflu mai repede pe măsură ce apăsarea mâinilor lui îşi schimbă cadenţa.

Eram în pericol, prăbuşindu-mă în hăul acela înfricoşător al dorinţei de a-l avea, o dorinţă nimicitoare.

Am avut nevoie de toată puterea ca să mă îndepărtez de foc. Nu eram foarte sigură că, dacă mă ardeam, mai aveam cum să supravieţuiesc. Mi-am netezit dantelele mototolite.

— Bârfele se înşală. De ce să-i răsplătim, făcând ca minciunile lor să se adeverească?

— Răsplata ar fi a noastră. Îmi place să mă gândesc la tine aflată sub protecţia mea.

El îmi cuprinse bărbia în palme.

— Dacă ţi-aş cumpăra rochiile, aşa cum face un protector, te-aş îmbrăca într-o dantelă de satin, ridicată pe gât, pentru că am observat cât de bine te simţi înveşmântată astfel. Rochia trebuie să aibă mâneci scurte, bufante, care să le permită braţelor tale să se mişte în voie, şi fâşii de mătase pe şolduri. Ai ce să arăţi.

Îmi simţeam obrajii în flăcări. Faţa trebuia să-mi fie roşie. Bătăile nebuneşti din pieptul meu se înteţiră.

— Nu descrii o rochie prea rea, milord. Sună minunat.

— Numai pe tine, pe şoldurile tale. Mama le-ar fi numit „şolduri fertile”.

Inima mi se opri în piept. Lord Ashbrook ştia că aveam un copil? Flirtul lui era o confirmare?

— Doamnă St. Maur, sunt pregătit pentru şuşoteli. O să zâmbesc când o să aud cât eşti de frumoasă, cât sunt de norocos.

— Vezi? Planul tău nu funcţionează. O să se vorbească în continuare despre noi. Haide să ne întoarcem la planul iniţial, acela de a mă tachina până când ajungem

să ne certăm. Toată lumea o să presupună că am luat o pauză şi zvonurile o să se stingă încetul cu încetul.

— Cum poţi să fii o agentă a Aşezământului Speranţă pentru Văduve şi să nu poţi face diferenţa între un bărbat care se chinuie din răsputeri să te evite şi un bărbat care e supărat pe tine?

— Rezultatele sunt aceleaşi. Frustrare, întrebându-mă mereu dacă o să te revăd.

— Deci, punctul ăsta mort în care am ajuns e din vina mea?

El începu să chicotească.

— În lumea ta e întotdeauna vina bărbatului?

— Nu, doar la Londra. Atât am înţeles… din cei doi ani pe care mi-i amintesc. Nu vrei nici măcar să-mi dai contractul meu de căsătorie.

Poate că mirosea prea tare a Jamaica. Nu mă poţi lăsa să-mi recapăt singură toate amintirile.

Buzele lui se crispară, fixându-se într-o linie severă. Totuşi, avea să existe mereu ceva care să ne despartă, fiindcă el ştia totul, iar eu nu ştiam îndeajuns.

Am râs de mine însămi pentru că mă tulburam atât de mult.

— Presupun că e o prostie din partea mea să mă eschivez de la aşa ceva dacă am avea o aventură fără implicaţii. Cred că ai dreptate. Ar trebui să călătoresc prin lume ca să văd dacă există un loc în care o soţie chibzuită să fie considerată un lucru de valoare. El întinse mâna spre mine, apoi îşi lăsă amândouă mâinile să coboare. Cină. Ar trebui să mergem.

— Există vreun loc pe lume în care să nu fie nevoie de o soţie chibzuită, Lord Ashbrook?

— N-am nicio părere despre soţii.

— Iată ceva cu care suntem amândoi de acord. M-am bucurat de numele de St. Maur pentru o scurtă perioadă. Mi se pare că ar fi păcat să scap de el.

Contele începu să se joace cu nasturii de la vestă, care licăriră în lumina torţelor.

— Nici tu nu vrei să te măriţi? Bun.

Ashbrook trecu linia aceea invizibilă care ne despărţea şi mă ridică, învârtindu-mă şi tot învârtindu-mă, înainte să mă cuprindă într-o îmbrăţişare mai însufleţită.

— Mă predau.

El îşi coborî capul, iar eu i-am revendicat sărutul.

Mai bine ca înainte. Era o adevărată renunţare la prudenţa lui. Gura îi era lacomă, neobosită în căutarea ei. Senzaţia înţepătoare a bărbii lui, delicată şi aspră, îmi înfioră toată pielea feţei.

M-am predat şi eu. În braţele lui, m-am regăsit. Eram o fată dorită şi ocrotită de conte, bărbatul de care îmi plăcea.

— Jemina, nici eu nu vreau să te măriţi. Te vreau pentru mine. Tonul îi răsună grăbit. Îmbrăţişarea lui era totul. El era un catarg, o fortăreaţă în mijlocul furtunii care mă bântuia. Lasă-mă să fiu protectorul tău. Fii amanta mea. Să explorăm sentimentele dintre noi. O să avem o aventură de neuitat.

O iubire temporară, asta îşi dorea?

Rămăsesem fără cuvinte, cu privirea aţintită spre Daniel Thackery, contele de Ashbrook, bărbatul care îmi făcea inima să bată nebuneşte şi, în acelaşi timp, să se frângă.

Capitolul 21

DANIEL – LEGĂTURI PERICULOASE

La Old Bailey, Daniel ştia când pledoaria lui era încununată de succes. Simţea până în oase când juraţii se hotărau să decidă în favoarea clientului lui.

Privirea rece din ochii Jeminei îl făcu să ştie că acum se afla la un pas de eşec.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la cină, Lord Ashbrook.

— Cina nu e interesantă. Nu mi-e foame de nimic în

afară de tine. Spune-mi că tu nu simţi acelaşi lucru.

Ea nu era de acord, dar nici nu plecă valvârtej. Se afla la o aruncătură de băţ distanţă de el, netezindu-şi corsajul.

Contele se gândi că, pesemne, mai exista şansa de a îndrepta ceea ce făcuse greşit.

— Poate că ai nevoie de asigurări în privinţa intenţiilor mele. M-am gândit la asta, la tine. Dacă lumea bună ne-a condamnat ca fiind iubiţi, ar trebui să ne şi facem vinovaţi de asta.

— Ashbrook…

— Lasă-mă s-o spun într-un mod mai inspirat. Cred că te ador, dar eşti neîmblânzită. Nu eşti pregătită să te legi la cap. Încă descoperi cine eşti.

Ea făcu ochii mari, iar el decise că era mai bine s-o ţină în suspans şi să-i explice planurile pe care le avea. O luă de mână şi valsă cu ea prin curtea interioară.

— M-am uitat la proprietăţi. Am găsit o casă chiar la intrarea pe Finchely Road. E la jumătatea drumului dintre reşedinţa ta de la Sandlin şi a mea.

— Ai mai cumpărat o casă? Ceva mai aproape care să te ajute să mă supraveghezi mai bine?

— Ai aşa un simţ ai umorului! Daniel îşi coborî capul şi îi sărută fruntea. Am putea să fim discreţi, dacă pentru asta îţi faci griji. Ne-am întâlni după-amiază. O soluţie frumoasă şi convenabilă, potrivită pentru doi adulţi care îşi doresc să fie împreună, dar care nu cred în căsătorie.

El îi dezmierdă uşor gâtul cu nasul.

— Doamne, miroşi atât de bine!

— Iasomia din loţiunea mea, cred.

— Minunat.

Îşi trecu buzele peste obrazul ei.

— Iubesc parfumul tău.

— Te-ai gândit la planul ăsta, să găseşti un cuibuşor de nebunii, un cuibuşor pentru o aventură trecătoare?

Încordarea din vocea ei nu suna a pasiune.

— Avem nevoie de un loc discret. Undeva unde să ne cunoaştem mai bine. Putem fi totul unul pentru celălalt – prieteni mai buni, iubiţi, totul.

— Chiar te-ai gândit la povestea asta şi ai inventat, de unul singur, un astfel de raţionament ca să mă influenţezi?

Bineînţeles, chiar dacă fusese ideea lui Bridgetower să cumpere o casă pe undeva pe aproape. Însă n-avea de gând să-i dezvăluie Jeminei acel detaliu. O învârti într-o piruetă.

— Spune-mi ce ar trebui să zic. Spune-mi cum să te cuceresc.

Tăcerea ei nu-i dădu de înţeles că era de acord. Irisurile ei păreau mici, dar îmbujorarea din obraji aducea a încântare.

El îi sărută mâinile pe rând.

— Un om cu poziţia mea, un om de lume, are grijă de confortul celor din preajma lui. Apoi, după ce se ocupă de toate, se gândeşte şi la propriile lui nevoi. M-am săturat de doliu. Mi-am dorit o amantă, dar nimeni nu mi-a atras interesul. Tu, da. Te doresc.

— Nu-mi amintesc să fi primit vreodată o asemenea propunere. Ea îi dădu degetele deoparte. Lord Ashbrook, mă văd nevoită să refuz.

Panica năvăli în pieptul lui Daniel. Se şterse la gură.

— Iar am greşit. Permite-mi să te fac să te răzgândeşti. O să-ţi trimit flori în fiecare zi. O să te copleşesc cu acuarele şi cu pânze. Chiar şi cu rodii, cu tot ce ştiu că-ţi place. Te rog, mai gândeşte-te, sau măcar gândeşte-te la asta.

Ea clătină din cap.

— Chiar n-ar trebui să pleci urechea la zvonuri.

— La cel cu noi plini de extaz, rostogolindu-ne, înfierbântaţi, pe podea. La el te referi?

— Clipele de extaz sunt trecătoare, milord. Prea multe lucruri au trecut pe lângă mine.

— Putem să avem momentul nostru iarăşi şi iarăşi. Apoi, când o să se stingă focul, Jemina, o să revenim la viaţa noastră, dar având nişte amintiri minunate. Oare îţi faci griji că ar fi prea prea devreme ca să începi o legătură cu mine?

— Nu vreau să fiu următoarea Lady Lavinia. Ea are

nişte amintiri atât de minunate despre momentele petrecute împreună cu tine, încât îşi ameninţă rivalele închipuite.

— Poftim? Te-a ameninţat? Mă dezamăgeşte. O să mă asigur că n-o să-ţi facă niciun rău şi că n-o să te mai deranjeze niciodată. Tu n-ai putea să fii vreodată ca ea.

— Eşti chiar atât de sigur? La fel de sigur că pasiunea noastră n-o să dureze în timp?

N-ar fi trebuit ca el să sublinieze un astfel de posibil final, dar ea trebuia să ştie totul înainte de a-şi da acordul.

— Sunt sincer. Nu-ţi pot promite că o să fim fericiţi până la adânci bătrâneţi. Amândoi ştim că nu putem fi siguri de ceea ce ne aduce ziua de mâine.

— Atunci, sunt convinsă că n-ar trebui să ne petrecem ultimele ore într-o simplă joacă. O seară bună, milord!

El o apucă de braţul sănătos.

— Jemina, nu…

— Ashbrook, oare titlul te face ca pe toţi ceilalţi, un nobil încăpăţânat, care presupune că fiecare femeie îl doreşte?

El distrusese totul spunând prea multe, dar ea trebuia să ştie totul.

— Nu vreau pe nimeni în afară de tine. Sunt sigur că o să ne fie bine împreună.

— La fel de sigur pe cât ai fost cu Phoebe Dunn?

Tonul ei tăios îl izbi ca un pumn primit în piept. Daniel eliberă mâna Jeminei.

— Am fost foarte sigur de Phoebe, dar ea nu mai e. Un bărbat trebuie să meargă înainte.

Ochii ei, ferestrele sufletului ei, se îngustară şi mai mult. Pasiunea care îi aprinsese aproape se stinse cu totul.

El decise să se agaţe de rămăşiţa de invitaţie care mai plutea în ochii ei şi s-o sărute.

Înainte să apuce s-o facă, mâna ei zbură în sus şi îl prinse de bărbie, mângâindu-i barba.

— Sunt curioasă să aflu ce durată ar avea aventura pe care mi-o propui. O săptămână, o lună, un an?

Sinceritatea săpă un hău sub picioarele lui, suficient

de adânc încât să fie de-a dreptul un mormânt. N-avea s-o înşele niciodată şi nici s-o facă să spere la ceva ce nu-i putea oferi.

— Jemina, o să ne bucurăm de clipe minunate. Tot ce trebuie să faci e să accepţi să fii a mea.

— A ta pentru moment, pentru ca apoi să treci la alta. Aşa apar femeile ca Lady Lavinia, din cauza dispreţului cu care le-au tratat partenerii lor?

— Şi ea se descotoroseşte de iubiţi şi-şi alege alţii. Nu e întotdeauna vina bărbatului.

— Lord Ashbrook, în afară de „nu”, habar n-am ce să-ţi spun despre această propunere.

— Păi, e de bine că nu m-ai plesnit. Jemina, ar fi trebuit să fiu mai rafinat. Trebuia să-mi exersez discursul.

— Nu mi-ar fi plăcut deloc să ştiu că a fost ceva exersat. Mi se pare cumplit să încerci să te convingi pe tine însuţi că sentimentele pentru mine n-o să dureze în timp.

El gemu în timp ce ea îi desfiinţa spusele.

— M-am repezit. Nu m-am mai lăsat sedus de tentaţie de multă vreme. Mi-am pierdut îndemânarea.

— E o neplăcere de moment. Se vindecă bine, la fel ca încheieturile învineţite.

Acel proces era pierdut. Oare mai putea să spună ceva juriului pentru un recurs?

Ea lovi o piatră din curte cu pantoful ei cu cataramă.

— Bănuiesc că propunerea asta pripită înseamnă că simţi ceva pentru mine. E bine de ştiut că nu eram nebună.

— Nu eşti, iar ceea ce simt pentru tine n-o să se termine peste o zi sau peste câteva săptămâni. Mi s-au aprins călcâiele rău după tine. Jemina, m-am gândit mult înainte să-ţi spun ceva, dar scânteia dintre noi mă face să-mi arunc pe apa sâmbetei toată prudenţa. Sunt lamentabil atunci când vine vorba să recunosc lucruri, dar nu ştiu cum să-ţi spun altfel cât de mult te doresc.

— Ai dreptate. E un mod lamentabil de a-i cere unei femei să-ţi fie amantă.

El îşi ridică ochelarii şi-şi frecă podul nasului.

— Mă zăpăceşti, dar asta poate face parte din

farmecul tău. Te doresc, Jemina, dar o poziţie de amantă e tot ceea ce-ţi pot oferi. N-o să mă recăsătoresc. Tocmai ai spus că nici tu n-o să te măriţi.

— Nu pe moment. Îmi pare rău pentru tine. Limitările pe care ţi le-ai impus în viaţă sunt teribile. Eu n-am de gând să rămân cu senzaţia asta de pierdere.

— Nu sunt sigur în privinţa viitorului şi nu ştiu dacă vrei să faci parte din lumea mea. Există reguli şi aşteptări pe care n-o să vrei să le respecţi.

— Pentru că eşti bărbat şi nobil?

— Pentru că sunt bărbat, nobil şi arap, iar copilul meu e arap.

Ea se cuprinse în braţe de parcă vorbele lui ar fi rănit-o. Nimic nu era fals în cele spuse de el.

— Atunci de ce să mă întrebi, măcar, dacă vreau să fiu amanta ta? Nu sunt nobilă ca Lady Lavinia şi nici nu sunt arăpoaică, chiar dacă situaţia asta nu pare să fie o piedică în calea aventurilor tale.

— Îmi pare rău. Lasă-mă să mai încerc o dată. El îşi drese glasul. Jemina, mă uluieşti, dar lumea mea e foarte limitată. Sunt plictisitor, oarecum dependent de profesia mea. Fiica mea e prioritatea mea. Are nevoie ca eu să fiu acasă ca să-i citesc, s-o pun la culcare, să-i spun că totul o să fie bine.

— Şi o femeie are nevoie de asta. Deci, n-ai glumit atunci când ai spus că ai vrea să-ţi fiu iubita de după-amiază?

— Am fost sincer.

— Asta e sinceritate în lumea ta?

Ea îşi dorea sinceritatea absolută; el avea de gând să-i destăinuie temerile pe care le trezea înăuntrul lui.

— Ştim amândoi că tot ce mi-ai putea oferi tu nu poate să fie decât ceva de moment.

— Poftim?

— Jemina, cea care eşti acum poate să nu mai fie cea care o să fii mâine. Ăsta e riscul în ceea ce te priveşte. Te-ai putea trezi cu amintirile regăsite într-o bună zi, iar din ziua aceea ai putea să fii altcineva. Nu vreau să devin un bărbat

pe care să fi fost dezgustată să-l atingi.

Acum ochii ei se făcură mari. Din nou, el spusese prea multe.

— Situaţia asta cu propunerea de a-ţi fi amantă temporară e din vina mea? Îmi spui la nesfârşit că doar ziua de mâine contează, să uit trecutul, să lupt pentru ceea ce vreau. Acum te temi de ziua de ieri. Ea îl apucă de guler. Cine eram eu, Ashbrook? Ce tip de femeie eram, ca să nu vreau să am nimic a face cu un bărbat onorabil? Spune-mi ce ştii.

Apărarea lui ar fi trebuit să liniştească apele. În schimb, el o luase razna. Îşi frecă faţa şi se pregăti să-i distrugă pacea.

— Iată ce ştiu. Familia St. Maur îi vedea pe arapi, pe cei de descendenţă africană, ca pe sclavi, lucruri de care să profiţi şi pe care să le vinzi. Au finanţat puternic comerţul cu sclavi între Africa şi colonii, până când un astfel de transfer a devenit ilegal. Acum administrează navele intercoloniale de sclavi. Asta am descoperit.

Suferinţa se aprinse în ochii ei, ca nişte vulcani care aruncau cenuşă şi topeau pietre.

— Asta nu e tot, nu-i aşa? Distruge-mă odată!

— Asta e tot ce ştiu.

— Am fost stăpână de sclavi?

— Nu cred. N-am găsit nicio menţiune despre tine, dar Cecil St. Maur a fost.

— Cecil? Mi se face rău.

Ea îngenunche în iarbă şi începu să verse.

Daniel o ţinu de umeri şi o sprijini de picioarele lui.

Ea vărsă din nou, iar el îi împiedică buclele din coc să-i alunece în faţă.

După ce se linişti în cele din urmă, el o ajută să se ridice şi îi oferi batista lui.

— Îmi pare rău, Jemina. N-ar fi trebuit să-ţi spun niciodată.

Ea tuşi şi se şterse de gură.

— Măcar mi-ai spus ceva care e adevărat.

Daniel o strânse în braţe.

— Asta a fost de departe cea mai proastă propunere pe care am făcut-o vreodată. Îmi pare foarte rău.

— Trebuie să aflu restul. Poate mă ajuţi să iau legătura cu familia St. Maur. Ei ştiu cu siguranţă.

— Nu, Jemina. Ei au permis ca tu să fii internată la Bedlam. Te-au lăsat să putrezeşti acolo. Trecutul tău nu mai e. Doar noi doi ştim ceea ce am descoperit eu.

Ea se şterse la gură.

— Trebuie să ştiu dacă am susţinut ideile astea. Trebuie să ştiu dacă pot să repar situaţia. Trebuie să ştiu…

El o apucă de umeri.

— Gata, Jemina. A fost. *Minerva* a fost. Nu mai agita apele.

Daniel închise ochii, îi ridică palma şi se plesni cu ea.

— Asta pentru ce a fost?

— Se anunţa. N-am vrut decât să rezolv problema.

— Ashbrook, nu eşti singurul care are legături şi planuri. O să-mi asum orice risc ca să recuperez toate piesele lipsă din puzzle-ul vieţii mele trecute.

— Totul s-a dus, Jemina. Eşti diferită acum. Te rog să încetezi.

— Tocmai mi-ai spus că ai găsit dovezi despre trecutul meu. Asta înseamnă că mai sunt lucruri de aflat. Îţi mulţumesc pentru propunerea de a mă distrage cu plăceri de amiază, dar o să fiu ocupată să mă lămuresc în privinţa poveştii mele de viaţă. E limpede că trebuie să mă salvez singură.

Daniel stricase totul. Trebuia să existe o cale de o salva pe Jemina, de a o proteja de o viaţă care nu putea să fie a ei, nu acum. Nu mai era femeia care părăsise Jamaica. N-o putea lăsa să aparţină din nou acelei lumi.

O mai învârti o dată, cu mâinile pe talia ei. Deveniră unul şi acelaşi, în ritmul trilurilor de vioară.

— Ştiu că şi tu ai acelaşi sentiment înnebunitor, Jemina. Inima ta bate cu putere pe pieptul meu. Lasă-mă să-ţi distrag atenţia. O să-ţi fie atât de bine!

— Mi-ar fi bine dacă m-ai ajuta să aflu fiecare detaliu în parte.

Jemina se retrase din strânsoarea lui, iar el o lăsă să plece.

— Cred că cina stă să înceapă, spuse ea. O să mă prefac că noi doi am avut o altercaţie cumplită. Asta ar trebui să dea un imbold zvonurilor despre despărţirea noastră.

— Îmi cer scuze, Jemina… doamnă St. Maur. Se pare că-mi cer mereu scuze, dar o să te împiedic să-ţi faci rău singură.

— Aşa cum a fost internarea mea la Bedlam? Mi-au rămas semne pe gleznă de la confortul pe care mi l-au oferit lanţurile. Pur şi simplu urăsc faptul că bărbatul de care îmi plăcea crede că sunt prea fragilă pentru adevăr.

— În fiecare zi ai ales cine să fii. Trecutul nu contează.

— E trecutul meu. Al meu. Contează pentru mine.

Călcând apăsat peste prag, ea se întoarse. Încordarea de pe chip arăta că trăia o stare de dincolo de durere. Faţa îi era de o frumuseţe furioasă, crudă, îmbujorată de furia aceea răzbunătoare pe care oamenii o simt în urma unei lovituri care să-i fi lăsat fără sudare.

— Spune-i mătuşii tale că n-am mai putut să stau. Să te bucuri de supa de pui E delicioasă.

— Uită de propunerea mea, Jemina. Haide să redevenim prieteni!

Degetele ei se strânseră pe tocul uşii.

— N-am fost niciodată prieteni. Mi-aş aminti dacă aş fi fost prietena ta.

Cu capul ridicat, plecă şi îl lăsă singur în curtea interioară.

Poate că nu prieteni, dar Daniel era protectorul ei în moduri pe care doar el trebuia să le ştie vreodată. O Jemina St. Maur rănită era periculoasă pentru ea însăşi, pentru secretele şi pentru inima lui. Daniel trebuia s-o protejeze cumva, oricum, înainte ca totul să fie pierdut.

Capitolul 22

JEMINA – PLANUL B

La Sandlin Court era linişte atunci când ajunse trăsura noastră. Patience avea zugrăvită pe faţă expresia aceea distantă, iar în mintea mea continua să răsune oferta lui Ashbrook. De ce trebuia să fie atât de greu de cap şi totuşi să sărute atât de bine?

Domnul Gerard ne întâmpină la uşă.

— Excelenţa Voastră, doamnă St. Maur, spuse el, mă bucur că v-aţi întors înainte de miezul nopţii. Cred că asta interzice ca un anume lucru, numit „planul B”, să intre în acţiune.

— Planul B?

Obrajii lui Patience străluciră, buzele ei arcuindu-se într-un zâmbet, primul din acea seară.

— E treabă serioasă.

O parte din mine se întrebă ce avea să se întâmple. Ar fi trebuit să respect îngrijorările soţului prietenei mele, dar nu puteam să nu mă gândesc că totul era nedrept. Trebuia să putem rămâne până târziu în oraş dacă aşa ne doream, iar eu puteam să mă aştept să mi se spună adevărul, chiar dacă era îngrozitor.

Mi-am tras şi îndreptat fusta boţită.

— Mătasea s-a şifonat atât de rău! E vina lui Ashbrook.

— Din câte am văzut eu, l-ai cam ajutat.

Chubble deh a bush! O, atâtea probleme!

— Excelenţa Ta, trebuie să amânăm discuţia despre asta.

Mi-am trecut braţul pe după mijlocul lui Patience.

— Pot să-ţi vorbesc o clipă?

Am îndepărtat-o de pereţii coridorului, zugrăviţi într-o culoare luminoasă, şi am condus-o în salon.

— Jemina, ai de gând mărturiseşti, în sfârşit?

Mâneca mi se agăţă într-o parte cu asperităţi a uşii şi

m-am gândit la felul în care Ashbrook îmi îngrijise palma, la fiecare îmbrăţişare, la fiecare sărut.

— Jemina, te-ai făcut roşie ca racul.

— Dacă ne-ai văzut, ai auzit şi ce ne-am spus?

Patience trase aer adânc în piept şi dădu din cap în semn că da.

— Că vrea să-i fii amantă, că Cecil St. Maur investea în comerţul cu sclavi, iar familia St. Maur deţinea oameni care arătau ca mine.

Rămasă fără cuvinte, stânjenită şi dezgustată peste măsură, m-am aplecat din nou de parcă aş fi primit o lovitură în stomac.

Apoi am simţit cum degetele cu aromă de nucă de cocos îmi ridicau faţa şi mi-o susţineau, de parcă încă eram un om bun, nu parte din răul pe care sufletul meu îl detesta.

— Ascultă-mă, şi ascultă-mă bine! Nu-mi pasă cine ai fost, dar ştiu în inima mea cine eşti acum. Ţi l-aş încredinţa pe Lionel al meu. Ea îmi dădu buclele pe spate, găsi un loc pe fruntea mea şi mă sărută. Tu eşti sora mea. Nu se schimbă nimic. Te aleg aşa cum şi tu m-ai ales pe mine. Dă din cap dacă înţelegi.

Am dat din cap.

Apoi am plâns.

Şi m-am simţit iubită ca niciodată până atunci, iubirea vibrându-mi în străfundurile pieptului, în oase.

— Îţi pătez onoarea, ne pătez onoarea, dacă o să caut să aflu cine sunt?

— Nu, Jemina. E trecutul tău. E dreptul tău să ştii ce sau cine ai fost. Eu ştiu că o să fii întotdeauna bună. Există prea mult bine în tine ca să fii vreodată altfel.

Pentru un ultim moment, am ţinut-o pe Patience în braţe, i-am auzit inima curată bătând şi am ştiut, cum nu mai ştiusem de mult timp, că totul avea să fie bine.

— Şterge-ţi lacrimile. Excelenţa Sa o să creadă că ne-am întors dintr-o misiune, nu că am avut o discuţie sentimentală. Nu trebuie să-l lăsăm să ghicească.

Am pornit spre uşă.

— Şi ai puţină milă de Ashbrook. A iubit-o din toată inima pe Phoebe Dunn. Povestea cu amanta n-a fost inspirată, dar asta e. Omul merge mai departe. Asta înseamnă ceva.

El ştia toate astea şi mă dorea în continuare.

— Bănuiesc.

— Jemina, Ashbrook e de felul lui un păstrător de secrete. Dacă aţi fi mai siguri unul de celălalt, cred că el ar fi mai sincer.

Am zâmbit, fiindcă Patience avea dreptate. Omul ştia mai multe. Trebuia să-mi dau seama cum să scot informaţiile de la el.

— Crezi că stă la taclale după momentele de pasiune?

Ea clătină din cap şi râse împreună cu mine până când am ajuns la biroul ducelui.

Domnul Gerard stătea la uşă.

— Excelenţa Voastră, intraţi degrabă. Planul B o să fie zgomotos. S-ar putea să presupună tunurile acelea pe care mi-aţi cerut să le depozitez la subsol.

Ducesa îşi ţinu respiraţia şi deschise uşa.

— Am…

Aruncând o privire peste umărul ei, în faţa ochilor mi se dezvălui o privelişte uluitoare.

Notiţele ducelui erau împrăştiate pe podea precum omătul, contrastând cu mahonul negru şi elegant. Micuţul Lionel era ghemuit în braţele Excelenţei Sale şi amândoi dormeau pe canapeaua de piele. Bărbatul era fericit ca un prunc. După aerul mulţumit de pe chipul micuţului Lionel şi după năsucul care sforăia, şi copilaşul era fericit precum un duce.

Prietena mea oftă şi îmi fredonă cântecul de leagăn.

— *A fost odată o bărcuţă…*

Ea se apropie pe vârfuri şi-şi ridică fiul în braţe. Sforăitul fluierat al băiatului răsuna minunat şi uşor.

— Jemina, ducele i-a schimbat şi scutecul!

— Cum îţi dai seama că a făcut-o el şi nu vreo slujnică?

— Capetele sunt fixate cu o medalie. Nu sunt sigură

dacă ar trebui să-l salut milităreşte pe fiul meu sau să-mi fac griji că o să se murdărească panglica roşie.

— Să-l saluţi milităreşte, mormăi vocea somnoroasă a ducelui.

Patience zâmbi, în timp ce el îşi scoase ceasul din buzunar. Apoi se ridică în cârjă şi o sărută.

— Of, iubita mea! Văd că Lady Shrewsbury te-a lăsat să scapi devreme. Doamne sfinte, e o minune! Nu e nici ora unsprezece.

El aşeză o mână pe spatele lui Patience şi-şi lăsă bărbia nobilă să se odihnească pe umărul ei. Părea în largul lui, îmbrăcat într-o cămaşă simplă, cu vestă şi pantaloni, nu în uniforma de un roşu-granat şi cu pieptul împânzit de medalii.

Patience îl sărută pe obraz şi îi ciufuli părul de un blond-cenuşiu.

— Te-ai descurcat bine, iubirea mea. Sunt sigură că Lionel n-a avut probleme, dar documentele tale…

— Am exersat târâtul în patru labe, dragă. Da, ştiu că băiatul meu are doar nouă luni, dar e destul de avansat. Văd măreţie în ochii lui.

Ţinându-l pe Lionel aproape, Patience se cuibări la pieptul ducelui. Se potrivea perfect cu el.

— Da, şi eu. Eşti tatăl perfect pentru Lionel.

Cu un al doilea sărut apăsat pe obrazul lui, Patience începu să cânte:

— *A fost odată o bărcuţă, o bărcuţă. Oé! Oé! Matelot. Oé! Oé! Matelot.*

Cântă şi ducele.

Vocile lor, lumină şi întuneric, se împletiră dincolo de cuvinte.

Lionel păru să zâmbească mai larg în somn.

Am simţit cum sufletul meu pustiit mi se încălzea şi am ieşit din cameră, apoi m-am apropiat de scările acoperite de un covor albastru-safir, care duceau spre dormitorul meu.

Încă purtând pe buze zâmbetul pe care mi-l trezise dragostea prietenilor mei, m-am gândit la ceea ce îmi

doream eu. Mintea nu-mi era străbătură de niciun gând. Până când nu aflam totul, de unde să-mi dau seama ce mi se potrivea?

Ştiam că meritam să mă bucur, să fiu cu un bărbat care să mă alinte spunându-mi „iubire”, să mă privească de parcă aveam să fiu lumea lui pentru totdeauna, nu pentru o săptămână. Nu eram dispusă să renunţ la adevărul meu pentru ceva care să nu dureze în timp.

O dragoste şi o familie trainice îmi erau oferite doar de prietena mea, nu de bărbatul care îmi plăcea. Nu exista viitor pentru mine, nimic sigur, dacă Ashbrook nu-mi spunea tot ce ştia.

Capitolul 23

DANIEL – NICI UN PLAN

— Pa-Papa!

Daniel nici nu intrase bine în Finchely, când Hope îl zări.

Doamna Gallick o ţinea de mână pe prinţesa lui.

— Pa-Papa!

Ea se clătină uşor atunci când să năpusti spre el, înainte ca doamna Gallick să o apuce de braţ şi s-o împiedice să cadă.

— Hope încă învaţă să se obişnuiască cu picioruşele ei, domnule. Dar o să le dea ea pe brazdă.

Progresul fetiţei era lent, dar îşi îmbunătăţise păstrarea echilibrului. Copilul trecuse prin atâtea! Era de aşteptat să aibă dificultăţi.

În pantalonii cenuşii, el îngenunche la câţiva metri în faţa lor.

— Reuşeşti să vii până la mine?

Cu braţele larg deschise, el aşteptă.

Zâmbetul lui Hope deveni serios. Dădu drumul mâinii doamnei Gallick şi făcu un pas înainte, apoi un altul,

clătinându-se până când aproape că ajunse în braţele lui.

Apoi, poc!, căzu pe marmură.

Inima lui se opri în piept.

Hope se dădu de-a dura, râzând.

— Aproape, Pa-Papa, aproape.

Atunci Daniel începu să respire din nou. Trebuia ca micuţa să aibă firea lui Phoebe. Din scrisorile pe care şi le trimiseseră, ea era mereu optimistă şi căuta bucuria în viaţă.

Oare era atât de îngrozitor să considere căsătoria şi iubirea instituţii trecătoare pentru că prima lui încercare se încheiase tragic? Ei bine, Phoebe nu avusese suficientă încredere în el ca să-i spună despre bebeluşul ei. Ce ar fi putut să facă el mai bine?

Învăţase destul cât să facă mai bine acum?

Lăsând deoparte propunerea lui dezastruoasă, Jemina ar fi trebuit să aibă încredere în opinia lui. Trebuia să lase în pace trecutul.

— Pa-Papa, am făcut un desen ca al tău. Îţi arăt?

— Da, draga mea.

O ridică şi o puse pe umeri.

Doamna Gallick zâmbi, radioasă precum o stea strălucitoare.

— O să pregătesc salonul pentru prietenii dumneavoastră. Iar apoi noi două mergem să ne jucăm, domnişoară Hope, şi după aceea ne pregătim de culcare.

Copilul dădu să se încrunte, dar apoi zâmbi.

— Pa-Papa tot poate să vadă desen.

El îşi scoase ochelarii cu ramă de alamă şi şi-i strecură în buzunar.

— Pot să fac asta, dar doamna Gallick o să-ţi spună povestea de la ora zece.

Menajera lui se descurca cu greu de una singură. Trebuia să fie angajată o nouă dădacă.

Daniel urcă scările, în timp ce Hope îl ţinea de urechi de parcă acestea ar fi fost căpăstrul unui cal.

Pe covorul roz şi zbârlit, de pluş, el se aplecă şi se jucă de-a căluţul până când se apropiară de masa ei. După

ce trecu pe lângă colecţia de ponei de lemn şi de şei de jucărie, se lăsă pe genunchi, apoi o coborî şi pe Hope.

— Arată-mi ce ai desenat.

— Uite, Pa-Papa.

În centrul măsuţei de fildeş se afla o coală de hârtie, lucioasă şi umedă.

El îşi scoase din nou ochelarii.

— Un peisaj marin? Dar de ce e aproape totul roz?

— E mai bine. Roz e mai bun. Vezi, Pa-Papa.

Ochii ei micuţi, pietre preţioase căprui, scânteiară.

— O, da, îmi dau seama acum. Linii de trandafiriu, albastru şi jad, de jad verde şi roz. Da, e minunat.

— Da, Pa-Papa.

Dând la o parte cei doi căluţi sculptaţi ai fetei, cu balansiere sub copite şi cu şnururi miţoase în loc de coadă, el se ghemui pe covor. Hope i se aşeză pe coapsă în timp ce privi cu atenţie opera de artă.

— Vezi, ca al tău, dar mai multe culori. Culorile bune.

— Eşti o artistă incredibilă.

El puse coala înapoi pe masă, pătându-se cu puţin roz pe mână.

— Atât de talentată! Fetiţa mea pictoriţă! Îl lăsăm să se usuce, apoi îl punem în ramă şi îl agăţăm pe perete. Lângă al meu.

— Nu. Lângă mama. Aşa poate să-l vadă.

— Te referi la schiţa pe care o am în camera mea?

— Da.

Vinovăţia se învolbură înlăuntrul lui.

— Lângă schiţa mamei tale? Îţi aminteşti de ea?

— Lângă desenul cu mama. Ai spus că e mama.

El îi sărută fruntea.

— Da, desenul o să ajungă în camera mea.

— Şi poate să-i ţină de urât mamei atunci când tu lucrezi sau când îmi citeşti.

Amuţit şi vinovat. Căută ceva cu care să-şi şteargă vopseaua de pe degete.

Hope trebuia să-i fi luat palma întinsă ca pe o invitaţie. Îşi băgă degetul mic în vopsea. Apoi îi desenă linii

de-o parte şi de alta a gurii.

— Eu sunt următoarea ta operă de artă?

— Acum zâmbeşti mereu!

Petele de vopsea, degetele pline de culoare, nu-i mai păsa de nimic. O cuprinse pe Hope într-o îmbrăţişare strânsă.

— Sunt fericit pentru că eşti fericită. Sunt mereu fericit atunci când sunt cu tine.

— Dar când lucrezi? Eu nu sunt acolo.

— Şi munca mă face fericit.

— Doamna Gallick spune că obişnuiai să mergi pe cai adevăraţi.

— Ţi-a spus, nu-i aşa? El oftă. Erau pete rozalii de vopsea pe şorţuleţul ei şi pe cămaşa lui nu demult albă. O să avem timp pentru toate astea… când o să fii mai mare. Dar poate că ar trebui să încercăm o dădacă nouă.

— Nu-mi place dădaca.

— Nu ultima, Hope. Una bună, care să-ţi fie prietenă.

— O să zâmbească mai mult? Îmi plac zâmbetele, Pa-Papa.

Braţele ei micuţe, înlănţuite pe după gâtul lui, erau o atingere minunată.

Doar pentru că Jemina nu era interesată de oferta lui, asta nu însemna că trebuia să nu-şi mai vadă înainte de viaţă. Ar fi fost ipocrit să-i sugereze ei să-şi uite trecutul, dacă el rămânea blocat într-al lui.

*

Cărţile fură distribuite fiecăruia dintre bărbaţii adunaţi la masa lui Daniel, iar el îşi privi lung mâna. Max sărea prin apropiere, distrăgându-i cu atât mai mult atenţia, dar nu la fel de tare ca zâmbetul larg al lui Richmond.

— Ce s-a întâmplat, avocatule? întrebă el în timp ce făcu semn că mai voia o carte.

— Nimic.

Daniel nu putea să se concentreze. Îl contactase avocatul care reprezenta familia St. Maur, de data asta

oficial, printr-o scrisoare. Văduvele care întreprindeau cercetări treziseră, cu siguranţă, fiarele adormite.

Domnul Mosey din Tonbridge – avocatul îl întreba cum s-o contacteze pe Jemina în legătură cu o serie de chestiuni importante. Dacă ea tot continua să caute în stânga şi-n dreapta, era doar o chestiune de timp până când o găsea avocatul. Oare nu-şi dădea seama că familia St. Maur ar fi lăsat-o să-şi petreacă tot restul vieţii la Bedlam?

Cei din familia Dunn erau parteneri de afaceri cu cei din familia St. Maur, în Jamaica. Exportatori de cafea. Cu toată nebunia creată în jurul Jeminei, li se putea atrage atenţia în privinţa lui Hope.

Dar minunata femeie era mai expusă riscului. Cei din familia St. Maur îi erau rudele cele mai apropiate. Ei puteau să câştige tutela legală asupra bunurilor Jeminei, dacă se dovedea cumva din nou că era labilă sau inaptă.

Domnul Gerard se trase înapoi pe scaunul lui.

— Din zvonurile care circulă prin târg, se pare că scurta lui aventură cu o anume moştenitoare a cam scăpat din mână la cina lui Lady Shrewsbury.

— Soţia mea, spuse Richardson, a auzit de la vărul ei, măcelarul din piaţa de la Covent Garden, că a avut un final îngrozitor.

Daniel oftă.

— N-ai cum să ai un final îngrozitor dacă n-a existat un început, domnilor.

— Deci, e şi mai rău, nici n-ai gustat vreodată din nectar. Îmi pare rău, băiete.

Richmond râse şi-şi mângâie părul des şi înfoiat, de culoarea abanosului, care începea totuşi să i se rărească.

— Chiar îmi pare rău. Atunci când vrei să treci de linia aceea, trebuie să fii sigur de femeie.

Linia era legată de rasă, linia care se înălţa ca un zid de cărămidă atunci când albul şi negrul dansau mână în mână. Ea alimenta ura, agita mulţimile cu discuţii împotriva abolirii sclaviei şi le făcea să-i izoleze pe urmaşii metişi.

Daniel trăia zilnic cu toate astea şi cu ura pe care o trezise căsătoria părinţilor lui. Era tocmai conflictul pe care

voise să-l evite, motiv pentru care peţitul lui Phoebe, o fată frumoasă din Indiile de Vest, fusese mai acceptabil.

— O, ţi-ai luat-o rău! Un Ashbrook îmbufnat!

Richmond clătină din cap, apoi mai ceru o carte.

— Învăţăturile din cărţi nu duc la alegeri înţelepte.

Aluzia subtilă reamintea că Richmond avea o căsnicie fericită cu o frumoasă irlandeză. Plătise pentru asta în primul an de căsnicie, luându-se zilnic la ceartă cu fiecare bărbat din satul lui, cu toţi cei care o batjocoreau pe soţia lui pentru că „se măritase cu un împieliţat”.

Daniel îşi mângâie bărbia, îşi analiză cărţile şi riscurile pe care voia să şi le asume. La acea masă miza era legată de câţiva şilingi, dar dincolo de hotarele moşiei Finchely, erau în joc fericirea inimii lui şi a fiicei lui.

Oare asta era tot?

Povestea lui cu Lady Lavinia şi alte asemenea bătăi de cap fuseseră date uitării.

La tribunal, el apăra multe, deci cum să nu apere o relaţie cu Jemina?

Aşadar, nu ezita dintr-o astfel de pricină, ci de teama ca nu cumva s-o piardă, ca pe Phoebe. Când viaţa lor ar fi fost pe punctul de a începe, Jemina putea să dispară în amintirile ei regăsite, iar el putea să piardă totul din nou.

Trezirea ei din amnezie era ceva inevitabil. Îşi dorea prea mult să afle adevărul.

Richmond se uită la Daniel şi îi aruncă o carte.

— Te ajut doar să decizi. Îţi ia prea mult timp să-ţi faci alegerile.

— Uneori e greu.

Daniel îşi supralicitase mâna. Pierdu.

Prietenul lui îi aruncă un zâmbet cu înţeles.

— Nu sunt destule arăpoaice eligibile în Londra. Te luăm noi peste picior, dar e greu. Doamnele de o anumită vârstă, care sunt educate şi au zestre, sunt râvnite de cel de-al doilea fiu al familiilor din lumea bună, de nobilii şi de negustorii care îşi caută mirese bogate. Mulţi rivali ca să cucereşti *regina.*

— Doamna Richmond a ta e o regină.

Domnul Gerard mai trase o carte, apoi îşi aruncă mâna de cărţi pe masă.

— Am terminat şi eu.

El se întinse şi se duse la bufet, apoi mai luă în furculiţă o bucată de friptură suculentă, pe urmă îşi unse cu miere şi cu unt doi biscuiţi.

— Ashbrook a încercat. Ce e făcut e bun făcut. Şi cu asta, basta!

Încă colcotind, Daniel aşteptă ca Richmond sau domnul Anthon să nimerească un douăzeci şi unu.

— Putem să trecem peste chestiunile mele personale şi să ne grăbim cu jocul? Trebuie să câştig mai mulţi şilingi.

Tovarăşii lui dădură din cap, se delectară cu bucatele serii şi fredonară, în timp ce jocul continuă.

Acum, că discuţia lor alunecă spre politică, Daniel îşi plimbă privirea între cărţile lui şi uşă, trăind sentimentul acela afurisit, inevitabil, de pierdere.

Temerile lui nu-l împiedicau să se gândească la Jemina. Noaptea, după ce închidea ochii, nu mai vedea silueta lui Phoebe sau docurile din Portsmouth. Văduva, cea care supravieţuise, îi umplea visele.

Jemina şi săruturile ei ameţitoare.

Jemina şi senzaţia înfiorată, apăsătoare, a bătăilor inimii ei.

Jemina şi durerea din ochii ei în timp ce se îndepărta.

După ce câştigă o mână, Daniel se întoarse la examinarea atentă a uşii. Hope putea să se ivească în patru labe, cu doamna G alergând în urma ei. Probabil că doamna era obosită să se ocupe de fiica şi de gospodăria lui.

Trebuia să caute sau să asculte orice fel de zgomot; fetiţa lui curajoasă, care nu trebuia să coboare pe scările acelea, putea prea bine să încerce.

— Ura!

Domnul Anthon plesni masa cu un trei de treflă, un şapte de pică, un opt de cupă şi un trei de cupă. Douăzeci şi unu.

— Poftim, nicio carte mare? Un valent sau o regină.

Daniel îi zâmbi tânărului şi împinse spre el cărţile şi

miza. Bridgetower intră, cu o expresie supărată pe chip.

— Nu încă o inimă frântă!

Richmond îşi aruncă deoparte cărţile.

— Voi, tinerii, ar trebui să aveţi noroc în dragoste şi ghinion la cărţi. Trebuie să-mi duc câştigurile acasă.

Violonistul îşi aranja lavaliera groasă, de culoarea onixului, cape o coardă încordată.

— Ashbrook, ştii că ai o femeie care stă în gardul tău viu?

— Îmbrăcată?

Bridgetower se uită pieziş la Daniel.

— Da. N-ar trebui?

— A fost o lună interesantă, prietene. Ia loc!

Bridgetower arătă spre uşă, apoi ridică din umeri.

— Ei bine, complet îmbrăcată, din câte văd, într-o pelerină verde. E frumoasă şi se uită la Finchely printr-o lornietă.

Pelerina Jeminei era de un verde-smarald şi făcea ca ochii ei să capete o nuanţă mai intensă.

— E singură sau sunt două spioane?

— Singură. Hmmm… nu te duci să vezi care-i treaba?

Buzele lui Bridgetower se încleştară într-o linie neîncrezătoare. El arătă spre uşă.

— Eşti sigur?

— Nu. Când o să fie pregătită pentru o vizită oficială, o să vină la uşa din faţă, la fel ca voi, domnilor.

Prietenul lui ridică din umeri şi se apucă să umple o farfurie cu carnea de pe bufet. Ajustându-şi fracul, se aşeză cu picioarele desfăcute.

— Eşti o pasăre ciudată, Ashbrook.

Ciudat şi răbdător.

Daniel avea amândouă caracteristicile, dar poate că era şi norocos. Dacă, la urma urmei, încă era vizat de o misiune a Aşezământului Speranţă pentru Văduve, poate că mai avea o şansă de a risca şi de a îndrepta lucrurile.

Capitolul 24

JEMINA – JAF ŞI UN AVOCAT

O săptămână de supraveghere a Finchely House nu mi-a dovedit nimic altceva decât că lui Daniel Thackery, contele de Ashbrook, îi plăcea să stea acasă, adesea în compania prietenilor lui. Nici măcar invitaţia la cină a ducelui nu îl determinase să iasă din casă.

Să stau de veghe ziua era singurul lucru pe care îl mai puteam face. Ashbrook era la tribunal. Stăteam în spatele proprietăţii lui. În pădure, un miros familiar, mirosul dulce al florilor albastre şi violete, mă îmbia. Un vârtej de amintiri se învolbură în adierile vântului. Aveam o oră sau mai puţin ca să-mi îndeplinesc misiunea şi să găsesc orice dovadă avea contele ascunsă la el acasă.

După aceea, puteam să-l las pe Ashbrook în pace.

Tunetul bubui. Am legănat în mână cârligul *assegai* pe care îl ţineam strâns. Puteam să fac asta de una singură. Era greu, dar n-aveam un instrument mai bun de căţărat. Patience se pricepea la asta, dar nu puteam s-o implic şi pe ea în poveste.

Ferestrele din spatele casei, de la etajul al doilea, n-aveau vedere spre drum. Din fericire, contele păstra un minimum de personal. Eram în stare s-o fac fără să fiu prinsă.

Sus. Mi-am aruncat frânghia. Am ratat, iar cârligul se prăbuşi la pământ. Încrederea mea se zdruncină preţ de-o clipă.

La a treia încercare, cârligul *assegai* se prinse de marginea balconului. Am tras de el de nu mai puţin de douăzeci de ori şi m-am convins, astfel, că avea să reziste.

Închizând ochii, m-am prefăcut că era noapte şi că Patience urca în faţa mea, ţinând, apoi, frânghia. Înfigându-mi încălţările în covorul de iederă de pe zid, am mai urcat

un pic. Atunci când am îndrăznit să deschid ochii, eram deja în vârf, cu mâna strecurându-mi-se peste zidul de piatră al balconului.

Mi-am aruncat un picior pe deasupra, apoi pe celălalt, ca să mă trag cu totul în sus. Ajunsă în siguranţă la etaj, m-am cuprins în braţe. Reuşisem şi, pe deasupra, aveam un nou respect pentru purtatul de pantaloni.

Fulgerul sfârâi în spatele meu. Nevoia de a fi rapidă era apăsătoare. Am îngenuncheat la uşă şi am încercat mânerul. Fie că era vorba de apăsarea sau de norocul meu, uşa se deschise şi am intrat în camera contelui.

Am fost întâmpinată de un mobilier foarte masculin – un pat din lemn nuc, întunecat la culoare, pe care se găsea o singură pernă.

Ashbrook nu era vreun sentimental, aşa că de ce să aibă o mulţime de obiecte pufoase pe care să şi le pună sub cap?

Camera era îngrijită. Patul şi noptiera de cedru miroseau a lac. Am bătut darabana cu degetele pe cadrul patului.

Bărbatul care spusese că mă dorea... mă aflam în locul în care punea capul pe pernă noaptea.

Oare dormea noaptea? Eu nu, din pricina prea multor gânduri cu el, în timp ce n-aveam destule cu trecutul meu.

Pulsul mi se zbătea în vene. Am tras aşternuturile de pe pat, cearşafurile groase de in, iar apoi am aruncat o privire pe sub cadrul patului. Nimic, nici măcar un fir de praf. Ocolind patul, lăsându-mi palma să se ridice şi să coboare în acord cu unduirile cadrului, am căutat scrisori sau documente, dar nimic nu era lăsat la voia întâmplării.

Unde îşi ascundea Ashbrook secretele?

După ce am căutat prin sertarele unui cufăr înalt de mahon, m-am oprit în faţa noptierei, pe care nu se afla niciun obiect. Imaginile de deasupra mi-au atras privirea – o pictură făcută de un copil şi o schiţă frumoasă, în cărbune, care înfăţişa o femeie cu pistrui.

Purta un turban care îi acoperea părul. O aură de bucle îi încununa tâmplele. Uluitoare!

— Bună ziua, Phoebe Dunn.

Nu putea să fie nimeni altcineva.

Am scos un oftat tremurător. Zâmbetul ei avea să mi se întipărească în minte. Cu o asemenea bucurie de a trăi precum cea pe chipul ei. Nu era de mirare că Ashbrook o mai iubea încă, în inima lui nemaigăsind loc pentru nimeni altcineva.

Celălalt tablou era o acuarelă. Nu-mi dădeam seama prea bine ce ilustra, dar era strălucitor, cu dungi roz, portocalii şi roşii.

Din nou, m-am topit. Acel bărbat atât de îngrijit pusese într-un loc de înaltă veneraţie pictura făcută de fiica lui. Mi-l puteam închipui zâmbind din toată inima în timp ce îi agăţa în perete.

„Concentrează-te. Jemina. Concentrează-te. Unde ar ascunde contele documentele”

Îndepărtându-mă pe vârfuri de patul lui, am deschis uşa unei debarale de haine.

Am rămas uluită.

Era o încăpere în toată regula, o cameră cu rafturi adânci, rânduite din tavan până la podea, pe toate laturile. Veste, pantaloni, fracuri de multe culori – albastre, verzi şi maronii, erau împăturite frumos şi despărţite de fâşii de hârtie creponată, precum rochiile doamnelor. Ţinutele pentru tribunal – gulerele albe, apretate, pe care le purta la procese, erau atârnate pe umeraşe.

Am atins un guler. Pliseul se îndreptă iute. Mirosul dulce al amidonului îmi făcu inima să tune şi să fulgere precum vremea care se înrăutăţea afară.

O fereastră mare, cu şase panouri de sticlă, dezvăluia nori cenuşii şi întunecaţi. Când era soare, ştiam că trebuia să fie minunat să te îmbraci aici, lăsându-te învăluit de lumină.

Ar fi fost minunat să facă schiţe privind pe acea fereastră, aflându-se atât de sus deasupra lumii.

Împreunându-mi degetele într-un pătrat, am măsurat, încercând să văd totul din perspectiva lui Ashbrook. Grajdurile şi clădirea pentru trăsuri se aflau la o oarecare

distanţă de casă, apoi veneau pădurile acelea superbe, în care se găseau flori de guaiac. Aşa se numeau florile albastre. Mi-am amintit.

„Concentrează-te.”

Cu mâinile încă ridicate, m-am întors şi am zărit o cutie de lemn pusă pe un raft înalt.

— Dar ce avem noi aici?

Traversând covoraşul ţesut cu fire roşii şi aurii, m-am ridicat pe vârfuri şi m-am întins s-o iau.

— Sunt de la mama. Nu atinge. Pa-Papa nu mă lasă să joc aici.

Cât am putut de încet, am dat înapoi mergând pe călcâie.

— Ei bine, n-am vrea să nu-l ascultăm.

Când m-am întors, am văzut o fetiţă superbă venind în patru labe spre genunchiul meu. Tenul ei era mai închis la culoare decât cel al lui Patience, cu mai mult roşu în pielea ei măslinie.

— Pistrui, ai şi tu! spuse ea.

Aplecându-mă, i-am întâlnit privirea. Dulceaţa aceea avea ochi mari şi scânteietori, nu chiar de topaz sau căprui, ci o nuanţă între ele.

— Bună ziua!

— Tu, noua dădacă? Pa-Papa a spus că poate găseşte alta. Doamna G îi spune „asistenta” ei. Nu vreau nici pe ea.

N-aveam de gând să mint, ci să rămân vagă în explicaţii.

— Sunt o prietenă a tatălui tău. Încă nu s-a hotărât pentru noua dădacă. M-am gândit să arunc o privire pe aici ca să-mi dau seama dacă chiar are nevoie de una.

Fetiţa dădu din cap.

— Nu vreau una. Nu drăguţă.

I-am îndreptat gulerul de la şorţuleţul de un roz aprins.

— Dădacele pot fi cumsecade.

— Ultima, nu drăguţă.

Uitându-mă la încruntarea ei serioasă, la buzele ţuguiate, m-am întrebat ce anume făcuse ultima dădacă.

Cuvintele lui Ashbrook îmi răsunară în urechi – „sclavă”, „abuz”. Mi se făcu rău. Acea fetiţă minunată n-ar fi trebuit să vadă niciodată cât de răi puteau să fie oamenii.

— Nu poţi să atingi cutia. Scrisori de la mama acolo. Nu se ating.

— Atunci n-o s-o ating, dar ştii unde anume îşi mai ascunde tatăl tău secretele?

Zâmbetul care înflori pe faţa ei îmi binecuvântă sufletul. Mă luă de mână şi se ridică.

Se clătină, dar mă conduse afară din debaraua de haine.

— O să-ţi arăt.

Timpul trecea, dar îmi plăcea senzaţia mâinii ei într-a mea.

Fetiţa se opri şi arătă spre pictura roz.

— Vezi.

— Îmi place arta, scumpo. E a ta?

Ea scoase câteva baloane drăgălaşe de salivă şi izbucni într-un chiot de bucurie:

— Da! Pa… Pa-Papa spune că sunt bună.

— Cum te cheamă? Se pare că am uitat.

— Papa îmi spune „Hope” şi „prinţesă”. Îmi place „Hope”.

— Şi mie îmi place numele ăsta. Chiar dacă eşti drăguţă, cam ca o prinţesă. Frumoasă, ca mama ta.

Buza copilului tremură.

— Mama… Plecat.

Înainte să pot să mă opresc, eram din nou în genunchi, cuprinzându-i trupuşorul cu braţele. Capul ei se lipi de pieptul meu.

Să îmbrăţişez acel copil era cel mai firesc lucru.

Şi cel mai dureros.

Pierderea mea mă copleşi din nou. Fiica mea, cea pe care o pierdusem pe *Minerva,* ar fi avut cam aceeaşi vârstă.

Deşi Ashbrook credea că nu era înţelept să iau legătura cu cei din familia St. Maur, pentru că puteau încerca să mă închidă din nou la Bedlam, eu credeam că trebuia să-mi încerc totuşi norocul. Măcar aş fi putut să aflu

de la ei cum o chema pe fiica mea.

Astfel, atunci când mă rugam, îi puteam spune c-o iubeam şi că ar fi trebuit să mor împreună cu ea.

— Nu plânge, dădacă prietenă. Nu plânge.

Hope mă trase de ureche, apoi mă cuprinse cu braţele ei micuţe pe după gât. Am îmbrăţişat-o şi mi-am dorit atât de mult să am ce avea Ashbrook, o fetiţă dulce care purta un nume şi care picta dungi roz mai bine decât oricine altcineva.

„Ku ya! Atenţie! Nu te frânge. Secretele. Adună-te, femeie! *No tek yuh time an 'nuh rush di wuk.* Gata cu joaca."

Trebuia să-mi închei misiunea.

Contele urma să vină în curând acasă. M-am şters la ochi.

— Hope, ziceai că-mi arăţi unde îşi păstrează tatăl tău secretele.

Ea clătină din cap.

— Dacă plângi, nu.

Ea mă prinse de păr, de o buclă care îmi aluneca din coc.

— Cum îţi zice Pa-Papa?

Ştergându-mi faţa, am lăsat copila înapoi pe podea.

— Prietenă. Sunt o prietenă.

Fetiţa mă apucă mai strâns de mână.

— Să-ţi arăt, prietenă!

Hope mă trase de pantaloni.

— Poţi să mergi călare pe cai? Păpuşica mea, doamna Feebs, nu poate să meargă pe căluţii mei de jucărie. Trebuie să se îmbrace ca tine.

— Pot să merg călare, dar n-am nevoie de pantaloni. Poţi s-o faci şi dacă porţi o rochie.

— Arată-mi. Păpuşica e în camera mea. Vrei s-o vezi şi să te joci?

N-aveam timp s-o fac şi să nu fiu şi prinsă. Cu toate astea, o altă întâlnire cu ochii ei mari aproape că mă făcu să cred că riscul merita pe deplin.

— Eu trebuia să mă joc în camera mea, prietenă.

— Dar unde nu vrea tatăl tău să te duci? În bucătărie, în biroul lui?

— Nu pe scări sau în birou. N-ar trebui să ating de biroul lui.

— Hope, ăsta pare un loc bun pentru secrete. Tu fugi în camera ta.

— Nu, îţi arăt.

Ea mă luă de mână şi mă conduse spre coridor. Echilibrul ei era foarte nesigur. Copila avea cel puţin trei ani. N-ar fi trebuit ca picioarele ei să fie puţin mai puternice?

Acum mă simţeam şi mai rău fiindcă o făceam pe fiica lui Ashbrook martoră şi tovarăşă de conspiraţie.

Se opri la stâlpul de sprijin al scării, care avea în vârf, sculptat, un ananas mare.

— Pe aici, dar eu nu trebuie să mă duc singură. Trebuie să trezim pe doamna Gallick. Ea face nani în balansoarul meu.

— Pot să te ajut eu, iubito.

Am ridicat-o în braţe, iar ea îmi zâmbi, făcând gropiţe în obraji.

Ceva se schimbă înlăuntrul meu în clipa în care am ridicat-o, atunci când îşi puse feţişoara pe pieptul meu. Inima începu să-mi bată cu putere. Aş fi intrat pe furiş de o sută de ori în casa lui Ashbrook, ca s-o ţin în braţe pe acea fetiţă şi ca să trăiesc acel sentiment.

— În jos pe scări, prietenă.

— Da.

Mă aflam acolo pentru o spargere, nu pentru îmbrăţişări.

Am luat-o la pas şi am numărat toate aplicele de pe perete, cel puţin şase. Am ignorat felul în care copila îmi sorbea răsuflarea, cum capul ei se potrivea perfect în scobitura gâtului meu, în timp ce se agăţa de panglicile pelerinei mele.

— Lasă-mă jos acum, domnişoară. Domnişoară?

— Prietenă, am spus eu, sunt prietena ta, nu uita.

Ideea îi plăcu lui Hope. Ea îmi aruncă cel mai frumos

zâmbet ştirb din lume.

— Jos, acum.

Nu voiam, dar am pus-o pe podea. Înainte, înapoi, îşi menţinu echilibrul, apoi mă apucă de degete.

— Biroul lui Papa aici.

Am trecut pe lângă un lacheu, dar m-am purtat cu calm, de parcă era firesc să mă aflu acolo, şi m-am ascuns sub pelerină, trăgându-mi pantalonii în sus ca să las să se vadă ciorapii.

Nimeni nu făcu nicio mişcare şi în curând eram în siguranţă, în birou. Ridicându-mi privirea de la Hope, am studiat lambriurile lustruite şi fereastra prin care se vedea o privelişte încântătoare. Aceea era încăperea în care îl văzusem pe conte plimbându-se, în vreme ce eu stătusem de veghe lângă gardul viu.

Am aruncat o privire spre tabloul de pe poliţa şemineului, un peisaj marin cu apus de soare, cu clădiri verzi şi albe şi cu un cer roşu, portocaliu şi galben.

— Al meu seamănă, dar roz.

— Da. Cred că seamănă foarte mult şi cu casa mea.

Apoi Hope mă trase spre biroul din spatele unui scaun şi al unui divan – cu toatele, aflate lângă o fereastră mare.

— Pa-Papa ţine închis, dar cheia aici.

Ea arătă sub birou. Înainte să mă aplec ca să iau cheia, Hope îmi arătă scrisorile de pe divanul de catifea.

— Prietenă, mai multe secrete.

Unele scrisori erau aşternute pe coli care semănau cu hârtia mea. Celelalte erau primite de la firma unui avocat din Tonbridge.

— Dacă sunt de la mama, ai putea să le citeşti? Pa-Papa nu vrea.

Aşadar, Ashbrook era dificil cu toate femeile din viaţa lui! Mi-am retras mâinile de-o parte şi de alta a corpului.

— Tatăl tău ştie cel mai bine. Sunt sigură că o să ţi le citească mai târziu, când o să fii mai mare. Să verificăm biroul.

Bocănit… Am auzit bocănitul unor flecuri de papuci, apăsat şi puternic. Ashbrook?

N-aveai unde să te ascunzi. Însă m-am hotărât să nu-l fac pe avocatul meu să se supere pe amândouă.

— Scumpo, tata a venit acasă. Du-te la el, fugi!

— Dar el spune să nu.

— Doar de data asta. Du-te să-l saluţi, Hope. Fugi repede!

Copila mă strânse de mână şi apoi se lăsă pe podea. Ea ieşi pe uşă mergând în patru labe.

Ceva nu era în regulă, dar n-aveam timp să descopăr ce anume sau să aflu secretele contelui.

Mutându-mă spre fereastră, am aruncat o privire afară. Trăsura contelui se îndrepta spre grajduri.

Peste o clipă, n-avea să mai fie nimeni în faţa casei. Aş fi sărit în gardul viu, iar apoi m-aş fi gândit cum să ajung la calul meu, care se afla în spatele proprietăţii.

Scăpără un fulger. Am sărit pe fereastră şi am aterizat în fund.

Dar lăsasem fereastra deschisă.

La simţul observaţiei cu care era înzestrat, contele avea să-şi dea seama că cineva intrase în casa lui. Trebuia să plec înainte ca el sau ploaia să se dezlănţuie.

Capitolul 25

DANIEL — ÎN PLOAIE

Într-o dispoziţie la fel de proastă precum vremea care se anunţa afară, Daniel intră valvârtej în Finchely. Pierduse un proces la Old Bailey, se alesese cu zâmbete batjocoritoare de la Lordul Primar, urmate de un perdaf presărat cu atenţionări inutile. Niciun avocat nu era perfect, iar unul al cărui client îi minţea pe el şi pe consilierul judecătoresc doar ca apoi să mărturisească în boxa martorilor, chiar anula orice şansă de izbândă.

Zilele precum aceea îl făceau pe Daniel să pună la îndoială acţiunile lui Prinny, dacă el, Daniel, urma să fie

judecat după nişte standarde la care nu se putea ridica nimeni.

— Papa, ai ajuns!

El îşi coborî privirea spre spiriduşul lui, spre fetiţa atât de fericită, îmbrăcată în rochiţa roz.

— N-ar trebui să cobori singură scările. Treptele sunt abrupte.

— Am fost atentă, Papa. Prietena m-a ajutat.

Căscând, doamna Gallick îi întâmpină pe coridor.

— Presupun că ai plecat, domnişoară Thackery, pentru că voiam să te îmbrac în albastru?

— Nu-mi place albastru, doar roz.

Menajera căscă din nou.

— Rămâneţi acasă, domnule?

— Da. Am ajuns puţin cam devreme.

Doamna Gallick îi zâmbi.

— Ei bine, schimbaţi-vă de hainele de tribunal. E timpul ca domnişoara Hope să tragă un pui de somn.

— Dar, Pa… Pa-Papa tocmai venit acasă.

El se lăsă într-un genunchi.

— Nu sunt în toane prea bune, dar promit că, după ce faci nani, ne jucăm. O să ne distrăm de minune doar noi doi.

— Promiţi, Pa-Papa? Tu trist toată săptămâna.

El îşi îmbrăţişă fiica.

— Promit. Tu mă faci fericit.

După ce fu sărutat pe obraz, el îi dădu doamnei Gallick mâna lui Hope.

— Domnule, trebuie să ies în seara asta, peste o oră.

El îşi scoase de la gât gulerul împodobit cu volănaşe.

— Eu chiar n-am alte planuri pentru seară.

— De ce nu vă schimbaţi şi nu vă duceţi să vedeţi dacă Max n-ar avea nevoie de puţină atenţie? A lătrat mult astăzi. Haide, Hope!

Copila îşi împinse buza de jos în afară, dar apoi urcă.

Hope mergea legănat, dar făcea fiecare pas ca un cavaler care ar fi plecat în asalt spre un deal. Era neînfricată.

Daniel se simţea mândru. Hope n-avea de gând să lase pe nimeni şi nimic s-o oprească.

Trecându-şi degetul peste ceasul de buzunar, Daniel se gândi să-l ia pe Max şi să plece la o plimbare călare. Poate că aşa mai scăpa de tensiunea pe care o simţea, iar mopsul lui nisipiu ar fi făcut un pic de mişcare, ceea ce era mai mult decât bine-venit. De ce, altfel, să fi lătrat?

Intrând în camera lui, observă că uşa debaralei de haine era întredeschisă. Ciudat! Valetul lui o închidea întotdeauna foarte bine.

Se scarpină în cap şi intră. Îşi scoase roba şi fracul de un negru-abanos, iar apoi le puse pe rafturile şi pe umeraşele lor.

Dând să-şi ia haina şi cizmele de vânătoare, Daniel auzi lătratul gros al lui Max.

Mopsul lui scâncea la ceva.

Lătratul deveni mai insistent. Ieşind pe balcon, Daniel găsi o frânghie şi un cârlig prinse de balustradă. Apoi îl zări pe Max urmărind pe cineva… o anume văduvă… o anume Jemina St. Maur!

Trase de frânghie şi se gândi să se folosească de ea ca să sară jos, dar nu era pregătit pentru o căzătură. Avea o văduvă de prins.

Într-o clipită, traversă coridorul, coborî în grabă scările şi deschise, la repezeală, uşa din spate.

— Prinde-o, Max!

Traversă peluza în cea mai mare viteză.

Chiar de la distanţă, putea să simtă panica Jeminei. Asta îl făcu să alerge mai repede.

O luă brusc la stânga şi intră în grajduri. Cu sufletul la gură, răsuflând întretăiat, găsi calul pe care i-l pregătise domnul Anthon.

Daniel sări în şa.

Tunetul zgudui pământul, în timp ce el se năpusti afară, vijelios, şi se îndreptă ţintă spre cel mai bun mops din lume şi spre văduva cea malefică.

— Renunţă, femeie!

Max îi prinsese pelerina între dinţi. Câinele era

puternic şi o împiedica pe Jemina să înainteze.

Ea îşi descheie pelerina, iar câinele deveni o învălmăşeală de pânză verde-smarald.

— Stai pe loc, doamnă St. Maur!

Grimasa ei înfricoşată se transformă într-un zâmbet. Se repezi în pădure şi încalecă pe un cal.

Nu auzise ea de şa laterală. Stătea în şa ca un bărbat şi o făcea bine.

— Desigur, ţi se potriveşte mănuşă mersul călare, Jemina!

Fetele din insule nu erau nişte porumbiţe sfrijite.

— Mergi mai încet, urmează un gard! Probabil că şi buşteni care încă n-au fost luaţi din drum!

— Prinde-mă, dacă poţi!

Ea râse, vântul făcându-i glasul să răsune diabolic.

Apăru o deschizătură în gard, odată cu un buştean culcat la pământ. Ea îşi îndemnă calul să sară peste el.

Daniel nu voia să rişte şi căută o deschizătură deja creată.

— Jemina, vremea se înrăutăţeşte! E periculos!

Ea se ţinu bine în şa şi sări peste copacii prăbuşiţi, iar apoi chiar şi peste un pârâu.

Jemina nu cunoştea acea moşie, nu ştia suişurile şi coborâşurile terenului.

Dar el, da.

Daniel se folosi de acele cunoştinţe ale sale ca s-o prindă din urmă.

Ea se lăsă peste coama calului şi traversă un pârâu. Urma să rămână împotmolită în tufişurile dese şi, astfel, să fie silită să se oprească.

Daniel o încolţise.

Mărindu-şi viteza, se năpusti spre ea.

— Ştii că n-ai pe unde să mai scapi. Renunţă!

— Nu până nu mă prinzi, avocatule!

Ea îşi puse bărbia în piept şi-şi îndemnă calul să galopeze spre Daniel.

Femeia era nebună! Dacă avea impresia că el avea să dea înapoi, se înşela amarnic.

Daniel se îndreptă ţintă spre ea. În ultima clipă, îşi schimbă poziţia, întinse braţul şi o smulse din şa.

— Te-am prins!

El îşi struni calul la trap şi o ţinu bine pe femeia care se zvârcolea în strânsoarea lui.

— Nu-ţi dau drumul!

Faţa ei se ridică spre a lui.

Privirile li se întâlniră.

Apoi, ea îl cuprinse în braţe.

— Ai face bine să nu-mi dai drumul.

El n-avea de gând s-o facă. N-avea cum.

Daniel plescăi din limbă, iar Max îi ajunse din urmă.

— Ai grijă de celălalt cal, băiete! Cum îl cheamă, Jemina?

— Zeus. Nu-mi da drumul!

— Atunci, ţine-te!

Daniel o ridică mai bine în şaua lui. Jemina îl cuprinse cu braţele ei viclene pe după gât, pe care i-l învălui în răsuflarea ei grea.

— Ştii, Hope îşi mai izbeşte păpuşa cu capul de şaua căluţului de lemn. Poate că ştie ea ce ştie.

Mirosul ploii se ridică în aer. Apoi începu să picure.

— N-o stau să mă gândesc la motivul pentru care eşti aici, Jemina. N-o să te întreb nimic. Trebuie să te sărut. Mă urăşti tu mai încolo. E un plan bun, nu crezi?

Ea se îndreptă de spate, închise ochii şi dădu din cap în semn de încuviinţare.

Cu degetele, el urmări picăturile de ploaie care se strecurau printre genele ei.

— Am nevoie să deschizi ochii. Trebuie să mă vezi pe mine, Daniel Thackery. Trebuie să ştiu că pe mine mă vrei.

Ochii încruntaţi, de culoarea agatului, care păreau făcuţi din ciocolată şi din jad, clipiră spre el.

— Da.

El îi ridică bărbia, şi îi revendică buzele într-un sărut.

Se sărutară în ploaie. Inima lui bătea la unison cu a ei. Ritmul nebunesc din pieptul ei era totul, tot ce simţea el, tot ce nu putea să spună.

Începu să plouă mai tare.

Dar el n-avea de gând să se mişte din loc. Nu acum.

Avea să fie morocănos şi sâcâit de cât de nebună fusese, sau pentru că, mai mult ca sigur, intrase pe furiş în casa lui… mai târziu.

În acel moment, era doar un tânăr nesăbuit ce o sărută pe femeia care înfierbânta totul înlăuntrul lui.

Capitolul 26

JEMINA – PRINSĂ ÎN FLAGRANT

Eram prizoniera lui Ashbrook şi rămăsesem în ploaie, cu gura apăsată peste a lui. Tunetul scoase un geamăt, iar eu i-am urmat exemplul. Mi se despletise părul. Îl simţeam unduindu-mi pe gâtul alunecos şi umed.

Dar eram în braţele lui pătimaşe, udă leoarcă, sărutată de acel bărbat de parcă eram aerul pe care îl respira. Poate că şi el era aerul meu, căci îl savuram cu înflăcărare.

Lătratul câinelui răsună tare. Probabil că Zeus se rătăcise.

Cu toate astea, l-am strâns pe Daniel mai aproape şi i-am lăsat mâinile să hoinărească, explorând materialul umed al cămăşii şi corsetului meu.

El trase aer adânc în piept şi doar mă îmbrăţişă, lipindu-mă de muşchii tari ai pieptului lui. Vocea lui îmi şopti cuvinte care mi se întipăriră în suflet:

Cumplitul tunet zgudui câmpia minunată;
Ce măreţie! Din aripa zefirului, de-ndată,
Se răspândi tămâia de flori de primăvară.

— Altă poezie? Îţi iubesc vocea, dar ce vrea să spună?

— Versurile sunt de Phillis Wheatley, o poetă negresă din America. Poezia ei mi se pare liniştitoare atunci când

inima stă să-mi iasă din piept.

Îşi răsuci pe degete o şuviţă din părul meu.

— Poate că versurile astea o s-o liniştească şi pe a ta. Se tot zbate sub inima mea. Iar eu nu-mi doresc decât s-o am mai aproape. Tânjesc după atât de mult!

El începu să recite din nou:

Însă apusul se-nveşmântă în roşu ca de sânge:
La fel şi a' noastre inimi virtuţi în ele-or strânge,
Ca nişte temple vii...

L-am sărutat. N-aveam nevoie ca el să-mi descrie în cuvinte împreunarea dintre templele umane clădite pentru venerarea cărnii şi a dorinţelor nestăpânite. Mintea îmi era prea plină de imagini cu noi doi pierduţi într-un dulce abandon.

Ploaia se înteţi. Cu un geamăt, mă eliberă din îmbrăţişarea lui şi făcu semn spre cal.

— Haide acasă. Trebuie să ieşim din... Adică, trebuie să te ducem la căldurică.

Îmi era deja cald, iar el o ştia prea bine. Întrebarea era ce să ne facem cu tot ceea ce se întâmpla acum şi cu toate secretele noastre.

El se apropie de Zeus şi apucă frâiele.

— Nu l-ai furat şi pe el, nu?

— Nu, e al ducelui. Ai de gând să mă denunţi la magistrat?

— Jemina, nu ştiu ce o să mă fac cu tine, dar să-mi trimit aşa-zisa amantă la Newgate ar provoca un scandal îngrozitor, mai ales că discuţiile despre noi încep să se stingă.

El pocni din călcâie.

— Haide, băiete! Haide, Max!

Am traversat, împroşcând în stânga şi-n dreapta apa din bălţi, câmpiile de un verde crud, şi ne-am îndreptat direct spre grajd, o clădire veche, clădită din bârne groase.

Daniel sări din şa, apoi mă ridică iute şi pe mine.

Cu mâna ţinând-o ferm pe a mea, el se întoarse spre

rândaşul lui, un tânăr de vreo optsprezece sau nouăsprezece ani.

— Domnule Anthon, după ce ţesăli caii, vezi că pe câmp a rămas o pelerină de culoare verde-smarald. Poţi să te duci s-o iei, s-o cureţi şi s-o trimiţi în casă?

— Desigur, Lord Ashbrook.

Tânărul se uită lung la noi şi zâmbi în timp ce lua frâiele cailor din mâna lui Daniel.

Fără să-mi dea drumul, contele mă conduse cu paşi hotărâţi spre Finchely.

Max o luă pe urmele noastre, apoi îmi sări spre şold, încercând să ne despartă.

— Jos, băiete! Prizoniera mea nu pleacă nicăieri. Înăuntru cu tine, Jemina. O să te aranjezi puţin, iar apoi te trimit cât de repede pot înapoi la ducesă. Sau ar trebui să spun „la duce”? Cred că Repington o să se priceapă mai bine să născocească o pedeapsă. Sunt convins că a trimis la Curtea Marţială destui oameni aflaţi sub comanda lui.

Nu suna prea bine şi n-ar fi fost bine nici pentru Patience.

— Te rog, Daniel, nu mă face să devin o povară pentru ei.

— Vrei să fii o povară doar pentru mine? Intră.

În pragul uşii de la Finchely House, apa se scurgea de pe mine din cap până-n picioare. La fel se întâmpla şi cu Daniel. El îşi scoase ochelarii.

Se întoarse spre un lacheu şi-şi dezbrăcă haina.

— Ne aduci nişte prosoape, poate şi o pătură?

Băiatul îmbrăcat într-o uniformă bleu dispăru într-o clipită şi se întoarse cu un morman de pânze împăturite. Daniel le luă şi mă duse în biroul lui.

— Ia loc. Aşază-te aici, lângă foc.

Ploaia continua să cadă. Tunetul bubui şi zgudui acoperişul.

El aşeză câţiva buşteni în şemineu şi aprinse focul.

Era bine să fii la căldură.

Îmi puse nişte prosoape pe cap.

— Nu mai eram udă până la piele dacă îmi păstram

pelerina.

Max zăcea lângă cizmele mele. Am pus un prosop pe el şi m-am apucat să-l usuc pe acel mare lătrător.

— Câine rău!

— Max, asta e Jemina. Jemina, ăsta e mopsul meu, Maximillian. Îi spunem „Ucigaşul”. Ce câine bun, ai prins tâlharul!

Contele îşi şterse ochelarii, apoi mai luă un prosop şi îmi înfăşură părul din care şiroia apă.

— Trebuie să-ţi par ciudată.

— Nu comentez, Jemina. Haide să te uscăm.

Poate că aveam o faţă care semăna cu a lui Phoebe şi aş fi putut purta un turban.

— Jemina St. Maur, femeie neîmblânzită! Mai e nevoie să enumăr toate modurile în care puteai să-ţi faci rău? Max, care te lasă să-l freci pe burtică şi toarce precum pisica mătuşii mele, poate să fie un câine feroce.

Am mai gâdilat o dată mopsul pe gât, iar el se rostogoli pe podea, cu un scâncet.

— Da, chiar mă simt ameninţată.

— Probabil că Max socoteşte că şi-a făcut deja datoria.

Daniel abia îşi mai putea reţine râsul. După ce aţâţă din nou focul, luă nişte pături şi le înfăşură în jurul meu şi al scaunului pe care mă aşezasem.

Uşa se deschise.

— Domnule…

— Da, doamnă Gallick.

— Eu, hmmm… m-am răzgândit în legătură cu plecarea mea, milord. E atât de urât afară!

Menajera se uită lung la mine. Eram foarte bucuroasă că păturile îmi acopereau pantalonii.

Daniel oftă.

— Hope face nani?

— Da. Domnule, totul e în regulă aici?

— Da. Pe prietena mea, doamna St. Maur, a prins-o ploaia.

— Autoarea răvaşului? Aha. Mă duc să vă aduc nişte

ceai. Menajera părăsi încăperea şi închise fără zgomot uşa în urma ei.

Daniel îşi împinse ochelarii pe podul nasului şi-şi frecă bărbia.

— De ce ai făcut toate astea? Ai fi putut să vii şi să-mi ceri nişte zahăr cu împrumut. Asta e o scuză bună, nu o intrare evidentă prin efracţie.

— Tu, dacă nu eşti încolţit, nu-mi spui nimic. Iar eu doar am intrat în dormitorul tău fără să cer voie. Ei bine, mi-ai dat voie să fiu acolo.

— Nu, nu la Finchely, nu în casa în care locuieşte fiica mea.

— Hope mi-a făcut un tur prin restul casei. Crede că sunt una dintre candidatele la postul de dădacă.

— Să n-o minţi pe fiica mea.

— N-am minţit-o. I-am spus că sunt o prietenă. Cred că a fost mai potrivit să-i spun asta decât că sunt amanta tatălui ei. Mă rog, candidată la postul de amantă.

— Mi-ai refuzat oferta, chiar dacă săruturile de pe câmpie îmi spun că ar încăpea loc de negocieri.

El îşi plecă uşor capul spre al meu. M-am înălţat spre buzele lui, pregătită să gust, să mă predau…

Un ţipăt.

Pătrunzător şi nesfârşit, ţipătul umplu întreaga casă.

Strigătul copilului îmi slei pieptul de orice putere, sfârtecându-mă până în străfundurile inimii mele care abia se întremase. Cu păturile încă pe mine, am ieşit valvârtej din birou. Hope stătea în capul scărilor, clătinându-se cu paşi nesiguri şi plângând.

— Mama! O vreau pe mama!

Totul încetini.

Urechile îmi explodară odată cu bubuitul tunetului, iar apoi am văzut-o pe Hope căzând.

Am sărit şi am prins-o în braţe, dar încâlceala de pături mă făcu să mă prăbuşesc şi să mă rostogolesc. Umărul, apoi capul meu amortizară impactul resimţit la contactul cu treptele. Am ascuns-o pe Hope mai spre coastele mele, pentru ca braţele mele, picioarele mele şi

coloana mea să fie cele care se loveau de fiecare treaptă.

După ce ne-am oprit din cădere, mi-am revăzut în minte bebeluşul smuls din braţe şi am început să urlu cât mă ţineau plămânii.

Apoi am renunţat şi m-am scufundat în adâncuri, odată cu *Minerva.*

Capitolul 27

DANIEL − SCĂRILE

Plimbându-se fără astâmpăr înainte şi înapoi prin faţa uşii dormitorului aflat lângă camera lui, Daniel aşteptă pe palier.

Scara, abruptă şi în formă de melc, se afla în dreapta lui. Îi plăcea la nebunie să urce şi să coboare pe ea, măsurând balustradele lustruite şi trecându-şi degetele peste balustrada sculptată.

Treptele acelea fuseseră dintotdeauna un pericol. Numai că se gândise că avea să fie suficient de îndemânatic şi de precaut ca să evite orice posibil dezastru.

Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. Hope ar fi trebuit să doarmă, teafără şi nevătămată. Slavă Domnului că acum era bine şi dormea în camera ei. Draga de Jemina… el nu se mişcase suficient de iute ca să le salveze.

Îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte. Jemina o protejase pe Hope, dar văduva lui preferată zăcea rănită şi inconştientă dincolo de uşa dormitorului. Se uită lung la mânerul uşii, la intarsiile lambriurilor. Amintirile în care mama lui plângea în încăperea aceea îi puseră un nod apăsător în gât.

Cineva din acel dormitor trebuia să vină la el.

Cineva trebuia să-i spună dacă Jemina se trezise.

Doar un cuvânt.

Doar o simplă confirmare a medicului, câteva cuvinte

care să-i spună că totul era bine.

Doar o vorbă de la Lady Shrewsbury, care să-i spună că Jemina respira.

Doar un semn de la ducesa de Repington cum că prietena lor încă era acea Jemina pe care o cunoşteau, femeia pe care o iubeau amândoi.

N-ar fi trebuit să mai simtă niciodată asta, nici faţă de ea, nici faţă de nimeni altcineva. Iubirea însemna să fii vulnerabil. În fiecare secundă în care măsura coridorul de-a lungul şi de-a latul, ideea îi devenea tot mai limpede. Daniel risca s-o piardă pe cea de-a doua femeie pe care o iubise vreodată în viaţa lui.

Nu era corect.

Nu era drept.

Se ţinu de balustradă, se agăţă cu dinţii de raţiunea lui, fiindcă trebuia să-şi păstreze capul pe umeri pentru Hope. Avea nevoie de puţină speranţă. Făcu apel la ceva mai mare şi mai puternic care să-l salveze de îndoielile lui, de disperarea ce devenea tot mai mare.

Ducesa ieşi discret din cameră şi se opri lângă el. Încruntarea de pe chipul ei îi zgudui inima deşteptată din amorţire.

— Nu putem s-o pierdem.

Vocea lui era doar o şoaptă încordată.

Excelenţa Sa dădu din cap în semn că aşa era.

— Jemina e o minune. A trăit când atâţia alţii n-au avut şansa. *Minerva* i-a luat pe toţi, pe soţul ei, toată familia ei.

Daniel aruncă o privire pe fereastră, la ploaia care continua să cadă. N-avea ce altceva să facă decât să aştepte. Să aştepte ca restul lumii lui să fie distrus. Dacă închidea ochii, se putea vedea la Portsmouth, stând la coadă, agăţându-se cu hotărâre de visurile lui până când îi venise rândul să afle cumplita veste.

— Excelenţa Ta, am crezut dintotdeauna că mă pricep extraordinar de bine să aştept. Ştii tu… povestea cu unchiul meu, cu procesele. Poate că doar am tolerat aşteptarea, crezând, în prostia mea, că binele învinge, că, la urma

urmei, eu o să câştig.

Ducesa clipi molatic din ochii ei de topaz.

— Nu e totul pierdut, Lord Ashbrook. Nu ne putem gândi la asta.

Sacrificiul Jeminei o protejase pe fiica lui. Îi datora totul acelei femei. Ea avea nevoie de tot, de mai mult decât se pregătise el să ofere vreodată.

Femeia, prietena lui, trebuia să trăiască, pentru ca el să se ţină de toate promisiunile care ardeau în sufletul lui.

*

Aproape de miezul nopţii, ploaia se opri, în sfârşit. Un cer de un violet întunecat înrăma acum ferestrele, iar Daniel stătea încremenit pe palier, aşteptând cu picioarele încrucişate, cu braţele încrucişate, cu privirea pierdută în gol.

Nimic. Nicio veste. Nu se trezise nimeni. Nimic.

Uşa de la dormitorul în care era Jemina se deschise. Daniel sări în sus, ţinându-şi respiraţia, pregătit să primească lovitura din plin în piept.

Patience se repezi la el şi îl apucă de braţ.

— E trează. E trează. O să fie bine.

Daniel avu nevoie de o clipă ca să tragă aer în piept, ca să-i înţeleagă vorbele. Simţi cum toate încheieturile i se relaxară, în timp ce răsuflă pe nări. Jemina trăia. Din nou, ea era o minune.

Lady Shrewsbury li se alătură.

— Patience, poţi să vii să stai cu ea. Eu trebuie să plec puţin.

Ducesa dădu din cap şi se făcu nevăzută în încăpere.

Uşa se închise.

Bucuria victoriei se războiînlăuntrul lui Daniel cu teama că femeia pe care o iubea ar fi putut, vindecată fiind de amnezie, să fi devenit din nou femeia aceea pomenită în ziar, cea care se măritase cu un bărbat dintr-o familie cu reputaţie proastă.

Mătuşa lui îl luă de mână.

— Daniel, îşi revine. Şi, după cum poţi vedea, n-are nevoie de o operaţiune a aşezământului ca să i se întâmple vreun rău.

— Ăsta e un moment foarte neinspirat ca să-mi demonstrezi că ai dreptate, mătuşă.

Ea îi puse o mână pe umăr.

— Nu vreau să demonstrez nimic. Încerc doar să-ţi spun că viaţa e scurtă. Când găseşti ce-ţi doreşti, e bine să-ţi asumi toate riscurile.

Daniel o întrebase pe Jemina ce îşi dorea, dar nu-şi pusese şi el întrebarea, nu în legătură cu ceva care ar fi durat mai mult de câteva săptămâni.

Mătuşa îl sărută pe obraz.

— Înainte să plec, mă duc să văd ce face nepoata mea.

Ea nici nu apucă să se răsucească pe călcâie, că Daniel o şi cuprinse într-o îmbrăţişare.

— Mulţumesc, spuse el cu buzele îngropate în buclele ei de un blond argintat şi în pălăria împodobită cu dantelă.

— Asta pentru ce mai e, Daniel?

— Pentru multe. Şi pentru faptul că vreau să recunosc că mătuşa mea e bine-venită să mă ajute în legătură cu unele dintre problemele mele.

— E mare lucru, venind de la tine. Ea îi zâmbi. O să recunoşti şi că înţelegi nevoia de a continua activitatea Aşezământului Speranţă pentru Văduve?

— În cazul în care mă întrebi asta în speranţa c-o să te ajut în continuare, află că nu pot s-o fac, dar că pot să întorc capul, atât timp cât îţi fereşti doamnele de pericol şi de umblat razna. Nu pot să te conving să te retragi odată cu mine?

— Să te retragi? Daniel, eşti la apogeul carierei tale!

Ea nu îi eliberă mâna.

— Iar te gândeşti să faci schimbări radicale?

În afară de a intra în acel dormitor, a vedea chipul Jeminei şi a şti că ea îl recunoştea pe al lui, Daniel nu mai ştia ce altceva îşi dorea.

— E posibil să mă gândesc la o casă la ţară, una care

să nu aibă scări. Poate şi la o moşie mare, cu mult spaţiu pentru cai.

— Daniel, de ce nu le oferi oaspeţilor tăi ceva de mâncare? Cred că doamnei St. Maur îi e foame. I-am povestit despre salata ta de fructe.

Cu un semn din cap, el coborî, voios, scările care duceau spre bucătărie. Chiar dacă trebuia să se apuce să-i facă din nou curte Jeminei, n-avea de gând să şovăie nici măcar o clipă. Pentru că Jemina St. Maur era femeia care trebuia să fie amanta, soţia şi noua mamă a copilei lui. Singura întrebare era în ce ordine aveau să se succeadă cele trei titluri.

Capitolul 28

JEMINA – O MICĂ SPERANŢĂ

În sfârşit, Patience se duse la culcare. Zăbovise la căpătâiul meu, mă spălase pe faţă, se străduise din răsputeri.

Nici nu-mi deschisesem bine ochii, când intră Ashbrook, care aducea un platou încărcat cu fructe ce emanau un miros dulce. L-am trimis la plimbare. N-aveam chef să-i ascult mustrările despre cât fusesem de nesăbuită.

Ştiam că era o nechibzuinţă, de-a dreptul o prostie să te apuci să alergi dacă te împresura o învălmăşeală de pături.

Dacă el ar fi înţeles ce însemna să pierzi un copil, viaţa ta, viitorul tău, atunci ar fi ştiut că nu puteam să mai îndur încă o dată o asemenea situaţie.

Poate că bărbaţii nu puteau să înţeleagă. Poate…

Patul se zgâlţâi.

La lumina difuză a lumânărilor, am privit în jur, aşteptându-mă să văd mopsul contelui, dar am zărit-o pe Hope. Intrase pe furiş în camera mea.

— Eşti mai bine, prietenă?

Punându-mi o mână pe cap, mi-am masat cucuiul din creştet.

— Puţin.

— Bine. Nu plecat. Nu vreau să plece prietena.

Copila ar fi trebuit să fie în patul ei. Nu mă ţineam suficient de bine pe picioare ca s-o duc înapoi în camera ei, nu că aş fi ştiut unde se afla aceasta. Era, oare, Ashbrook atât de grijuliu încât să aibă peste tot prin casă planuri ale clădirii?

— Îmi pare rău, prietenă.

Pe chipul ei micuţ se desenă o încruntare adâncă.

Mă durea, dar am ridicat mâna şi i-am făcut semn.

— De ce nu urci aici, lângă mine?

Ea se apropie iute, în patru labe, apoi se ridică ţinându-se de pături. Scoase păpuşa înfiptă în scobitura braţului şi mi-o întinse.

— Ea e doamna Feebs. Are grijă de mine.

— Mă bucur să te cunosc, doamnă Feebs.

Aşezând păpuşa lângă mine – una frumoasă, de lemn, cu părul făcut din aţe maronii şi cu pistrui pe faţă –, m-am întins şi am luat-o în braţe pe Hope.

Ea se ghemui sub pături, dar, în loc să rămână lângă mine, mi se cuibări pe pântec şi-şi lipi capul de pieptul meu.

— Îmi place inima ta.

Scumpetea căscă şi-şi încleştă mânuţele pe nasturii cămăşii cu care eram îmbrăcată.

După ce mititica adormea, trebuia să-i chem pe Ashbrook sau pe doamna Gallick.

În schimb, mi-am petrecut braţul în jurul ei şi am adormit şi eu, suspinând în tăcere, dorindu-mi cu înflăcărare să nu pierd senzaţia trupuşorului ei cald pe pieptul meu.

Capitolul 29

DANIEL – SALATĂ DE FRUCTE

Se întâmplaseră prea multe în acea noapte. Daniel îşi legă cordonul halatului şi se duse să-şi caute fiica.

Senzaţia că era rănită sau speriată îl chinuise cumplit în somn. Acum fu absolut îngrozitor să descopere că dispăruse din pătuţul ei.

Ieşind în goană din camera copiilor, aruncă o privire spre scări. Nimic. Nu era nimic dedesubt.

Apoi auzi zgomote.

Plânsete.

Nu scâncetul unei copile, ci pe cel al unei femei.

O rază de lumină se strecura pe sub uşa dormitorului în care se afla Jemina.

El bătu uşor şi de formă, iar apoi dădu buzna înăuntru.

Jemina zăcea sprijinită între perne. Avea degetul pe buze, ca să-i facă semn să tacă.

Apoi Daniel o zări pe micuţa Hope dormind în braţele ei.

— Cred că Hope a ales ca, mai întâi de toate, să vină la mama ei.

— Poftim, Ashbrook? Ce ai spus?

— Nimic. El începu să se joace cu cordonul halatului. M-am dat de ceasul morţii din cauza lui Hope. Ar trebui să fie în patul ei.

— Milord, e bine.

— Ne-am întors la formalităţi, Jemina?

Ea îşi îndepărtă o buclă de pe obraz. Daniel avea dreptate. Despletite, şuviţele ei ajungeau până la talie, până la şoldurile acelea de neuitat.

— Dacă ai de gând să-mi ţii o predică despre riscuri…

— De ce aş face una ca asta, de vreme ce tu n-ai de gând să asculţi?

El se apropie de pat.

— Predicile sunt ultimul lucru la care îmi stă mintea acum. Sănătatea şi siguranţa ta sunt totul pentru mine.

Ea clipi spre el, iar el îşi dori din toată inima să ştie la ce se gândea, ce idei se perindau prin mintea ei ageră.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu mă pot mişca.

El apucă stâlpul patului.

— Poftim? Să chem doctorul?

— Nu. Am vrut să spun că nu vreau s-o deranjez pe cea mică. Doarme liniştită. Câţi ani are?

— Împlineşte patru în octombrie.

— Şi mersul?

El îşi muşcă buza, apoi întredeschise gura. Cea care o salvase pe Hope trebuia să ştie.

— Îşi dezvoltă puţin mai încet echilibrul, dar face progrese.

Ochii ei erau plini de lacrimi. El se simţi uşor gâtuit, dar nu ştiu cum că reacţioneze.

Apoi zări pe noptieră, cu coada ochiului, bolul cu salata de fructe rămasă neatinsă.

— Nu-ţi plac cireşele sau ananasul? Sunt prea uşoare în comparaţie cu nuca de cocos?

Ea mângâie obrazul lui Hope.

— Mâinile îmi sunt cam ocupate, nu că m-ar deranja.

Daniel nu fusese niciodată atât de nehotărât, dar nici nu mai simţise vreodată că toată lumea lui i se dezvăluia în priveliştea pe care o avea chiar în faţa ochilor. Aha, umorul! Acesta, împreună cu ciondănelile, era felul în care ei doi obişnuiau să-şi distragă atenţia unul altuia.

— Cred că dacă ai gusta din salata mea de fructe, Jemina, nu i-ai putea rezista.

— Daniel…

— Nu. Vorbesc foarte serios.

El făcu un pas înainte, silindu-şi picioarele să se apropie de noptieră. Aşezându-se pe marginea saltelei, luă o lingură de salată de fructe şi o flutură prin faţa Jeminei.

— Bănuiesc că trebuie să te hrănesc aşa cum fac cu micuţa mea.

— Nu e necesar.

— Ba e foarte necesar. El îşi puse un deget pe buzele Jeminei şi dezmierdă arcuirea lor senzuală. Deschide gura.

Ea se supuse, iar el îi strecură în gură lingura cu

salată de fructe.

În încăpere răsună ecoul unui râset împletit cu o exclamaţie de plăcere.

— Nu mi-ai spus că are şi banane, şi rodii.

— Sunt imprevizibil atunci când vine vorba de salata de fructe.

El o hrăni cu lingură după lingură, până ce goli un sfert din castron.

O picătură de suc i se prelinse Jeminei pe bărbie. El se simţi copleşit de dorinţa de a se apleca şi de a sorbi nectarul. Jemina era seducătoare şi nici măcar nu-şi dădea silinţa în vreun fel.

— Eşti un maestru. Nu atât cu lingura, cât cu cantitatea potrivită.

Un maestru şi o gazdă bună.

Poate că era o gazdă bună, dar nicidecum vreun sfânt. Calea care ducea la păcat şi arcuirea senzuală a unor buze trecea prea aproape de copilul lui.

Totuşi, privi lung cum ea îl ţintuia cu privirea, reamintindu-şi de el, chiar dorindu-l din privirea ochilor ei minunaţi.

Daniel sări în sus.

— Probabil că e de ajuns.

Ea îşi dădu deoparte o buclă.

— Probabil că arăt îngrozitor. Lord…

— Daniel. Pentru prizonierii mei, sunt doar „Daniel”. Obişnuieşte-te cu numele meu.

— Daniel, ai hârtie creponată?

— Hmmm… Nu. Panglici. Panglici roz, sunt sigur că din astea găsesc. Rozul e culoarea preferată a lui Hope. Se agită groaznic atunci când e obligată să poarte altă culoare.

— De mică îşi arată firea rebelă. O iubesc.

Inima lui se opri. Apoi începu să bată din nou, iar el înghiţi în sec. Hope chiar alesese. I se risipi orice teamă legată de gândul că Jemina n-avea să dorească să fie mamă vitregă.

Ce ar fi trebuit să spună acum, când ştia ce îşi dorea?

— Daniel, o să-ţi împărtăşesc planurile mele. N-o să

mă ascund. Vreau să iau legătura cu familia mea. Ar trebui să ştiu de ce m-a internat familia St. Maur la Bedlam. Oare au dat vina pe mine pentru că şi-au pierdut fiul?

N-avea să iasă nimic bun dacă ea săpa mai adânc în povestea *Minervei*. Sau a familiei St. Maur.

— Ce-ar fi ca, înainte să discutăm despre trecut, să aşteptăm să te faci mai bine?

— N-o să existe niciodată un moment în care să mă ajuţi. Sau mă înşel, Daniel?

El se trase înapoi şi-şi coborî privirea la Hope.

— Copilul meu începe să te cunoască. Te place. O să se aştepte să te mai vadă. Dacă ar fi ca familia St. Maur să aibă putere asupra ta… nu vreau să fii răpită din mijlocul nostru din cauza unor oameni îngrozitori. Aproape că te-am pierdut în seara asta. Pot să mai mă bucur măcar de o săptămână sau două în care să nu-mi fac griji pentru tine sau pentru Hope?

Pe fruntea ei se desenară riduri de încruntare.

— Chiar trebuie să crezi mereu că o să se întâmple ce e mai rău?

— Sunt avocat. Am văzut ce e mai rău, dar în seara asta, tu ai împiedicat ce era mai rău. Ai salvat-o pe Hope a mea.

— Tu mi-ai dat speranţă atunci când m-ai salvat de la Bedlam.

Ea se cufundă mai adânc între perne. Ei bine, şi ce facem în perioada asta?

— Sunt un ins răbdător. Putem să avem o aventură înflăcărată mai târziu. Şi chiar o să fie una lungă şi fierbinte.

— Cât de lungă? Cât de fierbinte?

— Foarte lungă. Foarte fierbinte. Între timp, haide să semnăm un armistiţiu şi să ne ocupăm de problema cu care ne tot batem capul: prietenia. Lasă-mă să fiu prietenul tău, Jemina. Nu vreau să mai pui niciodată la îndoială prietenia mea.

— Mi-ar plăcea să fiu prietena ta, Daniel.

— Excelent.

Ca la Old Bailey, el se întoarse cu spatele la ea, de parcă ar fi fost unul dintre juraţi.

Se apucă să măsoare încăperea în lung şi-n lat şi puse la punct în minte un plan bun pentru ca ei doi să-şi întărească prietenia.

— Ar trebui să te simţi mai bine săptămâna viitoare şi ar trebui să vii la tribunal. Amica ta, văduva Cultony, o să fie audiată. Unul dintre colegii mei avocaţi încă are impresia că femeia nu-i cunoaşte strategia. Presupun că până acum mătuşa a strâns deja de la martori declaraţii care să contrazică acuzaţiile.

— Asta, domnule, nu ţi-o pot dezvălui. Vezi, ştiu să fiu şi discretă.

El râse şi clătină din cap.

— Eşti excepţională.

— Iar tu ai rămas fără salată de fructe. Dacă tot ai de gând stai treaz şi să ne veghezi pe mine şi Hope, ai putea măcar să mai faci nişte salată.

El se aplecă mai aproape şi aruncă o privire spre bolul gol.

— Nu eşti genul de fată care să-mi lase ceva, nu?

Palma ei se îndreptă spre maxilarul lui. Era aspră, uşor bătătorită. Probabil că urcase prea mult pe frânghie.

— Eşti atât de serios, Daniel, îngrijorându-te de o biată salată de fructe mâncată între prieteni.

Luând lingura, el o scăpă, cu un clinchet, în vasul gol.

— Mă duc să văd ce pot să fac.

Dacă ea continua să-l atingă şi să rămână în momentul prezent, el era în stare să-i pună şi lumea la picioare. Şi i-ar fi dat-o pentru totdeauna, numai pentru felul în care Hope stătea lipită de ea.

Sărută fruntea fiicei lui, apoi şi pe cea a Jeminei.

— O să mă întorc cu alt castron.

El se îndreptă spre bucătărie. Se simţi învăluit de o linişte stranie. Continua să revadă în gând imaginea aceea dulce cu Jemina şi Hope.

Dacă ea reuşea să aibă încredere în el şi să lase trecutul în urmă, atunci Daniel avea să ştie că găsise

femeia potrivită pentru el şi pentru fiica lui.

Să-i câştige pe deplin încrederea părea o misiune complicată, fiindcă primejdia şi Jemina păreau să fie strâns legate.

Capitolul 30

JEMINA – PRIETENII DE LA OLD BAILEY

Nervii îmi păreau încordaţi la maximum, ca o pânză ce urma să fie pictată, în timp ce am zăbovit la intrarea în renumitul Old Bailey. Marmura boltită deasupra intrării acelei clădiri cu faţada de cărămidă părea intimidantă, atât de rece şi de invincibilă.

Când am intrat, un băieţel care flutura un bucheţel de flori trecu pe lângă mine. Miresmele dulci ale florilor lui, oricare ar fi fost ele, mi-au transmis o stare de pace interioară, care dură până când l-am văzut pe Daniel.

Venea dintr-o încăpere din faţă. Cu o uşoară coborâre a bărbiei acoperite de o barbă elegantă, tunsă perfect, el se întoarse, dar nu înainte de a-i vedea expresia din ochii strălucitori. Aerul serios de pe chip, precum cel al unui om posedat, îl făcea să pară mai în vârstă. Arătând aproape ca un om care văzuse o fantomă. Cu o perucă argintie, severă, şi cu volanele albe de la gât, aveai impresia că purta lumea întreagă pe umerii lui.

Acea imagine era în contradicţie cu bărbatul blând care mă hrănise cu salată de fructe şi care râdea din tot sufletul.

— Femeie, uită-te pe unde mergi!

M-am lovit de o doamnă care purta un turban împodobit cu pene. Avea înfăţişarea aceea pe care ţi-o dădeau banii pe care familia ta îi poseda din timpuri imemoriale, sau cel puţin aparenţa, subliniată de pelerina strălucitoare, de satin albastru.

— Îmi pare rău.

Un braţ se petrecu în jurul meu.

— Nu-ţi bate capul cu ea, Catarame.

Lady Lavinia, sprintenă, cu buclele ei şatene aranjate şi tresăltând sub o bonetă cu borul într-o parte, precum pălăria unui pirat, mă făcu să mă răsucesc pe călcâie.

— Ai venit la spectacol sau la conte?

— Poate că pentru un pic din fiecare. Am auzit că procesele pot fi foarte spectaculoase.

— Nu la fel de spectaculoase precum micuţa ciondăneală pe care am auzit că ai avut-o cu Daniel al nostru. A părut de neconsolat de-a lungul cinei lui Lady Shrewsbury. A fost nevoie să mă străduiesc din greu ca să-l înveselesc. Să nu-l mai zăpăceşti acum cu vreo încercare de a-l recuceri.

Lady Lavinia credea că eram vreo nătângă sau că nu mă recuperasem îndeajuns după ce stătusem la Finchely. N-aveam nicio îndoială despre felul în care alegea Daniel să-şi petreacă timpul.

Fără doar şi poate, femeia fatală din faţa mea nu ştia că însuşi contele mă hrănise cu mâna lui. I-am aruncat un zâmbet strengăresc.

— Ţine-o tot aşa, am îndemnat-o. Avem nevoie de el fericit.

— Ar fi mult mai fericit dacă ar semăna cu tatăl lui şi n-ar mai fi atât de serios.

— Lady Lavinia, cred că, fără îndoială, contele e bine aşa cum e.

— Beţivul de taică-său era mai distractiv. Mereu cânta, era genul despre care ştiai că urma să facă ceva neobişnuit.

Daniel nu pomenise niciodată nimic despre tatăl lui, nici măcar o dată, iar eu ştiam că el detesta tot ce era neobişnuit.

— Cu permisiunea ta, am să plec acum. Procesul stă să înceapă.

Am dat să mă întorc, dar ea mă apucă din nou de cot.

— Nu te deranjează faptul că umblă cu noi amândouă? Nu eşti frustrată fiindcă nu vrea să ne

recunoască public nici pe mine, nici pe tine?

— Discreţia e o mare calitate. Îţi mulţumesc că îi oferi alinare. Îţi dau un mic sfat: nu-i plac femeile *gălăgioase.*

Femeia şovăi un moment, dar zâmbetul îi reveni pe buze. Îmi eliberă braţul şi mă însoţi în interiorul clădirii.

— Eşti o ciudată, Catarame.

— E un talent să fii contra curentului.

Ea îşi întoarse privirea, potrivindu-şi mai bine mănuşile din piele de viţel.

— Mai bine mărită-te cu negustorul tău demodat. Lord Ashbrook nu e pentru tine.

— Ştiu, dar o fată ar trebui să se bucure măcar o dată în viaţă de serviciile unui conte, mai ales de cele ale unuia chipeş, aşa cum e cel despre care vorbim. Iar acum te rog să mă scuzi, trebuie să plec.

Gura ei perfectă, rujată, rămase căscată de uimire. Obrajii fardaţi i se întunecară, iar eu am părăsit-o, lăsând-o să fiarbă în suc propriu.

Croindu-mi drum spre galerie, m-am aşezat în dreptul unei coloane, lângă o femeie pe care o recunoşteam de la reuniunile organizate în bucătăria lui Lady Shrewsbury.

Brunetă, subţiratică de la atât zbucium, doamna *Cultony* se uită la mine. I-am întors privirea.

Nu trebuia să ne recunoaştem în public. Nimeni nu trebuia să ştie. Dar mi-am împreunat mâinile în semn de rugăciune. Cu o voce clară, i-am trimis o şoaptă pe care s-o audă doar ea.

— Cel de Sus e protectorul văduvelor şi ne dă alinare şi sprijin. Sprijin în faţa instanţelor.

Ea încuviinţă înclinând din cap, iar apoi s întoarse spre masa avocaţilor.

Sufeream profund pentru doamna Cultony. Dacă scăpa de acea necruţătoare acuzaţie de furt, custodia fiicelor ei îi era asigurată.

Curtea de Justiţie trebuia să vadă ce femeie iubitoare şi buna era şi cât de mult greşise familia soţului ei atunci când îi luase copiii.

Dacă micuţa mea ar fi supravieţuit *Minervei,* eram

convinsă că familia St. Maur s-ar fi folosit de amnezia mea ca să-mi nege drepturile. O simţeam în adâncul inimii mele. Trebuia, ca şi Daniel să fi bănuit faptul ca ei s-ar fi folosit de starea mea ca să-mi facă rău. De aceea era atât de protector.

Un bărbat într-un costum care semăna cu cel al contelui, cu o perucă şi cu o robă neagră, se apropie de pupitrul înalt din faţa sălii de judecată.

— Au apărut noi dovezi, Excelenţa Voastră, spuse el. După ce am discutat cu un coleg, propun să fie retrase acuzaţiile formulate de familia Cultony împotriva doamnei Cultony.

Lordul Primar, un bărbat subţire, înveşmântat într-o robă stacojie şi purtând pe cap o perucă din păr de cal, toată numai onduleuri şi care îi acoperea jumătate de spate, îşi întinse gâtul. Se uită pe deasupra pupitrului său înalt.

— Despre ce vorbeşti?

— Au apărut mai mulţi martori care au contestat acuzaţiile. Obiectele care lipseau au fost găsite în posesia familiei. Acum familia *Cultony* susţine că totul a fost doar o cumplită neînţelegere.

— O neînţelegere?

Lordul Primar râse în hohote, scoţând un sunet enervat pe nasul lui prelung.

— Anunţă-ţi clienţii că e o problemă gravă ca neînţelegerile să facă instanţa să irosească timp preţios.

— Dumnealor sunt conştienţi de acest lucru, spuse avocatul, şi-şi cer scuzele de rigoare.

Mulţimea adunată în sală şi tovarăşa mea văduvă rămaseră stană de piatră. Cu toţii erau încremeniţi precum nişte statui de marmură.

Şi eu la fel.

Povestea nu se termina decât după ce bărbatul îmbrăcat în roşu confirma acest lucru. Toată lumea de la Aşezământul Speranţă pentru Văduve o ştia. Cultony avea nevoie ca legea şi faptele să fie dublate de clemenţă, doar astfel putând fi câştigat procesul.

Lordul Primar înalţă ciocănelul şi îl ţinu suspendat în aer cel puţin douăzeci de secunde.

— Acuzaţiile, spuse el, furios, sunt retrase. Să le aminteşti membrilor familiei Cultony că, dacă vor mai irosi vreodată timpul instanţei, se vor trezi direct la Newgate. Să înceapă următorul proces!

Avocatul făcu o plecăciune şi se întoarse la masă, biroul în formă de semicerc la care stătea Daniel.

Tovarăşa mea de urzeli, tovarăşa mea de văduvie, mă apucă de mână.

Avea faţa aţintită la sală, dar îmi strânse degetele repede şi de trei ori pe sub şalul meu catifelat, care ne ascundea de privirile indiscrete

Apoi ea ieşi pe vârfuri din galeria înţesată de public. Aşezământul Speranţă pentru Văduve făcuse un bine.

Dar eu nu m-am mişcat din loc.

Avocatul meu se ridică în picioare. Părea puţin mai înalt decât ceilalţi bărbaţi. Nuanţa de abanos a robei făcea ca pielea lui să pară mai închisă la culoare, cu o nuanţă mult mai vie decât a celorlalţi. Era de un bronz minunat, auriu, de parcă soarele găsise o cale de a-l atinge prin ferestrele mari care se aliniau de-a lungul sălii de judecată.

Daniel se aplecă peste masa de lucru şi răsfoi documentele pe care le avea în faţă.

— Eu, Excelenţa Voastră, am un caz de furt adevărat. Urmează acuzaţia într-un caz legat de textile.

— Textile de lux, cumva? Un caz parcă făcut pentru tine, Ashbrook.

Lordul Frimar scoase un chicotit.

— Continuă.

Tonul cu care el i se adresa lui Daniel – un pic aspru, chiar condescendent – mă făcu să mă înfior de dezgust, dar contele nici nu clipi. El se întoarse la hârtiile lui, iar aprodul aduse un bărbat în boxa acuzaţilor.

În cătuşe. Metalul tocit îi înconjura încheieturile. Parcă se simţea cât de grele erau acele cătuşe.

Pentru o clipă, am închis ochii, până când am auzit dicţia perfectă a lui Daniel, precisă şi calmă:

— Iată un furt de care a fost acuzată o persoană aflată în contact nemijlocit cu bunurile furate. Uneori, o astfel de apropiere poate să constituie o tentaţie prea mare. Uneori e floare la ureche să furi astfel de bunuri.

Am simţit cum obrajii îmi luau foc, de parcă el mi-ar fi vorbit doar mie.

Îşi susţinu ideea printr-o fluturare a mâinii, apoi îşi ridică privirea spre spectatorii care făceau ca sala de judecată să vuiască.

Mă văzuse?

Îşi dorea, la fel ca mine, să fim doar noi doi în acea încăpere?

Ashbrook ar fi putut să fie la fel de lipsit de griji precum un bărbat călare pe un cal ce alerga în voie, nu legat de un protocol sau de aşteptările celorlalţi. I-aş fi împărtăşit secretul meu despre cât de mult îmi plăcuse să fiu sub protecţia lui, săptămâna trecută. Despre cum stătusem de fiecare dată cu urechile ciulite, ca să aud când se întorcea la Finchely, căutându-ne pe mine şi pe Hope. N-aveam să uit niciodată ultima cină pe care o luaserăm împreună, aşezaţi cu toţii în salonul lui, pe când el ne copleşise cu zâmbetul lui larg, în pauzele dintre felurile de mâncare.

Daniel se mută în faţa juraţilor.

— Voi demonstra că Samuel Towl a profitat de faptul că se afla în apropiere de acele bunuri, ca să aducă prejudicii angajatorului lui.

— Continuă, Lord Ashbrook.

Lordul Primar întoarse o pagină pe biroul lui plin de hârtii.

— Haide să începem.

— Samuel Towl, spuse Daniel. Ai fost acuzat pentru infracţiunea de furt din proprietate lui Jon Gray. E adevărat?

— Da, am fost acuzat, dar n-am făcut-o eu.

Daniel ridică o foaie de hârtie.

— Ai lucrat vreodată pentru producătorul de ţesături numit John Gray?

Bărbatul în lanţuri lovi bara cu mâinile.

— Am lucrat pentru el. M-a concediat şi a minţit că am furat, ca să mă pună sub acuzare. Cum poate un om să-şi hrănească familia dacă voi, bogătaşii, nu faceţi nimic şi luaţi totul?

Mulţimile oftară şi huiduiră, dar ochii mei se aţintiră din nou spre lanţurile prizonierului. Zale de fier care să te ţină la pământ, care să te ţină la distanţă, care să te facă să te conformezi. Pe mine, familia St. Maur mă aruncase la Bedlam. De ce? Ce ameninţare reprezentam? Sau încarcerarea mea fusese, de fapt, o pedeapsă?

Cineva era de vină pentru moartea soţului şi a fiicei mele. Oare ei hotărâseră că eu eram cea care trebuia să plătească?

Am clipit şi m-am concentrat din nou asupra momentului prezent. Daniel ridică palmele. Sala amuţi.

— De ce ar face domnul Gray un asemenea lucru? Pari un om cumsecade, un om de familie.

— Trebuie să răspund la întrebările pe care mi le pune arapul ăsta? Dacă tot e să mă duc la Newgate, măcar să mă trimită acolo cei de-o seamă cu mine, cei buni.

În sală începu să răsune din nou o gălăgie asurzitoare.

Mulţi râseră, dar Daniel nu părea supărat. Nimic nu se schimbase în expresia impasibilă de pe chipul lui. Postura îi rămase netulburată.

— Domnule Towl, spuse el, îmi vei răspunde la întrebări, sau poţi mărturisi chiar acum că ai fost atât de prost încât să furi de la angajatorul tău în plină zi.

— Nu sunt prost. Domnule judecător, are voie să-mi spună că sunt prost?

Daniel se duse în faţa boxei prizonierilor. Şopti ceva.

Toată lumea se aplecă, dar mi-am dat seama că Daniel spusese ceva ce ştersese zâmbetul arogant al inculpatului.

— Ultima şansă de a mărturisi.

Vocea lui Daniel răsună tunător:

— Scuteşte-te de altă ruşine, Towl.

Individul în lanţuri strânse din buze, de parcă stătea să scuipe, dar avocatul ridică un deget şi, cu mişcări rapide,

un paznic îi lovi pe Towl în picior.

— Bine, milord, leagă-ţi dulăii. O să răspund.

Daniel părea în continuare impasibil, ca de piatră.

— La ce oră te-ai trezit în data de 3 aprilie?

— Ca de obicei. Pe la şapte.

— Cum ai hotărât cu ce o să te îmbraci?

Towl ridică din umeri.

— Pur şi simplu am tras pe mine ce aveam curat.

— Hmmm, ce trist! Daniel se îndepărtă de boxa prizonierilor. Când ai ajuns la domnul Cray, angajatorul tău?

— Pe la nouă, ca de obicei.

— Descrie-ne locul tău de muncă. E cumva elegant?

— Da, la noi vin şi pleacă nenumăraţi clienţi care locuiesc în Mayfair.

— Iar tu munceşti din greu. Uită-te la mâinile tale. Au bătături, îmi dau seama că munceşti din greu.

— Da, aşa e. Îl slugăresc pe domnul Gray. Ar trebui să ştii câte ceva despre scla…

— Trebuie să fie un lucru care te afectează.

Daniel se aplecă din nou.

— Să munceşti zi de zi, fără să ai prea multe satisfacţii.

— Da, voi, bogătaşii, nu înţelegeţi.

Daniel se întoarse la masa avocaţilor şi mută nişte pagini de colo până colo, de parcă ar fi căutat ceva.

— Ţesăturile de la firma lui Jon Gray sunt frumoase. Am auzit că în unele dintre cele mai scumpe pânze se ţes fire din aur adevărat.

El ridică un eşantion de mătase.

Materialul scânteie în lumina lumânărilor.

— Îndrăznesc chiar să afirm că în urzeala materialului există aur. El puse jos eşantionul. Trebuie să fie foarte scump, domnule Towl.

Inculpatul se şterse la gură de parcă îi curgea salivă din ea.

— Da.

— Îmi dau seama că până şi resturile acea sunt de valoare. Un tip sârguincios ar putea să facă ceva din

bucăţele, dar trebuie să ai un oarecare talent ca să potriveşti peticele unele cu altele.

— Domnului Gray nu-i păsa de ce rămânea. Puteam să le iau şi să fac ceva bun din ele. Am făcut o geantă din materialul rămas.

— Deci, asta ai făcut. Şi ai mai făcut-o şi înainte.

Daniel ridică trei documente legate cu o panglică.

— Am aici trei declaraţii ale martorilor care spun că două doamne şi un domn în vârstă au cumpărat toate articolele de la dumneata. Un om atât de sârguincios, încât să creeze frumos din resturi.

— Sunt sârgu… sârgu…

— Muncitor? E un cuvânt mai bun, Towl?

Comentariile acide ale lui Daniel animaseră spectatorii tăcuţi, făcându-i să chicotească.

— Dar ai primit o comandă mare. O comandă mare putea să te pună pe picioare o dată pentru totdeauna. Nimeni n-avea să ştie. Resturi şi un pic mai mult. Era nimic în comparaţie cu alte afaceri pe care le are domnul Gray.

— N-avea să le observe lipsa.

Un suspin traversă mulţimea adunată în Old Bailey.

Daniel îl făcuse pe bărbat să mărturisească. Genial.

— Recunoşti că ai făcut-o, Towl? Am nevoie să fii foarte clar. Instanţa trebuie să te audă.

Daniel îşi coborî mâinile de parcă ar fi încheiat un dans. Mulţimea tăcu.

Mă aplecam, oare, în faţă?

— Towl, trebuie să te gândeşti foarte bine. Spune adevărul şi apelează la clemenţa instanţei. Sau trebuie să aduc martorii, omul care te-a văzut atunci când ai înşfăcat sulul de material şi ţi l-ai vârât sub braţ? Sau nobilul suflet care s-a năpustit asupra ta pe când încă mai strângeai în palmele tale cărnoase bunurile furate?

Bărbatul se apucă strâns de bară şi-şi coborî, spăşit, capul.

— Nu. Recunosc. Cer îndurare.

Greutatea întrebărilor lui Daniel îl făcu pe prizonier să se prăbuşească. Bărbaţii din juriu se revoltară şi strigară

din nou.

Atunci am văzut zâmbetul galeş al contelui, felul în care îşi împinse pieptul în faţă pe când se întorcea cu faţa spre judecător.

— Excelenţa Voastră, aţi auzit mărturia, vă rog să nu ne mai împovărăm preabunii juraţi. Propun să-i daţi pârâtului sentinţa şi să vă înduraţi de el. Omul a depus mărturie şi s-a lăsat la voia clementei dumneavoastră.

— Da, domnule. Mă las la voia îndurării dumneavoastră, după cum spune el.

Lordul Primar îşi puse o tichie neagră pe cap şi bătu cu ciocănelul în tăblia biroului său.

— De acord. Voi da sentinţa acum. Domnule Towl, vei fi biciuit la asfinţitul soarelui. Apoi vei fi închis la Newgate vreme de trei luni.

Ashbrook ridică o mână, apoi o coborî, încet, într-o parte.

— Excelenţa Voastră, chiar trebuie să fie biciuit Towl? A mărturisit. Aveţi milă…

— Verdictul meu rămâne în picioare. Lord Ashbrook, învaţă să recunoşti o victorie atunci când ai de-a face cu una. Procesul s-a încheiat. Nu-ţi pierde vremea cu mine.

Contele dădu din cap, dar tonul aspru al Lordului Primar îmi provocă un gol fierbinte în stomac. Daniel aducea un serviciu Coroanei, iar judecătorul îl trata cu condescendenţă. Nu era corect.

Sârguinciosul avocat îi primi atitudinea fără să clipească.

De ce?

O privire aruncată spre mâna lui Daniel mi-o arătă încleştată în pumn pe hârtiile lui. Avea emoţii. Le îngropase bine înlăuntrul lui. Bărbatul călare pe cal, care mă urmărise stând ridicat în şa, nu ascundea nimic. Bărbatul din instanţă era oblicat să ascundă totul.

Îl înţelegeam mai bine ca niciodată, înţelegeam reprezentaţia pe care trebuia s-o dea. Rana pe care era nevoit s-o ascundă. Dacă aş fi înţeles mai devreme, ne-am fi certat mai puţin.

Lordul Primar îşi părăsi banca.

Aprodul îl scoase din sală pe prizonierul supărat şi nărăvaş.

Old Bailey se goli.

Daniel atrase o mulţime de lume. Femei. Doamne înstărite, îmbrăcate în rochii frumoase, cu dantele şi falduri care se călcau vreme de ore întregi, se agitară frenetic în jurul lui.

Lady Lavinia trecu pe lângă mine, atingându-şi delicat borul de la bonetă înainte de a pleca. Trebuie să se fi gândit că nu era o mişcare prea înţeleaptă să se apuce să le ameninţe pe toate doamnele care îl aşteptau pe avocat.

Eu nu încercam să mă iau la întrecere pentru afecţiunea lui. Poate că credeam în van că o aveam deja, dar îmi displăcea tensiunea care plana între femei. Poate că de aceea iubeam Aşezământul Speranţă pentru Văduve, unde femeile se ajutau între ele.

Totuşi, nu voiam ca vreuna dintre ele să se bucure de Daniel după pofta inimii.

Am dat să cobor pe scări ca să ajung la el. Oamenii treceau într-o învălmăşeală nebunească pe lângă mine, dar eram hotărâtă.

Stânga. Dreapta. Cumva, am ajuns în coridor, uşor dezorientată. Mulţimea se ducea într-o singură direcţie, dar eu înaintam împotriva curentului.

În capăt, am înaintat greoi spre intrarea în renumita sală de judecată.

Boxele pentru avocaţi şi juraţi erau goale.

Tăcut şi rece, aerul parfumat, în care se mai simţea izul bucheţelelor de flori ale doamnelor, îmi stârnea o vâltoare de gânduri.

Mi-am pus mâinile pe masa avocatului, locul în care stătuse Daniel, locul în care câştigase.

— Doamnă, pe cine vrei să aperi azi?

Vocea aceea!

Grandioasă şi trezind fiori înlăuntrul meu, vocea lui Daniel.

— Doamnă St. Maur?

Ca atrasă de un magnet, m-am întors spre el, spre căutătura acelor ochi negri. Inima mea nebună o luă razna.

— Cred că te voi însărcina pe tine cu apărarea.

— Ei bine, am o serie frumoasă de victorii la activ atunci când nu-mi e distrasă atenţia.

— Excelenţa Ta, mi se pare că eu sunt asaltată de diversiuni.

— Atunci, haide să ne bucurăm de o după-amiază perfectă, dragă prietenă. Trăsura mea ne aşteaptă afară.

Se schimbase din costumaţia alb cu negru într-o vestă elegantă, de un verde-smarald, şi într-o haină de un indigo-închis. Dar încă mai avea pe cap peruca pudrată.

Înainte de a mă mai putea opri, m-am trezit lângă el, cu mâinile în părul lui, pipăind cu degetele valurile frumos buclate şi dese. I-am scos peruca.

— Nu poţi să-ţi mai iei mâinile de pe mine. Nu-i aşa, Jemina?

Dând iute din cap în semn de încuviinţare, am înghiţit în sec.

— Unde e cutia? Trebuie să ai o cutie pentru peruca asta.

El întinse braţul.

— E în trăsură. Legat de asta, află că ne aşteaptă o după-amiază plină de aventură.

— Aventură zici, Lord Ashbrook? Asta, înainte să te grăbeşti să ajungi acasă?

Un zâmbet i se desenă pe buze şi, odată cu el, strungăreaţă.

— Din păcate, prietenii şi candidatele la postul de amantă trebuie să-mi îndure programul. Eşti de acord?

— Da.

Ţinându-i peruca în mâini aşa cum aş fi ţinut o poşetă, l-am luat de braţ. Invitaţia lui era una pe care n-o puteam refuza.

Capitolul 31

ZI DE PIAŢĂ

Cu palmele pe talia ei, Daniel o ajută pe Jemina să urce în trăsura lui. Se grăbi, nu că ar fi respins ideea de a continua s-o atingă, dar Old Bailey era un adevărat cartier general al bârfelor.

Acela nu era genul de discreţie pe care o respectase cu sfinţenie de când îşi începuse practica. Cu toate astea, să n-o atingă, să n-o ajute, nu era o opţiune.

Jemina se aşeză vizavi de Daniel, în timp ce acesta îşi puse peruca în cutia de piele în care o păstra.

— Eşti foarte tăcut, milord, pentru un om care şi-a câştigat procesul.

El aşteptă ca trăsura să pornească la drum, să se îndepărteze de mulţimea aceea de oameni rigizi şi stridenţi.

— E un ritual de meditaţie tăcută.

— Aha!

Ea întoarse capul spre fereastră, cu degetele mari înălţate, mişcându-le în sus şi în jos.

Trăsura coti în capătul străzii. El se relaxă şi se uită lung la femeia care îl însoţea, la pantofii ei cu cataramă şi la rochia simplă, te culoarea lavandei.

— Tu ce faci?

— Ritualul meu.

Cu faţa curată, lipsită de artificiile rujului sau parfumurilor ameţitoare ale publicului feminin deja clasic din sala de judecată, Jemina era o schimbare bine-venită.

— Nu eşti niciodată plictisitoare, draga mea.

— Daniel, o spui de parcă tu ai fi.

El se lăsă pe spate, cu braţele încrucişate pe piept.

— Sunt cam plictisitor, exceptând contribuţia mea la escapadele mătuşii şi nopţile în care joc de douăzeci şi unu.

— O, jocul de cărţi cu prietenii tăi!

Zâmbetul lui înflori. Nu se putu abţine.

— Îţi e imposibil să renunţi să mă urmăreşti, nu-i aşa?

Jemina se aplecă în faţă.

— Ai simplifica teribil lucrurile dacă mi-ai mărturisi

totul.

— Nu sunt un inculpat, Jemina.

— Atunci eşti un martor ostil în ceea ce priveşte secretele legate de mine.

Scoţându-şi ochelarii, el luă o batistă şi-şi şterse lentilele.

— De ce nu laşi în seama mea toată treaba asta cu legea? Mă pricep foarte bine la asta. Din păcate, eu sunt doar un executant, slujesc capriciilor Lordului Primar.

Ea continuă să-şi mişte degetele în sus şi în jos.

— Te faci să pari atât de neînsemnat!

— Stai liniştită, sunt băiat mare… sunt pregătit pentru toate provocările.

El îşi freacă faţa între palme.

— Vrei să-mi spui care e povestea ritualului tău?

— Nu vreau să te deranjez.

Ei bine, asta era enervant de amabil din partea ei. Şi greşit, din moment ce erau prinşi într-o discuţie.

Mâna ei continuă să se mişte. Un dans? Un fel de cod?

Desigur, era o tactică menită să-l deruteze. Care funcţiona de minune, pentru că el rămase cu privirea aţintită la chipul ei oval şi perfect, la obrajii catifelaţi şi împodobiţi cu pistrui. Punctişoarele acelea trădau o mare dragoste faţă de timpul petrecut în aer liber. Fără îndoială, şi-o putea închipui pe Jemina zbenguindu-se sub razele soarelui sau mergând desculţă pe nisip.

Palmele ei se odihniră în poală, chiar în apropierea şoldurilor.

— Ai terminat cu ritualul tău? Jemina, pot să spun sincer că m-am înşelat în privinţa unor asemenea formalisme.

Ea îşi duse un deget la buze.

— Şştt…

Apoi mâinile ei se ridicară din nou, apropiindu-se de fereastră, degetele mari unindu-se, apoi despărţindu-se. Unindu-se. Despărţindu-se, unindu-se.

El se întinse şi o apucă de încheieturi.

— O să mă înnebuneşti. Faci asta ca să mă zăpăceşti

sau ca să mă taci să mă gândesc la tine neîncetat?

— Poate că aşa îmi distrag eu atenţia ca să nu mă gândesc la tine şi la secretele pe care le ascunzi.

— Amândoi avem nevoie de nişte pasiuni, Jemina.

Îi apropie degetele de buzele lui, bucurându-se de felul în care ochii ei se măriră, nerăbdători.

— Sau poate că trebuie să recunoaştem că prietenia nu e de ajuns pentru noi.

Ea făcu ochii mari. Gura frumoasă i se întredeschise.

— Ce vrei să spui? Doar n-o să-mi faci din nou propunerea aceea ridicolă, nu?

Nu, dar nu era ridicol ca doi adulţi care îşi doreau de comun acord… Doamne, îl făcea să apere ceea ce nu-şi dorea, ei bine, nu chiar tot ceea ce-şi dorea. La naiba!

— Mărită-te cu mine.

— Poftim? Glumeşti!

Daniel îi dădu drumul şi clătină din cap.

— Nu e nicio glumă, e mai mult o rugăminte. Oferta mea nu e motivul pentru care te-am rugat să mi te alături azi. Am vrut să întărim prietenia noastră, dar ce altă cale mai bună avem ca s-o facem, decât căsătorindu-ne? În felul ăsta, n-o să mai fie nevoie să-mi fac griji că ai sărit gardul viu ca să vii să mă scoţi din minţi, sau că ai intrat pe ascuns în casă, din moment ce casa asta ţi-ar aparţine.

— Tu glumeşti mereu?

— Doar atunci când tu spui „nu”. O, şi am uitat, căsătoria o să liniştească şi îngrijorarea pe care o ai faţă de durata sentimentelor mele. După cum poţi vedea, am de gând să fie pentru totdeauna.

Ea îşi coborî privirea.

— Înţeleg.

Şi atât? Pălăvrăgise atâta şi-şi pusese sufletul pe tavă degeaba!

— Jemina?

— Dacă te-aş întreba ceva, mi-ai spune adevărul?

Daniel îşi dori să spună că asta depindea, dar se trezi dând din cap în semn că da.

— Povesteşte-mi despre părinţii tăi, despre căsnicia

lor. Lady Lavinia mi-a dat de înţeles că n-a fost una fericită. Mi-ai spus că te-a crescut Lady Shrewsbury, alt semn că ceva nu mergea între părinţii tăi. Vreau să ştiu în ce sens ar trebui să fie diferită căsnicia noastră. Direcţia în care avea să încline balanţa depindea de ceea ce urma să spună el. Jemina tânjea după dezvăluirea celor mai intime cotloane ale minţii lui, după confesiuni. El se mai lavalieră puţin de lavalieră şi tuşi, aşteptând să vadă cum dorinţa din ochii ei se transforma în milă.

— Mama a murit de tânără.

— Îmi pare rău, Dan…

— Cu inima frântă. Tata bea prea mult alcool. Pleca mereu de acasă şi mergea mereu pe patru cărări. N-avea nici un control. Am auzit că a murit sufocat din cauză că băuse prea mult… Finchely i-a aparţinut mamei. A deplâns pierderea tatei, apoi a murit şi ea.

Jemina îi puse o mână pe genunchi, iar el îi acoperi degetele în palma lui.

— Îmi iau toate măsurile ca să nu ajung niciodată în punctul în care a ajuns tata. N-o să fiu niciodată ca el. Hope n-o să-şi facă niciodată griji fiindcă n-aş mai veni acasă. Şi nici tu.

— Tu n-ai face niciodată asta, Daniel.

— Dacă ai şti ce ruşine simţea mama, ai fi neliniştită de fiecare dată când ies pe uşă. Unele vicii le porţi în sânge.

Zâmbetul ei senin dispăru. Aplecarea uşoară de spate, pe care o deprinse în anii petrecuţi la Bedlam, păru mai evidentă.

— După cum am spus, o să mă întorc acasă pentru tine şi Hope. Şi o să-mi dau silinţa să-ţi umplu viaţa şi să nu-ţi mai doreşti niciodată să priveşti înapoi.

Privirile lor se întâlniră, trimiţând înlăuntrul lui şi mai mulţi fiori de dorinţă, care i se strânseră în jurul inimii precum o menghină. Îşi ascundea propria prudenţă, de teamă ca nu cumva cuvintele greşite, privirile greşite s-o facă să refuze.

— Spune „da”.

Ea îşi muşcă buza de jos şi îi ţinu mâna într-a ei.

— Sunt multe lucruri de care trebuie să ţin seama.

Să ţii seama de diferite lucruri nu era un refuz categoric, dar nici nu era un „da”.

Ţinându-şi degetele împletite cu ale ei, el se lăsă pe spate.

— Pot să am răbdare pentru moment. Gândeşte-te, Jemina. Azi o să-ţi arăt cum se culege o rodie coaptă.

— O rodie?

— Da. După felul în care mi-ai savurat salata de fructe, mă simt obligat să te învăţ cum s-o faci şi tu pe a ta, începând cu rodia perfectă.

Buzele ei frumoase se întredeschiseră.

— Da, foarte bine!

Domnul Anthon opri trăsura în forfota din Covent Garden. Toată lumea venea acolo la cumpărături sau ca să se bucure de tot felul de distracţii. Urma ca Daniel şi Jemina să se amestece în mulţime, iar monedele lui să le închidă gura vânzătorilor care s-ar fi uitat prea lung la ei fiindcă mergeau braţ la braţ. Lady Shrewsbury îl adusese deseori acolo pe Daniel, în strădaniile ei de a-l ajuta să se simtă mai comod în societate. Uneori, lui i se părea că era aidoma unei pisici sălbatice nevoite să înveţe să trăiască în casă.

Ridicând-o pe Jemina ca să coboare din trăsură, el avu grijă la felul în care îşi aşeză palmele pe talia şi pe spatele ei.

— Ritualuri.

Liniile serioase şi încruntarea de pe obrajii ei dispărură, în timp ce râsul începu să-i înflorească pe chip.

Cu braţul petrecut pe după al lui, îşi croi, alături de el, drum prin grămada de vânzători, adâncindu-se într-un labirint amplu de tejghele improvizate şi înghesuite pe câmp.

Prima negustorească de care se apropiară avea o tarabă făcută dintr-o scândură aşezată deasupra unor pietre stivuite. Pe bucata groasă de pin erau expuse trei coşuri cu fructe: mere, pere şi struguri roşii. Nici urmă de rodii.

Daniel o lăsă pe Jemina s-o ia înainte.

Negustoreasa le aruncă o privire aspră şi supărată, dar atunci când Daniel îşi scoase monedele, privirea femeii se îndulci. Se părea că argintul avea darul să îmblânzească privirile severe cu care era întâmpinat faptul că Daniel şi Jemina se ţineau de braţ unul pe celălalt.

Dar Daniel o conduse spre o altă tejghea. Alţi vânzători, mai toleranţi, aveau să se bucure de banii lui.

— Eşti obişnuit cu privirile indiscrete, Lord Ashbrook?

— Da. Fie că precupeţii de aici n-au mai văzut pe ziua de azi un domn atât de dichisit, fie că se întreabă al cui bastard sunt.

Ea clipi spre el cu ochi mari şi fioroşi.

— Cum poţi glumi cu aşa ceva?

— E o întrebare care mi s-a adresat. Şi e mai bine aşa, decât să încerc să-mi schimb comportamentul ca să le fac pe plac unor oameni pe care n-o să-i mai văd niciodată.

El o trase spre un alt stand, la care se vindea fasole. Aceasta avea culoarea ochilor ei.

— Poate că oamenii de aici se întreabă cine lucrează? Moştenitoarea şi majordomul ei? Administratorul şi şefa menajerelor?

Ea îi ajustă uşor lavaliera, îndreptându-i nodul.

— Poate că se întreabă unde a găsit moştenitoarea asta bogată un iubit atât de rafinat.

Gura lui se întredeschise, iar ea izbucni în râs.

— Trebuie să-mi reamintesc că nu te abţii atunci când vine vorba de glume, doamnă St. Maur.

Ignorându-şi pulsul tot mai accelerat, el arătă spre un vânzător de fructe.

— Mere! Mere bune pentru un bănuţ, draga mea.

Jemina făcu ochii mici; privirea ei se îngustă în razele strălucitoare ale soarelui de după-amiază.

— Arată delicios, dar nu văd nicio rodie.

— Asta e adevărat. Să ne continuăm vânătoarea.

Mai trecu, alături de ea, pe lângă alte două tarabe.

— Aici e mai aglomerat, dar mai ordonat decât la Swansea Market. Mai sunt şi necioplţi printre negustorii de

aici, dar mă îndoiesc că am putea să găsim rodia ta la Swansea.

— De ce să ne căsătorim acum, Daniel?

Buzele ei se strânseră într-o linie posacă. Arcuirea lor senzuală îl făcu să vină mai aproape.

— Tu ai mai fost însurat. Căsnicia ţi s-a părut un lucru bun?

— N-a durat suficient ca să pot spune.

Daniel se întoarse spre vânzător.

— Cât costă o jumătate de kilogram? Fiicei mele îi place la nebunie fasolea verde.

Mâna Jeminei îl prinse de umăr. Unghiile ei se înfipseră în ţesătura hainei lui, trezind o tresărire dulce şi derutantă înlăuntrul lui Daniel.

— N-am vrut să te supăr. Nu te ascunde de mine.

Ea vorbise pe un ton scăzut, menit să fie auzit doar de urechile lui, dar cum putea el să-i răspundă?

— Doi penny, spuse bătrânul precupeţ, trăgându-se de şorţul gros.

Scoţând portofelul, Daniel plăti şi aşteptă ca bărbatul să cântărească fasolea verde, iar apoi s-o pună într-o sacoşă.

Jemina luă fasolea. Îşi continuară incursiunea. Tăcerea ei îl măcina.

— Am corespondat cu Phoebe doi ani şi jumătate. Am iubit-o. Cu toate astea, nu ştiu dacă eu am înţeles-o cu adevărat sau dacă ea m-a înţeles pe mine. Uneori îi recitesc scrisorile şi caut în ele orice detaliu care poate să-mi fi scăpat, orice amănunt pe care să i-l pot spune lui Hope mai târziu.

— Ce te face să te îndoieşti de dragostea ta sau de a ei?

Nu putea s-o spună cu voce tare. Îi povestise mătuşii despre documentele pe care le falsificase, dar nu şi despre faptul că Phoebe Dunn nu scosese niciodată vreun cuvânt despre Hope. Era o lipsă de sinceritate, iar Phoebe îi furase lui Hope numele ei şi o poveste sau două pe care el să i le fi împărtăşit cândva copilei.

— Daniel?

— Mi-aş dori să am ceva pentru Hope. Nu vreau s-o uite pe Phoebe. De ziua micuţei, ne ducem în fiecare an la Portsmouth şi aruncăm flori de guaiac în mare.

— Ce frumos, Daniel!

Ochii Jeminei începură să lucească. Amintirea *Minervei o* întristase. Cât putu de repede, Daniel o răsuci pe Jemina de parcă ar fi dansat în ritmul unei tobe.

— Nu cred că găsim o rodie azi. Trebuie să venim altă dată.

— Continuă să-mi distragi atenţia. Am nevoie de asta, Daniel.

El o învârti în loc şi o făcu să se mişte. Omul care nu făcea niciodată nimic ca să nu atragă atenţia, se trezi înaintând în paşi de dans împreună cu Jemina, în public, îndreptându-se spre trăsura lui.

După ce o urcă pe însoţitoarea lui, el îl însărcină pe domnul Anthon să se îndrepte spre Sandlin Court. Apoi Daniel se aşeză lângă Jemina.

— Spune-mi secretul tău, Jemina. Ştiu că îţi aminteşti ceva.

Ea îl apucă de rever.

— Am pierdut un copil, Daniel. La un moment dat în viaţa mea, nu ştiu când, dar l-am pierdut. Şi o simt uneori. Şi mi-e dor de ea.

— Jemina?

— Nu mă întreba dacă sunt sigură, când sau dacă îmi amintesc numele ei. Nu ştiu. Tu vrei ca Hope să nu-şi uite mama. Cât de cumplit e pentru o mamă să nu-şi amintească de propriul copil?

Daniel o cuprinse pe Jemina în braţe.

— Îmi care atât de rău!

Ea se cutremură în îmbrăţişarea lui.

— Distrage-mi atenţia. M-am săturat de plâns.

— Nu. N-o să-ţi distrag atenţia. O să plâng împreună cu tine. Ştiu cum e să plângi după ceea ce-ai pierdut.

Ea îşi puse capul pe umărul lui şi se topi în braţele lui.

— Mărită-te cu mine, Jemina. O să las apele să se

liniştească, să fie date uitării toate zvonurile şi agitaţia despre noul conte sau despre noua moştenitoare. Apoi o să descopăr ceva pentru tine. O să găsesc un registru de botezuri, ceva. O să găsesc un nume. Îţi promit.

Ea se ridică şi îl sărută pe obraz.

— La balul lui Lady Shrewsbury, Balul Văduvelor, o să anunţăm logodna noastră, spuse el. Ăsta e scopul celebrărilor pe care le pune ea la cale, ca văduvele s-o ia din nou de la capăt. Cred că ar trebui să fie un nou început şi pentru un văduv.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, Daniel.

Urmă o călătorie lungă şi cufundată în tăcere, dar Jemina rămase în braţele lui, iar el îi şopti poezii şi proiecte legate de viitorul lor în trei, la Finchely.

După ce ajunseră la Sandlin, el o conduse până la intrare şi îi spuse:

— Balul e peste două săptămâni. Ar trebui să fie destul timp ca să iei o decizie. Între timp, dacă ai nevoie de cineva care să te însoţească la piaţă, îţi stau la dispoziţie atât timp cât am o zi uşoară la tribunal.

Ea îl luă de mână.

— Mica noastră dispută de la cina lui Lady Shrewsbury a suscitat un mare interes. Cu o logodnă anunţată la balul ei, atenţia care o să ni se acorde o să fie straşnică.

— O, simt că cineva a luat o hotărâre!

— Daniel!

— Contele şi moştenitoarea lui nestatornică o să-i facă pe neîncrezătorii din lumea întreagă să creadă în opusele care se atrag. Şi vreau să dansez cu logodnica mea sub cerul liber, la lumina lumânărilor. N-am mai făcut niciodată asta.

— Ce se întâmplă dacă am nevoie de mai mult timp?

— Eu şi Hope o să-ţi acordăm mai mult timp, dar ea nu vrea o dădacă. Cred că o să se mulţumească doar cu o mamă.

Ochii ei se făcură mari, ca două lacuri minunate, pline cu cea mai bună şi mai delicioasă ciocolată, precum şi cu scânteieri de mentă în nuanţe de jad.

— Acest văduv vine la pachet cu o fetiţă care crede că eşti absolut extraordinară. Nu a prididit cu întrebările despre tine. Ba chiar a început să-ţi spună „mamă”. M-am săturat s-o tot corectez.

Lacrimile străluciră pe obrazul Jeminei.

— Şi eu o iubesc. Cum să n-o iubesc?

Când el îi sărută încheietura, îi simţi mâna încordată.

— Jemina, ştiu că o să fie aşa cum trebuie. Lasă deoparte întrebările din trecut, doar pentru moment, pentru o vreme. Concentrează-te pe ce ai în faţa ta. Caută-mă la balul lui Lady Shrewsbury. Fie ca pe buzele tale să ai un „da”.

Cu o înclinare din cap în semn de încuviinţare, ea fugi înăuntru. El nu mai vână sărutul pe care şi-l dorea. Putea să aştepte, pentru că ştia că Jemina avea să ajungă la aceeaşi concluzie ca şi el, aceea că erau făcuţi unul pentru altul şi că urma să le fie bine împreună.

Hope câştiga o mamă, iar el – o iubită şi o tovarăşă de drum, toate acestea, în ordinea potrivită.

Daniel fluieră şi se urcă în trăsură. Putea să aştepte răspunsul ei, pentru că era convins că Jemina avea să spună „da”.

Capitolul 32

JEMINA – BALUL VĂDUVELOR

Sala de mese a lui Lady Shrewsbury părea acum nemărginită, fiind deschisă în toate direcţiile. Fiecare colţişor, inclusiv ringul de dans, arăta uluitor în lumina lumânărilor. Atmosfera îmi tăie răsuflarea.

Petale galbene şi portocalii de trifoi se revărsau din vazele argintate de pe mesele dispuse de-a lungul întregului spaţiu. Erau flori obişnuite, pe care Lady Shrewsbury ne pusese să le culegem de pe câmpuri. Un gest atât de simplu, pe care îl făcea uimitor faptul că florile

împodobeau un loc atât de luxos. Iată simbolismul cu care se juca Shrewsbury: totul, indiferent de mediul sau de povestea sa, putea să fie reînnoit şi să devină ceva minunat. Obişnuitul putea să fie strălucitor precum lutul în care sufla Dumnezeu şi pe care îl transforma, astfel, în frumuseţe.

— E spectaculos, şopti Patience. O văduvă sau alta o să primească o cerere în căsătorie astă-seară şi o să scrie un nou capitol în viaţa ei.

Oare Patience putea să-mi citească gândurile? Nu îi povestisem de cererea lui Daniel. Ea fusese bolnavă, iar ducele insistase să se odihnească.

Am dat din cap în semn de încuviinţare, spunând:

— Cineva o să surprindă romantismul acestui loc şi o să se lase inspirat.

Un lacheu cu uniformă argintie trecu pe lângă noi, purtând nişte cupe. Nu îmi era poftă să beau *ratafia* sau băuturi tari. Patience îi făcu semn să plece, iar el se îndreptă către o altă sală.

Braţ la braţ, eu şi scumpa mea prietenă ne-am văzut de drum prin sala de mese şi ne-am oprit lângă o masă încărcată cu gustări. Candelabrele de cristal împrăştiau steluţe scânteietoare de lumină pe o masă plină cu dulciuri – jeleuri colorate, tăiate perfect în formă de coroane, prăjituri mari şi mici, cu fructe şi glazură.

Învârtindu-mă în jur, am văzut femei frumoase, văduvele care alcătuiau societatea noastră secretă. Tovarăşele mele de conspiraţie, după cum le numea Daniel, cele care se adunau în jurul mesei de bucătărie a lui Lady Shrewsbury, purtau rochii în nenumărate nuanţe: crem, roz, albastru, verde, orice în afară de negrul de doliu.

Verighetele strălucitoare de argint – inelele pe care ni le oferise contesa, cea care conducea Aşezământul Speranţă pentru Văduve, ca să înlocuiască ceea ce ni se furase – licăreau pe mâini peste tot în încăpere. Cred că eram pregătită pentru un nou inel şi pentru noi jurăminte de credinţă.

— Sunt atât de minunate!

Patience bătu din palme; mânuşile ei lungi, împodobite cu perle, se potriveau perfect cu luciul rochiei verzi, cu irizări de bronz:.

— Lady Shrewsbury e un geniu şi o gazdă perfectă.

— Iată-le aici pe prietenele noastre, Patience, pe aceste femei atât de curajoase, care sunt pregătite pentru un nou început.

— Şi tu eşti curajoasă, Jemina. Ar trebui să te gândeşti la ceea ce vrei şi ar trebui să lupţi pentru asta.

Înainte să apuc să-i răspund că eram de acord cu spusele ei, indiscreta Lady Bodonel se ivi în faţa noastră.

— Excelenta Ta, nu ştiu de ce n-ai insistat ca ducele să vină cu noi. Ar fi trebuit să-i ceri s-o facă. Desigur că ar putea să danseze un pic, cu tot cu piciorul lui de lemn.

Am închis ochii, aşteptând ca Patience să izbucnească, dar nu se întâmplă nimic.

— Nu. Soţul meu o să facă ce vrea. Îl susţin aşa cum şi el mă susţine pe mine.

Lady Bodonel era vicontesă, mai mică în rang decât prietena mea, ducesa, dar, din felul în care se purta, nu-ţi dădeai niciodată seama de asta. Evantaiul ei fildeşiu, de dantelă, flutură prea aproape de obrazul lui Patience.

— Îi vreau doar binele, ştii asta, nu-i aşa?

M-am uitat la Excelenţa Sa şi ea la mine, probabil că aşteptând ca una dintre noi să-i spună lui Lady Bodonel adevărul, şi anume că nimeni, absolut nimeni nu credea că ea ar fi vrut binele altcuiva în afară de ea însăşi.

Patience era amabilă, dar nu era vreo nătângă.

— Arată-i asta ducelui, îşi îndemnă ea soacra.

Tonul îi răsună cu severitate, cu o notă intenţionat tăioasă.

— Arată-i-o şi familiei, şi prietenilor lui. Susţine-i dorinţele şi lasă-l în pace.

Lady Bodonel se încruntă de parcă ar fi mâncat nişte lămâi acre, iar apoi plecă. Speram că o vedeam ultima dată până la întoarcerea noastră la Sandlin Court. Locuia la noi fiindcă la reşedinţa ei se zugrăveau nişte încăperi. Se părea că ducele, ca s-o evite, se închidea în biroul lui.

Luându-mă de braţ, Patience o apucă în direcţia opusă.

— Ducele şi Lord Gantry au decis să rămână la Sandlin Court ca să discute despre strategii. Asta înseamnă că o să fumeze trabucuri şi o să se uite pe hărţi. Se pare că Gantry pune la cale o călătorie.

— Poate că ducele cu asta a fost ocupat, şi-a ajutat prietenul.

Ea râse şi se mişcă în acord cu ritmul muzicii de vioară şi de harpă.

— Nu sunt sigură. Planurile lui tactice nu sunt pentru Wellington. Se prea poate ca, atunci când l-am pus pe domnul Gerard să aranjeze un pic documentele lui Busick, să nu fi văzut nimic trimis de comandantul acela.

De astă dată am luat-o de mână şi am învârtit-o într-o piruetă, ca să-i distrag atenţia.

— Tu şi ducele sunteţi foarte îndrăgostiţi unul de celălalt. Vă faceţi o grămadă de griji unul pentru altul. O pereche perfectă!

— Catarame?

Vocea aceea!

Am strâns din dinţi şi m-am întors ca s-o salut pe Lady Lavinia.

— Seară bună, doamnă!

— Alţi pantofi mai ai?

Ea clătină din cap spre mine.

— De ce îi porţi tot pe ăştia?

— Îmi plac. Sunt comozi. Lady Lavinia Nell, iat-o pe Excelenta Sa, ducesa de Repington.

Patience îşi încrucişă braţele şi îi spuse:

— O, da. Am auzit de dumneavoastră.

Lavinia scoase la iveală ceva care semăna cu un binoclu de operă şi se uită lung la prietena mea.

— Sunteţi foarte frumoasă. Şi ce colier minunat!

Trecându-şi degetul peste rubinul primit de la duce, Patience înclină din cap.

— Mulţumesc pentru apreciere.

— Tocmai îi spuneam lui Catarame că îmi amintesc să

fi văzut pantofii aceia în biroul unui avocat anume. Am crezut că femeile de aici sunt respectabile.

Patience făcu un pas mai aproape.

— De unde să ştiţi că aţi văzut nişte pantofi dacă n-aţi fi fost şi dumneavoastră în biroul acelui avocat? Ea făcu un semn spre Lavinia. Am auzit că sunteţi cunoscută pentru reputaţia dumneavoastră scandaloasă, cu sau fără pantofi.

— Nepoliticoasă, chiar şi cu urma asta de accent! Lavinia vorbi dispreţuitor, în timp ce zâmbetul îi dispărea de pe buze. Doar spuneţi-i lui Catarame să lase pe toată lumea să-şi încerce norocul cu contele cel bogat, şi o să vadă ea cine câştigă.

Am clătinat din cap.

— Lady Lavinia, contele e un om care gândeşte cu propria minte. O să încline spre cine crede de cuviinţă. De ce să ne luptăm noi, femeile, pentru el?

Ea pufni din nou:

— E alegerea lui, dar omul habar n-are care îi e interesul. Există căi prin care să se rezolve problema asta. Iar acum, la revedere!

M-am simţit încercată de presimţirea că Lavinia avea nişte idei îngrozitoare în legătură cu metodele de cucerire a lui Daniel. Nu era un semn bun. Nu-l mai văzusem pe conte de două săptămâni. Deşi ne scriam în fiecare zi, el nu se aventurase să vină să mă vadă la Sandlin Court. Îşi dorea un „da” necondiţionat. Nu era dispus să accepte nimic mai puţin.

Credeam că eram pregătită.

În partea din faţă a încăperii, un lacheu anunţă:

— Lord Ashbrook!

Înflăcărată şi înfiorată, am simţit fluturi în stomac.

Ne aflam la un bal oficial. Bărbaţii purtau pantaloni negri, cămăşi albe şi veste. Şi totuşi, lavaliera contelui părea mai imaculată decât zăpada. În vesta lui crem se întreţeseau fire argintate, care îi sclipeau precum ochii. Până şi ţesătura pantalonilor păstra în dreptul tivului urme de argint. Omul sclipea ca o stea căzătoare aterizată pe pământ.

Mă vedea?

Speram să mă vadă.

Purtam culoarea potrivită, o rochie crem, frumoasă şi vaporoasă, cu o tunică albastră precum cerul. Nimic la mine nu aducea a văduvă. M-am păstrat cu firea. Aveam de gând să mă bucur de momentul prezent şi să accept propunerea.

Ochii mei îi întâlniră pe cei ai lui Daniel.

El dădu să se îndrepte spre mine, dar Lady Shrewsbury îl luă prin surprindere şi îl conduse spre văduvele venite cu fiicele lor, apoi spre alte membre ale Aşezământului Speranţă pentru Văduve. Apoi spre Lady Lavinia.

Femeia aceea răutăcioasă se apucă să-l tragă spre ringul de dans. Credeam că Daniel venise pentru mine.

Credeam că urma să dansăm, în cele din urmă, sub cerul liber. Gelozia mi se împrăştie în pântec precum un iureş de valuri lente şi clocotitoare.

Patience mă trase spre bufetul cu deserturi.

— Pari supărată. Eşti bine?

— Cred că tocmai am luat o decizie.

— Te uiţi cam lung la Ashbrook. Sunteţi din nou duşmani?

— Nu. Sper doar că n-am aşteptat prea mult.

Ea îşi trecu un braţ în jurul meu.

— Ce-i al tău e pus deoparte. N-o să ţi-l poată lua nicio Lavinie.

Am ridicat din umeri. Cum mie îmi fusese luat totul, pur şi simplu nu mai ştiam.

— Tot după conte te uiţi? răsună un glas în apropiere. Domnul Willingham stătea lângă mine. Ar trebui să alegi un bărbat mai bun decât el.

— Pe cine crezi că ar trebui să aleg? Un bărbat care mă tratează cu respect sau pe unul care are impresia că poate să-mi forţeze mâna ca să mă mărit cu el?

El îşi frecă maxilarul.

— Eşti irascibilă. Poate că şi un pic cam nebună. Am auzit că faci lucruri nebuneşti şi atunci când nu eşti la Sandlin. Poate contele o să fie în măsură să explice asta.

Poate că ar trebui să sufere drept pedeapsă că te încurajează.

Patience mă îndepărtă de Willingham înainte să apuc să-l plesnesc. Trebuie să fi simţit că eram în stare să fac ceva nesăbuit.

— Ai grijă, Jemina. Cred că ducele are oameni care spionează pe aici. Ultimul lucru de care avem nevoie acum e să se işte vreo încăierare şi să înceapă să circule şi mai multe zvonuri.

Frica mă izbi în piept, nu teama ca nu cumva să provoc o scenă, ci aceea că putea să se întâmple ceva mai rău de-atât. Willingham mă provoca intenţionat. De ce?

Lady Bodonel veni la noi.

— Jemina, vreau să vii şi să cunoşti nişte oameni. Cred că ar putea să fie pretendenţi potriviţi pentru tine. Aşa, o să poţi avea casa ta şi o să te muţi de la duce.

— Nu, Lady Bodonel, spuse Patience, tu o să te muţi şi n-o să mai vii în vizită. Am crezut că, de dragul ducelui, pot să-ţi suport curiozitatea băgăcioasă, dar ai mers prea departe. Jemina e mereu bine-venită. Tu nu, nu mai eşti. Întoarce-te la societatea ta plină de fandosiţi!

Nu puteam să permit ca seara prietenei mele să fie distrusă din cauza mea.

— Lady Bodonel, a venit Lordul Primar. Ar trebui să te duci să-l întâmpini. Cred că Lordul Primar îi cunoaşte pe nobilii care au rămas văduvi de curând.

Fără să mai scoată un cuvânt, doamna se întoarse şi se pierdu în mulţime.

— Jemina. E adevărat?

— E un zvon. Unul pe care tocmai l-am inventat.

Patience zâmbi, dar chipul îi părea foarte palid.

— Am nevoie de o gură de aer.

— Ar trebui să vin cu tine.

— Nu, rămâi aici, Jemina, şi prinde-l pe contele tău.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Mai târziu, Jemina.

Ea se îndepărtă şi eu am lăsat-o să plece. Poate că Lady Bodonel avea dreptate. Trebuia să-mi văd de viaţă.

Aşa că m-am întors ca să trag cu ochiul la Daniel.

El dispăruse.

Poate că era cel mai bine. Aveam mai mult timp ca să-mi dau seama cum să-i spun că voiam să mă mărit cu el şi că eram o prostuţă fiindcă tărăgănasem lucrurile atât de mult.

Şi poate că, după aceea, găseam destul curaj să-i spun că în inima mea nebună, care bătea pentru el, simţeam iubire. El trebuia să fie primul care să afle asta.

Capitolul 33

DANIEL – ÎNTOCMAI CA TATĂL LUI

Daniel îşi petrecu o anumită perioadă de timp dansând cu văduvele lui Lady Shrewsbury şi făcând conversaţii de complezenţă. Acum era momentul s-o găsească pe Jemina, s-o ia pe sus şi s-o sărute până când accepta să devină soţia lui.

Avusese două săptămâni complicate, doar trimiţând răvaşe, fără s-o vadă sau să cedeze în faţa tentaţiei de a permite ca feţişoara drăgălaşă a lui Hope să-i topească toate zidurile de apărare. Fiica lui întreba de Jemina din oră în oră. Săptămâna aceea de convalescentă a Jeminei la Finchely schimbase totul în căminul lui. Iar schimbarea era ireversibilă.

— Ashbrook! îl strigă Lordul Primar.

Daniel gemu, dar se duse, respectuos, să discute cu el şi cu tovarăşii lui de avocatură. Jemina îi făcu semn cu evantaiul, dar un alt bărbat o luă de mână şi o duse la dans.

Era o tortură.

Gemu în sinea lui fiindcă se gândise să-i ofere o zestre atât de mare. Farmecul ei şi stimulentul lui material, de o stupiditate colosală, făceau ca atracţia pe care o exercita frumuseţea ei să fie cu atât mai mare. Acela era unul dintre

secretele lui, aşa cum le numise ea, un secret care se întorsese împotriva lor.

Dacă vreunul dintre acei bărbaţi îşi petrecea timpul cu Jemina, iar ea nu-l plesnea, el n-avea să cunoască niciodată focul autentic din sufletul ei, foc care i se oglindea în priviri. Avea un suflet minunat. Şi mai avea şi un chip demn de muritoarea Elena, de regina

Nefertiti sau de zeiţa Afrodita.

Daniel îşi trecu degetul peste T-ul gravat pe ceasul lui de buzunar. Era momentul să pună punct tuturor acelor ritualuri sociale şi să-şi petreacă restul serii şi restul vieţii împreună cu Jemina şi cu nimeni altcineva.

În timpul discuţiei cu Lordul Primar, el aruncă o privire şi observă că Jemina nu se mai vedea pe nicăieri.

— Scuzaţi-mă, Excelenţa Voastră. Cred că ar trebui…

— Să te duci să iei ceva de băut, spuse Lady Lavinia. Ea îl strânse de braţ şi îi oferi o scuză bună ca s-o ia din loc. Aşa, spuse Lady Lavinia atunci când el îi întinse paharul. Iar acum du-mă afară, să iau o gură de aer.

Încă nicio urmă de Jemina.

Poate că lua şi ea o gură de aer.

— Bine, Lavinia.

Se strecurară prin mulţime şi traversară un coridor cufundat în tăcere.

— Spre saloane? Credeam că ieşim în grădini.

— Nu, pe aici te duc la iubita ta. Catarame îţi e iubită, nu?

El tuşi uşor şi sorbi din punciul ei.

Era ca focul. Coniac afurisit!

— Poftim, ăsta e, cu siguranţă, al tău.

— Nu, dragul meu, e al tău. Îmi pare rău, scumpule.

— Pentru ce…

Doi bărbaţi ieşiră din penumbră.

Zbang! Unul dintre ei îl pocni în faţă.

Îi zburară ochelarii. Înainte să apuce să se dezmeticească, celălalt bărbat îl lovi şi el.

Ce durere! Îşi simţea ochiul de trei ori mai mare.

Cei doi îl doborâră la pământ şi îl izbiră cu capul de

piciorul unei mese. Daniel se zvârcoli pe podea câtă vreme ei îl loviră.

Bărbaţii îl ţintuiră locului, cu un cot care îl împungea în piept. Îi smulseră ceasul rămas de la tatălui lui.

Daniel se chinui să respire. O mână i se înfipse în gât.

— Îmi pare rău, scumpule, spuse Lavinia, dar tu eşti prea puternic şi prea deştept pentru mine. Aşa că am chemat în ajutor nişte prieteni.

Ea îşi înclină paharul.

Gâl, gâl, gâl!

Otrava i se prelinse lui Daniel pe frunte, în ochi, de-a lungul obrajilor. Nemernicii îl ţineau nemişcat. Nu reuşi să facă nicio mişcare câtă vreme coniacul îi umplu, arzând, nările.

Apoi Lavinia aduse paharul mai aproape şi îi turnă focul pe gât.

El încercă să se împotrivească şuvoiului care îi curgea în gură. Nu putea decât să înghită. Bărbaţii îi rupseră stofa hainei în timp ce el se îneca în băutură.

Mirosul acela!

Era mirosul tatălui lui.

Greutatea de pe membrele lui cedă, dar el nu mai ştia cum să se mişte.

— Willingham, să-l lăsăm câteva clipe. Să-l lăsăm să se lupte cu cea mai cumplită teamă pe care o are, pierderea controlului. Coniacul o să-l facă incoerent. Apoi, mă întorc pentru a doua parte din planul meu.

Ea îi îndesă ochelarii în buzunarul de la frac.

— Daniel, cu timpul o să mă ierţi. Promit să fac să înceteze toate scandalurile. O să mă revanşez.

Parcă o auzi chicotind. Apoi umbrele dispărură. Muzica începu să răsune cu putere, batjocoritor de tare, amintindu-i de luptele pe care le crezuse câştigate pentru că trăia ca un om drept.

Nu.

Nu era un învingător.

Îl lăsaseră într-o baltă de sânge, zăcând în propria salivă, mirosind ca un beţiv, dezbrăcat de fasoane, de

armură.

Abia îmbrăcat, doar cu un frac, o vestă şi o cămaşă rupte, devenise băiatul speriat, în vârstă de opt ani, care se pregătea să adoarmă în prima lui noapte petrecută pe străzi, pe străzile care îi uciseseră tatăl.

Daniel îşi lăsă capul să cadă pe podea. Nu mai avea nicio scăpare.

Capitolul 34

JEMINA – UN CONTE ÎMPLETICIT

Trebuia să încetez să-l mai caut pe Daniel. Trecuse mai bine de o oră de când sosise, iar noi doi încă nu vorbiserăm.

Chiar trebuia ca el să facă acum pe fluturele de salon, când eu simţeam că parcă stăteam să explodez?

Acela trebuia să fi fost rolul pe care el alesese să-l joace la Lady Shrewsbury în acea seară.

Înţelegeam – mai ales că Lordul Primar şi alţi câţiva avocaţi participau la bal – că el trebuia să facă faţă unor obligaţii sociale. Era un reprezentant al legii şi un nobil, dar eu aveam nevoie de zâmbetul lui, de orice frântură a zâmbetului lui.

Mândria nu mă lăsa să umblu după el aşa cum o făcea Lady Lavinia.

Drept urmare, am dansat cu un bancher. Apoi cu un baron. Apoi cu un cavaler.

Timpul trecu.

Bolul cu punci se goli tot mai mult.

Căldura din sala de bal deveni apăsătoare. Poate că dacă ieşeam afară şi lăsam aerul nopţii să-mi răcorească faţa, aveam să mă simt mai bine.

Casa aceea era un labirint în toată regula. Nimic nu părea cunoscut. O armură aici. Stânga, apoi dreapta. Apoi am cotit şi am făcut cale întoarsă.

Cu o clătinare din cap, m-am îndreptat spre o zonă cufundată în liniște. Era la fel de bine ca afară.

Ochii mei fură atraşi de ceva strălucitor, care zăcea pe podea.

Ridicându-l, mi-am dat seama că era un ceas de buzunar, ceasul de buzunar al lui Ashbrook, gravat cu un T. Sticla cadranului era spartă, iar limbile se opriseră cu jumătate de oră în urmă.

Tic. Tic. Tic. Zgomotul ar fi trebuit să vină de la ceasul lui, dar era doar inima mea, care bătea violent prin corset. Daniel?

Apoi am văzut picioarele goale.

Chubble! Chubble! Îmi urlam în gând că intrasem în bucluc, dar n-am reuşit să scot niciun cuvânt pe gură.

Picioarele erau alipite la un trunchi. Razele lunii, care se prelingeau pe fereastra din apropiere, făceau ca vesta bărbatului să strălucească.

Daniel!

Am năvălit cu toată puterea înainte, m-am grăbit cu sufletul la gură, tremurând din tot trupul.

M-am lăsat în genunchi.

Faţa lui era plină de sânge. O umflătură îi înghiţea un ochi cu totul. Oare fusese bătut?

De ce n-avea pantaloni?

Tremura din toate încheieturile.

Nu mai auzeam nimic în afară de vuietul din pieptul meu.

I-am ridicat mâneca, însă eram prea şovăielnică pentru a simţi bătăile vreunui puls.

Apucându-l uşurel de nasul însângerat, am simţit adierea respiraţiei.

Era în viaţă.

M-am prăbuşit peste el.

— Daniel! Daniel, trezeşte-te! Eşti rănit rău? Unde îţi sunt pantalonii?

Un ochi abia dacă se întredeschise.

Şi am mirosit ceva ce nu mirosisem niciodată la el. Coniac.

După ce i-am pus ceasul în poşeta mea, i-am atins braţul şi coastele, iar el tresări de parcă ar fi avut o coastă ruptă.

Apoi mi-am dat seama că fusese bătut. Cineva îşi dorise să-l facă să pară că se îmbătase până când uitase cum îl chema.

Şi i se furaseră pantalonii, ca să se facă de ruşine.

— Îmi pare rău, Daniel.

— Au început din nou vocile. Fă-le să se oprească, J!

— Daniel, trebuie să te ridic.

— Îmi pare rău, Jem… Eşti o nestemată.

El vorbea nedesluşit. Părea beat şi adorabil.

Mâna lui îmi atinse obrazul.

— Atât de frumoasă. Nu mă plesni şi tu.

— Nu. Acum ajută-mă şi tu, Daniel.

L-am tras de braţe şi l-am ajutat să se aşeze în capul oaselor.

— Au! O, mă doare! Iar lumea se mişcă. Simţi şi tu?

— Haide, Daniel! Trebuie să te urneşti din loc. Ajută-mă. N-avem cum să explicăm toate astea.

— Ai nevoie de ajutor? Ştii că aş face orice pentru tine.

Dacă n-ar fi fost ameţit, buimăcit de coniac, cuvintele lui mi s-ar fi gravat în inimă.

— Atunci, ajută-mă. Ridică-te în picioare.

Am început să trag de el şi s-a mişcat, dar mai încet decât un melc. Membrele nu păreau să mai fie sub controlul lui. Brusc, se aplecă în faţă, iar eu m-am strecurat pe sub braţul lui, ca să-l susţin.

Era atât de greu! Cu mult mai înalt decât mine. Braţul lui mi se încolăci în jurul feţei.

— Am ajutat, dulceaţă?

— Desigur, avocatule. Ai întârziat la tribunal.

— La tribunal. Eu nu întârzii niciodată.

Începu să se clatine şi să se mişte ca şi cum ar fi ştiut încotro s-o ia.

Ţinându-mă strâns de el, l-am îndrumat.

— Nu pot să te duc înapoi la bal, fiindcă ai rămas fără

pantaloni şi fără pantofi.

— Cine le-a furat? Jemina, spune-i judecătorului. L-am văzut pe Lordul Primar pe undeva, pe aici.

Daniel era atât de beat, încât nimeni n-avea să creadă că i se înscenase aşa ceva. Cu toţii aveau să dea vina pe el şi era posibil să se aleagă cu porecla de „Daniel Beţivul”. Avea să fie comparat cu tatăl lui. I se jucase o farsă urâtă.

Nu puteam să las să i se întâmple una ca asta. Daniel ar fi fost rănit mult prea tare.

Am auzit oameni venind.

— Daniel! Daniel, ajută-mă să… intram în camera asta.

— Da.

El se apleca aproape prea tare. Dar eu l-am ţinut în picioare până când am reuşit să ne strecurăm înăuntru.

Cu o bufnitură, ne-am lipit amândoi cu spatele de uşa închisă.

— Ooo, J!

I-am acoperit gura cu palma.

El îmi sărută degetele, în timp ce eu aşteptam să plece oamenii aflaţi pe coridor. Poate reuşeam să-l scot de acolo pe fereastra cea mare a camerei.

— E timpul să plec acasă? Mi-a dispărut ceasul. Mi l-au luat. Singurul lucru pe care îl am de la el, cu excepţia numelui. Nu-mi place.

— „Daniel” e un nume frumos.

— Hmmm…

El se clătină pe picioare.

L-am ajutat să se ţină drept.

— Haide să mergem, înainte să ne prindă cineva.

— J, trebuie să mă duc la Hope. Ea te place.

Inima începu să-mi bată de trei ori mai repede. Trebuia să-l salvez pe Daniel nu doar pentru reputaţia lui, ci şi pentru Hope.

Chiar dacă sala părea goală, ştiam că balul încă nu se terminase.

— Trebuie să ne ascundem.

Camera era mică şi mirosea a vechi. Mobilierul era

acoperit cu cearşafuri. Aranjamentul părea să acopere o canapea şi o masă amplasată în spatele ei. Un sfeşnic căruia îi lipseau trei braţe trona deasupra.

Folosindu-mi amândouă mâinile, l-am ridicat pe Daniel. Capul şi faţa lui umflată se odihniră pe fruntea mea.

— Ce facem?

I-am acoperit gura. Vocea lui bubuia ca în instanţă.

— Vorbeşti prea tare, Daniel, aşa cum îmi spui tu mine c-o fac de obicei.

— J… Tu nu vorbeşti chiar atât de tare. Am spus-o ca să te enervez. El chicoti. A mers. Dar eu nu te vreau enervată. Vreau să mă placi. Vreau ca tu să…

— Să ce, Daniel?

— Jemina… Buzele lui vibrau de-a lungul frunţii mele. Ce facem?

— Ne ascundem până când îmi dau seama cum să te duc înapoi la Finchely.

— Atâta tot? Am crezut că ne plăcem unul pe altul. El îşi desfăcu larg braţele. Fii dragostea mea. Începu să alunece la pământ, iar eu i-am cuprins mijlocul cu braţele mele. Jemina, scumpa mea…

— Da?

— Pantalonii, tu mi i-ai luat?

— Nu-ţi face griji. Poţi să rămâi aici şi să taci din gură? Ca să mă duc s-o chem pe Patience.

El se legănă din nou.

— Ea nu poate să mă vadă. Fără pantaloni. Nu se cuvine.

N-aveam cum să-l las, nu în starea în care era.

— Nu mă simt prea bine, J.

— Dansează cu mine, Daniel.

— Desigur. Asta fac domnii.

El se îndreptă de spate, îmi strânse palma într-a lui şi mă învârti în ritm de dans.

Era ameţitor şi am schimbat direcţia, într-un ritm înnebunitor. Repede, apoi lent.

O parte din mine voia să râdă. Poate chiar am făcut-o. Stăpân pe sine, mereu stăpân pe sine, Daniel Thackery era

contele cel nebun.

Nici nu mă mai întrebam cum de se ajunsese aici. Păşeam amândoi în echilibru pe linia de hotar dintre nebunie şi bucurie.

Daniel se lovi cu piciorul de canapea şi căzu, luându-mă cu el.

Direct pe canapea. Praful zbură în toate direcţiile. Am gâfâit amândoi.

— O să te acopăr, Daniel. Poate că reuşesc să te ascund şi să plec ca să cer ajutor. Trebuie să rămâi nemişcat.

— Nu. Nu mă părăsi. Te rog, nu. Nu vreau să fiu singur.

Îmi strânse mâna. Palmele îi erau transpirate.

— Cineva mi-a pus ceva în băutură. Cred.

— Da. Tu n-ai face una ca asta. Nici mătuşii tale, nici ţie însuţi.

El îşi trecu braţele în jurul meu.

— Să nu-i spui lui Hope. Nu trebuie să-i fie frică de mine, aşa cum mi-a fost mie de tata. Să nu-i spui. Te rog.

Lumina care se strecura pe fereastră lăsa să se vadă sânge din nările lui, din jurul ochiului. Sărmanul meu iubit!

Se prăbuşi peste cearşaful plin de praf, dar mă ţinu ferm în braţe.

— Să nu spui. Nu pot să dezamăgesc.

— N-o să spun, Daniel.

Clipind, el îmi atinse obrazul.

— Ai o mulţime de pistrui.

— Şi nu-ţi plac pistruii?

— Ba da. Îi iubesc. Şi Hope îi are pe ai ei. Minunat!

O, era unul dintre beţivii drăgălaşi şi vorbăreţi!

— Cine ţi-a făcut asta?

— Cine nu?

Am verificat prin cămaşa făcută ferfeniţă şi i-am găsit vânătăi pe braţe.

— Te doare?

— Da.

— Unde, Daniel?

— Peste tot pe unde nu m-ai atins. Bosumflat, el dădu din picioare. Nu e bine. Îmi vreau pantalonii înapoi. Erau noi.

— Şştt, am spus eu din nou. Vorbeşti prea tare.

Vesta lui frumoasă se umpluse de pete. Fără îndoială că erau alte picături de sânge.

Un ochi îi era negru şi umflat, iar celălalt abia i se întredeschidea. I-am atins maxilarul şi i l-am simţit tumefiat. Cineva îl bătuse crunt.

— Cine te-a lovit?

— Willing-Wiling hhhhmm, Lavinia şi alţii.

— Lavinia?

Iată la ce se referise scorpia. Plănuise să-l compromită şi să-l distrugă pe Daniel. Niciodată! N-aveam să-i las să facă una ca asta.

— Te rog, fă ceva ca să nu se mai învârtă lumea. O să-ţi spun totul. Ca, de exemplu, cât eşti de frumoasă.

Capul lui se lăsă din nou pe spate.

— Care era planul lor? Ai auzit ce urma să facă în continuare?

— Ura n-are nevoie de un motiv. Nici gelozia. Trebuia să mă gândesc bine înainte să vin într-un loc atât de public ca să-ţi fac cuuuuuurte.

— Daniel, n-are nicio logică ce zici.

— Tu. Vina ta. De ce m-ai făcut să te doresc? Te doresc, vreau să fiu lângă tine.

Mă surprinse expresia îndurerată de pe chipul lui.

— Trebuie s-o chem pe Patience; ea poate să mă ajute să te scot de aici. O să te ducem acasă, la Hope.

— Nu mă lăsa! Nu mă simt în largul meu. Parcă n-aş mai fi eu şi e întuneric. Frig. O să cânt, ca să nu-mi fie frică.

El se apucă să fredoneze un cântecel de şcoală. Apoi trecu la ceva care semăna cu un imn.

— Stânca mea…

O mulţime de paşi răsunară afară. I-am acoperit gura cu mâna.

— Şştt!

— Lady Lavinia, ne spui că ai fost atacată?

Era vocea lui Lady Shrewsbury. Vrăjitoarea de Lavinia se folosea de mătuşa lui Daniel ca să-l implice pe acesta într-o scenă compromiţătoare şi, astfel, să-l oblige să se însoare cu ea.

— Da, cineva m-a înşfăcat. Cine să fie? Nu ştiu. Eram îngrozită.

Îi pusese să-l caute pe Daniel.

Voia o situaţie compromiţătoare. Aveam să le ofer eu una.

Am tras cearşaful plin de praf peste Daniel, asigurându-mă că el era acoperit, că noi eram acoperiţi.

Dacă era să fie prins, putea la fel de bine să fie prins alături de mine. Mi-am scos un braţ din mânecă şi mi-am dezlegat panglica cămăşuţei, ca să arăt cât mai seducător cu putinţă.

— Hei, J! Ce faci?

Mi-am despletit părul, care îmi alunecă peste faţa lui, în valuri nesfârşite.

Daniel răsuflă prelung şi apăsat, îndepărtând buclele care îi acopereau obrazul.

— Opreşte-te, J!

— Ai încredere în mine, Daniel. Mă prefac că sunt amanta pe care ţi-o doreai.

— Eu nu vreau doar asta. Degetele lui se apropiară de umărul meu. Ştiai că pielea ta e foarte fină? Ce mai ascunzi de mine? El chicoti şi îmi mângâie bărbia şi buzele. Dar se opri. Nu pot, J. Nu pot să profit de tine, nu când sunt în halul ăsta.

Daniel era sub mine. Eu, pe jumătate ascunsă sub cearşaf, aproape că mă dezbrăcasem de rochie, dar el credea că încă mai deţinea controlul.

— Trebuie să facem ca scena să arate foarte înfocată.

Daniel se uită pieziş la mine.

— Să te iubesc e ceva uşor.

Am auzit cum se deschidea uşa.

— Sunt tot mai aproape.

— Lasă-mă să mă ridic. Lasă-mă să explic.

Dacă Daniel vorbea, aveau să afle că presupusul meu

iubit era contele de Ashbrook.

— Dacă te ţin ascuns în întuneric, atunci scandalul o să fie despre mine.

— Mă opun, J! Lasă-mă să mă ridic. Eu ar trebui să am grijă de tine.

— De ce trebuie să fii nobil acum?

Crezând că-l puteam face să tacă, l-am sărutat pe Daniel. El găsi puterea de a răspunde la sărutul meu.

Avea un gust amărui, ca de medicament pentru tuse sau febră. Dar m-am lăsat purtată de senzaţiile trezite de mâinile lui, cea de pe mijlocul meu, cea care desena cercuri pe umărul meu dezgolit.

M-am simţit străfulgerată de fiori.

— Jemina, fii a mea!

M-am aplecat mai aproape de obrazul lui.

— Trebuie să facem ca totul să arate bine.

Daniel mă sărută.

— Doamne, am nevoie de tine.

Hotarul dintre a te preface şi a nu te preface se afla chiar în vârful degetelor lui, în conturul sânului meu.

— J, tu eşti totul pentru mine. Tu şi Hope.

Cuvintele lui îmi uscară gâtul.

— Ar trebui să ne oprim, Daniel.

Dar el mă sărută pe gât. Şi ne lăsarăm învăluiţi de muzică din toate părţile.

Trecusem de mult de punctul în care doar aveam nevoie de el.

Îl doream.

Dar ce se întâmpla acum nu era bine.

Nu ne spuseserăm nimic unul altuia şi poate că nici nu mai trebuia, din moment ce el mă ceruse de soţie, dar ştiam că trebuia să fim amândoi în toate minţile ca să putem merge mai departe de-atât.

— O, lasă-mă să mă ridic, J. Şi ridică-ţi mâneca. Găseşte-mi pantalonii.

El se agită din nou. Iarăşi vorbise prea tare. Urma să fie descoperit. Minciuna avea să se afle, iar el avea să ajungă de râsul lumii.

Nu!

Am apucat sfeşnicul şi l-am pocnit în cap.

El se prăbuşi pe spate şi-şi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 35

JEMINA – SALVAREA CONTELUI

Chubble! Chubble! Trebuia să fiu nebună ca să stau întinsă peste un Daniel tăcut, deasupra unei canapele prăfuite.

Sfeşnicul pe care îl folosisem ca să-l liniştesc îmi căzu din mână. Îl lovisem tare, dar el respira. O făcusem pentru binele lui. Scuze!

Toată mascarada asta, ca să-l feresc pe Daniel să se compromită, trebuia să dea bine. Cu mine îngenuncheată peste coapsele lui musculoase, mi-am scos şi cealaltă mânecă, apoi, pe jumătate dezgolită, m-am aplecat peste pieptul lui.

Daniel nu se mişca, nu mă atingea, nu mă făcea să râd.

Dar, Doamne, ce frumos dormea, cu vânătăi şi cu toate cele!

Usa se deschise.

Am scos un râset trufaş şi am rămas aplecată peste el, cu părul despletit astfel încât să-l acopere.

— O, milord, eşti uluitor!

Am ţipat şi am râs în timp ce se adunau curioşii.

Cât am putut de repede, am strâns mai mult cearşaful în jurul meu.

Praful zbură în toate părţile, dar acum Daniel era acoperit cu totul.

— Nu vă supăraţi! am spus eu. Camera asta e ocupată de baronul… de doi adulţi care se doresc. Chiar foarte tare. Vă rog să plecaţi.

Lavinia rămase fără suflare şi-şi şterse lacrimile de

crocodil. Obrajii ei înroşiţi spuneau totul.

— O, văd că încăperea e ocupată. Continuă, Catarame. O să-l căutăm pe atacatorul meu în altă parte.

Femeia aceea îngrozitoare, o Lady Shrewsbury care clătina dezaprobator din cap şi o mulţime de alţi oameni se retraseră.

Uşa se închise cu o izbitură.

Atât Lavinia, cât şi Lady Shrewsbury ştiau că femeia care le vorbise eram eu. Dar niciuna n-avea să-mi dezvăluie numele. Lavinia se vedea silită să pună capăt uneltirilor ei. Cel puţin în seara aceea. Lady Shrewsbury n-avea să mă dea de gol. Încă eram membră a Aşezământului Speranţă pentru Văduve.

Daniel era în siguranţă pentru moment, dar urma ca zvonurile să explodeze.

Mi-am recăpătat suflul şi l-am dezvelit pe Daniel.

Avea praf pe barbă, pe gură.

I-am şters buzele frumoase cu degetul meu mic. Buze pline, moi.

— Am reuşit.

Inima îmi bătea nespus de tare. Pentru o clipă, m-am prăbuşit peste Daniel. Nasturii de la vesta lui mi se înfipseră în piept. Barba lui îmi gâdilă clavicula.

Ridicându-mi rochia, am fugit spre uşă şi am încuiat-o, apoi m-am întors. Trăgându-mi mânecile peste braţe, voiam să râd de mine însămi. Toată povestea aproape că semăna cu o ispravă a Aşezământului Speranţă pentru Văduve.

— Daniel, dacă mă auzi, află că am mai câştigat timp. Însă trebuie să te ducem acasă, la Hope.

El nu se mişcă. Oare îl lovisem prea tare?

Lipindu-mi o ureche de pieptul lui, am auzit nişte bătăi regulate, nu zvâcnetele nebuneşti ale inimii mele.

Daniel avea să fie bine. Trebuia să se odihnească după coniacul pe care-l înghiţise şi după ce eu îl lovisem cu sfeşnicul.

Doamne, speram să nu-l fi făcut să-şi piardă memoria! Speram ca acel cucui cu care se alesese să nu-l facă să uite de mine.

Mi-am auzit rostit numele, dar nu de buzele lui Daniel.

Să fi fost conştiinţa mea?

— Jemina, lasă-mă să intru. Sunt eu, Patience. Lady Shrewsbury mi-a spus că ai nevoie de ajutor ca să faci ordine.

Am sărit în picioare şi i-am dat drumul înăuntru.

— Daniel are probleme.

Ea mă ţinu de mână şi mă conduse până la canapea. Sforăind uşor, el întoarse capul.

— Jemina, unde îi sunt pantalonii?

Am tras din nou cearşaful peste el.

— Lady Lavinia, Willingham, cu toţii încearcă să-l compromită. Femeia aia vrea să se mărite cu el, dar el mi-a cerut mie mâna.

Ea îşi lipi palma de faţa mea.

— O, sunt atât de fericită! Dar trebuie să-l scoatem de aici.

— Cei care l-au atacat n-o să scape basma curată şi nici n-o să-l facă de ruşine. Trebuie să plătească pentru trucul lor murdar.

— Concentrează-te, Jemina. Concentrează-te. Ea îşi puse mâinile reci pe obrajii mei fierbinţi. O să ne plănuim răzbunarea mai târziu, încă mai trebuie să-l ascundem pe el şi pe văduva nebună care s-a dat indecent în spectacol. Iată care au fost cuvintele Lordului Primar.

Faţa mi se scufundă în palmele ei.

— Ei bine, acum se ştie public, sunt o smintită.

— Nu eşti nebună. Ai făcut ceea ce faci mereu pentru oamenii la care ţii, îi salvezi fără să te mai gândeşti şi la tine. Asta ai făcut pentru mine la Bedlam. Să-ţi sacrifici viaţa pentru un prieten nu e o nebunie. E un lucru onorabil.

Dragostea din vocea ei, înţelegerea liniştiră îndoielile legate de propria mea sănătate mintală.

— Patience, Daniel a ajutat atât de multe dintre femeile care dansează în sala de bal. Trebuie ca şi ele să ne ajute să-l scoatem de aici. Aşezământul Speranţă pentru Văduve trebuie să-şi salveze avocatul.

— Cum faci să ascunzi un bărbat, Jemina?

— Precum Cleopatra. Haide să găsim ceva gros în care să-l înfăşurăm. Covorul.

Am dat canapeaua şi masa la o parte, ca să eliberăm covorul. În aer zbură şi mai mult praf, dar avea să meargă.

Patience îl apucă de braţe.

Eu l-am luat de picioarele goale şi l-am lăsat uşurel pe podea.

Apoi l-am rostogolit în covor, frământându-l şi înfăşurându-l în ţesătură ca pe o pâine cu o umplutură apetisantă.

Mi-am lipit urechea de covor.

Răsuflarea lui Daniel era înăbuşită, dar o auzeam.

— Rămâi aici, Jemina. Faţa ta o să atragă prea multă atenţie. Sper ca, de acum încolo, contele să ştie cât de mult îl iubeşti.

Patience ieşi în grabă pe uşă.

În clipa aceea nu mă puteam gândi la spusele lui Patience. N-aveam să mă gândesc la ele decât după ce Daniel avea să fie în siguranţă, cu nepreţuita lui reputaţie la fel de nepătată precum fusese până atunci.

*

După zece minute, Patience reveni împreună cu cinci membre ale Aşezământului Speranţă pentru Văduve, printre care şi doamna Cultony. Doamnele erau elegante în rochiile lor, aveau cocuri perfecte, împodobite cu agrafe cu perle, şi purtau acele verigi strălucitoare de argint pe care ni le dăruise tuturor Lady Shrewsbury.

— Trăsura lui e trasă în spate, spuse Patience. Nu ne mai rămâne decât să scoatem covorul ăsta.

Doamnele se răsfirară în jurul covorului rulat după metoda Cleopatrei.

Într-o clipită, îl aveam pe Daniel ridicat în aer. La adăpostul muzicii de vioară, ne-am concentrat toată forţa şi ne-am scos avocatul din reşedinţa lui Lady Shrewsbury.

Domnul Anthon sări de pe capra trăsurii şi trecu pe lângă femeile care aşezaseră covorul pe pământ.

— Ce i-au făcut?

L-am strâns pe tânăr de braţ.

— E bine. I-au jucat o farsă urâtă, ca să-l compromită. Trebuie doar să…

El se apucă să dea la o parte straturile de material.

— De ce e înfăşurat într-un covor?

— El e bine, am repetat eu.

M-am întors spre doamnele din Aşezământul Speranţă pentru Văduve.

— Doamnelor, vă puteţi întoarce. Vă mulţumesc.

Toate, în afară de Patience, reveniră la bal.

Domnul Anthon veni mai aproape.

— Doamnă St. Maur, ce i-au făcut, doamnă?

Vocea îi tremura, apoi mi-am amintit cât de apropiat era acel tânăr de Daniel. Trebuia să-l liniştesc.

— E bine, domnule, dar l-au dezbrăcat pe jumătate şi i-au turnat coniac pe gât. L-am scos de acolo. Nu l-a văzut nimeni. O să fie în siguranţă de îndată ce îl urcăm în trăsură.

Omul bun la toate al lui Daniel tremura, iar faţa îi era schimonosită de mânie.

— Ce e, domnule? am strigat eu în urma băiatului, în timp ce el înainta spre casă.

Cu pumnii încleştaţi, tânărul arăta de parcă voia să ardă totul din temelii.

Am fugit după el şi l-am prins de braţ.

— Domnule Anthon, trebuie să plecăm!

— E musai ca ticăloşii ăia să plătească, doamnă.

— A fost o farsă. O să punem la cale…

— Nu, doamnă St. Maur, n-a fost doar o farsă. Au vrut să-l distrugă. S-au străduit să-i ia toate lucrurile pentru care a muncit din greu. Nu vor ca el să conteze.

Înflăcărarea din vocea lui, încordarea muşchilor de pe gâtul lui îmi frânseră inima.

— Domnule Anthon, linişteşte-te. Trebuie să-l ducem de aici pe lordul Ashbrook.

El agită un pumn în direcţia casei.

— Doamnă, nu înţelegeţi. Au vrut ca toată lumea să

creadă că omul ăsta bun e un tâlhar care atacă femeile. Ei numesc „compromitere” un comportament greşit al unuia dintre ei, fiii acceptaţi ai înaltei societăţi, nu comportamentul unui conte arap.

Furia împotriva Laviniei clocotea deja înlăuntrul meu, dar aveam nevoie să mă descarc. Îmi închipuisem că totul fusese doar un truc pe care scorpia aceea îl pusese la cale ca să-l oblige pe Daniel să se însoare cu ea. Uitasem de cei care îl priveau pe Ashbrook cu suspiciune, de clevetitorii care îl defăimau pe contele cel tuciuriu, de cei care voiau să creadă cele mai crunte lucruri despre el, din pricina culorii pielii lui.

Am deschis gura.

— Patience, Lavinia a spus că a fost un atac. *Un atac.*

— Am văzut lacrimile pe obrazul ei.

Scumpa mea prietenă gemu şi-şi acoperi gura preţ de o clipă.

— Haide să urcăm covorul în trăsură. Trebuie să-l ducem de aici.

Asta era partea din povestea lui Daniel pe care el nu credea că eram în stare s-o înţeleg.

N-o înţelesesem până acum.

Domnul Anthon continuă să înainteze.

— Nu. Ei trebuie să plătească. Trebuie.

Patience făcu un pas în faţa lui.

— Ashbrook poate să lupte mâine, dacă îl scoatem noi de aici. Păstrează-ţi calmul. Ştii ce ar vrea avocatul nostru să faci.

Ştergându-şi faţa, tânărul dădu din cap şi se întoarse spre covor. Îl ridică, iar eu am împins covorul în trăsură.

— Mulţumesc, domnule Anthon. Cu o mână tremurândă, i-am atins mâna înmănuşată. Te rog, du-ne la Finchely.

El îmi aruncă o privire sticloasă, dădu din cap şi închise portiera.

Patience o deschise brusc şi-şi băgă capul înăuntru.

— Eşti sigură că o să fii bine?

Nu eram sigură, dar am dat din cap în semn că da, ca

s-o liniştesc.

— Am covorul, asta e important. O să-l însoţesc pe Ashbrook până acasă şi o să mă asigur că e în siguranţă.

— Ai grijă de tine, Jemina. Eşti toată roşie la faţă şi tulburată.

— Du-te înăuntru. N-o lăsa pe soacra ta să bârfească.

Ea murmură deviza Aşezământului Speranţă pentru Văduve, rugăciunea noastră, apoi adăugă:

— Jupiter al ducelui să fie cu tine, Jemina!

Domnul Anthon închise din nou portiera. Curând, trăsura o luă din loc, legănându-se.

Sprijinindu-mi braţele de capătul în care se afla capul lui Daniel, l-am ţinut nemişcat pe podeaua trăsurii.

Cu toate astea, îmi doream să mă întorc împreună cu domnul Anthon şi să ard totul din temelii.

Capitolul 36

DANIEL – CUMPLITA ŞI JOSNICA MAHMUREALĂ

Voci puternice.

Daniel le auzi, apoi se făcu linişte. Îl durea faţa. O migrenă cumplită îi zvâcnea între tâmple.

Îşi simţea tot corpul de parcă ar fi fost învins pe ring de domnul Jackson, în sălile lui de box de pe Bond Street, sau de parcă Bill Richmond s-ar fi hotărât să-şi scoată direct din ţeasta lui sumele pierdute la jocul de douăzeci şi unu.

Încercă să-şi atingă maxilarul şi nu reuşi. Ceva greu îl apăsa. Ceva greu şi plin de praf.

Doamne sfinte! Atacat, iar acum răpit? Şi de ce se mişca totul?

Sau era doar stomacul lui?

Daniel lovi în stânga şi-n dreapta, se contorsionă ca să scape şi descoperi că nu se putea mişca prea mult. Era închis într-un cocon, îl năpădiră temerile pe care le avea cu privire la răscumpărări, la primejdia de a fi însemnat cu

fierul roşu şi vândut unei nave care făcea comerţ cu sclavi, sau chiar la lucruri mai rele de-atât. Se străduí să se liniştească şi-şi mobiliză vocea seacă pe care o folosea în sala de judecată:

— Daţi-mi drumul!

— Daniel?

Jemina? Dulcea Jemina!

— J, eşti şi tu aici? Ţi-au făcut vreun rău?

— Sunt bine şi sunt aici, Daniel. Stai cuminte. Te duc la Finchely.

— Poftim? Cum să ajung la tine?

— Daniel, mă ocup eu de tot. O să am grijă de tine.

Avea nevoie să vadă cu ochii lui. Trebuia să-şi elibereze braţele. Se străduí din răsputeri s-o facă. Tuşi.

— Lasă-mă să ies!

— Daniel, te-am înfăşurat într-un covor.

În ce?

— J, dă-mi drumul. Sunt plin de praf. Jemina, nu pleca. Te roooog!

— Iarăşi cânţi. Nu ştiam că poţi să cânţi atât de bine.

El tuşi din nou.

— Nu recunosc nimic.

— Ai o voce bogată, de altist, poate chiar mai înaltă.

— Lasă-mă să ies. Aici e întuneric. O să se audă mai bine. Îţi promit. Drumul începu să fie accidentat, iar coconul în care era ascuns Daniel se lovea în sus şi-n jos, dintr-o parte într-alta.

— O, Doamne! O să mi se facă rău. Nu mă lăsa să mă sufoc.

— Daniel, îmi pare rău. Mişcă-te puţin, Daniel. Strecoară-te afară.

— Hope se strecoară şi se agită. Eu, nu. O, mă doare faţa!

Jemina trase de covor, iar Daniel se rostogoli pe podea. Praful se răspândi peste tot, dar, în cele din urmă, Daniel reuşi să se ridice în capul oaselor.

— Sunt plin de praf, spuse el. Îmi simt plămânii grei, de parcă aş respira fân, şi sunt plin de praf, Jemina. Eu nu

sunt niciodată plin de praf. Nu suport ca lucrurile să fie neîngrijite şi murdare, de parcă ar fi fost lăsate pe stradă.

Îşi lovi uşor haina ruptă. O ceaţă fină, de scame, umplu aerul.

— Sărmana mea haină! Era neagră. Acum e nisipie. Personalul măturii a fost neglijent.

Jemina îngenunche lângă el şi-şi puse palmele fierbinţi pe obrajii lui.

— Ştii cine eşti?

— Se pare că sunt un ins plin de praf, abia scăpat dintr-un covor înfăşurat pe podeaua unei trăsuri.

El aruncă o privire în interiorul pliurilor pe care le făcea covorul şi văzu adevărul, adică picioarele lui dezgolite. Dând din ele, simţi cu degetele ţesătura covorului, ceea ce îi arătă că era şi desculţ.

— Noi dovezi. Se pare că sunt plin de praf şi n-am ciorapi. Te rog să faci ca totul să dispară.

Ea se întinse şi îl luă pe după gât. Pentru o secundă, el tresări.

— Gata cu loviturile. O să fiu cuminte.

Jemina îl sărută pe obraz, iar apoi pe ochiul învineţit.

— Scuze, scuze, scuze.

— Nu te deranjează să săruţi un beţiv, unul beat mort, unul mort de beat?

— Spune-mi cum te cheamă. Te rog. Spune-mi.

Frica din vocea ei răzbi prin bubuitul care îi răsuna în cap şi în piept.

— P. Daniel Thackery, idiotul de Ashbrook. Dintr-o familie de idioţi. Gata. Acum, fă cumva să nu se mai învârtă nimic.

Ea îi cuibări faţa în liniştea pieptului ei.

— Sunt aici. O să te fac bine. Toate astea trebuie să fie din vina mea.

— Desigur, din vina ta. El începu să chicotească. Doar nu tu m-ai fi lovit şi îmbătat. Oare mi-ai furat pantalonii? Nu trebuie să mi-i dai înapoi, vreau doar să ştiu.

— Ei bine, n-am făcut cele mai multe lucruri de pe lista ta şi n-am furat nimic. Te duc acasă. Ai o debara plină

de pantaloni de toate felurile.

— Debaraua mea. Îmi iubesc debaraua. E mare. Ascunde secrete. O, ce bine mă simt în braţele tale, dar te umplu şi pe tine de praf.

— Nu-i nimic. După ce ajungem acasă, o să-ţi facem o baie bună.

— Să-mi aminteşti să-i spun mătuşii că servitorii ei n-au făcut curat sub covor. E plin de praf.

— O să-ţi amintesc, Daniel.

— Dacă aş pune o mănuşă albă pe covorul ăsta, s-ar pierde în peisaj. Poate că n-ai reuşi s-o vezi, mănuşa mea fiind de un alb imaculat.

El se împinse şi încercă să se urce pe banchetă, dar îmbrăţişarea ei era prea strânsă.

— Nu te mişca.

— Hei, hei! Eşti speriată. Inima îţi bate cât pentru doi.

El se răsuci ca să-i poată vedea ochii, ochii ei frumoşi şi buzele cu arcuire senzuală, care se cereau sărutate.

— Mi-e frică, Daniel. Te-am găsit zăcând pe coridor. Am fost îngrozită.

El se aplecă spre ea.

— Nu te teme. Şi ce bine e în braţele tale! Trebuie să ne ducem acasă, la fetiţa mea. De fapt, la micuţa noastră. Chiar în clipa asta ea se întreabă unde eşti.

— Cum, Daniel? Ce vrei să spui?

El o apucă de mână pe Jemina.

— O, Hope! Nu se poate să mă vadă aşa. Nu se poate să afle că sunt un beţiv.

— Nu eşti beţiv. Nu e vina ta.

— Eu nu sunt ca tatăl meu, să ştii, J. Măcar mă duc acasă, la fetiţa mea. Mă duc acasă împreună cu tine.

— Eşti un avocat vorbăreţ şi gălăgios.

— Şi unul care cântă.

Se apucă să fredoneze piesa compusă de Bridgetower ca s-o liniştească pe Hope.

— Fetiţa asta e aşa o binecuvântare neaşteptată! Trebuie s-o învelesc înainte să adoarmă. Cum o să fac asta? Ea o să-şi dea seama că sunt beat.

Îşi simţea braţele prea grele ca să le mai ridice.

— Totul e atât de înceţoşat în mintea mea. Cine m-a lovit? Oare am ripostat?

— Da, eroule. I-ai lăsat pe toţi laţi la podea.

— Richmond, prietenul meu pugilist, ar fi mândru. El mi-a spus să lupt pentru tine.

— Daniel, dacă nu te-aş fi găsit…

— M-ai găsit. Şi, în afară de greaţa asta care mă sâcâie şi de capul care stă să-mi bubuie, o să trăiesc.

— Totuşi, eu nu mă simt bine. Puteai să fii rănit mai rău. E vina mea.

Imagini neclare îi trecură prin minte ca un vârtej. Senzaţii de piele atingându-se de altă piele, dezmierdările Jeminei, dar ce sens aveau toate astea?

— Stai! Ce s-a întâmplat? Eu… Noi… O, Doamne, am pierdut ocazia să ajung în al nouălea cer!

Ea se puse în faţa lui şi-şi aşeză palmele pe umerii lui.

— Ce-ţi aminteşti?

— Nimic din lucrurile bune.

Ea îl scuturã.

— Vorbeşte cu mine, Daniel.

— Nu te mai mişca atât! M-am dus să te caut, dar Lavinia şi nişte fanfaroni, fanfaronii ei şi Willingham, m-au găsit. Bănuiesc că Willingham încă e supărat fiindcă te-am sărutat.

Degetele ei blânde îi deschiseră cu delicateţe fiecare ochi.

— Asta e a doua greşeală pe care ai făcut-o.

— Stai, nu e prima?

Ea îi masă uşor gâtul, la baza capului.

— Ar fi trebuit să fii cu mine astă-seară. Ar fi trebuit să fii lângă mine, să dansezi cu mine. Iată prima ta greşeală.

— O, ce frumos! Suspinele lui ardeau. Atunci, toată lumea ar fi ştiut că exista ceva adevăr în zvonurile despre aşa-zisa noastră aventură.

— O, acum circulă şi mai multe zvonuri. O să se tot vorbească despre mine şi despre un baron.

— Tu şi cu cine? Cu cine trebuie să mă duelez?

— Tu ai fost baronul.

El clătină din cap.

— Nu, J. Eu sunt conte. Sunt sigur de asta. Unchiul meu, chicoti el. A încercat orice, mai puţin să mă omoare, ca să mă împiedice să devin conte. Eu m-am ţinut în umbră, am cumpărat şi vândut toate acţiunile pe care el credea că le vindea la preţ mic. Am făcut o avere din prostia lui.

Ea îi sărută de-a lungul maxilarului.

— Te bâlbâi.

— Am folosit banii ca să ajut oamenii, ca să ajut Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Ca să te ajut pe tine.

Fruntea ei i se încruntă, iar sprâncenele i se uniră.

— Hmmm… Stai cuminte până când ajungem la Finchely.

Daniel numără pe degete.

— Una. Două. Care a fost a doua greşeală? Suntem la doi, nu?

— E o mare greşeală să crezi că Lady Lavinia ar fi în stare să facă un bine.

— Ai dreptate şi în privinţa asta. Cumva, ea şi Willingham… El îşi încleştă pumnul, apoi se opri imediat. Durerea de cap i se triplă. Ţi-au făcut vreun rău, J.?

— Nu.

— Bine, n-aş suporta asta, nu că aş suporta eu prea multe. El se foi, încrucişându-şi braţele. Apoi îşi scutură praful de pe mâneci. Te umplu cu toate scamele astea?

— Nu, sunt bine. Doar că am nevoie să respir.

Trăsura înainta legănându-se, iar el simţi cum i se strângea stomacul. Asta nu era deloc un lucru bun.

— Jemina, nu mă simt prea bine.

Îşi atinse cucuiul de pe cap.

— Ai văzut cine m-a lovit? Willingham?

— De ce nu închizi ochii şi nu te odihneşti până când ajungem acasă?

— O să-mi faci ceai şi biscuiţi?

Ea dădu din cap în semn că da, iar el îi simţi bătăile

inimii atunci când se apăsă pe pieptul ei. Un piept, se gândi el, perfect şi tare precum rodiile coapte.

— Frumoasă. Rochia ta cu crem şi albastru, atât de minunată! Iar acum, plină de praf.

Jemina îi aşează capul pe umărul ei.

— M-am dus la croitoreasa pe care mi-a recomandat-o croitorul tău.

— Bun. Data viitoare, o să ignor pe toată lumea. O să dansez doar cu tine. O să merg pe urmele tale aşa cum face Max.

— Eşti dulce când vorbeşti prea mult, Daniel.

— Bine, dacă ai fi a mea… El îi ridică încheietura. Dacă ai fi a mea, n-ar mai trebui să loveşti oamenii. De ce nu eşti a mea?

— Acum vorbeşte băutura din tine. Casa ta e foarte departe… de ce nu te odihneşti?

— Nu pot să mă odihnesc bine. Nu e bine că nu eşti a mea.

— Daniel, nu spune nimic din ceea ce ai putea să regreţi mai târziu.

El zâmbi atât de larg, încât simţi o durere în obraji.

— Te referi la riscul de a te compromite ca să mă salvezi.

— Poftim?

— Nu eram chiar atât de leşinat pe cât mă credeai. Ţi-am văzut pieptul plin, două rodii minunate. Eşti încântătoare şi nebună de legat, J.

Ea se trase deoparte şi-şi prinse între dinţi arcuirea senzuală a buzelor.

El o cuprinse în braţe.

— N-am vrut să sune aşa. Voiam să spun că n-ar trebui să te înjose… înjoseşti… compromiţi. Să n-o faci de dragul meu.

— N-a fost cel mai bun moment al meu. Lady Shrewsbury şi vreo duzină de invitaţi, inclusiv Lordul Primar, au văzut un spectacol în toată regula. Nimeni nu s-a uitat la tine.

— Ai făcut-o pentru mine. El o sărută pe obraz. M-ai

salvat. Punându-şi mâinile pe mijlocul ei, o gâdilă. Ce-ai zice să mai încercăm o dată? De data asta, promit să-mi amintesc.

— Am nevoie de tine treaz şi în deplina capacitate a minţii tale strălucite, Daniel. Tu eşti un protector. Cineva trebuie să te protejeze şi pe tine.

— Dacă ai fi a mea, ţi-ar fi bine.

El căscă şi răsuflă în părul ei.

I se despletise; şuviţe rebele, de culoarea rubinului şi a grâului, îi gâdilau nasul.

— A mea.

Îi plăcea acea idee. Se agăţă de Jemina şi aşteptă ca lumea să nu se mai învârtă.

Capitolul 37

DANIEL – ÎN STILUL FAMILIEI

Max scotea câte un urlet chinuit de fiecare dată când Daniel îşi pleca faţa deasupra vasului. În dormitorul lui, contele zăcea pe jumătate întins pe saltea, pe jumătate pe marginea ei.

Greoi, se ridică din nou.

Prânzul, cina, vechi de cel puţin o săptămână, de un an – el vărsa tot ce avea în stomac.

Lavinia era o vrăjitoare, una rea. Nu dintre cele care aveau vreo legătură cu legendele sau cu mitologia, ci dintre cele bune de ars pe rug. Afurisita îşi făcuse trolii să-i toarne otravă pe gât.

Dacă gustul acelei băuturi putea să fie de ajuns ca patima alcoolului să pună stăpânire pe el?

Vrăjitoarea încercase să-l transforme în tatăl lui. Ce s-ar fi ales de Hope dacă el n-ar mai fi putut să vină acasă? Dar de Jemina?

— Jemina!

Nimic, nu-i răspunse nimeni. Poate că, la până la urmă, ea plecase.

Daniel n-o putea condamna. Din pricina trucurilor urâte ale Laviniei, se părea că el nu putea să-şi păstreze prietenii sau dădacele.

Încet şi uşor, se ridică şi clipi, nedumerit. Da, chiar era la Finchely, nu în vreun şanţ, nu pe vreo alee. Mâinile îi erau curate, nu murdare.

Jemina îl adusese acasă, exact după cum îi promisese. El n-avea prea clare în minte detaliile, dar era sigur că ea dejucase un scandal, o compromitere sau o crimă… poate că pe toate trei.

Îşi smulse lavaliera distrusă, apoi scăpă de haină şi de vestă. Picioarele îi erau deja dezgolite şi pline de praf.

— Pantalonii aceia erau noi! Vrăjitoare afurisită!

Totul era atât de prăfuit! Pe vestă i se vedeau pete din propriul sânge. De ani întregi nu mai fusese implicat într-o luptă care să-l facă să asude.

Toată rigoarea sau ritualurile lui prin care dădea dovadă că era un tată demn, cu toatele se duseseră pe apa sâmbetei. Oare Lavinia şi-l dorea atât de tare drept soţ încât era dispusă să-l distrugă, să-i distrugă reputaţia? Oare Willingham era atât de supărat pe Jemina încât ar fi comis o crimă ca să-şi scoată rivalii din joc? Nimic din toate astea n-avea sens. Absolut nimic. Totul era curată nebunie.

Îşi înălţă capul, apoi îşi curăţă scamele de pe reverele hainei. Jemina venise, la propriu, călare pe un cal alb şi îl salvase. Riscase totul.

Nesăbuită, plină de înflăcărare, uşor imprevizibilă. Jemina! Probabil că reputaţia ei era făcută praf, dar întreaga poveste dezvăluia ceea ce el ştia deja. Jeminei îi păsa nespus de mult de el. Gata cu pusul la îndoială al metodelor sau sentimentelor ei. Toate îndoielile legate de ea sau de motivele pentru care se îndrăgostise de ea se risipiseră în cele patru zări.

— O, Hope!

Fetiţa lui avea nevoie de el. Nu-i urase noapte bună, prima oară când n-o făcuse.

Ţinându-şi respiraţia, se ridică în picioare şi aşteptă ca Max şi lumea să nu se mai mişte. Apoi, se spălă pe dinţi şi

pe limbă şi dădu să-şi cureţe faţa şi părul de praf, dar erau deja curate.

Jemina şi domnul Anthon se ocupaseră de asta. Îşi amintea oarecum că-l curăţaseră între momentele în care îi ţinuseră capul deasupra vasului.

Uf! Trebuia să se ducă la fiica lui. Iar apoi să-i scrie Jeminei o scrisoare lungă, lungă, lungă.

Îndreptându-se cu paşi împleticiţi spre debara, îşi azvârli haina, cămaşa şi vesta pe podea. Mai târziu aveau să primească înmormântarea ce li se cuvenea. Se chinui să-şi dibuie cămaşa şi halatul de noapte, unul de culoarea onixului şi fără niciun firicel de praf pe el. Le îmbrăcă, iar apoi legă cordonul de mătase al halatului.

Traversând coridorul, luminile strălucitoare ale aplicelor de pe pereţi îl orbiră, dar, cu un mers nesigur, îşi continuă drumul spre camera copiilor.

Odată ajuns, simţi cum inima începu să-i danseze în piept în faţa priveliştii care i se ivi înaintea ochilor.

Hope şi Jemina dormeau amândouă.

Şi amândouă erau adorabile.

Fiecare dintre ele trebuia să fie a lui. Ei bine, tehnic vorbind, una era deja, dar şi cealaltă supravieţuitoare a *Minervei* trebuia să-i aparţină.

O luă binişor pe Hope din braţele protectoare ale Jeminei şi o strânse la pieptul lui. Ochii căprui şi somnoroşi se întredeschisei.

— Pa-Papa mai bine? Mama a spus că tu bolnav.

— Mama? Mama a spus asta? A venit la tine în vis?

— Da, e bine să aud din nou inima mamei.

El nu-şi dădea seama despre ce vorbea Hope, dar luă spusele ei ca pe un semn.

— Scumpo, du-te în patul meu. O să vin şi eu imediat.

Hope căscă şi plecă, mergând în patru labe. Doar în timpul celor mai violente furtuni o lăsa să doarmă în patul lui, dar acum avea nevoie de un însoţitor pentru momentul în care i s-ar fi alăturat doamna lui.

Cu cea mai mare blândeţe, o ridică pe Jemina în braţe. Avea un somn foarte adânc.

Daniel se clătină, dar era de datoria lui s-o protejeze pe femeia care îl salvase.

Reuşi să ajungă înapoi în dormitorul lui şi îşi surprinse fiica sărind pe saltea.

El îi făcu semn cu mâna.

— Nu putem s-o deranjăm pe Jemina. O trezim. Asta nu e bine.

Copila se opri, aproape încremenind în aer.

El o aşeză pe Jemina în pat şi îi scoase unul dintre pantofi, apoi pe celălalt.

N-avea de gând să încerce să-i mai scoată şi altceva. Intenţiile lui erau nobile, cele mai multe dintre ele. Trebuiau să rămână aşa.

Cu toate astea, amintirea umărului dezgolit pe care îl strânsese în căuşul palmei, a Jeminei derutate, neîmblânzite şi ademenitoare plutind deasupra lui, îi trezi simţurile amorţite.

Doamne, ce nevoie avea de ea!

Cu Jemina şi cu Hope ghemuite sub aşternuturi, el se întinse pe jos. Scândurile podelei erau bune, reci şi nu se mişcau.

Fiica lui se linişti. În alte cinci minute, viermişorul neastâmpărat sforăia.

Max se încolăci la picioarele lui. Apoi sări în pat, luând în stăpânire, probabil, locul care ar fi trebuit să fie al lui Daniel.

Salteaua se cutremură. Jemina se ridică brusc, cu răsuflarea întretăiată.

Deşi îl dureau toate încheieturile, se ridică şi el.

— Uşurel! Nu s-a întâmplat nimic.

Ea îl privi pierdută, cu ochi mari şi pătrunzători.

Din instinct, ca un războinic, el îşi înaltă braţele, iar Jemina se strecură în îmbrăţişarea lui şi se ciocniră cap în cap.

— Îmi pare rău!

— Nu-i nimic. Nu-i nimic. Oricum mă doare toată faţa. Daniel îşi petrecu un braţ în jurul ei. Şi nu se poate ca eroina mea să fie speriată.

— Ba da, se poate. Pot să fiu speriată.

Sprijinindu-se de marginea patului, el îi cuprinse spatele catifelat în braţe şi-şi trecu degetele peste satinul mătăsos al rochiei şifonate.

— Daniel, îmi pare rău. Te-am lovit destul de tare cu sfeşnicul acela.

El îşi frecă cucuiul din creştet.

— Deci chiar m-ai lovit? Ar fi trebuit să rămânem la săruturi. Da, cred că la săruturi ar fi fost cel mai bine.

Ea se îndepărtă uşor de pieptul lui, apoi se topi în îmbrăţişarea lui.

— Dincolo de toate motivele pentru care am vrut să ne căsătorim înainte, ştii că acum chiar trebuie s-o facem.

— Daniel, haide să vorbim despre asta mâine, după ce o să te simţi mai bine.

— Prinsă între bârfele lui Lady Bodonel şi limba înveninată a lui Lady Lavinia, reputaţia ta o să fie praf şi pulbere. Din fericire, îmi amintesc că ai fost compromisă cel puţin o dată în seara asta. Iar acum eşti în camera mea, iar însoţitoarea noastră doarme. Asta ar trebui să fie o a doua situaţie compromiţătoare.

— Nu-mi fac griji pentru reputaţia mea.

— Asta e evident, dar îţi faci pentru a mea. Au mai circulat zvonuri despre toate încercările mele de a te seduce, şi tot am dat greş.

Băieţii o să mă tachineze fără pic de milă la jocul de douăzeci şi unu. Nu-i bine deloc, doamnă.

Ea chicoti. Lui Daniel îi plăcea rasul ei zgomotos.

— Orgoliul meu, Jemina. Dacă ar fi fost să ţin seama numai de el, şi tot ai fi fost tăvălită şi satisfăcută până acum.

— Daniel, nu iei în serios ceea ce s-a întâmplat astă-seară. Ştiu ce au încercat să-ţi facă. Totul trebuie să fie din vina mea.

El nu voia să se gândească la cele întâmplate sau la cum s-ar fi putut ca totul să fi fost distrus dacă Jemina nu l-ar fi salvat. Îşi întinse mâna şi urmări conturul nasul ei, iar apoi îi desenă linii imaginare între pistruii de pe obraz.

— Tu. Tu ai alungat toate furtunile. Asta îmi spune că am noroc.

— Willingham te-a lovit din cauza mea. Eu sunt de vină. Eu te-am făcut vulnerabil.

— Ei bine, tu porţi vina pentru un lucru: nu pot să nu mă gândesc la tine, iar fiica mea nu poate să nu vorbească despre tine.

El îi căută faţa cu privirea.

— Am încredere în tine din toată inima. Iată secretul meu. Nu vreau să continui să trăiesc fără tine.

— Trebuie să dormi, Daniel.

— Copila mea spune că eşti mama ei. Doar soţia mea poate să fie mama lui Hope. Ea te vrea. Eu te vreau. Poţi şi tu să ne vrei pe noi?

— Nu crezi că sunt prea nesăbuită?

— Ba da, eşti, dar am nevoie de tine. Am nevoie de tine aici, cu Hope şi Max ghemuiţi în patul meu.

— Hotărâsem să spun „da”. De aceea plecasem să te caut. Dar am stat doi ani la Bedlam. După noaptea asta, cel puţin jumătate din oraş o să creadă că trebuie să fiu internată.

— Ducele de Repington şi-a găsit soţia acolo. Bedlam trebuie să fie locul unde sunt toate femeile bune.

— Fii serios, Daniel!

— Sunt. Tu m-ai salvat. Te-ai asigurat că sunt bine. Te-ai asigurat că şi Hope era. Nu există femeie mai bună în care să-mi pun încrederea.

— Coşmarurile lui Hope sunt aproape la fel de cumplite ca ale mele.

— Dar uită-te cum doarme acum, ştiind că ne are pe amândoi alături.

Jemina se ridică, aruncă o privire la saltea şi acoperi picioruşele lui Hope.

— Vrei să te întorci la perna ta singuratică?

— Nu. Vreau să mă întorc la „da”-ul tău de la început. Dacă niciunul dintre noi nu mai e pe piaţa matrimonială, Londra o să fie un loc mai sigur. Obiceiurile astea de nebuni o să dispară.

— Daniel, dacă am participat de bunăvoie la faptele răposatului meu soţ? Dacă sunt vinovată?

— Uită de el.

— Am făcut asta. Ea îşi coborî vocea. Mi-e frică.

Riscând ca migrena lui să se dezlănţuie cu o forţă îndoită, el îi lipi Jeminei obrazul de al lui.

— Alege să fii soţia lui Daniel Thackery, noua Lady Ashbrook, noua mamă a lui Hope. Ştiu că ai pierdut un copil, Jemina. Nimic nu poate să aline acea pierdere, dar îţi ofer şansa de a creşte copilul meu. Acceptă să faci parte din familia noastră. Fă din Finchely un cămin mai bun.

— „Mama lui Hope” e un titlu frumos.

— Titlul ăsta îţi place cel mai mult? Ei bine, Hope e cea mai drăgălaşă din familia Thackery. Şi îţi spune deja „mamă”. N-o lăsa pe fiica mea să mintă când spune asta.

Jemina îşi şterse o lacrimă care i se prelingea pe obraz.

— Nu vreau ca ţie sau ei să vi se întâmple ceva rău.

— E prea târziu pentru asta. M-ai lovit cu o lumânare în cap.

— Cu un sfeşnic.

— Detalii! Nu vreau să suferi din pricina a ceva ce ai făcut pentru mine. Femeile ies din scandaluri mereu într-o lumină urâtă. Ai văzut asta la Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Lasă-mă să te protejez aşa cum m-ai protejat tu pe mine.

În privirile ei năvăli un noian de umbre. Cum putea el s-o aducă înapoi la locul în care totul era numai siguranţă şi ospitalitate?

El îşi trecu mâna prin şuviţele ei superbe, care îi atârnau până la brâu şi miroseau a căpşuni. Dacă îi spunea că o iubea, ea n-avea să-l creadă, ci să se gândească, poate, că el spunea asta ca să încline balanţa în favoarea lui.

Daniel ştia să citească gândurile juraţilor, aşa că-şi dădea seama că emoţiile Jeminei pendulau între nehotărâre şi refuz. Nu putea să câştige acel proces decât dacă recunoştea ceea ce ea putea să accepte şi să creadă că era

adevărat.

— O să vină şi iubirea, Jemina. Ştiu că o să fie aşa. O să te preţuiesc.

Ea dădu din cap, dar nu spuse niciun cuvânt, ci se ghemui mai strâns la pieptul lui.

El luă gestul ei ca pe un „da”.

Lacrimile Jeminei trecură prin batistul cămăşii lui de noapte şi îi ajunseră până la umăr.

Nu era un semn al fericirii, ci unul al hotărârii luate. Poate că era şi un rămas-bun adresat tuturor lucrurilor din trecut care o puteau răni pe Jemina şi, fără intenţie, şi pe Hope. Daniel o ţinu în braţe pe viitoarea lui Lady Ashbrook. Avea de gând să-i transforme toată tristeţea în bucurie.

Capitolul 38

JEMINA − EMOŢII DE NUNTĂ

Sosi şi ziua nunţii mele la Sandlin Court.

În ultimele trei zile, Daniel şi Hope veniseră să mă viziteze aproape zilnic. Inima mea sceptică se convinsese de justeţea acelei uniuni. Acum eram nerăbdătoare să văd zâmbetul galeş al contelui şi zâmbetul radios al lui Hope. Fetiţei părea să-i fie foarte dor de mine, tot mai mult de fiecare dată.

Un ciocănit la uşa dormitorului meu îmi făcu inima să tresară şi să mi se strângă în piept.

— Intră.

Patience intră, cu o cutie mare în braţe.

— Domnul Gerard ţi-a recuperat pachetul de la bijutier, iar alesul tău e aici şi m-a rugat să-ţi aduc asta.

Însemna că sosise cadoul meu pentru Daniel.

— Nu mai am nevoie de alt cadou. Îmi trimite flori de usturoi sălbatic şi de guaiac în fiecare dimineaţă.

Patience zâmbi larg, zâmbetul ei care spunea „ştiu eu mai bine” şi îmi împinse cutia între mâini.

— A insistat. A spus că o să înţelegi.

Acum eram intrigată. Degetele mele alunecară pe panglica mare şi roşie cu care era legată cutia albă. Dintr-o mişcare uşoară, panglica de satin se desprinse.

Mă întrebam ce mai născocise umorul lui sec. O privire cu coada ochiului îmi dădu de înţeles că darul era minunat, şi, mai mult decât atât, îmi promisesem să-mi alung tristeţea cu orice preţ.

Rochia trimisă în dar era argintie, cu dantelă cusută pe decolteu şi cu cristale presărate de-a lungul tivului. Acestea din urmă reflectară lumina atunci când am ridicat fustele de pe hârtia creponată. Frumuseţea ei îmi tăie răsuflarea.

Pe fundul cutiei se odihnea un bileţel.

Miresei mele, viitorului meu,

Croitorul meu e mai bun decât al tău.

Am comandat rochia în ziua în care ţi-am cerut mâna prima oară.

E ceea ce trebuie.

D.

Asta se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă, ceea ce însemna că Daniel era de pe atunci sigur că aveam să ne căsătorim. Foarte bine. Am plâns.

Patience mă luă în braţe. Eram două plângăcioase.

— Gata. Cum de ne transformă bărbaţii romantici pe noi, femei capabile, în nişte smiorcăite?

— Ashbrook poate să cânte puţin, cam ca ducele. Mă topesc toată.

— Jemina, îl iubeşti. Chiar că eşti topită cu totul.

— Vreau să fiu femeia cumsecade pe care o vede purtând rochia asta. Femeia căreia Hope îi spune „mamă”. Nu credeam să merit o a doua şansă, nu după ce am lăsat ca totul să dispară odată cu *Minerva.*

Patience îmi şterse lacrimile.

— Dezastrul nu s-a întâmplat din vina ta. Meriţi toată fericirea din lume. La fel şi Ashbrook. El şi Hope sunt cei norocoşi. Ţi-au cucerit inima.

— Înainte să ne căsătorim, ar trebui să-i spun, Patience. Ar trebui să afle că-l iubesc.

Ea mă apucă de braţ.

— Dar nu eşti îmbrăcată.

— Nu mai pot să aştept.

— Ba da, mai poţi. Când o să te vadă din nou, o să fii mireasa lui, o mireasă cu speranţă pe buze şi în inimă.

Patience avea dreptate.

Avea mereu dreptate.

— Ajută-mă să mă îmbrac. Fă-mă frumoasă.

— Floare la ureche.

— Sunt pistruiată şi roşie la faţă.

Mă conduse la măsuţa de toaletă şi îmi ţinu rochia sub bărbie.

— Frumos, mai ales cu pistruii şi cu obrajii tăi atât de strălucitori.

Oglinda îmi reflectă zâmbetul tot mai larg. Până şi în ochi îmi scânteia un surâs însufleţit. Eram foarte sigură că-l iubeam pe bărbatul cu care urma să mă mărit. Îl respectam nespus de mult. O iubeam deja pe Hope. Ori de câte ori îmi spunea „mamă”, simţeam că-mi mai vindeca un pic inima.

Doar un pic.

De data asta, orice s-ar fi întâmplat, n-aveam să mai renunţ. Atâta vreme cât îmi ţineam capul deasupra valurilor, aveam să mă scald în lumina lor.

Capitolul 39

DANIEL – DEZVĂLUIRI CONJUGALE

În biroul oficial de la Sandlin Court, Daniel stătea cu Hope pe genunchi, privindu-i lung pe duce şi pe fiul lui vitreg, Lionel.

— Pa-Papa, spuse Hope, tot ghemuindu-se şi ascunzându-se, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu Repington. E drăguţ!

— Micuţă domnişoară Thackery, să nu zici nimănui, spuse ducele. E secretul nostru.

— Prinţesă, o să te duc în salon. Cred că trebuie să discut puţin cu ducele.

— Nu, Ashbrook, Hope poate să rămână. Îmi plac fetiţele pline de curiozitate. Eu am fost binecuvântat cu acest flăcău, dar o fetiţă drăgălaşă, care să mărească rândurile batalionului meu, ar fi ceva minunat.

Hope se ridică şi înaintă, legănându-se, până când ajunse la scaunul ducelui. El o ridică şi o aşeză pe genunchi.

Ea se apucă numaidecât să atingă şi să agite medaliile care atârnau de uniforma lui stacojie, aşa cum făcea Lionel.

Acel duce morocănos, care nu fusese decât bănuitor fată de Daniel, se topea în prezenţa lui Hope, zâmbind mai mult decât îl văzuse vreodată tatăl ei.

Ducele o mângâie uşor pe cap, apoi îl ridică pe Lionel şi mai sus în braţe.

— O să te însori cu micuţa mea Jemina?

Daniel se îndreptă de spate, de parcă ar fi fost chemat la apel.

— Da.

Repington desprinse o medalie şi i-o dădu lui Hope.

Ea răsuci medalionul din aur fixat în capătul panglicii, amintindu-i lui Daniel de felul în care îşi răsucea şi el ceasul. Willingham şi bătăuşul lui i-l luaseră. N-avea cum să-l mai înlocuiască.

— Se însoară cu mama.

Hope bătu din palme.

Lionel gânguri şi salivă, poate fiindcă era de acord cu acea afirmaţie.

— Eşti foarte sigur de asta, Ashbrook? Aveam impresia că tu şi Jemina nu vă prea înţelegeaţi. Nu sunt convins că faceţi bine.

— Acum o revendici şi pe doamna St. Maur, Excelenţa Ta? Credeam că e o femeie în toată firea, care ştie foarte bine ce vrea.

— Femeia asta face parte din familia mea. E ca o soră pentru soţia mea. Ştii că ducesa şi le-a pierdut pe ale ei.

— Pe o navă?

Hope puse acea întrebare ridicându-şi privirea, cu ochii mari ca nişte baloane cu aer cald.

— Nu, domnişoară Thackery.

Vocea ducelui se îmblânzi.

— S-au pierdut într-un ţinut îndepărtat. Cercetările mele n-au dat la iveală nimic. Ashbrook, Jemina St. Maur ar putea la fel de bine să fie o Strathmore. Oare am putea să facem un schimb cu altcineva… precum Lady Bodonel?

Foindu-se stânjenit, Daniel se trase de un nasture de alabastru de pe vesta lui de culoarea smaraldului.

— Iertare, Excelenţa Ta? Nu pricep.

— Las-o baltă, avocatule. Probabil că nu există un precedent juridic pentru schimbul de rude.

Bătu darabana pe braţul lateral al scaunului cu rotile.

Lionel îi urmă exemplul, zornăindu-i medaliile şi aruncându-i un zâmbet care îi dezvălui unicul dinţişor.

— Pa, bolborosi el. Wel… ton.

— Nu, dar eşti pe aproape, fiule.

Ducele zâmbi fericit, de parcă bebeluşul ar fi fost un tun de preţ, un duşman învins sau celebra pâine cu nucă de cocos a ducesei.

— Te rog, Ashbrook, ţine-l pe Lionel o clipă.

El i-l întinse pe băiat, iar Daniel îl luă în braţe. Lionel era bronzat şi avea nişte urechiuşe care aduceau puţin cu cele ale ducelui. Oare cum ar fi arătat un fiu al lui Daniel şi al Jeminei?

Căsătoria lor fiind făcută din dragoste, era foarte posibil să apară mai mulţi membri în familia Thackery.

Aşezând-o pe Hope pe podea, ducele se ridică. Articulaţia genunchiului de la piciorul de lemn scoase un clinchet discret atunci când Repington se ridică în toată măreţia înălţimii lui. Îi întinse mâna lui Ashbrook.

— Să fii bun cu ea. Încă mai pot să adun o armată, dacă e nevoie.

— Repington, cred că mă tem mai mult de perspectiva ca soţia ta şi mireasa mea să-şi unească forţele ca să se răzbune. Sunt nişte genii în privinţa asta.

— Atunci, înţelegi. Ai binecuvântarea mea.

Daniel n-avea nevoie decât de binecuvântarea Jeminei, deşi era bine s-o aibă şi pe cea a ducelui.

— Haide, cred că au pregătit salonul pentru nuntă.

Repunându-şi în piept medalia dată lui Hope, ducele o luă înainte. Fetiţa lui Daniel încercă să meargă pe două picioare, apoi se lăsă în patru labe şi se târî în urma lui. Rochiţa ei roz, cu gulerul de un roşu trandafiriu, arăta minunat şi ca de sărbătoare.

În timp ce se apropiau de sala cea mare, persoana pe care o aştepta Daniel intră în casă.

— Lady Shrewsbury, spuse el, ai picat la ţanc.

Uraganul uman pe două picioare se îndreptă direct spre el.

— Daniel, putem vorbi o clipă?

— I-am dat deja încuviinţarea, contesă, spuse ducele. Nu încerca să-l faci să se răzgândească. Avem prea mult tort ca să n-avem şi un motiv de petrecere.

Daniel îl mângâie afectuos pe Lionel pe căpşor, deranjând puful de pe creştetul lui, iar apoi i-l dădu înapoi lui Repington. După aceea, se întoarse spre mătuşa lui.

— Duce, putem să-ţi împrumutăm biroul, ca să vorbesc cu mătuşa mea?

— Bineînţeles, dar fără să fugi pe fereastră sau să te joci cu săbiile mele. Numai ducesa are permisiunea să facă aşa ceva.

Daniel se aplecă spre Hope.

— Du-te după duce şi să fii fetiţă cuminte! Ajută-l cu Lionel.

Cu ajutorul lui, fetiţa se ridică din nou. Înaintă cu paşi legănaţi şi se îndreptă spre vestitul salon.

Lady Shrewsbury îl luă pe Daniel de braţ şi îl trase în biroul ducelui. Închizând uşa, el se lipi cu spatele de canatul

de lemn.

— Înţeleg că ai primit răvaşul meu.

— Mai întâi, dispari pur şi simplu de la petrecerea mea. Ştii că doamna St. Maur a fost prinsă în flăcările pasiunii alături de un baron, chiar într-unul dintre saloanele mele? Cu toată nebunia asta, doar una dintre celelalte văduve a primit o cerere în căsătorie.

— Ei bine, două, dacă o pui la socoteală şi pe viitoarea mea soţie.

— Nu te deranjează că a cochetat cu alt bărbat?

— Mătuşă, era cu mine. Lavinia a încercat să mă mai compromită o dată. De data asta, aproape că mi-a venit de hac. Jemina m-a salvat şi şi-a pus reputaţia în pericol ca s-o ferească pe a mea.

— Deci tu erai? Tu dădeai din picioare sub cearşaf?

— Da, iar servitorii tăi trebuie neapărat să şteargă praful în camerele nefolosite.

— Ei bine, am crezut… Lavinia a spus… Lady Lavinia trebuie să plătească! Nu-mi vine să cred că m-a atras într-un şiretlic cu care să te prindă în capcană.

Ea luă sabia ducelui, cea care era agăţată mai jos pe perete.

Daniel i-o înhăţă iute din mâini şi o puse la loc.

— Mătuşă! N-aş vrea să ajung să te reprezint în instanţă pentru acuzaţia de crimă.

— Foarte bine. Jemina îţi e loială, Daniel, dar te simţi în largul tău atunci când vine vorba de trecutul ei? Ştim fără îndoială că familia St. Maur a fost implicată în finanţarea comerţului cu sclavi.

— Ea nu-şi aminteşte nimic. N-am de gând s-o condamn pentru asta. Mătuşă, o ştii pe Jemina, ştii cât e de blândă şi de bună.

— Da. E o femeie bună.

Lady Shrewsbury se îndepărtă de armele ducelui.

— Dar oare e pregătită să fie mama vitregă a lui Hope? I-ai spus ce ai făcut, dacă ar fi ca familia Dunn să vă creeze vreodată probleme?

— O să fie o mamă minunată pentru Hope. Sunt

foarte apropiate.

Lady Shrewsbury ridică o mână, apoi o coborî.

— Asta e bine, dar nu mi-ai răspuns la cea de-a doua întrebare. Jemina ştie că ţi-ai asumat custodia lui Hope şi că ai inventat un testament şi documente de tutelă ca s-o păstrezi?

— Nu.

El se întoarse preţ de o clipă, iar apoi se îndreptă de spate şi-şi împinse pieptul în faţă.

— Nimeni nu trebuie să ştie nimic despre asta. Familia Dunn n-a pus documentele la îndoială. Cu o Jemina care n-o să mai facă nicio cercetare fiindcă o să aibă o viaţă nouă de care să se ocupe, nimeni n-o să afle nimic despre toate astea niciodată.

— Daniel, îţi începi căsnicia cu un secret, cu un mare secret.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun. O să te uiţi la Hope şi la mine…

— Nu, Daniel. O să am încredere că ştii ce faci. Doar tu te pricepi de minune la oameni. Pur şi simplu, cred că femeia cu care vrei să-ţi împărţi viaţa ar trebui să ştie totul. Să nu existe secrete între voi.

Teama de a pierde totul recunoscând adevărul despre Hope faţă de altcineva în afară de Lady Shrewsbury, era prea mare. Cum să explice Daniel că era diferit de unchiul lui, dacă pusese la cale o stratagemă ca să păstreze custodia copilei? Doar pentru că erai mânat de bune intenţii, asta nu însemna că îndreptai ce era greşit.

— Vreau ca totul să fie dat uitării.

— Adevărul iese mereu la iveală, Daniel.

— Singurul adevăr care contează e că pot s-o fac pe Jemina fericită şi că ea mă face fericit pe mine. Şi pe Hope. N-am mai văzut-o niciodată atât de bucuroasă pe fiica mea.

— Femeia pe care mi-ai adus-o de la Bedlam e de încredere. Ştii asta, nu?

— Ştiu cine e,mătuşă. O să ne înfruntăm viitorul, o să înfruntăm totul împreună. Gata cu privitul în urmă! Dă-mi binecuvântarea ta.

— Daniel…

Uşa se deschise şi intră Jemina.

Purta rochia argintie pe care Daniel o comandase pentru ea. Strălucea atunci când se mişca, precum o lumină frumoasă, perfectă pentru un candelabru. Femeia era o adevărată apariţie de vis. Apariţia lui de vis.

El o strânse de mână.

— Arăţi minunat, Jemina. Mătuşa mea tocmai îmi… ne dădea binecuvântarea ei

Lady Shrewsbury îşi ridică privirea spre el, apoi înclină din cap în semn că era de acord.

— Da, întocmai. Ia-o de mână, Daniel.

Jemina îl luă de braţ, iar el îi cuprinse degetele în palmă.

Mătuşa lui îl privi, iar apoi se uită la mâinile lor împreunate.

— Să fii fericită, Jemina, să-i aperi şi să-i iubeşti pe Daniel şi pe Hope. Promite-mi asta, fata mea.

Lady Shrewsbury făcu un pas înainte; luă o panglică pe care o avea la pălărie şi o înfăşură în jurul încheieturilor lor.

— Vă leagă atât de multe. *Minerva,* Bedlam.

— Rodiile, spuse Jemina.

Trebuia să fi observat rodiile şi cireşele, simboluri ale dulceţii şi rodniciei, brodate pe dantela mânecilor rochiei.

Mătuşa făcu ochii mici şi clătină din cap.

— Poate că uniunea voastră era ceva inevitabil. Şi cine sunt eu, ca să vă stau în cale? Să fiţi buni unul cu celălalt. Şi, mai presus de orice, vă anunţ că încă rămâneţi membri ai Aşezământului Speranţă pentru Văduve. Să nu plecaţi într-o lună de miere prea lungă.

— Suntem în plin sezon. Programul meu la tribunal e aglomerat, încă n-am cumpărat o moşie la ţară.

Viitoarea lui soţie se uită pieziş la el.

— Nu trebuie să ne ducem nicăieri altundeva decât la Finchely.

El îşi dădu seama că uitase să-i pomenească Jeminei că-l cam bătea gândul să se retragă la ţară. Decise ca,

pentru moment, să amâne astfel de veşti.

— Ai perfectă dreptate, Jemina. Vezi, îmi iau deja foarte în serios rolul de soţ minunat.

— Iar ăsta e cadoul meu pentru tine.

Ea scoase din buzunar ceasul lui.

— L-am găsit în noaptea aceea cumplită. I-am înlocuit sticla şi am cerut să i se repare limbile. Acum ar trebui să meargă.

Daniel luă în mână şi ceasul, şi buricele degetelor ei. Simţea că avea în gât ceva care semăna cu nisipul. El, un bărbat care iubea cuvintele, rămase acum fără cuvinte.

Domnul Gerard îşi strecură uşurel capul înăuntru.

— A venit preotul. E timpul să începem.

Punând comoara Thackery în buzunar, Daniel îi strânse mâna Jeminei, iar apoi luă mâna mătuşii lui.

— Să purcedem, doamnelor? Nu ştiu sigur dacă ducele şi bebeluşul Lionel mai pot s-o ţină ocupată pe micuţa Hope.

— Domnul Bridgetower e acolo, spuse domnul Gerard ţinând uşa deschisă. Muzica lui o distrează pe fiica ta.

Majordomul îi conduse până pe coridor.

Notele de vioară le punctau fiecare pas. Ritmul muzicii o lua la goană în acord cu inima lui Daniel. Cu palmele încă împreunate, el îşi strecură degetul mare peste pielea fină a încheieturii ei şi intrară, astfel uniţi, în celebrul salon, în care totul se schimbase.

Cu licenţa specială în mână, Peregrine Daniel Thackery, contele de Ashbrook, avea să-i jure dragoste eternă Jeminei Monroe St. Maur, femeia pe care o avea alături.

Acea căsătorie era una potrivită şi făcută pe temeiuri solide. Daniel scoase de pe degetul Jeminei veriga pe care mătuşa le-o dădea văduvelor ei, iar apoi îi oferi o verighetă de aur, cu un rubin incrustat pe ea.

O privire distantă înlocui bucuria din ochii Jeminei. Ea luă licenţa, citi, iar apoi se uită lung la mirele ei.

— Peregrine Daniel Thackery?

— Da. Asemenea ceasului, un cadou de despărţire de

la tata.

— Peregrine?

Cu cât mireasa lui cunoştea mai repede fericirea conjugală, cu atât avea ea să fie mai în siguranţă, iar ei amândoi, mai fericiţi. Odată cu rostirea jurămintelor, trecutul era lăsat în urmă, îngropat pe fundul mării.

Capitolul 40

JEMINA – NOAPTEA NUNŢII

Aşezată la masa de toaletă care, conform spuselor noului meu soţ, îmi aparţinea, într-o cameră care, la fel, îmi aparţinea, lângă o mică debara plină cu rochii noi, m-am privit în oglindă.

— Nu mai eşti o haimana azi.

Nu că aş fi crezut vreodată că eram, mai puţin atunci când fusesem internată la Bedlam.

Strălucirea vagă a obrajilor mei roşietici se mai vedea încă. Mi-am ridicat degetul împodobit cu noua verighetă, aur strălucitor cu un rubin în formă de rodie, rotund, cu faţete ca de foc.

Eram Lady Ashbrook, contesa lui Daniel.

Îmi spusese că Finchely era al nostru. Că Hope era a noastră. Oare când aveam să şi simt că aşa era, că acea proprietate şi acea fetiţă nu-mi fuseseră doar împrumutate şi, în consecinţă, nu-mi mai puteau fi luate înapoi?

O privire lungă aruncată spre fata din oglindă îmi ridică moralul. Chiar dacă trecutul meu era cufundat într-un fel de ceaţă, meritam bucurie. Meritam mai mult din toate lucrurile bune de pe pământ. N-aveam de gând să mă sustrag singură de la viaţă, nu din nou, nu atât timp cât mai eram în stare să respir.

Daniel deschise uşa care dădea spre dormitorul lui.

— Bine că n-ai adormit. Al doilea mic dejun de nuntă putea să fie de ajuns ca să te extenueze.

El chicoti, cu mâinile la spate, îmbrăcat într-un halat de un verde-smarald închis. Fără cămaşă de noapte. Surprindeam frânturi din pieptul lui sculptural, maroniu şi sărutat de razele soarelui, presărat cu firicele de păr la fel de fine precum cele din buclele care îi creşteau pe cap.

— Milord, mi-a plăcut să fac cunoştinţă cu prietenii tăi, cu familia Richmond, cu nepoatele domnului Gerard, şi cu atâţia alţii. M-am simţit bine-venită.

Am început să trag de panglica pe care Patience mi-o fixase printre codiţele împletite, care se revărsară în valuri. Şuviţele elastice se desfăcură şi îmi alunecară pe halatul roz.

Cu o mână la spate, Daniel înaintă, îmi ridică peria de argint şi o trecu printre şuviţele mele despletite.

— Moale. Un pic ca al lui Hope. Cred că şi ea o să aibă mult păr.

Se aplecă puţin mai aproape. Nuanţa întunecată a halatului aprindea mici scântei verzi în ochii lui negri.

— Cum ţi se pare camera ta?

— Perfectă, am spus eu. Dar îmi amintesc de încăperea asta. Incidentul de pe scări a fost un moment de neuitat.

— Mi-aş fi dorit atunci să rămâi pentru totdeauna.

Zâmbetul îi fu larg şi îi dezveli strungăreaţă. Cu o alunecare rapidă, palmele lui îmi dezmierdară, în treacăt, gâtul. Lăsă peria jos.

— Doamna mea Ashbrook are nevoie de ceva? Ceva de ciugulit.

— Sunt plină după tot ce am mâncat la petrecere. Sunt bine.

— Doar bine? Cred că ştiu cum să te fac să te simţi perfect. Închide ochii.

Am simţit un gol în stomac. Pulsul mi s-a accelerat. Am ţinut ochii strâns închişi. Ei bine, aproape. Trebuia să trag cu ochiul.

El îngenunche şi scoase un bol de la spate. Trase din buzunar o lingură strălucitoare, pe care o strecură în bol. Salata lui cu rodii dansă pe limba mea.

Am înghiţit cu poftă. Îmi plăcea la nebunie. M-am întins spre el şi am lăsat ca sărutul meu să spună ceea ce n-aveam destul curaj să spun cu vorbe.

Îmi sugerase că vorbeam prea tare uneori.

Daniel avea gust de cireşe, dulci şi înţepătoare pe limba mea.

Bolul îşi găsi un loc pe masa de toaletă. Iar eu m-am refugiat în îmbrăţişarea lui. Se ridică, luându-mă şi pe mine odată cu el, sărutându-mă şi trecându-mă pragul care despărţea camerele

Ne-am lipit de stâlpul patului lui.

Daniel îşi puse palmele lui puternice pe faţa mea. Totul era *peeerfect.*

Apoi el se opri.

Îşi trecu alene buzele peste ale mele, apoi şopti ceva.

N-am auzit. Inima îmi bătea prea tare.

Se aplecă la urechea mea.

— Ce-i cu sunetul acela, Jemina?

— Nimic, scumpul meu.

Braţele mele se aşezară pe umerii lui.

Mâinile lui îmi desfăcură nodul cordonului de la halat. I-am prins degetele. Eram văduvă, o femeie în toată firea. Cu toate astea, aveam doar doi ani de amintiri… niciuna nu era legată de un astfel de moment. Nimic care să-mi învolbureze inima precum nerăbdarea de a fi iubită de acel bărbat.

Următorul sărut fu delicat. Am simţit cuvintele lui pe gâtul meu ca pe nişte flăcări.

Aprinsă de speranţă, tu ai uitat de jale,
Sufletul meu tresaltă, fierbinţi sunt pieptul şi atingerile tale,
În mâini eu ţin plăceri ce ne îmbată,
Şi ne înlănţuim în hăţuri de mătase, lumină adorată.

Vocea lui mă învăluia. Degetele lui abile îmi desfăcură panglicile halatului.

— Alte versuri din Wheatley, Daniel?

— Practic, da, dar cu câteva dintre adăugirile mele.

— Presupun că asta înseamnă că mă placi.

— Hmmm… Da, Jemina.

Un al doilea sărut ne uni, urmat de un al treilea.

Apoi el se opri. Părea şovăitor.

Prima dată, o primă amintire cu un bărbat pentru care simţeam atât de multe, pe care îl iubeam în mare parte şi pe care cu siguranţă îl doream, n-ar fi trebuit să trezească în mine atâtea emoţii. Şi nici n-ar fi trebuit să-l facă pe soţul meu să se retragă.

— Fii cu mine, Daniel.

M-am ridicat pe vârfuri ca să-l încurajez.

Dar el îşi înălţă capul. Licărirea din ochi i se stinsese. Căldura trupului îi dispăruse.

— Hope! Plânge!

Mâinile îmi alunecară spre tăblia patului. Auzeam, în sfârşit, ţipetele ei peste bătăile vijelioase ale inimii mele.

— Da.

Daniel ieşi pe uşă aproape la fel de repede ca mine. Mă prinse din urmă în camera copiilor.

Ţipătul lui Hope continua să răsune.

— Mamă! Mamă, apa!

M-am întins spre ea, dar mi s-a înceţoşat privirea. Picioarele mele erau pe *Minerva.* Am încercat să mă ţin de catarg, am încercat să menţin capul amândurora deasupra apei. Capetele noastre. Al meu şi al copilei mele.

— Sunt aici, Hope! Asta era vocea lui Daniel. Tata e aici.

Când am clipit, el îşi luase deja fiica în braţe şi o legăna la piept.

— Hope, te rog. Trezeşte-te. Eşti în siguranţă cu mine. Tata e aici.

Nu ştiam ce să fac, dar cuvintele cântecelului meu de leagăn izbucniră parcă dinăuntrul meu:

— *Il était un petit navire. Il était un petit navire.*

Hope întinse mâna pe deasupra capului lui Daniel.

— Mamă, salvează-mă! Scoate-ne din apă! Mamă, te rog!

Soţul meu părea neputincios, dar se întoarse şi o aşeză pe fetiţă în braţele mele.

Cuibărită la pieptul meu, cu braţele ei de copilă încleştându-mi-se pe halat, Hope se linişti.

— Apa e peste tot. Atât de neagră! Nu da drumul!

Nu da drumul?

Mi se frânse inima.

L-am privit pe Daniel şi am aflat secretul. Şi Hope fusese pe *Minerva.*

Acela nu era coşmarul meu.

Ci era adevărul nostru.

— Hope a supravieţuit *Minervei*?

Daniel se uită lung la mine o clipă, apoi dădu din cap.

— Phoebe a adus-o pe Hope cu ea din Jamaica. Fetiţa e o minune, exact ca tine.

— De ce nu mi-ai spus asta, Daniel? Vocea mea începu să se audă. Tot mai tare. De ce?

Daniel îşi muşcă buza.

Acum ştiam că intenţionat nu mi-o spusese. Îmi ascunsese acel secret.

— Mamă! Nu pleca! Nu mai pleca!

Strânsoarea lui Hope era nespus de încordată. Nu mă puteam gândi la altceva decât cum s-o liniştesc.

— Nu-ţi dau drumul. Niciodată.

— Jemina, totul despre *Minerva* ar trebui dat uitării. E prea dureros. Uite cum o doare. Aş vrea să nu se mai gândească nimeni la asta.

— N-ar trebui să implor ca să aflu unele adevăruri.

Vocea îmi era gâtuită. Mi-am înăbuşit suferinţa. El nu fusese sincer.

Capul cârlionţat al lui Hope se cuibări mai adânc la pieptul meu.

— Mama s-a întors după mine.

— Eu nu sunt…

Daniel îmi puse mâna pe buze.

— Acum tu eşti mama ei. Acum asta e tot ce contează.

Felul în care o spuse, cu atâta încredere şi siguranţă!

Ce mai ştia şi nu-mi spunea?

— Mamă!

Hope se topi în braţele mele, ghemuindu-se în scobitura cotului, chiar sub sânul meu. M-am dus la balansoar şi m-am aşezat.

Cu cât eu şi Hope ne legănam mai mult împreună, cu atât acceptam mai mult adevărul pe care ea încercase să mi-l spună.

Nu eram noua ei mamă.

Eram vechea ei mamă.

Chiar o salvasem din apă.

Supravieţuiserăm împreună în faţa urgiei mării.

Inima mea jubila. Lacrimi, bucurie şi amărăciunea de a fi fost trădată se luptau înlăuntrul meu. O aveam pe fiica mea în braţe, dar Daniel…

Se apropie şi-şi aşeză palma pe capul lui Hope.

— Dă-mi-o mie, Jemina. Tu odihneşte-te. E prima noapte în noua ta casă, alături de noua ta familie. Am vrut să fie specială.

În tonul lui nu se simţea nici urmă de părere de rău. Ci un amestec de tristeţe şi de spirit practic.

Refuzam să renunţ la minunea mea.

— Nu, o ţin eu. I-am spus că n-o să-i dau drumul. N-am de gând s-o mint.

El îşi acoperi gura cu palma.

— Vreau să te odihneşti şi să te obişnuieşti cu noi, cu Finchely.

Părea îngrijorat, dar singurul lucru la care mă puteam gândi era că, dacă aş fi ştiut înainte ceea ce ştiam acum, aş fi fost la Finchely în fiecare zi. Oare câte nopţi plânsese fiica mea înainte să adoarmă, când aş fi putut s-o ţin în braţe?

— Jemina, nu arăţi prea bine. Eşti foarte roşie în obraji.

Cum să-i spun cât eram de furioasă şi cât eram de recunoscătoare pentru că-mi găsisem copilul? Dar cine avea să creadă spusele unei femei care fusese internată la Bedlam? O femeie care n-avea ca dovezi fapte concrete nimic care să-i vină în sprijin, ci doar un sentiment atât de

adânc înrădăcinat în pieptul ei încât ea ar fi putut să explodeze pur şi simplu.

— Jemina?

— Sunt bine. Sunt întreagă la minte. N-o atinge.

El se trase brusc înapoi, de parcă l-aş fi muşcat. Poate că, prin tonul meu, o făcusem.

— Jemina? Daniel îngenunche lângă balansoar. Ce s-a întâmplat?

Cum s-o spun şi să nu fiu condamnată? Nu puteam. Am strâns-o mai tare pe Hope la piept.

— Sunt supărată pe mine fiindcă nu i-am auzit plânsetele. Sunt egoistă.

El scoase un uşor oftat.

— Nu, nicidecum. Te-ai dovedit atât de altruistă de nenumărate ori. Daniel mă sărută pe obraz. O să te ajutăm să te obişnuieşti cu programul nostru zilnic. Apoi o să găsim timp să fim egoişti. Iar acum, Lady Ashbrook, fugi la culcare. O să-mi liniştesc fiica.

— Nu. Nu, du-te tu să te odihneşti. Mâine mergi la tribunal. Am eu grijă de Hope. Ai încredere să mă laşi cu ea, Daniel?

El dădu din cap în semn că da, însă ochii lui păreau să mă analizeze. Cu siguranţă, ştia că eram foc şi pară. Cum să nu fiu?

Care era adevărul?

Oare Daniel îi pierduse în naufragiul *Minervei* atât pe Phoebe, cât şi pe copilul ei? Oare uraganul care scufundase nava îi furase toate speranţele?

Sau eu eram Phoebe? Iar el îmi salvase copilul?

Am sărutat-o pe Hope a mea pe creştet.

— Du-te la culcare. După ce adoarme, o pun în pat.

El mângâie uşor buclele, dar nu păru hotărât să plece.

— Fugi, Daniel. Sunt mama ei, ai uitat?

Soţul meu, cel care ascundea secrete, rămase în uşă. Părea cu adevărat pierdut, dar, după felul în care mă ţinea Hope, n-aş fi putut s-o mai las niciodată din braţe.

Tocmai găsisem ceea ce căutasem. Doar că venise la mine împreună cu un soţ în care nu mai puteam avea

încredere deplină.

Capitolul 41

DANIEL – CARE LADY ASHBROOK?

Trecuse o săptămână de când erau căsătoriţi. Daniel nu remarca neapărat o diferenţă faţă de vechea lui viaţă, cea pe care o avusese cu doi ani în urmă.

Singur, înstrăinat de Jemina, se ghemui pe podeaua din faţa camerei copiilor.

Ei bine, faptul că stătea pe covorul de pe coridor era, ce-i drept, o diferenţă. Cu doi ani în urmă ar fi fost în biroul lui, citind scrisorile de la Phoebe înainte de a se pregăti pentru un joc douăzeci şi unu împreună cu prietenii lui şi aşteptând ziua în care *Minerva* urma să ancoreze la Portsmouth.

Cum de căsnicia schimba totul?

Soţia lui, soţia lui doar cu numele, îşi cânta cântecul de leagăn. Îl cânta cu vocea tare şi acoperea ţipetele lui Hope până când copila se liniştea. Coşmarurile fiicei lui se repetau în fiecare seară, iar Jemina era singura care reuşea s-o calmeze.

El se străduise atât de mult şi în atâtea feluri s-o facă pe Hope să rămână din nou adormită toată noaptea, chiar dormind cu toţii în patul lui! Dacă nu era în braţele Jeminei şi nu stătea cu capul lipit de pieptul ei, copila plângea amarnic.

Lovindu-se uşor cu capul de perete, nu reuşi să înţeleagă ce anume se schimbase, ce nu mai era la fel. Căsătoria ar fi trebuit să-i facă să devină o familie.

Cum de reuşise nunta s-o transforme pe Jemina dintr-o prietenă, într-o dădacă? Nici măcar o dădacă dezgolită.

Ceva se destrămase. Finchely devenise un cămin destrămat. Iar el venea acolo după munca la tribunal, nu ieşea în oraş să mănânce sau să devină un beţiv agresiv.

Acum se simţea ca un străin, iar în ochii Jeminei se citea atâta durere, încât Daniel ar fi putut la fel de bine să fie copia fidelă a tatălui său.

— Mama nu te părăseşte, Hope. Să ţii minte asta.

Vocea Jeminei răsună cu putere. Erau cuvintele pe care ea le rostise în noaptea nunţii lor.

Poate că nu ştia că era o mamă bună şi dacă nu se obosea până la epuizare.

Poate că, dacă Daniel se apuca să-i scrie din nou bileţele şi îi spunea asta, ea avea să-l asculte.

Doamna Gallick urcă scările aducând două căni pe o tavă. Îi oferi una lui Daniel, iar apoi se aşeză lângă el, ghemuindu-se pe podea.

— Domnule, a mai venit o scrisoare de la avocatul acela, domnul Mosey. Am lăsat-o în biroul dumneavoastră.

Bârfele despre căsătoria lor aveau să-i trezească pe împieliţaţii care lucrau pentru familia St. Maur.

El privi cana scrutător şi gemu. De ce nu voia trecutul să rămână trecut?

— Mulţumesc, doamnă G. Să n-o laşi pe contesă să le vadă. A suferit destul.

— Nu, domnule. Doamna Gallick luă una dintre căni. Contesa e o mamă înnăscută. Hope o să iasă din starea asta. Trebuie doar să aveţi încredere.

Îl făcea fericit zâmbetul satisfăcut de pe chipul fiicei lui, de fiecare dată când Jemina îi răspundea pentru că o striga „mamă” dar ceva nu era în regulă.

Mamă?

Oare Hope îşi dăduse seama de ceva ce lui îi scăpase?

Copila lui era strălucită.

Copila lor era strălucită.

Oare el o găsise pe Phoebe şi nici măcar nu ştiuse? Oare nu asta sperase el atunci când intrase în încăperea de la Bedlam ca s-o elibereze pe Jemina St. Maur? Oare nu îşi dorise ca tragicul accident să fi devenit minunea lui… Phoebe în viaţă şi suferind de amnezie, numindu-se fără temei „Jemina St. Maur”?

— Lord Ashbrook, mă duc să mai aduc lapte pentru

ceaiul meu. Mai vreţi ceva? Ştiu că nu vă place laptele la ceai.

El clătină din cap în semn că n-avea nevoie de nimic, iar ea plecă. Faţa lui nu mai era umflată, dar băuse tărie cât să-i ajungă pentru întreaga viaţă.

— Fără lapte.

Dar Jemina nu era Phoebe cea descrisă în scrisori. Asta, dacă nu cumva minciuna ei nu se oprise doar la faptul că nu-i pomenise nimic despre fiica ei. Oare asta fusese o greşeală făcută de bancherii de la Londra de care el se folosise ca să găsească o fiică de culoare – negresă sau metisă născută liberă – a investitorilor lor din colonii?

O greşeală neintenţionată?

Se considera că femeile creole din Jamaica erau de culoare dacă în ultimele trei generaţii din ascendenţa lor existaseră negri. Mulatrele creole erau considerate albe dacă aveau albi în ascendentă de mai mult de trei generaţii.

Despre asta era vorba? Accentul Jeminei suna de parcă ar fi fost educată în Anglia. Oare roşiaticul pielii ei indica faptul că ar fi putut să fie creolă sau evreică sefardă? Nu era nicio urmă de portugheză în limba pe care o vorbea, ci doar un uşor accent al dialectului jamaican, care ieşea la iveală atunci când o tachina el sau atunci când ea credea că n-o asculta nimeni.

Nu era vorba despre o greşeală? Nici despre o înşelătorie?

O văduvă originară din Indiile de Vest, disperată s-o ia de la capăt alături de un soţ bogat, ar fi minţit, oare, în privinţa rasei ei? Asta explica insistenţa familiei Dunn ca ei să se căsătorească prin procură înainte de a-i permite lui Phoebe să vină la Londra.

El se lovi cu capul de perete.

Menajera lui urcă scările în fugă.

— Domnule?

Femeia se aşeză din nou lângă el.

— Vreţi să vorbim?

El ridică în mâini cana caldă. În aburi se simţea aroma

liniştitoare a muşeţelului, amestecată cu note de citrice.

— Arăt de parcă aş avea ceva de spus, doamnă G?

— Ştiu că nu vreţi să auziţi asta, dar fiica dumneavoastră o să-şi tot urle coşmarurile. Atât dumneavoastră, cât şi Lady Ashbrook ar trebui să rămâneţi aici, afară, şi să lăsaţi fata să înveţe să se liniştească singură.

Sorbind valvârtej, el lăsă lichidul fierbinte să-i ardă gâtul.

— Linişte? Spunem că liniştea e unul dintre lucrurile pe care ni le dorim, dar oare ne-o dorim cu adevărat?

— Aţi păţit-o rău de tot, domnule.

— Poftim?

— Sunteţi îndrăgostit şi supărat în acelaşi timp? Nu ştiu ce a făcut sau n-a făcut Lady Ashbrook, dar cred că merită tot respectul. Are o inimă mare şi a ajutat-o atât de mult pe Hope! Nu toate femeile ar face asta.

Nu, nu toate femeile ar fi riscat să se prăbuşească pe scări pentru un copilaş, sau să cadă în dizgraţie ca să salveze un conte. El îşi frecă fruntea şi fu de acord cu vorbele înţelepte ale doamnei G.

— E specială.

Amnezia Jeminei era reală. Dacă Hope avea dreptate, femeia cu care se însurase el, noua Lady Ashbrook, n-o ştia.

— Vorbiţi cu ea, domnule. Spuneţi-i tot ce se frământă în mintea aceea strălucită a dumneavoastră.

— Totul?

— Da. Totul. Cred că o să înţeleagă şi o să se liniştească.

Oare acela era lucrul care lipsea? O cale prin care s-o liniştească pe Jemina şi s-o asigure că, indiferent cine era sau de ce anume făcuse, el, Daniel, o iubea.

Îşi bău ceaiul până la ultima picătură, de parcă ar fi fost ultimul din viaţa lui.

— Nimic nu contează în afară de momentul prezent. Am spus asta de atâtea ori. A venit clipa să mă port ca şi cum aş şi crede ce spun.

— Excelent, domnule.

Menajera ciocni cana cu a lui, ca şi cum ar fi încheiat o înţelegere. Ei bine, poate că o şi încheiaseră. Femeia îl cunoştea ca pe buzunarul ei.

— Mă rog să se limpezească apele cât de curând. Lady Ashbrook iubeşte copilaşul la fel de mult ca şi dumneavoastră. Faceţi ceea ce trebuie ca să vă păstraţi familia.

Familia pe care el o crease întrucâtva, singurul lucru pe care şi-l dorise, la care râvnise şi pe care şi-l promisese întotdeauna. De ce să-i stea în cale un lucru precum adevărul?

Până atunci, nu-i mai stătuse.

— Ei, priviţi, domnule.

— Ce e, doamnă Gallick?

Ea îl duse la uşa camerei copiilor şi o deschise.

— Au adormit amândouă, domnule.

Era o privelişte încântătoare. Jemina, atât de frumoasă. Codiţele roşcate, desprinse din coc, i se revărsau pe umeri. Hope, cu degetul mare în gură, era cuibărită în rochia cenuşie, de zi, a soţiei lui.

— Ar trebui să fac ceva. Doamna mea Ashbrook e istovită.

— Domnule, femeii i-a fost scris să aibă un copil ca Hope, un copil chinuit de amintiri. E mama potrivită. Nu vă lăsaţi păcălit. Ea e ceea ce-i trebuie fetiţei.

— Mulţumesc, doamnă G. Noapte bună.

Femeia plecă, lăsându-l pe Daniel cu privirile aţintite la camera copiilor. Hope şi Jemina împreună, amândouă fiind jumătăţi ale inimii lui, amândouă simţindu-se, în sfârşit, în largul lor.

Provocându-şi soarta, îşi ridică în braţe frumoasa fetiţă şi o aşeză în pătuţul ei. Îi puse în braţe păpuşa, pe doamna Feebs.

— Doamnă Feebs, să-i ţii companie lui Hope la noapte.

Apoi se întoarse spre Jemina.

Lui Daniel nu i se întâmpla prea des să piardă procese. Dacă totuşi i se întâmpla, se obişnuise să accepte

asta şi să meargă mai departe. Nu era corect să cauţi să afli ce era drept sau cât de cât drept. Jemina încă n-avea amintiri ca să contrazică nici măcar o singură bănuiala din partea celorlalţi.

În cele din urmă, tot ce se întâmplase fusese din vina lui. El încetase să mai caute răspunsuri. Îşi lăsase inima să se îmblânzească atât pentru Jemina, cât şi pentru Phoebe. Una şi aceeaşi persoană, sau nu, nu mai conta. Aceea era familia pe care o crease, cea pe care o apărase, cea la care n-avea să renunţe niciodată.

Cu cea mai mare blândeţe, o ridică pe Jemina.

Părea trasă la faţă. Era de-a dreptul epuizată.

— Renunţ. Nu mai pot, vorbi ea în somn.

Îşi trecu braţele pe după umărului lui, strângându-l de parcă ar fi fost în joc însăşi viaţa ei. Iată care îi era coşmarul.

El o sărută pe frunte.

— Eşti în siguranţă. La fel şi Hope a noastră.

Daniel se aşeză în balansoar şi o ţinu în braţe pe Lady Ashbrook a lui. Asta era acum identitatea ei. Şi aveau să rămână amândoi peste noapte în camera copiilor. Dacă Jemina se trezea de tot, nu trebuia să se sperie şi s-o caute pe fiica lui… a ei… a lor.

— Ia nişte putere de la mine, iubirea mea. Nimic altceva nu mai contează.

Hope pufni, dar nu mai plânse.

Ştia că tatăl ei o iubea. Poate că venise momentul ca şi mama ei să ştie că el o iubea, de asemenea.

Capitolul 42

JEMINA – CE ŞTIE EL?

Stăteam întinsă pe salteaua din dormitorul meu, cu

capul proptit pe o grămadă de perne. După ce îmi irosisem cea mai mare parte a dimineţii uitându-mă lung la bileţelul sigilat pe care Daniel mi-l strecurase pe sub uşă, am decis să-l deschid şi să văd dacă soţul meu se destăinuise.

Finchely House, Londra, 30 august 1814

Draga mea J,

M-am întrebat dacă ai vrea să-mi zâmbeşti măcar o dată. N-am vrut ca rolul tău de „mamă” să devină atât de istovitor.

Mi-e dor de tine.

Mi-e dor de tot.

Te rog, spune-mi un secret. Spune-mi cum să îmbunătăţesc relaţia noastră.

Servitorul tău,

D. Thackery, Conte de Ashbrook
Finchely House, Londra

Scrisoarea lui Daniel era plină de nefericire. Şi eu mă simţeam la fel de nefericită, făcându-mi griji pentru Hope şi dându-mă de ceasul morţii în faţa lipsei de încredere dintre mine şi Daniel în calitatea noastră de soţ şi soţie.

Simţeam cum mi se umflaseră ochii şi faţa din cauza somnului agitat. M-am cuibărit mai adânc sub aşternuturi, înveşmântată într-un halat vaporos, de culoarea bronzului.

Manşetele de dantelă, cordonul brodat cu fir de aur – alt cadou de la Daniel – păreau lipsite de însemnătate faţă de bucuria de a o avea pe fiica mea. Cum să-i spun lui Daniel că îmi crescuse fiica vreme de doi ani? Eu fusesem internată la Bedlam pentru că nimeni nu crezuse că fiica mea era în viaţă. Urlasem după ea până când rămăsesem fără glas. Nimeni nu mă ascultase. Cei de acolo nu-şi doriseră decât să recunosc că pierdusem totul.

Şi pierdusem.

Îmi fusese luată fiica. Oare cum ajunsese Daniel la ea? Oare el îi ajutase pe cei care mi-o luaseră?

Ăsta era secretul meu; unul pe care nu-l puteam împărtăşi nimănui. Nu fără dovezi.

În adâncul inimii, ştiam că Hope era a mea.

Dar nu-mi mai aminteam de nimic altceva, nici de naşterea ei, nici de tatăl ei natural.

Un copil arap nu putea să fie copilul lui Cecil St. Maur.

Acoperindu-mi ochii cu mâinile palide, am râs, am râs ca o smintită. N-aveam la dispoziţie nici fapte, nici dovezi. Daniel n-ar fi putut să creadă decât că eram nebună şi n-ar fi putut decât să mă vrea la Bedlam din nou, nu în patul lui.

Lordul Ashbrook, un avocat de la înalta Curte, putea să mă alunge. În calitate de soţ şi de nobil, cine îl putea împiedica? Nimeni n-avea să creadă o biată fată, şi nu un conte.

Inima începu să-mi bată cu putere, zvârcolindu-mi-se în piept.

Răsuflarea mi se transformă într-un ciclon care bătea cu toată forţa. Siguranţa mea, legătură cu propria mea fiică, toate astea depindeau de un bărbat priceput într-ale legilor, legi care erau întotdeauna folosite împotriva femeilor.

După ce bătu la uşă, doamna Gallick intră şi îmi aduse o tavă acoperită cu un capac strălucitor de argint, un ceainic şi o cană. Un teanc de scrisori era îndesat în îndoitura braţului ei acoperit de un material în carouri.

— Lady Ashbrook, v-aţi trezit!

— Nu trebuia să-mi aduci micul dejun.

— Ba trebuia, doamnă. N-o să vă epuizaţi atâta vreme cât sunteţi în grija mea, spuse doamna Gallick zâmbind. Aşează tava pe noptiera de lângă fereastra cea mare. Menajera o deschise, lăsând să intre aerul cald de afară. Se întoarse, ştergându-şi mâinile de şorţul alb. Camera asta n-a fost folosită prea mult. Mamei stăpânului îi plăcea.

Ea a insistat ca pereţii să fie zugrăviţi în galbenul ăsta precum soarele, şi ca fereastra să fie deschisă în fiecare dimineaţă, ca să intre aer curat.

Doamna Gallick desfăcu şi mai larg draperiile brodate cu narcise.

Lumina puternică a razelor de soare străluci în încăpere, dar se zăreau nori la orizont.

Ea se aplecă şi luă capacul de pe un platou pe care se aflau terci şi felii de banane. Scrisorile alunecară pe jos.

Le-am ridicat înaintea ei. Pe una era scris numele meu, ei bine, noul meu titlu. Scrisul nu era al lui Daniel.

Doamna Gallick făcu ochii mari.

— Lăsaţi-mă pe mine să iau astea. Excelenţa Sa nu vrea să faceţi nimic altceva decât să mâncaţi.

Ascunzând scrisoarea care îmi era adresată, i le-am dat pe celelalte.

— Nu mi-e foame.

Ea luă scrisorile şi le puse în buzunarul şorţului.

— Câteva firimituri. Atât aţi mâncat toată săptămâna. O femeie în toată firea nu poate să supravieţuiască aşa.

— Am supravieţuit şi în condiţii mai rele.

— Arătaţi-i Excelenţei Sale cum să repare lucrurile. Cred că ar face orice pentru dumneavoastră.

Menajera cea binevoitoare îmi aruncă un zâmbet trist şi apoi plecă.

Şi mie îmi era dor de ceea ce avusesem, dar Daniel îşi avea secretele lui, eu le aveam pe ale mele, şi niciunul dintre noi nu părea dispus să se confeseze celuilalt. Am rupt sigiliul de ceară de ne scrisoare.

Finchely House, Londra, 29 august 1814

Dragă Lady Ashbrook,

Vă trimit felicitările mele. Există bunuri care i-au aparţinut răposatului dumneavoastră soţ şi care au nevoie de atenţia dumneavoastră. Am un cumpărător dispus să plătească o sumă generoasă pentru aceste bunuri. I-am scris lordului Ashbrook de mai multe ori, dar în zadar.

Vă transmit sincere felicitări legate de recenta dumneavoastră nuntă, însă mă folosesc de această scrisoare ca să vă pun în gardă. Există membri şi avocaţi ai familiei St. Maur care cred că sunteţi ţinută cu forţa la noua dumneavoastră reşedinţă, nefiind, poate, nici în

deplinătatea facultăţilor dumneavoastră mintale. Dacă această informaţie este falsă, am rugămintea s-o dezminţiţi de îndată. Ar fi în interesul dumneavoastră să rezolvaţi problema cât mai curând cu putinţă.

T. Mosey, avocat
Sleck Building, Tonbridge

Nefiind în deplinătatea capacităţilor dumneavoastră mintale. Asta era o expresie simandicoasă pentru „de pe altă lume" sau „smintită". Familia St. Maur era interesată acum de mine. Fusesem închisă la Bedlam doi ani, dar ei mă voiau tocmai acum.

Am simţit cum mi se strângea stomacul. Familia St. Maur sau soţul meu mă puteau trimite înapoi la Bedlam. Puteam s-o pierd din nou pe Hope.

Niciodată!

Tremurând, m-am luat în braţe şi m-am învelit într-un şal.

Apoi mi-am amintit de mine. Nu mai eram o victimă. Mă căţărasem pe clădiri. Luptasem cu un uragan şi ieşisem învingătoare. Nu mai voiam să aştept să vină cineva care să-mi dea răspunsuri.

Nu mai voiam ca Daniel să mă salveze.

Am deschis uşa camerei alăturate şi am intrat. Voiam ca, înainte de a mă duce în biroul lui Daniel, să văd dacă erau acolo mai multe scrisori de la Mosey. Schiţa cu Phoebe nu mai era agăţată pe perete. Rămăsese doar desenul făcut de Hope. Nu observasem acel detaliu în noaptea nunţii, dar nu fusesem atentă la prea multe, în afară de Daniel.

Scrisorile lui Phoebe. Secretele lui Daniel… ele aveau să-mi dezvăluie ce anume ştia soţul meu. Intrând în debaraua lui de haine, i-am inspirat parfumul, o combinaţie dulce de lemn de cedru şi de lăcrămioare.

Pe raftul din dreptul şoldului meu se afla vesta pe care el o purtase la nunta noastră. Hârtia albă în care era împachetată o făcea să pară atât de delicată, atât de

fragilă!

Vocea lui, amintirea vocii lui, îmi răsună în urechi. Jurămintele lui de a mă cinsti şi de a avea grijă de mine îmi răsunară şi ele în amintire, clar şi concis. Oare luase parte la o conspiraţie, sau era şi el doar o altă victimă?

Cârligul şi frânghia mea zăceau în colţ, pe podea. Bine de ştiut unde erau, dacă se impunea o evadare rapidă. Totuşi, ştiam că Daniel n-avea să permită să mi se întâmple nimic rău. Cum putea mintea mea să se lupte între ideea că el era bun şi ideea că făcea parte dintre cei care îmi luaseră copilul?

Am auzit un zgomot venit de dincolo de debara. Daniel?

Apoi nimic, nici urmă de vreun valet sau de doamna Gallick.

Inima mea cea plină de jale începu să bată nebuneşte, dar nu de frică, ci de nerăbdare. Îl doream în continuare pe Daniel, în ciuda secretelor pe care mi le ascundea.

Traversând iute covorul moale, roşu şi portocaliu, am trecut pe lângă fereastră. Soarele ardea prin ochiurile de geam şi se lupta cu o îmbulzeală de nori. Cenuşiul ieşea învingător. Se putea ca Hope să se sperie de tunete.

Sfâşiată între dorinţa de a mă duce la ea şi cea de a afla secretele, am coborât de pe un raft cutia de care Hope îmi spusese să nu mă ating. Buricele degetelor parcă mi-au luat foc atunci când am scos prima scrisoare, iar apoi pe toate celelalte.

O privire rapidă aruncată peste una dintre ele mă făcu să râd la glumele lui Phoebe. Apoi am izbucnit în lacrimi citind despre pierderea fratelui ei. Phoebe Dunn era o scriitoare strălucită.

Curând le-am terminat de citit pe toate. Niciuna, nici măcar una dintre ele nu pomenea de existenţa vreunui copil.

În ultima scrisoare era pomenit Max, desigur ca răspuns la ceva ce scrisese Daniel despre credinciosul lui mops. Cu toate astea, nu existau dovezi că Phoebe Dunn ar

fi avut un copil sau că ar fi călătorit la Londra însoţită de vreun copil.

Ea ar fi putut s-o omită pe Hope în una sau două scrisori, dar cum putea o mamă iubitoare să nu vorbească niciodată despre fetiţa aceea minunată?

Phoebe nu putea să fie mama lui Hope. Şi, cu siguranţă, eu nu puteam să fiu Phoebe Dunn. Dacă ideea aceea mi se înrădăcinase în minte, acum ea dispăru într-o clipită.

Patience. Ea avea să înţeleagă şi să-mi confirme gândurile. Trebuia să mă duc la ea. Trebuia să vadă şi ea scrisorile.

Îndesându-mi-le în buzunar, m-am întors, pregătindu-mă să mă îmbrac, să sar într-o trăsură şi să mă duc la prietena mea.

Dar am rămas încremenită.

Daniel se afla în faţa mea şi, după privirea din ochii lui, n-avea de gând să mă lase să plec.

Capitolul 43

DANIEL – DEBARAUA DE HAINE

Tunetul bubui. Un fulger scăpără afară, în dreptul ferestrei debaralei. Lady Ashbrook era învăluită în lumina acelui fulger.

Stătea în faţa lui, cu ochii mari, trează, în halatul translucid pe care el i-l dăruise în ideea de a-i pune în valoare strălucirea ochilor.

— Ai ajuns acasă devreme, Daniel.

— Am avut o discuţie cu Lordul Primar. A trebuit să plec de la birou.

— Aha!

Ea îşi înfăşură pe deget o codiţă lungă, împletită, care îşi schimba culoarea, nuanţele ei trecând, la fiecare străfulgerare de lumină, de la roşu la nuanţa grâului.

El se apropie.

— Vai, vai, ce surpriză plăcută, soţia mea alături de lucrurile mele preferate! Cu un deget pe nas, se opri în faţa ei. Dacă vreau să-i fac o vizită soţiei mele, nu trebuie decât s-o caut în debaraua mea de haine?

— E un loc minunat. Foarte mare, mai mare decât debaraua mea.

El se aplecă ca s-o sărute pe frunte, dar ea se trase în spate şi se lipi de un raft.

— Hmmm…

„*Chubble*, adică belele."

— Hmmm… îmi plac fracurile tale.

Ea atinse haina lui preferată, indigo, cu reverele croite elegant.

— Materialul e nemaipomenit.

— Da, chiar am un croitor foarte bun.

El micşoră distanţa, pironindu-şi mâinile de-o parte şi de a alta a corpului ei.

— Cred că domnul Weston ar trebui să-ţi facă o pelerină sau o mantie nouă. Mi se pare că pelerina ta verde-smarald s-a uzat foarte tare.

Fulgerul aprinse văzduhul.

— Asta înseamnă că nu mă placi aşa cum sunt, Daniel? Vrei să mă schimbi?

Tonul ei răsună concis şi defensiv. Felul în care funcţiona mintea unei femei era ambiguu, al Jeminei, cu atât mai mult. Totuşi, el hotărâse cu o seară în urmă să rezolve problemele lor deschizându-şi inima.

— Nicidecum. De ce s-o schimb pe femeia pe care o iubesc?

O apucă de mână şi îi sărută palma.

— Te iubesc. Te iubesc atât de mult! Iată ce cred eu că ne ţine despărţiţi: nu te-am asigurat de afecţiunea mea. Casa asta te-a solicitat într-o prea mare măsură. N-a fost drept.

Gura ei, cu acea arcuire senzuală şi cu toate celelalte farmece ale ei, se întredeschise de uimire.

— Cum să mă iubeşti? Tu nu mă cunoşti.

Aspră, tare şi deloc convinsă, vocea Jeminei îl străpunse până în adâncuri.

— Nu te cunosc?

El se gândi că trebuia să fi fost vorba despre povestea cu Phoebe Dunn. Probabil că Jemina îşi amintea ceva. Oare de ruşine se înroşiseră într-atât de tare obrajii ei?

— Fiecare pasăre pe limba ei piere. Jemina, eu n-o să pier pe limba mea. O să aleg cu atenţie acele cuvinte care sunt potrivite ca să-ţi dezvăluie gândurile mele. Iar atunci o să trebuiască să mă crezi.

Daniel îşi duse mâinile la gură, rugându-se în gând ca vorbele lui să vindece ruptura dintre ei.

— E adevărat. Nu ştiu prea multe despre tine, cum ai crescut, cercul tău de prieteni, alţii decât cei de la Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Ai plecat din Jamaica la bordul *Minervei.* Se prea poate să fi fost prietenă cu regretata mea soţie. Se poate ca tu şi Phoebe să fi fost apropiate, prietene la cataramă. Nu ştiu. Nimic din ceea ce aparţine trecutului nu contează. Momentul de acum, el e singurul care are însemnătate.

Ea îşi coborî privirea spre mânecile halatului. Sclipiri de fulger se reflectară în ţesătura vaporoasă care i se mula pe talie, pe şolduri, pe picioarele ademenitoare.

— Îmi place locul ăsta. Cred că ar fi o idee bună să desenez aici. Mă simt în siguranţă, de parcă aş putea să spun orice între aceşti pereţi. Poate că n-o să mă consideri nebună dacă îţi mărturisesc ce gânduri îmi trec prin cap.

— Nu e o nebunie să purtăm conversaţii în debaraua mea de haine. Recit din jurisprudenţă aici, în timp ce valetul meu îmi găseşte ceva potrivit de îmbrăcat.

— Mă iei peste picior. Nu pot să spun nimic neobişnuit fără ca tu să nu râzi sau să nu te temi pentru sănătatea mea mintală.

De parcă Jemina ar fi stat în boxa martorului, el se îndreptă spre ea cu întrebarea pregătită.

— Ca, de exemplu, că ai putea fi Phoebe Dunn, o femeie despre care s-a spus iniţial ca a fost salvată?

Brusc, ea îşi ridică privirea. Bărbia pe care, plină de

impertinenţă, şi-o împinse în faţă, striga răspicat, pe muteşte:

„Nu!”

Nu, ea nu era Phoebe.

Daniel îşi ridică mâinile în semn de pace.

— Bănuiesc asta… Adică ştiu că nu eşti Phoebe. Tu eşti tu. Şi te iubesc pe tine.

Faţa Jeminei încă mai păstra urme de încruntare, dar ea nu-l plesni, ci îşi răsfiră degetele şi şi le înfipse în coate.

— Plouă. De data asta, soarele a pierdut bătălia.

— E nevoie şi de ploaie, Jemina.

— Am văzut un bileţel de la domnul Mosey, avocatul. Familia St. Maur crede că nu sunt în deplinătatea facultăţilor mintale. A lăsat să se înţeleagă că s-ar putea anula căsătoria noastră. Ai vrea vreodată asta?

— Jemina, vreau să-ţi ascund lucruri care o să te facă să suferi, dar nu pentru că aş crede că nu poţi să faci faţă tensiunii. E vorba despre mine. Eu vreau să te protejez pe tine şi familia pe care o formăm acum.

— Aşa, pur şi simplu! Trecutul a dispărut din senin? Totul s-a rezolvat? Câtă generozitate!

El nu vorbise clar, iar temerile ei îi răstălmăceau cuvintele. Cu toată blândeţea de care era în *s*tare, Daniel o îmbrăţişă.

— Mama îmi spunea să nu păstrez nicio supărare după apusul soarelui. Dar eu am făcut-o. Sunt supărat pe mine pentru că n-am făcut nimic pentru ca amândoi să preţuim minunea întâlnirii şi uniunii noastre.

Ea îi apucă degetele, care începuseră să-şi croiască drum spre pielea ei catifelată, ascunsă sub şal.

— Eu încă retrăiesc momentul în care ne-am jurat să fim totul unul pentru celălalt. Desigur, asta înseamnă să fim soţ şi soţie şi în debaraua de haine, şi în afara ei.

— Nu mi-ai spus că fetiţa mea… că Hope se afla pe *Minerva.* Tu n-ai încredere în mine. Ea îi dădu mâinile la o parte. Daniel, nu eşti pregătit să asculţi. Ai venit acasă devreme. Ar trebui să te odihneşti înainte de cină.

Tonul ei era nespus de rece, poate că încerca, astfel,

să-şi mai domolească durerea.

Cum putea el s-o încurajeze?

— Ajută-mă să înţeleg ce să fac.

— Ai spus ceea ce trebuia spus, Daniel. Schimbă-ţi hainele de tribunal.

— Obişnuiam să-ţi spun că eşti prea gălăgioasă, Jemina. Nu-mi place când eşti tăcută.

El îşi duse mâinile la creştetul capului. Mai purta încă peruca stupidă de la tribunal. O scoase cu grijă şi o aşeză la locul ei, în cutia de pe raftul de sus.

Zâmbetul ei dispăru. Părea aproape intrată în panică.

— Te deranjează spaţiile mici?

— Daniel, locul ăsta nu e mic.

— Atunci, care e problema? Nu plecăm de aici decât dacă mă conving că totul e în regulă între noi.

— Am putea rămâne aici vreme îndelungată, *Peregrine.* Cineva ar putea să creadă că am dispărut.

— Vezi tu, lucrurile nu merg bine între noi din moment ce tu găseşti cu cale să mi te adresezi cu un nume atât de groaznic.

— Sună destul de urât, ce-i drept. Dar „Peregrine şi Phoebe” sună frumos.

Să fi fost asta o mărturisire? Sângele începu să-i vuiască lui Daniel în urechi, dar faţa nepăsătoare a soţiei lui i-l răci pe dată. Nu era vorba de nicio mărturisire sau de vreo amintire rătăcită, ci doar de una dintre încântătoarele întorsături de frază ale Jeminei. Putea şi el să intre în joc.

— Nu ştim totul. Numele tău mijlociu ar putea să fie „Phoebe”, iar atunci chiar că am fi o pereche pe cinste.

El lăsă să-i scape un râset ridicol, care îl făcu să-şi simtă pieptul mai puţin apăsat.

— Mi-e dor de perioada în care ne tachinam. Haide să rezolvăm neînţelegerile dintre noi.

Jemina îşi lipi mâna de obrazul lui. El se încordă, dar degeaba. Nu urmă nicio palmă. Ea îl apucă de lavalieră.

— Tu vrei o soţie ascultătoare, supusă, care să creadă tot ce-i spui. Bine.

Sări pe el şi îl sărută în colţul gurii.

Jaboul purtat la tribunal căzu la pământ, iar cârligul unui umeraş îl împunse pe Daniel în şira spinării.

— Au, Jemina! Asta nu înseamnă să ne rezolvăm neînţelegerile. Asta nu înseamnă să vorbim, ci este exact opusul.

— Vorbim prea mult.

Cuprinzându-l în braţe, ea îşi apăsă buzele pe ale lui.

De astă dată, pasiunea ei îl împinse într-un perete cu rafturi.

— Jemina?

— Daniel, mi s-a spus că sunt prea gălăgioasă.

— Atunci, ar trebui să închid uşa debaralei.

Ea îşi strecură mâinile pe sub haina lui.

— Haide să ne întoarcem în ziua nunţii noastre, când credeam tot ce-mi spuneai. Când ştiam că aveai încredere în mine.

Dinţii Jeminei îl zgâriară uşor de-a lungul venelor de pe gât, dulci şi seducători, dar în cuvintele ei răsunase o notă de cruzime. Daniel nu ştia la ce să se aştepte.

— Jemina, poate că fac eu derogări şi excepţii, dar revin la fapte simple. Ştiu că ne e scris să fim împreună. La urma urmei, asta e tot ce contează.

— Dacă spui tu, Daniel.

Ceva nu era în regulă.

Jemina îi sărută faţa încruntată. Plină de o pasiune aspră şi amară, ea avea gust de tulburare dulce şi învolburată.

Recăpătându-şi suflul, Daniel se depărtă.

— Haide să facem o plimbare. Să fim prinşi de ploaie şi să reconstruim ce s-a distrus.

— Ce ar fi dacă ţi-aş spune că incapacitatea ta de a-mi dezvălui că Hope se afla pe *Minerva* m-a făcut să mă întreb ce altceva o să-mi mai ascunzi, Peregrine?

El încetă să mai privească durerea care clocotea îi ochii ei. Îi era dator Jeminei cu adevărul.

— Am greşit faţă de tine fiindcă nu vreau să-mi amintesc cum aproape că am pierdut totul. Ziua aceea petrecută la docuri în aşteptarea veştilor despre *Minerva* a

fost cumplită. Am căutat să aflu veşti despre Phoebe, apoi micuţa Hope mi-a fost pusă în braţe pentru că cei de acolo au crezut că îmi aparţinea. Un negru care venise după un copil negru. Dacă aş fi întârziat, locotenentul ar fi lăsat-o pe fiica lui Phoebe într-un bordel. El îşi drese glasul, trăgându-se de lavalieră. Nici nu vreau să ştiu cât de aproape am fost s-o pierd pe cea mai minunată fetiţă din lume. Îşi trecu amândouă mâinile prin păr. Nu mai vreau să mă gândesc la asta. Apucându-i degetele într-ale lui, o conduse spre uşă. Du-te să te îmbraci. Haide să mergem la o plimbare. Să facem o plimbare călare, prin ploaie.

— Daniel, ai salvat-o pe Hope. Ei n-au reuşit s-o găsească pe mama ei.

— Phoebe dispăruse şi tot ce-mi mai rămăsese era îngeraşul acela. Am jurat în acea zi petrecută la docuri s-o protejez pe Hope şi s-o iubesc ca pe sânge din sângele meu.

O expresie însufleţită se ivi pe chipul Jeminei. Un zâmbet îi încălzi faţa, primul de după noaptea nunţii lor. Ea îl cuprinse pe după mijloc.

— O, Daniel, eşti un erou! Haide să ne prefacem că m-ai surprins în plină furtună.

Jemina îl sărută şi îi lăsă vesta să alunece pe podea.

Şalul ei îi căzu de pe umeri şi desfăcură împreună lavaliera.

— Haide să ieşim din hainele astea ude.

Tonul jucăuş al Jeminei revenise, iar Daniel observă cum bătăile inimii ei începură să se accelereze. La fel şi ale lui.

— Iubesc femeia care ştie ce vrea.

— Acum ştiu. O să mă concentrez pe cât sunt de norocoasă că ai salvat-o pe fetiţa mea.

Ea îl sărută pe obraz.

El îi cuprinse bărbia în palmă, înclinându-i şi potrivindu-i faţa astfel încât ei doi să găsească repede calea cea mai scurtă spre paradis. El înţelesese cum era bine să-şi îndrepte nasurile pentru ca sărutul să le fie perfect, iar, atunci când se avântară într-un sărut, pasiunea ei întâlni

puterea lui.

Deveniră o încurcătură de dorinţă şi de râsete.

Iar el o iubi cu atât mai mult.

Capitolul 44

JEMINA – ÎNDRĂGOSTITĂ LULEA

Trebuie să-i par nebună lui Daniel, sărutându-l şi ţinându-l prizonier în debaraua asta mare şi veche. Aici, el nu mai era cel care ascundea lucruri. Era cel care o salvase pe Hope. Eroul care făcuse posibilă regăsirea dintre mine şi copilul meu. Daniel avusese grijă de fiica mea şi o iubise atunci când eu nu putusem s-o fac.

Cu mâinile la tâmple, mi-am oprit vuietul din cap şi l-am admirat pe soţul meu descheindu-se la cămaşă. Avea o constituţie minunată. Zveltă şi musculoasă, de un maroniu sărutat de soare într-o zi înnorată.

— Scoateţi-o peste cap, Daniel. Arunc-o pe jos. Fii neglijent.

— O să se şifoneze.

— Fă-o dacă poţi, scumpule. Fii liber şi nesăbuit. Sau poate că P. Daniel Thackery nu doreşte să fie sălbatic?

Şovăiala lui era de-a dreptul delicioasă, dar o făcu.

— Dacă asta te face să râzi... Să nu-i spui valetului meu!

El se apropie de mine şi îmi îndepărtă cordonul halatului.

— Ura! Descopăr un cadou minunat, împachetat în voalul ăsta înnebunitor.

Halatul îmi alunecă de pe umeri şi se odihni în îndoitura braţelor mele.

— Jemina, vrei să faci o demonstraţie lăsând să-ţi cadă halatul pe podea?

Îndoieli se iviră şi se înghesuiră de-a valma în spaţiul dintre noi. M-am jucat cu manşeta.

— Nu. Nu face asta, Jemina. E prea frumos felul în care se modelează halatul pe corpul tău, pe şoldurile tale.

Daniel îmi ridică bărbia şi umplu golul dinlăuntrul meu cu sărutul lui. M-am predat în faţa ideii că el era mai mult bun decât rău, mai mult înţelegător decât neînţelegător. Nu-i puteam impune să fie perfect, cu atât mai mult cu cât eram convinsă că nu fusesem nici eu perfectă sau corectă.

Gata cu frământările. Gata cu adevărurile zdrobitoare menite să-mi rănească inima abia cicatrizată. Am cedat în faţa acelei dorinţe şi am răspuns pasiunii lui. Era o senzaţie eliberatoare.

L-am cuprins în braţe, iar degetele îmi alunecară pe gâtul lui.

— Te iubesc, Jemina.

Învârtindu-ne, m-a ridicat în braţe. Am tremurat în ritmul ploii care bătea în fereastră, ascunzându-ne îmbrăţişarea de cei care ar fi putut să ne vadă prin fereastră.

Pielea lui o înflăcără pe a mea cu o intensitate necruţătoare. Mâinile lui îmi atinseră nasturii şi copcile, descheindu-le.

Mă întoarse, în piruetă după piruetă, în debaraua lui de haine, de noapte zbură de pe mine de parcă ar fi fost absorbită de învolburarea unui ciclon.

Dragostea mea pentru el se dezlănţui cu avântul unui uragan.

Tot răsucindu-mă, tot întâlnind bucuria buzelor lui pe umărul meu, am simţit că ameţeam.

Cu sufletul la gură, aproape lipsită de suflu, m-am agăţat de Daniel. Era puternic şi întreg precum catargul *Minervei.*

Nu-i mai dădeam drumul.

Nu-i mai dădeam drumul.

Poc!, braţul lui se izbi de un raft.

Hârtia care îi separa vestele colorate se împrăştie în toate părţile. Sunetul de hârtie creponată se mută sub picioarele lui.

Apoi totul încetini.

Prinsă în vâltoarea acelei furtuni, totul se domoli, mai puţin inima mea. Cu mâinile strângându-mi talia, Daniel mă cuprinse în îmbrăţişarea lui şi mă aduse din nou cu picioarele pe podea.

Ameţită, m-am agăţat de el în timp ce îmi săruta gâtul, scobitura gâtului, fiecare curbură.

Pulsul meu şi fiecare venă vibrau ca nişte tunete.

— Te iubesc, spuse el. Peregrine Daniel Thackery te iubeşte. Răsuflând din greu, cu mâinile pe obrajii mei, mi-a revendicat gura într-un sărut. Asta era pledoaria de început şi de final a celui mai bun avocat pe care îl cunoşteam.

Era de ajuns.

Fiorii pe care barba lui îi treziră la urechea mea mă făcură să implor:

— Ia-mă, ia-mă din nou în braţe!

Cu mişcări febrile, m-am descotorosit de cămăşuţă şi am rămas, dezgolită de orice veşmânt, în faţa lui. M-am întins spre soţul meu, spre prietenul meu.

N-aveam de gând să mai renunţ, nu de data asta.

Teancul de veste şi hârtia creponată dintre ele zburară care încotro atunci când eu şi Daniel am alunecat, înlănţuiţi, pe podea. Adierile de cremă de ghete şi de colonie fină erau ameţitoare şi liniştitoare. Săruturi. Săruturi flămânde.

Cu buzele lui moi pe ale mele, instinctul nostru de supravieţuire se contopi cu senzaţia de satisfacţie.

El mă împinse în furtună, spre punctul acela în care norii izbucneau într-un război de culori, în care apele mării ţi se învolburau deasupra capului şi în care tu mureai, înecându-te într-o adâncă, cea mai adâncă renunţare.

Împreună, eu şi Daniel, am murit pe altarul dragostei.

Şi am fost fericită că eram a lui, pentru că şi el era al meu. Trebuia doar să ignor felul în care inima mea tânjea după soţul meu şi după adevăr.

Capitolul 45

JEMINA – CARE INIMĂ SE FRÂNGE

Patience măsura salonul cu paşii, iar eu aşteptam părerea ei.

— Sunt nebună? am întrebat din nou. Sau am dreptate: Hope e fiica mea? Ce să-i spun lui Ashbrook?

Gura ei se întredeschise, apoi se închise la loc. Tenul ei strălucitor părea palid, dar Patience nu era niciodată palidă, exceptând momentele în care rămânea fără loţiune pentru faţă.

— E prea de tot, Jemina.

— Ce e prea de tot? Să mă mărit cu un Cecil şi cu un Peregrine? Da, pare nedrept. Mi-am strâns pelerina mai aproape de corp şi m-am prăbuşit pe canapea, cufundată între perne. Îi spun lui Ashbrook despre Hope?

— Ai de gând să-mi explici de ce ai plecat de la Finchely sărind pe o fereastră şi îmbrăcată în pantalonii soţului tău? Omul chiar nu poate să şi-i păstreze? Mereu i-i fură cineva.

— Trebuia să vin să te văd, Patience. Aveam nevoie să-mi spui ce să fac.

Ea se aşează lângă mine şi-şi luă cana de ceai, care era de culoarea fildeşului. Îşi puse în ea o bucăţică de zahăr de Demerara, apoi amestecă şi sorbi.

Acela era ritualul ei, iar tăcerea mă amorţi. Probabil că Patience credea c-o luasem razna.

— Îmi e puţin rău de la stomac, atâta tot, spuse ea aşezând cana lângă platoul cu pâine de cocos rămas neatins. L-ai lăsat pe Ashbrook dormind şi ai escaladat o clădire cu două etaje? Tu urăşti înălţimile. De ce n-ai ieşit pe uşa din faţă?

— Chiar trebuie să fii logică?

Am ridicat din umeri, legându-mi mai strâns cordonul arămiu peste hainele împrumutate.

— Am fost necugetată şi…

— Nerăbdătoare.

— Da. Ţin foarte mult la tine şi am încredere în tine.

— Şi eu în tine. Aş avea încredere să-l las în grija ta pe Lionel al meu. Dacă mi se întâmplă vreodată ceva, trebuie să-mi promiţi că o să ai grijă el.

Prietena mea cea mea bună era tulburată. Vocea îi era uşor tremurătoare. Asta nu era Patience.

Luând-o pe după gât, am sperat că nu se molipsise de tulburarea mea. Patience era puternică, cel mai puternic om pe care îl cunoşteam.

— Ştii că aş face orice pentru tine, pentru Lionel şi pentru duce.

— Asta îmi dă alinare.

Ea mă îmbrăţişă atât de strâns, încât am ştiut că ceva nu era în regulă.

— Patience, ce s-a întâmplat?

— Nu mare lucru, chiar nimic. Ca prietenă, îţi spun să te întorci la Finchely şi să-i spui soţului tău totul.

Mâinile îmi alunecară în poală.

— Nu mă crezi.

— Nu e vorba despre asta, Jemina. Doar că mi se pare că ai greşit.

Ajuns la asfinţit, soarele ardea prin fereastră. Începuse să strălucească după ce se oprise ploaia, iar razele lui îmbrăcau în lumină tot peisajul. Aveam dragoste, dar n-aveam răspunsuri.

— Ajută-mă să înţeleg toate astea înainte ca Ashbrook să se trezească, sau ca Hope să vrea să audă povestea de seară.

Patience îşi trecu degetele tremurânde peste partea din faţă a rochiei ei de zi, de culoarea dudei.

— De ce n-ai încredere în bărbatul cu care tocmai te-ai măritat?

Ridicând din umeri, cu degetele încordate, mi-am sorbit ceaiul de muşeţel. Cum să-i spun că mă strecurasem pe furiş din braţele lui Daniel, în timp ce el dormea în patul lui mare, cu capul pe perna lui de holtei? Daniel. Era chipeş şi istovit. Ascultaserăm ploaia împreună. Îmi recitase poezii într-o casă cufundată în linişte şi tăcere. Ajunseserăm să fim un cuplu, şi astfel inimile noastre îşi găsiseră pacea.

Dar sufletul meu nici nu voia să audă de liniște.

La Finchely, ploaia se oprise, Daniel sforăia uşor, cufundat în vise, iar mie îmi revenise toată foamea de adevăr.

— Trebuie să fiu sigură înainte de a-i frânge inima. Cum să-i spun că a pierdut totul, că fiica lui Phoebe e copilul meu?

I-am întins din nou scrisorile lui Patience.

— Citeşte-le. Spune-mi că mă înşel.

— Jemina, mi-ai adus corespondenţa privată a lui Ashbrook, scrisorile răposatei lui soţii! Mi-e teamă să citesc gânduri atât de personale.

— Am făcut-o în cazul altora, Patience. O facem în fiecare misiune. De la buze până la ochii de topaz, chipul ei se încruntă.

— Făceam asta pentru Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Atunci când era vorba de un pungaş care greşea faţă de o văduvă. Cine e pungaşul aici, Jemina? Dacă ai dreptate, Ashbrook a pierdut totul, soţia şi fiica vitregă. Dacă te înşeli, i-ai trădat încrederea.

— Ştiu ce simt înlăuntrul meu şi, dacă mă duc la Ashbrook fără dovezi, el n-o să…

— El n-o să ce, Jemina?

Mi-am şters degetele pe un şervet, iar apoi am scos şi celelalte scrisori din buzunarul pelerinei.

— Le-am luat şi pe astea. Şase bileţele de la avocatul familiei St. Maur. În fiecare dintre ele, avocatul se întreabă dacă sunt în deplinătatea facultăţilor mele mintale. Ashbrook nu mi-a suflat un cuvânt despre asta. Dacă, fără să am dovezi, îi spun că sunt mama lui Hope, el n-o să mai aibă încredere în mine. Ar putea crede că acel avocat are dreptate. Ar putea să mă trimită la Bedlam.

— Contele n-ar face niciodată una ca asta. El ne-a salvat de acolo. N-ai deloc încredere în el?

— Patience, tocmai ai pomenit de cele două posibile urmări. După ce o să-i spun că Hope e a mea, iar el n-are şi n-a avut nimic de la Phoebe, femeia pe care a iubit-o, Daniel o să fie devastat, sau eu o să-i pierd încrederea. Nu

pot să-l pierd.

Durerea de cap mi se înrăutăţi. Tremurând, mi-am dorit să mă întorc în patul lui Daniei, să mă ascund în îmbrăţişarea lui.

— Ashbrook e unul dintre cei mai minunaţi oameni pe care îi cunosc. S-ar strădui să afle adevărul, dacă ar fi în locul meu.

— Jemina, încetează. Respiră.

Îmi răsucisem atât de strâns cordonul pe încheietura mâinii, încât marginea lui mi se înfipsese în piele.

— Dacă îmi spui că mă înşel, o să mă întorc la el de îndată. O să intru pe uşa din faţă şi o să-l implor să mă ierte.

Patience îşi lipi fruntea de a mea, parcă devenind una şi aceeaşi cu mine.

— Nu eşti nebună. Spune-mi cum să te ajut, Jemina. Spune-mi ce facem. Trebuie să ne conduci la răspunsurile de care ai nevoie.

— Citeşte scrisorile lui Phoebe Dunn.

Ea şovăi, trecându-şi degetele peste hârtia tocită de vreme. Colile erau îngălbenite şi îmbătrânite, iar ea o ridică pe fiecare în parte. Mirosul vag de miere mă învălui, apoi Patience îşi ridică privirea şi ochii ei se fixară într-ai mei.

Buzele îi încremeniră într-o linie dreaptă, necruţătoare, care delimita ceea ce spera ea – de cel de al treilea scenariu, acela că Phoebe Dunn nu avusese niciun copil, iar Daniel o ştia.

— Spune-o. Spune-o, ca să ştiu că nu sunt venită de pe altă lume, că nu sunt o smintită!

Patience dădu din cap.

— Nu e bine să nu pomeneşti niciodată un copil în corespondenţa pe care o porţi cu un logodnic. Nu cred că o femeie putea să plece din Jamaica, să traverseze lumea întreagă, iar apoi, direct la docurile din Portsmouth, să-şi anunţe noul soţ că avea un copil.

— În ultima scrisoare, scrie că aduce cu ea o surpriză. Era vorba de un copil sau de vreo dovadă nevinovată de iubire?

— Phoebe pare să fi fost genul de femeie cu care noi ne-am fi împrietenit. Trebuie să fie ceva care ne scapă.

Ducesa se ridică în picioare şi începu să se plimbe alene.

— Bărbatul care ne-a eliberat, care a ajutat atât de multe femei de la Aşezământul Speranţă pentru Văduve să recapete custodia copiilor, care se ocupă cu judecarea atâtor tipuri de fărădelegi, n-ar minţi în privinţa femeii pe care o iubea, dar oare se poate să fi fost el însuşi păcălit?

M-am lăsat din nou pe pernele canapelei. Moi, catifelate şi colorate, precum una dintre vestele lui Daniel, le-am simţit mângâierea şi m-am lăsat pătrunsă de bucuria de a le atinge căptuşeala fină precum versurile poeziilor lui.

— Măcar nu sunt nebună, pentru că ai ajuns la aceeaşi concluzie ca şi mine.

Patience se aşează din nou lângă mine.

— Ashbrook n-avea de unde să ştie că Hope nu era fiica lui Phoebe, nu-i aşa?

Vocea ei abia se auzi, dar eu o auzisem.

— E întrebarea la care trebuie să răspund, dar sper, îmi doresc şi mă rog ca el să nu fi ştiut. De aceea am plecat. Trebuie să dovedesc că e nevinovat. Altcineva e de vină.

— E posibil ca el să fi ştiut, Jemina.

Detestam ideea aceea, că Daniel minţise pe toată lumea, inclusiv pe mine. Mi-am lăsat capul pe perne. Mi-am tras o pernă peste ochi.

— La Portsmouth, am auzit acele voci de bărbaţi. Ei mi-au decis soarta. I-am auzit spunând în acea sală că eram o St. Maur. N-aveam niciun copil. Au continuat să încerce să mă convingă şi să facă presiuni asupra mea, dorindu-şi să-mi vâre în cap ideea că eram nebună şi că bebeluşul meu nu exista. Amnezia m-a lăsat fără apărare. Cine a făcut asta? Nu Ashbrook. Cine e ticălosul, în cazul meu? Pe cine să cred?

Patience mă ţinu în braţe şi mă legănă, liniştindu-mă ca pe Lionel.

— Trebuie să ai încredere, acea încredere în ceea ce

rămâne nevăzut. Ştii că Ashbrook vă iubeşte, pe tine şi pe Hope. N-ar face niciodată un rău, nici ţie, nici nimănui altcuiva.

— Trebuie să dovedesc că e nevinovat, să-l achit în sala de judecată a minţii mele. Liniştea mea e importantă, pentru că e a mea.

Lăsând perna deoparte, m-am ridicat.

— N-o să stau cu mâinile în sân, aşteptând ca viaţa mea să se destrame. Mă întorc la Lincoln's Inn. Răspunsurile sunt acolo.

— Lincoln's Inn. Să te caţări prin copaci?

— Sunt îmbrăcată numai bine pentru asta.

Mi-am îndesat tivul cămăşii bogat împodobite a lui Daniel în pantalonii de împrumut.

— E prea riscant. Lady Shrewsbury spune că prea mulţi ochi sunt aţintiţi asupra lui, din cauza căsătoriei voastre făcute într-o atât de mare grabă. Ea îşi face griji pentru felul în care se poartă cu el Lordul Primar, superiorul lui.

Cu o ridicare din umeri, m-am săltat şi i-am netezit cămaşa, care mirosea a cedru, a lăcrămioare şi a lacrimile mele.

— Mă duc în noaptea asta, singură.

— Ţi-ai pierdut minţile dacă ai impresia că o să te las să faci asta fără mine. Cineva trebuie să fie acolo ca să aibă grijă să nu cazi. Lasă-mă să mă îmbrac.

M-am plimbat prin faţa tabloului cu fructe pe care-l pictasem, gândindu-mă la salata soţului meu. Aveam puţină încredere şi îmi doream cu înflăcărare dovezi care să-l facă pe Daniel să rămână eroul meu, omul care ne salvase pe mine şi pe Hope.

Capitolul 46

DANIEL – PE FEREASTRĂ

Daniel îşi suflecă manşeta halatului lui albastru de Prusia. Stofa caldă, cenuşiu-albăstruie, alină frigul din patul gol.

Perna, acea pernă de holtei pe care i-o încredinţase Jeminei după ce ieşiseră din cuibuşorul lui de nebunii, care, altfel, era cunoscut drept debaraua lui de haine, părea neatinsă.

Jemina nu era acolo, nici pe partea stângă pe care prefera să doarmă, nici pe dreapta.

Ciocănitul la uşa ei rămase fără răspuns.

Cu toate astea, el nu ştia ce să spună.

Oare el distrusese şi mai mult lucrurile?

Îi spusese ce simţea. Oare fusese un pas greşit? Era o prostie să-i spui unei femei c-o iubeai? Era o prostie s-o laşi să te seducă?

Nu, asta fusese cea mai bună idee a lui.

Supărarea dintre ei n-avea niciun sens.

Dând din coadă, Max intră în cameră. Cu capul ridicat, privindu-l ţintă pe Daniel, condamnându-l.

— Max, prietenele tale te tratează cum se cuvine?

Câinele adulmecă şi linse degetele lui Daniel.

El se aplecă şi mângâie blana câinelui.

— Max, mi-am îndeplinit aşa cum se cuvine datoria de soţ, mai mult decât aşa cum se cuvine. N-am avut parte de reclamaţii. Ştiu că…

— Pa-Papa, ce-i spui lui Max? Povestea de culcare?

El îşi muşcă buza în timp ce, mergând în patru labe, Hope veni până la el. Apoi fetiţa merse în două picioare, după care se trase mai aproape.

Cu păpuşa în mână, se aşeză lângă el. Copila avea un şorţuleţ galben ca razele soarelui. De ce nu unul roz?

— Spune-ne o poveste, Pa-Papa.

— Ce-ar fi să-mi spui tu una?

El se întinse şi se aşeză pe podea, lângă ea.

— I-ai dat doamnei Gallick bătăi de cap atunci când te-a îmbrăcat în galben?

— Mama a spus că îi place galben. Mi-a spus că păpuşica mea – prietena ei – doamna Feebs, a spus la fel.

Nu, doamnă Feebs?

Hmmm… Jemina făcuse asta?

— Îţi place să-i spui „mamă” noii tale mame.

— E mama. Ţi-am mai spus. Hope nu părea deloc derutată. Părea foarte sigură. N-ai mai văzut-o de atât de mult timp. La început, i-ai spus soţiei mele „prietenă”. Ţi se pare că ea a rămas la fel?

— Nu ştiu, Pa-Papa.

Max schelălăi atunci când Hope îl trase de coada încovrigată.

— Nu, scumpo. Nu-l tachina pe Max. El e băiat. Tachinatul poate să fie foarte frustrant.

Daniel oftă.

— În fiecare an, îi ducem flori celeilalte mame la Portsmouth, la vremea la care înfloreşte guaiacul în pădure. Ea nu mai e, dar ştiu că te-a iubit.

— Dar inima ei, Papa. Sună la fel. Ştiu că e mama. Nimeni n-are sunetul ăsta.

Ea îşi ridică păpuşa.

— Spune-i lui Papa, doamnă Feebs. Doamnă Feebee, tu o ştii pe mama mea.

— Feebee? Doamna Phoebe o ştia pe mama ta?

— Da.

Daniei se muşcă tare de buză. Toate îl dureau pe dinăuntru, la fel ca după bătaia încasată la Balul Văduvelor.

Phoebe!

Confirmarea că Phoebe Dunn nu-l minţise. Phoebe nu era mama lui Hope. Hope nu fusese surpriza adusă din Jamaica.

Simţi cum ceva se strângea înlăuntrul lui şi se rupe.

Făcuse o greşeală uriaşă. O condamnase pe Phoebe Dunn că-l minţise. Dar se înşelase. Dovezile lui fuseseră conjuncturale şi eronate.

Închizând o clipă ochii, se văzu stând pe docul din Portsmouth, în mulţimea care aştepta o confirmare a numelor celor care supravieţuiseră. Ţinea în braţe pruncul cu pielea brună. Nici un alt curios cu pielea brună nu mai aştepta la coadă. La fel ca locotenentul acela pragmatic, el

bănuise că fetiţa era a lui Phoebe.

Îşi dădu una în cap, tare. În ziua aceea fusese judecător şi jurat. Deşi salvase un copil care altfel ar fi fost abandonat, gestul lui n-avea sa compenseze niciodată faptul că o privase pe acea copilă ce adevărata ei mamă.

Mama aceea adevărată trebuia să fie Jemina.

— O, Doamne!

— Pa-Papa?

El o luă pe Hope în braţe.

— Tatăl tău… Am făcut ceva greşit.

— Rezolvă. Ochii lui Hope erau mari, plini de încredere. Rezolvă. O privire aruncată spre uşa închisă a Jeminei îi frânse şi mai mult inima. Oare ea îşi dăduse seama de toate şi încă nu ştia cum să i-o spună? Sau încercase să-i spună, dar el nu ascultase?

— Pa-Papa? De ce eşti încruntat?

El coborî cu totul pe podea.

— Cred că… Ştiu că am rănit sentimentele mamei tale.

Hope i se târî în poală.

— Nu bun. Repară.

O spuse cu vocea ei blândă şi dulce, de parcă să repari o inimă dezamăgită ar fi fost ceva uşor de făcut. Cum avea să poată să recunoască, pur şi simplu, că avusese un rol de jucat în suferinţa Jeminei?

Se uită în ochii lui Hope şi fu săgetat de un fior. N-avea niciun drept legal asupra ei, în afară de documentele pe care le fabricase. Căsătoria lui cu Jemina îndreptase situaţia.

Daniel o îmbrăţişă foarte strâns pe Hope. Era tatăl ei, indiferent de situaţie. El îi sărută fruntea.

— Trebuie să-i spun Jeminei ceva foarte important. Tu şi Max rămâneţi aici. Să fiţi foarte cuminţi, iar în felul ăsta Jemina o să fie mai înţelegătoare.

Hope luă mopsul de gât şi chicoti de parcă Moş Crăciun i-ar fi lăsat un mic cadou.

Totuşi, fetiţa chiar primise un cadou: îşi regăsise mama adevărată şi, printr-o minune, erau cu toţii

împreună.

Daniel se ridică şi se opri, apoi păşi încet spre uşa dintre camera lui şi cea a Jeminei. Ciocăni şi o strigă.

Niciun răspuns.

— Jemina?

Alte câteva bătăi uşoare rămaseră fără răspuns.

— Scumpa mea, ştiu că eşti epuizată, dar eu şi Hope avem ceva să-ţi spunem.

Nimic.

Poate că se simţea stânjenită. Era neobişnuit să-ţi găseşti extazul într-o debara de haine, dar ceea ce se întâmplase între ei păruse ceva atât de just, atât de pe deplin surprinzător, atât de tipic pentru ei.

— Jemina?

Nu se auzea niciun sunet din camera alăturată.

Nici măcar un suspin.

Frica i se insinuă până în măruntaie, zvârcolindu-se şi încordându-se, în timp ce el bătea la uşă, din ce în ce mai tare.

— Jemina. Jemina, te rog! Lasă-mă să te văd.

Gata cu aşteptarea. Daniel îşi înfipse umărul în uşă şi izbi cu putere. Finchely era o casă veche şi solidă. Uşa se încovoie, dar nu se clinti din loc.

— Femeie, trebuie să te văd acum! O să sparg uşa dacă nu-mi răspunzi. Jemina?

Făcu şase paşi în spate, apoi se aruncă asupra uşii şi se trezi prăbuşindu-se patul Jeminei.

Salteaua era rece şi goală.

În cameră nu era nimeni.

Nici o soţie. Nici o femeie bosumflată, încăpăţânată, minunată, frumoasă şi ispititoare… pe nicăieri. Debaraua ei de haine era prea mică, aşa că Jemina nu s-ar fi putut închide acolo.

Max intră în fugă şi lătră la fereastră.

Frânghia şi cârligul Jeminei atârnau pe pervaz, acel cârlig folosit la Aşezământul Speranţă pentru Văduve la escaladarea clădirilor.

Mergând în patru labe, Hope intră şi se agăţă de tivul

halatului lui.

— Mama a plecat.

Daniel se îndoia că Jemina ar fi fost sub pat. Cu toate astea, se aplecă şi aruncă o privire. Nici urmă de praf, nici urmă de Jemina. Apoi scoase din balamale uşa debaralei de haine.

— Nu mai e mama! A plecat din nou.

Hope izbucni în plâns.

Ce mai rămăsese din inima lui se frânse în mii de bucăţi.

— Nu, scumpa mea, mama n-a plecat.

Trebuia să facă ceva.

— N-o să plece din nou? Nu pleacă pe mare? Nu pleacă.

— O aduc eu înapoi. Îţi promit.

Hope îi cuprinse piciorul cu braţele.

— Tată, să nu te duci şi tu pe mare!

O spusese clar, fără să se bâlbâie.

El o ridică în braţe.

— Mama s-a dus să se joace cu buna ei prietenă, ducesa de Repington. O să se întoarcă. O să se întoarcă.

Max scânci de parcă ar fi ştiut că situaţia era alta.

Daniel stricase totul, dar Jemina avea să se întoarcă pentru Hope. În privinţa asta, el n-avea nici cea mai mică îndoială.

— Ţine-te de doamna Phoebe. O să vezi, totul o să fie bine.

Fetiţa nu se mişcă. Asemenea unuia dintre instrumentele celor de la Aşezământul Speranţă pentru Văduve, rămase agăţată de piciorul lui.

Era îngrozitor. Căci în adâncul sufletului lui, Daniel ştia că Jemina alesese, în cele din urmă, ceea ce îşi dorea mai presus decât orice pe lume… mai mult decât dragostea lui sau familia pe care o clădise. Ea voia adevărul şi, ca să-l revendice, nu avusese încredere decât în Aşezământul Speranţă pentru Văduve.

Capitolul 47

JEMINA – OPERAŢIUNI CLANDESTINE

Astă-seară luna era strălucitoare şi plină. Puteam să văd printre copaci până în vârful clădirii Lincoln’s Inn.

— Jemina, spuse Patience, eşti sigură că vrei să faci asta? Ai putea să te duci la Finchely şi să mai încerci o dată să rezolvi problema.

Prin baldachinul de frunze, am ridicat privirea spre stelele care licăreau pe cer.

— Trebuia să iau cheile lui Ashbrook. Dar am plecat într-o mare grabă.

— Să mergem şi să vorbim cu contele. O să fiu alături de tine.

— Să vorbim? Dacă mă întorc fără nicio dovadă, asta o să-l facă să creadă că sunt nebună de legat. N-o să-şi dea seama că fac asta pentru mine şi pentru noi. N-am nevoie de protecţie, ci de adevărul gol-goluţ.

Cu un mormăit şi o rugăciune, am aruncat frânghia şi am agăţat-o bine.

— După tine, Patience.

Ea îmi atinse faţa.

— O să te susţin.

Cerul nopţii era înnorat, dar am văzut umbrele din ochii ei. Se îndoia că aveam să găsim dovezile în acel loc.

Eu nu-mi puteam permite să mă gândesc la asta. Nu puteam.

Ea se apucă de frânghie şi începu să urce. Patience purta pantaloni. Şi eu purtam pantalonii lui Daniel, pe care îi legasem cu cordonul meu. Pantofii mei de încredere, cu catarame, erau gata de acţiune.

Mai repede ca niciodată, prietena mea deschise fereastra. Curând, eram amândouă înăuntru.

Ea aprinse lumânări, aşa cum făcuse în seara aceea

când intrasem prima dată pe furiş la Lincoln’s Inn.

Cu mai multă încredere decât avusesem în ultima vreme, m-am dus la biroul lui Daniel şi am căutat prin teancul lui de hârtii. N-am găsit altceva decât şi mai multe scrisori de la avocatul din Tonbridge al familiei St. Maur.

Patience se îndreptă spre canapea şi se cuibări pe ea.

— Trezeşte-mă după ce găseşti ceea ce cauţi.

— Lista completă a pasagerilor de pe *Minerva.* Ea ar trebui să ne spună cine era însoţit de copii minori.

— Mult noroc!

Vocea ei răsună ostenit.

M-am simţit îngrozitor pentru că o târâsem de la Sandlin Court, dar m-am apucat să caut din nou prin grămada de documente. De data asta, mai încet. Am citit câteva dintre scrisorile trimise de domnul Mosey.

— Familia St. Maur a pus ochii pe bunurile pe care le deţin eu. Despre ce bunuri să fie vorba? În niciun caz despre zestrea mea de văduvă.

Patience îşi puse braţele sub cap.

— Bunurile n-au nimic de-a face cu *Minerva.* Fii atentă acolo!

Oare se putea ca oamenii precum familia St. Maur să se gândească la Hope ca la un bun, o marfă?

Ar fi fost atât de groaznici încât să-mi numească copilul astfel? Sufletul mi se strânse în piept, zvârcolindu-se ca o cârpă frecată pe scândura de rufe. Daniel îmi spusese că erau proprietari de sclavi. Fireşte că i-ar fi spus „sclavă” sau „bun mobil” frumoasei mele Hope, cu pielea şi cu ochii ei întunecaţi.

Trăgând de un sertar, mi-am dat seama că nu voia să se deschidă.

— De data asta, Ashbrook şi-a încuiat biroul. Nu se clinteşte nimic. Cum să-l deschidem?

Patience căscă.

— Dacă aş fi ducele, aş trage cu pistolul în încuietoare.

— Asta nu mă ajută.

M-am uitat la biroul lui Daniel şi mi-am trecut

degetele de-a lungul sertarelor. Apoi mi-am trecut degetul pe sub biroul curat, fără fir de praf, şi am dat peste o bucată de alamă. Daniel era un tipicar. Am scos cheia de dedesubt.

Patience se întoarse pe canapea.

— Miroase a cafea vărsată pe aici. Un miros greţos.

Prietena mea nu se simţea în apele ei.

— Tu odihneşte-te, i-am spus.

Băgând cheia în broască, am răsucit-o şi am deschis sertarul. Puteam să caut prin lucrurile lui Daniel… documentele lui, scrisorile lui, mai multe ciorne pe jumătate scrise şi adresate lui Phoebe Dunn, mie.

Dându-le la o parte, de parcă atingerea mea le putea face să se transforme în praf şi pulbere, am căutat mai bine, până când am găsit contractul meu de căsătorie cu Cecil. Cercetând fiecare cuvânt, am căutat o dispoziţie privind copiii, ceva care să confirme că aveam un copil, dovada existenţei lui Hope.

Nimic.

Am izbit cu mâna în birou. Durerea îmi vibră în încheietură.

— Jemina?

Fata îmi era udă şi fierbinte.

— Răspunsul ar trebui să fie aici. Nu e.

— Plângi, Jemina. Plânsul şi spargerile nu se amestecă.

— În seara asta, se amestecă. De ce nu pot găsi dovezi, ceva care s-o menţioneze pe fiica mea?

— Jemina, trebuie să te linişteşti.

— Contractul! Nu menţionează niciun copil minor, nu menţionează nicio dispoziţie, doar zestrea mea, o zestre de patru mii de lire. Patru mii de lire nu înseamnă douăzeci de mii de lire.

— Aici ai dreptate!

Împingând hârtia mai spre lumina lumânării, am căutat o explicaţie.

— De ce mi-ar da Ashbrook un cec de douăzeci de mii de lire, când se spune că zestrea mea ar trebui să fie de

patru mii?

— Am văzut cecul, Jemina. Cu siguranţă că ai douăzeci de mii de lire.

— Nu sunt bani de la St. Maur, ci de la Ashbrook.

Totul se frânse înlăuntrul meu. Am început să răsuflu întretăiat şi am simţit cum mă usturau ochii.

— Alt secret între noi!

— Un secret generos, Jemina. Generos. Te-a protejat de la bun început.

Adunând fărâmele sufletului meu, ale încrederii mele – acum, distruse – cum că inima şi situaţia mea nu fuseseră manipulate, am luat contractul.

Apoi am văzut detaliul.

L-am văzut scris negru pe alb. Unul dintre martorii care semnaseră pe contractul de căsătorie fusese M. Willingham. Am sărit în sus şi am împins documentul spre Patience.

— Nu e o coincidenţă prea mare că domnul meu Willingham, pretendentul meu agresiv, a fost martor la întocmirea acestui document? Mă cunoştea de dinainte, ca soţie a lui Cecil. Ştia despre Hope.

Patience îşi încrucişă braţele pe pântec.

— Nu mi-a plăcut niciodată, chiar dacă e înalt.

— Ştia cine sunt şi mi-a făcut curte.

— Dacă Willingham ăsta din contract e Willingham al tău, mă întreb de ce s-ar purta de parcă tocmai te-ar fi cunoscut?

— Un bărbat. Care minte. Cred că văd un tipar aici.

Prietena mea se încruntă. Lionel avea să urmeze acelaşi şablon după ce avea să fie suficient de mare ca să mintă, iar o asemenea idee o supără pe Patience.

— Continuă să cauţi, Jemina. Asta o să fie, probabil, ultima dată când o să umbli prin lucrurile lordului Ashbrook. Caută peste tot.

— Domnul Willingham se ocupă cu comerţul maritim. Familia St. Maur se ocupă cu comerţul maritim. Asta trebuie să fie legătura dintre ei, poate că una la nivel de afaceri.

— Willingham l-a atacat pe Ashbrook. Jemina,

Willingham a vrut să-l scoată pe conte din poveste. Poate că e complice cu familia St. Maur în încercarea de a-ţi submina poziţia.

Se putea ca Daniel să aibă motive să mă protejeze, motive foarte întemeiate. Stelele străluceau dincolo de fereastră. M-am gândit la ochii lui pătrunzători. M-am întrebat dacă se trezise. Oare ştia că plecasem? Oare se întreba, la fel ca mine, dacă exista destulă dragoste între noi ca să ne apere de ziua de ieri, de fiecare întorsătură sau secret greşit care ne adusese pe unul în calea celuilalt?

Privind menţiunea celor patru mii de lire din actul meu de căsătorie, nu eram prea sigură de toate astea.

Capitolul 48

DANIEL – ÎN CĂUTAREA SOŢIEI

Hope dormi în braţele lui Daniel până când trăsura acestuia ajunse la Sandlin Court. El o strânse cu o mână pe fetiţă, iar cealaltă mână şi-o întinse spre inelul de metal.

La uşă se aflau bărbaţi în uniformă militară, nu lachei.

Daniel fu încercat de o presimţire rea.

Îşi aruncă pălăria pe o servantă şi se îndreptă direct spre biroul ducelui.

Acesta era aşezat la masa lui de lucru. Lord Gantry îi stătea alături; amândoi aveau grimase încordate pe chip.

— Era şi timpul să apari.

Ducele îşi făcu scaunul să înainteze până când se opri înaintea lui Daniel.

— Gantry!

Vicontele se apropie de Ashbrook cu braţele întinse.

— Pe cine avem noi aici? Fiica ta îmi aminteşte de

fetiţa mea cea mică, pe vremea când era doar o copilă.

Daniel nu-l mai văzuse pe viconte zâmbind, dar Gantry zâmbea acum larg, cu ochii aţintiţi la Hope.

— Ocupă-te de copil, locotenente!

Daniel se trase înapoi.

— Haide, bătrâne, spuse Gantry. N-o să-i fac nimic comorii tale.

— Bine.

I-o dădu lui Gantry pe Hope, care continua să doarmă. Omul acela o legănă ca un adevărat expert. Copilul nu se trezi deloc.

— Gantry, spuse ducele, copilul e în siguranţă?

— Da, e. E frumoasă, nu seamănă deloc cu tine, avocatule.

— Ashbrook!

Strigătul ducelui îl făcu pe Daniel să se întoarcă şi să se izbească direct în pumnul acestuia.

Lovitura îl făcu să se prăbuşească la pământ şi îi răni ochiul care doar ce îşi revenea, în acelaşi loc în care îl loviseră Willingham şi gorilele lui.

Ducele se aşeză la loc, apoi veni mai aproape în scaunul cu rotile. Comandantul avea pe buze un zâmbet diabolic.

— Dacă m-ar lăsa spatele pentru că te-am bătut măr, să ştii că ar merita. Îmi doream să fac asta de multă vreme, pentru felul în care le-ai ajutat pe Patience şi restul grupului de văduve.

Daniel se ridică, ţinându-şi faţa cu o mână.

— Nu sunt sigur că am meritat asta, dar fie! Soţia mea a fugit la tine, derutată, rănită. Eu sunt de vină. Repington, lasă-mă să vorbesc cu ea!

— Nu pot să fac asta, Ashbrook.

— Duce, m-ai lovit o dată. Contele se uită la pumnul încleştat al lui Repington. Probabil că merit şi o a doua lovitură, dar asta are s-o trezească pe fiica mea. O să urle ca o năucă şi o să-l trezească pe fiul tău.

Ducele se aplecă şi îi întinse mâna lui Daniel, ajutându-l să se ridice.

— Nu poţi să vorbeşti cu Jemina, fiindcă nu e aici. Ea şi soţia mea au dispărut.

— De aceea ai Batalionul al II-lea la uşă şi mişunând peste tot prin Sandlin Court? Ai adunat echipa de căutare?

— Da, au fost însărcinaţi să-mi aducă ducesa acasă. Femeia asta încăpăţânată trebuie să se odihnească şi să evite orice activitate de la Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Nu-i face bine copilului.

— Copilului?

Gantry şi Daniel rostiră cuvântul la unison.

Daniel începu să se plimbe.

— Sunt fericit pentru tine, duce, dar eşti sigur? Soţia mea nu mi-a spus nimic despre asta.

— Şi a mea a tăcut mâlc. Dar slujnica Excelenţei Sale m-a informat că ceva întârzie să apară, astăzi se fac şapte săptămâni.

Gantry, cu părul lui castaniu, care se desprinsese din panglica strânsă prost la spate, arăta de parcă ar fi vrut să-i bage cumva minţile în cap ducelui.

— Ai pus o slujnică să-ţi spioneze soţia ca să-ţi dea raportul despre asemenea lucruri?

— Da. Ce-i cu asta? Nu e firesc să mă asigur de starea de sănătate a omului meu celui mai de seamă?

Daniel îi aruncă vicontelui o căutătură încruntată, dar omul continuă să clatine din cap şi s-o legene pe Hope.

— Ăsta e prietenul dumitale, domnule. Nu că aş fi eu în măsură să-mi dau cu părerea despre cum ai grijă şi cum te ocupi de o soţie.

— Ashbrook, spuse ducele, nu vreau ca ducesa să se caţăre prin copaci, să umble creanga prin tripouri sau să facă alte năzbâtii dintre cele pe care le pune la cale ţicnita de mătuşă-ta, iar ea le duce la îndeplinire şi-şi închipuie că poate să plece de acasă fără să mă înştiinţeze.

Un soldat veni şi se postă în dreptul uşii.

— E o nouă spargere la Lincoln’s Inn, domnule.

— Iar biroul meu?

— Da, Ashbrook. Asta înseamnă că s-au căţărat din nou în copacii ăia. Fă-mi o favoare, lasă o cheie pe undeva

pe afară, pentru ca, dacă trebuie să se mai întoarcă, măcar să le faci misiunea mai uşoară.

Cu faţa îndurerată, trăind senzaţia că era un prost şi ştiind că Jemina avea să fie tentată să revină, Daniel oftă de parcă plămânii i se dezumflaseră.

— Ce caută în biroul meu? Lady Shrewsbury nu le-ar fi trimis înapoi, nu atât de curând.

— Asta înseamnă că-şi desfăşoară propria operaţiune. Sunt hoaţe. Ducele se întoarse şi apoi se duse la biroul lui. Tu ştii ce caută. Îţi propun să te duci acolo şi să te asiguri că găsesc ce le trebuie. Apoi adu-le pe soţiile noastre acasă, în siguranţă. Gantry, du-te şi tu cu el.

— Dar Hope?

Gantry o trecu pe fetiţă în braţele ducelui.

El le făcu semn să plece în timp ce fredona cântecul de leagăn al Jeminei:

— *A fost odată o bărcuţă. Oé! Oé! Matelot. Oé! Oé! Matelot.*

Nervii încordaţi ai lui Daniel se relaxară. Ducele avea să se descurce de minune cu o fiică, la fel cum făcea cu Lionel.

— Dacă nu te descurci, să trimiţi după doamna Gallick. Hope are coşmaruri.

— Du-te, am servitoarele spioane la etaj. Şi ea face pipi în pat?

— Numai dacă e speriată. Îţi sugerez să-i zâmbeşti mult şi să cânţi.

— Pot să dau eu o mână de ajutor.

Lady Bodonel stătea în pragul uşii, împopoţonată cu o grămadă de bijuterii şi purtând pe cap o bonetă mare, cu pene.

Ori se ducea, ori se întorcea de la vreo petrecere.

— Pot să te ajut eu cu fetiţa, Busick, scumpule. Fiule, nu ştiam că tu şi Patience…

— Da, familia noastră se măreşte, asta dacă nu cumva nebunia contelui i-a făcut vreun rău soţiei mele.

Gantry îl împinse pe Daniel spre uşă.

— Haide, Ashbrook! Acum faci parte din clubul celor

ţinuţi sub papuc.

— Cucurigu, domnilor!

Lady Bodonel flutură din braţe şi cântă precum cocoşul, în timp ce se uita peste umărul ducelui.

Gantry îşi trecu o mână peste cap, desfăcându-şi părul cu totul.

— Voi doi, nătângilor, aveţi nişte soţii de seamă, nu nişte servitoare sau nişte muieri linguşitoare, ci tovarăşe cât se poate de capabile. Aveţi grijă de ele, faceţi ceea ce trebuie, ca să nu vă treziţi că vă părăsesc într-o bună zi.

El se aplecă şi-şi ridică panglica de pe jos. Regretul i se oglindi în liniile adânci şi încruntate de pe chipul lui uscăţiv. Omul suferea enorm.

— Să mergem, Ashbrook!

Daniel spera să nu fi făcut prea multe greşeli faţă de tovarăşa lui, faţă de Jemina lui.

Capitolul 49

JEMINA – ORICE FĂRÂMĂ DE ADEVĂR E DE AJUNS

Nimic. Nu era nimic în sertarul de jos al biroului lui Daniel. Mi-am frânt mâinile.

— Nu găsesc lista de pasageri. Unde o fi pus-o?

Patience nu se mişcă de pe canapea.

— Dormi, Excelenţa Ta?

— Nu, dar aş vrea să dorm. Am terminat?

— Nu încă. Am închis sertarul la loc. N-avem răspunsuri.

— Jemina, dacă nu există răspunsuri? Dacă adevărul zace pe fundul mării?

Am clătinat atât de iute din cap, încât cu siguranţă că ar fi putut să mi se desprindă de pe umeri şi să sară pe fiecare dintre birourile avocaţilor.

— Nu, Patience. Nu pot accepta una ca asta. Adevărul

trebuie să fie aici.

— Dar dacă, în ciuda eforturilor noastre, nu găsim nicio dovadă care să ne arate că Hope e a ta?

Patience tresări, vocea îi pieri.

— Oare ai putea să trăieşti iubind pur şi simplu acest copil, care e din nou al tău prin dreptul pe care ţi-l dă căsătoria?

Am scăpat hârtiile din mână şi m-am dus în goană la ea.

— Te doare ceva?

— Mă arde în capul pieptului. Probabil că am mâncat ceva care nu mi-a priit. Ea îşi şterse faţa. Sufăr pentru tine. Mi-aş dori să ai răspunsuri. Mi-aş dori să le am şi eu în privinţa surorilor mele.

— Patience, îmi pare rău.

Am îngenuncheat lângă ea.

— N-ar fi trebuit să te conving să vii.

— Eşti sora mea. Trebuie să fiu aici.

Am ţinut-o de mână.

— Gata. Te duc acasă.

— Jemina, eu trebuie să fiu bine fără să ştiu ce s-a întâmplat cu Helena şi Charity. În adâncul sufletului meu trebuie să am încredere că, într-un fel sau altul, şi-au găsit fericirea. Ea sărută mâinile noastre împreunate. O să le cinstesc mereu memoria şi o să le păstrez în amintire.

De pe coridor se auziră zgomote care se apropiau cu repeziciune. Nu mai aveam timp să stingem lumânările.

Uşa se deschise şi lordul Gantry intră valvârtej.

— Aici eraţi!

Am fost uşurată să văd că era doar el, până când am auzit un ciocănit la fereastră.

Am început să respir repede când l-am zărit pe Daniel, care gâfâia, alunecând pe frânghia mea până în dreptul ferestrei.

M-am repezit şi l-am tras înăuntru.

— Ce faci? Ramura s-ar putea să se rupă sub greutatea ta!

— Mi-am dat seama de asta cam târziu, la jumătatea

drumului.

El îşi puse un braţ în jurul mijlocului meu, dar eu m-am tras deoparte.

Gantry îi întinse mâna lui Patience.

— Haide, Excelenta Ta, ducele şi-a mobilizat soldaţii la Sandlin Court. Lady Bodonel şi Hope Thackery sunt prizonierele lui.

— Ea doarme? Fiica mea a mai avut vreun coşmar? am întrebat eu.

— Răspunsul la amândouă întrebările e „da”, Lady Ashbrook, spuse Daniel, dar am liniştit copila. I-am promis să i-o aduc înapoi pe mama ei cât mai curând cu putinţă. Te rog, nu mă lăsa să mă transform într-un mincinos.

— Nu, tu eşti doar un păstrător de secrete.

— Dă-i o şansă, spuse Patience. Şi, avocatule, încearcă să fii cât poţi de bun atunci când cucereşti juriul din inima prietenei mele. Din păcate, ai multe de recuperat.

— Patience, să-mi ţii camera pregătită. Am senzaţia că o să am nevoie de ea diseară. Sandlin Court e perfect, fiica mea e deja acolo.

Patience mă privi ridicând din umeri.

— Haide, Gantry. Avem un război de oprit. Ducele trebuie să fi trecut la planul B.

— Ştie de starea delicată în care eşti, Excelenţa Ta. El a elaborat o serie de scenarii ca să caute să te păstreze în siguranţă, dar nu ţi-a tăiat şi aripile.

— Busick… ştie? De aceea s-a chinuit atât de mult, şi-a făcut atâtea griji? Din cauza mea. Ştie?

— Da, ştie, spuse Daniel. E încântat, ca orice bărbat, de ideea de a avea un copil cu iubita inimii lui.

Daniel se îndreptă spre uşă şi o ţinu deschisă.

— Domnul fie cu tine, Excelenţa Ta.

Patience îl sărută pe obraz.

— Domnul fie cu tine. Şi cu tine, Jemina.

Am vrut să mă duc la ea ca s-o felicit. Să întreb de ce venise să se caţăre cu mine prin copaci, dar Daniel îmi tăie calea, iar uşa se închise numaidecât, cu o bufnitură, de îndată ce Gantry şi Patience ieşiră pe coridor.

El se rezemă de uşă şi se uită lung la mine.

Belele. Cuvinte de apărare mi se pregătiră pe limbă, până când i-am văzut ochiul.

Învineţit şi uşor umflat. Am vrut să-l ating, dar să mă las distrasă însemna să-mi pierd procesul pe care îl aveam cu cel mai bun avocat pe care îl ştiam.

Coborându-mi brusc mâna, m-am tras înapoi.

— N-am terminat de căutat prin sertarele tale.

— Chiar te rog, caută prin toate. Şi eşti foarte drăgălaşă în pantalonii mei şi în cămaşa mea preferată.

Întorcându-mă la biroul lui, am căutat într-unul dintre sertarele în care căutasem deja, sperând ca el să se trădeze printr-o expresie care să-mi dea de înţeles că mă apropiam de adevăr, dar buzele lui frumoase rămaseră pecetluite şi strânse.

Daniel se aşează pe marginea biroului, aproape de sugativă şi de teancul de documente pe care îl răvăşisem.

— Ai putea să-mi spui ce cauţi. Poate că sunt în măsură să te ajut.

— Dacă ţi-aş spune, Daniel, nu m-ai crede.

El veni mai aproape. Respiraţia lui îmi încălzi gâtul.

— Pune-mă la încercare. O să-ţi ascult foarte atent mărturia.

— Mărturia? Mi-am încrucişat braţele şi am bătut din pantofii cu catarame. O să dai importanţă lucrurilor pe care le am de zis? Nu prea te-ai deranjat să mă asculţi.

— Urechile tale sunt încântătoare, mai ales locul ăsta, de aici.

Cu degetul mare, mângâie pielea delicată din spatele lobului.

— Vorbeşte cu mine.

Era greu să emit gânduri coerente atunci când mă atingea. M-am mutat mai departe.

— Lista de pasageri. Trebuie s-o găsesc.

— Se pare că ai rămas fără suflu.

Zâmbetul lui galeş îi înflori pe chip.

Dacă ajungea să zâmbească din toată inima, eram pierdută.

— Spune-mi secretul tău, Jemina. Ascult.

— Lista de pasageri. Te rog.

El dădu din cap, se duse la raftul lui şi trase hârtia dintr-unul dintre dosarele lui cu coperţi de piele. O puse în mâinile mele şi mi le ţinu pentru o clipă, mângâindu-mi încheieturile.

Hârtia era veche şi ruptă, dar cerneala se păstrase intactă şi se putea citi cu uşurinţă. Apropiindu-mă de lumânarea mea, am citit, iute, numele şi n-am aflat nimic nou.

— Ce s-a întâmplat cu ochiul tău?

— Ducele.

— O! Pentru unul care se pricepe la cuvinte, o încasezi destul de mult.

— Numai de când te-am întâlnit pe tine.

— De ce te-a lovit?

— Pentru că, după părerea lui, ţi-am făcut rău.

Palmele lui se înfipseră, încordate, în marginea biroului.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut sau ce n-am făcut. Ce am spus sau ce n-am spus. Lămureşte-mă, Lady Ashbrook, cum pot să îndrept lucrurile între noi?

— Vorbeşti cu mine? Aş putea să fiu oricare dintre cele două Lady Ashbrook ale tale. Suntem mame care fac cu rândul pentru Hope. La fel de cu rândul precum se foloseşte şi cel de al doilea prenume al cuiva?

— Nu. Tehnic vorbind, există o singură Lady Ashbrook. Sunt conte de puţină vreme. Prima mea căsătorie… îmi pare rău.

— Tehnic vorbind, noi nu ştim dacă eu sunt Jemina St. Maur, nu-i aşa? E doar un nume din lista de pasageri aici de faţă – asta, dacă nu luăm de bun ce spun oamenii care vorbesc pe la colţuri, cei care m-au internat pentru purtarea mea scrântită.

— Eşti Jemina St. Maur. Familia St. Maur a confirmat identitatea ta. Nu ştiu de ce n-au întrebat niciodată despre fiica ta, dar ar fi trebuit s-o facă. Te-ar fi scutit de atâta durere! El îşi ridică privirea în tavan, iar apoi şi-o coborî

spre mine. Ştiu că eşti Jemina St. Maur. Cred că te aflai pe Minerva, că eşti una dintre cele două supravieţuitoare. Şi cred că eşti mama lui Hope.

Am rămas cu gura căscată la auzul cuvintelor lui şi m-am chinuit s-o închid la loc.

— Ai ştiut de la bun început? Am venit aici crezând că nici tu nu ştiai nimic. Că eşti omul care a salvat-o pe Hope şi care apoi m-a salvat şi pe mine.

— Sunt…

— Nu. Nu poţi fi eroul nostru dacă nu mi-ai spus adevărul despre zestrea mea. Eşti unul dintre preferaţii lui Prinny, cel mai deştept dintre ei toţi. Desigur, ştiai.

— Nu ştiam, Jemina, până azi.

— Tu ai făcut asta, ai susţinut că fiica mea era fiica lui Phoebe Dunn? I-ai ajutat pe cei care m-au închis pretinzând că eram o nebună ce trebuia legată în lanţuri?

Cu un oftat prelung, el îşi frecă ochiul învineţit.

— Trebuie să recunosc. Întotdeauna mi-am dorit o fiică, copilul altcuiva, care să devină copilul meu. Credincios ideilor mele abolţioniste, am căutat să răpesc şi să eliberez copilul metis al unui sclav şi mi s-a oferit ocazia odată cu naufragiul *Minervei.* Ca un geniu ce sunt, am împiedicat ca Hope să fie trimisă înapoi în Jamaica, în braţele unui viitor incert.

— Nu e adevărat? Te ţii de glume? Eşti ridicol, Daniel!

— Da? El se bătu cu pumnul în piept. Ar trebui să recunosc că am greşit, ai uitat? Şi cu siguranţă că trebuie să mă înşel în dorinţa mea de a avea grijă de un copil minunat, unul despre care până azi am crezut că era al soţiei mele. În memoria lui Phoebe Dunn, am decis să mă îngrijesc de Hope şi am apelat la cei mai buni medici ca să-i îndrepte problemele de vorbire şi picioruşele afectate de apele care au scufundat *Minerva.* Sunt diabolic. El se lovi peste braţ. Desigur că, în ceea ce mă priveşte, trebuie să am în sânge gustul pentru nelegiuiri.

Apropiindu-mă, am mototolit lista şi i-am aruncat-o în faţă.

— Să nu mai faci niciodată asta! Să nu crezi că te-am

judecat greşit din pricina rasei tale. Secretele pe care le-ai ascuns de mine, ele sunt cele care ne-au distrus.

Daniel îşi muşcă buza şi se uită la mine sau, poate, prin mine.

— Mă refeream la sângele diabolic al lui Thackery, nu la cel de arap.

Mi-am dus mâna, repede, la gură.

— N-am vrut să trec peste limita asta dintre noi, cea pe care ai reuşit s-o menţii în echilibru şi care ne este impusă de standardele înaltei societăţi. Însă tocmai această limită le-a permis celor ca tine şi restului lumii să nege faptul că Hope era fiica mea. Iar asta m-a costat doi ani din viaţă.

Acum că toate secretele fuseseră dezvăluite între noi, Daniel îşi încrucişă braţele şi-şi cobori privirea în podea, iar eu nu m-am simţit niciodată mai singură.

Capitolul 50

JEMINA – NU FĂRĂ FIICA MEA

Sfâşiat de sentimente contradictorii în biroul lui din Lincoln’s Inn, Daniel închise ochii, probabil ca să mă împiedice să-i tulbur calmul exersat.

Tăcerea era copleşitoare şi dureroasă.

— Spune-mi că mă înşel. Explică-mi lucrurile, i-am cerut eu cu un fir de voce.

Privirea lui o surprinse pe a mea şi mi se aţinti drept în ochi.

— Ai dreptate, Jemina. Aş face orice ca să-ţi dau acei doi ani înapoi. Doi ani în care Hope a fost lipsită de mama ei. Nimic nu poate să compenseze asta faţă de tine sau de ea.

Era adevărat.

Trist şi adevărat. Am înghiţit nodul tot mai mare care mi se pusese în gât. Simţeam gustul amar a tot ceea ce pierdusem.

— Ai avut-o pe fiica mea mai mult decât mine. Ar trebui să mă bucure lucrul ăsta, dar în toată povestea trebuie să existe şi un ticălos. Cine să fie, dacă nu suntem nici eu, nici tu? Trebuie să fie unul.

— Nu există unul, nu există niciunul aici. Niciun om n-a controlat uraganul care a lovit *Minerva.* E târziu, Jemina. I-am promis lui Hope să te duc acasă. Haide să mergem după ea.

— Cum să ne vedem pur şi simplu liniştiţi de viaţă, Daniel? Tu n-ai încredere în mine şi eu n-am încredere în tine. Am douăzeci de mii de motive ca să fiu prudentă.

El ridică privirea; zâmbetul acela strălucitor al lui îi înflori pe buze.

— Jemina, eu am încredere în tine. Ştiu că te-ai putea sacrifica pentru mine. Ai dovedit-o. Ştiu, cu toată fiinţa mea, că ai face orice pentru Hope.

Privirea aceea, încrezătoare şi intensă, care arăta limpede că îşi pusese inima pe tavă… mă atrăgea. Simţeam că genunchii îmi cedau. Ar fi trebuit să mă pierd în braţele lui şi să uit că avea secrete, să uit că mă lăsa cu dragă inimă să n-am habar de unele lucruri.

Niciodată.

— Du-mă la Sandlin Court, Daniel. Las-o pe Hope cu mine.

— Hope Thackery e fiica mea. Tu eşti soţia mea. Locul vostru e la Finchely.

Rosti acele vorbe cu hotărâre, atent şi apăsat. Avocatul era acum judecătorul. Îşi citea, ca pe o decizie a Curţii de Justiţie, sentinţa legată de şederea noastră.

— O să ne obligi pe mine şi pe fiica mea să mergem cu tine? O să-ţi foloseşti drepturile date de lege ca să mă constrângi?

Iritat, el trase aer adânc în piept.

— Te rog, nu mă face să aleg între a-mi păstra familia unită sau a privi neputincios cum ea se destramă.

— O familie care n-ar trebui să fie a ta.

Chipul i se încordă, fiecare muşchi i se încleştă şi aproape ai fi zis că stătea să se frângă.

Îl cunoşteam pe Daniel, ştiam cât de importante erau cuvintele pentru el şi ştiam cum să le răstălmăcesc ca să-l fac să simtă furia mea.

— Oare contele de Ashbrook o să folosească puterea ce i-a fost încredinţată de rege, de Biserică şi de tatăl lui, de toţi aceşti bărbaţi, ca să se impună în faţa soţiei lui?

— De fapt, a fost vorba de unchiul meu. De la el am primit titlul. Daniel se apucă de nasturi, trăgând de ei înainte şi înapoi. Jemina, permite-mi să-ţi spun secretul nostru. Eu, tu şi Hope, suntem o minune. Iată secretul. De aceea am ajuns să ne iubim.

— Să ne iubim? Crezi că urletele disperate după fiica mea m-au făcut să par mai nebună? A fost din cauză că am căutat să uit că mi-a fost smulsă din braţe, asta m-a făcut să devin o ţicnită, numai bună de închis la Bedlam?

— Îmi pare foarte rău.

Daniel mă cuprinse în braţe.

Am tresărit şi m-am odihnit în braţele lui puternice, care ar fi trebuit să lupte pentru adevărul meu.

— Am urlat după ea din clipa în care m-am trezit. Nu ştiam cum mă chema, dar o ştiam pe ea. Mi-au spus că ea nu exista. Au vrut ca eu să mint. Am refuzat.

Împletindu-mi degetul cu al lui, le-am ridicat pe amândouă. Razele lunii şi pâlpâirile lumânărilor licăreau peste imaginea noastră. Uniţi cum eram, lumină şi întuneric, asprime şi fineţe, plini de viaţă şi trecuţi prin viaţă.

— Eu şi fiica mea am fost despărţite pentru că nimeni nu credea că puteam să fiu mama ei. Din cauza culorii pielii mele. Îmbrăţişarea lui deveni mai strânsă.

— Dacă aş fi ştiut, te-aş fi găsit, aş fi îndreptat lucrurile.

Inima mea îl credea. Daniel era catargul meu, puternic, falnic şi de neclintit. Mi-am petrecut braţele în jurul lui, mi-am ţinut capul sus, deasupra apei, deasupra

unei mări de suspine care se revărsau din plămânii mei.

Daniel cel puternic şi tăcut m-a ţinut în braţe şi în siguranţă până când totul s-a liniştit, până când pulsul meu şi-a domolit bătăile care îmi răsunau în urechi.

Simţeam o gheară în gât, dar trebuia să pun o întrebare care să lămurească cel mai cumplit secret.

— Tu m-ai salvat de la Bedlam doar pentru că ai crezut că sunt Phoebe şi pentru că ţi-ai fi dorit ca ea să fi fost cea care scăpase cu viaţă?

Daniel încremeni, îmi dădu drumul şi se mută la fereastră. Timpul parcă se opri în loc până când el se întoarse, înclinând din cap în semn de încuviinţare.

— Am ajuns la Bethlehem Hospital, Bedlam, în ianuarie, într-o misiune pentru Aşezământul Speranţă pentru Văduve şi am văzut numele de Jemina St. Maur pe lista celor închişi acolo. Reţinusem numele de pe lista pe care tocmai ai mototolit-o. Apoi am văzut-o pe ducesă, care era internată acolo, iar vederea pielii ei măslinii m-a făcut să bănuiesc că se făcuse o greşeală.

— Patience? Desigur. Scumpa mea prietenă m-a salvat din nou. Mi-a dat un scop. M-a ascultat. Nimeni nu mă ascultase, nici la Bedlam, nici prin alte locuri importante.

Îşi şterse gâtul, apoi completă mişcarea şi-şi trecu mâna peste gură şi peste barba tunsă.

— Am revenit în biroul ăsta, am întocmit documentele, aşa cum făcusem de atâtea ori, iar apoi m-am întors la Bedlam, în speranţa unei alte minuni. Dar cea care apoi avea să devină ducesă nu era Phoebe. Soţia mea dispăruse din nou.

— O, Daniel!

El îşi muşcă buza.

— Nu „înşelat” e cuvântul pentru ceea ce am simţit. A fost crunt să-mi pierd din nou visul. Apoi am vorbit cu tine. Mi-a luat un minut să-mi dai seama că erai întreagă la minte. Cineva te internase pe nedrept. Era de datoria mea să vă duc pe amândouă la Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Ştiind cât trebuia să fi suferit, m-am hotărât să fac

tot ce-mi stătea în putinţă pentru tine, ca să-ţi redau viaţa; doar că nu ştiam că tu o distruseseşi pe a mea.

— Daniel…

— Ai vrut să-mi ştii secretele. Lasă-mă să termin povestea asta despre singura dată în viaţă când am luat decizia de a încălca regulile în favoarea mea. În ziua aceea, la docuri, cu minunea aceea micuţă în braţe, am devenit judecător şi jurat. Mi-am acordat custodia unui copil care urma să fie abandonat. Am inventat un registru de naşteri dintr-o parohie din Kingston; am scris un aşa-zis testament al lui Phoebe, ca să legalizez custodia fiicei ei. Apoi m-am asigurat că eram convingător, că ştiam totul despre fetiţă şi că o aşteptasem. Acel bebeluş supravieţuise unui naufragiu. Nu putea să fie luată de la mine. Ştii cât de des fetiţele, considerate exotice, sunt vândute bordelurilor? Foarte puţine victime ajung în instanţă. Daniel îşi scoase batista şi îmi şterse ochii. Am aşteptat… săptămâni, luni… nimeni n-a întrebat nimic, nimeni n-a cercetat nimic. Cei din familia Dunn nici măcar nu mi-au răspuns atunci când le-am scris ca să-i informez despre Phoebe.

El ridică lista de pasageri.

— Nimeni pe lista asta nu e metis sau arap, în afară de Phoebe Dunn. Nu e menţionat niciun copil. Dacă Hope nu era fiica lui Phoebe, în cel mai bun caz eliberam un copil înrobit. În cel mai rău caz, dragostea vieţii mele uitase să-mi pomenească despre faptul că avea o fiică şi hotărâse să nu vorbească niciodată despre acel îngeraş. M-am frământat şi i-am recitit scrisorile ca să-mi dau seama dacă Phoebe avusese o părere atât de proastă despre mine încât să nu-mi spună niciodată un cuvânt despre copil. Sau ca să găsesc în epistolele mele acel rând scris de mine care o făcuse să se teamă că mirele ei prin procură n-avea s-o accepte dacă venea din Jamaica ca un prunc în braţe. Aş fi acceptat copilul ei fiindcă era parte din Phoebe. Cum să nu-l accept? Îşi trecu degetele răsfirate peste nasturii vestei lui de culoare închisă. Îi datorez lui Phoebe Dunn cele mai profunde scuze. Preţ de doi ani, m-am purtat asemenea celui mai mâhnit văduv, pentru ca nimeni să nu se întrebe

de ce un burlac care nu-şi întâlnise niciodată soţia prin procură luase hotărârea de a-i creşte fetiţa. Apoi i-am mulţumit pentru Hope. Copila asta e inima mea.

— Schiţa lui Phoebe e adevărată sau face parte din tot scenariul ăsta?

— E adevărată. Phoebe mi-o trimisese mai devreme. O desenase o prietenă a ei.

— Asta e tot, Daniel? Gata cu secretele.

El se aşeză pe birou.

— Cum azi ţi-am spus deja de vreo şase ori că te iubesc, chiar şi atunci când m-ai sedus fără pic de milă, ca să nu mai zic de faptul că ţi-ai recuperat cârligul şi frânghia şi că mi-ai furat o pereche de pantaloni, nu ştiu cum se încheie procesul ăsta.

— Mi-ai jurat fidelitate şi m-ai înzestrat cu bunurile tale pământeşti. Am crezut că n-aveau de ce să te deranjeze toate cele de care te plângi acum.

— Nu m-au deranjat. Partea cu seducţia nu m-a deranjat decât pentru că ai plecat. Chiar că trebuie să-l pun pe croitorul meu să-ţi mai facă vreo câteva veşminte. Contururile tale sunt nespus de atrăgătoare.

— Daniel, chiar trebuie să glumeşti într-un asemenea moment?

— E tot ce am. Decât să rămâi, tu ai prefera să intri pe furiş prin clădiri.

— Daniel, sunt înduioşată de mărturia ta. Dar, deşi ai fost format ca avocat ca să rosteşti cuvinte iscusite, niciunul dintre ele nu explică de ce crezi acum că Hope e fiica mea. Eu n-am nicio dovadă, ci doar câteva frânturi de amintiri, dar ăsta e adevărul pentru tine.

— Vrei să cred că Hope e fiica ta? Bine. Cred.

— Şi crezi aşa, pur şi simplu?

Dând din cap, el îşi încrucişă braţele.

— Da, dacă pui la socoteală şi spusele lui Hope. Şi-a amintit de bătăile inimii tale.

Mi-am dus mâna la piept; el mi-o acoperi cu palma lui, făcând să crească ritmul întretăiat al bătăilor de dedesubt.

— E un ritm distinctiv al inimii. Se adaugă o bătaie în

plus dacă eşti fericită, tulburată sau speriată. Am auzit cât de tare bate inima în pieptul tău. Hope şi-a amintit acel ritm şi şi-a numit păpuşica, pe doamna Feebs, după numele prietenei pe care o avea mama ei, Phoebe Dunn.

— Phoebe Dunn a fost prietena mea. N-aveam cum să fiu ca Lady Bodonel sau chiar mai rău. Acum nu trebuie să ne mai temem să aflăm cine am fost eu.

— Încă mai avem probleme. Poate că Hope e doar un copil pe care ai decis să-l creşti. Poate că a fost născută de o sclavă deţinută de familia St. Maur. Dacă ăsta e cazul, s-ar putea ca ea să fie considerată un bun pe care membrii familiei să vrea să-l recupereze. Ţi-am plătit zestrea din profiturile obţinute din vânzarea bunurilor unchiului meu. Am vrut să mă asigur că o să ai un început nou, independent de familia aia.

— Of, alt secret! Ai fost chiar prea generos.

— Într-adevăr. Zestrea ta e destul de mare ca să duci un trai îndestulat şi fără ajutorul meu.

Părea descurajat şi rănit, aşa cum nu-l mai văzusem. Niciuna dintre insinuările batjocoritoare ale celor din înalta societate, nimic din ceea ce se întâmplase la bal, nici chiar hărţuirile Lordului Primar – nimic nu avusese un asemenea efect. Era pregătit să ne lase pe mine şi pe Hope să plecăm, dacă asta era ceea ce îmi doream.

— Jemina, nu ştiu când mi s-au schimbat sentimentele pentru tine. O, cât m-a deranjat să văd că atrăgeai atâta atenţie! Apoi sărutul nostru din salonul de la Sandlin Court a însemnat totul.

Fusese grandios. Toate săruturile lui erau aşa.

— Suntem atât de aproape de răspunsuri! Haide să le obţinem împreună. Daniel, nu trebuie să ne fie teamă să aflăm mai multe despre mine. Despre mine, cea de odinioară…

— S-a măritat cu un bărbat dintr-o familie puternică.

Capul lui Daniel se înclină uşor într-o parte.

— Nu pot permite ca familia Dunn să emită pretenţii asupra custodiei lui Hope. Şi cu siguranţă că n-o să permit ca familia St. Maur să te pună în pericol. Haide să ne oprim

acum. Gata cu riscurile pentru tine sau pentru fiica noastră!

— Iarăşi nu vrei să mai caut. Vrei să mă mulţumesc cu firimituri din viaţa mea.

— Vreau să te mulţumeşti cu viaţa *noastră.*

El se trase de gulerul cămăşii, îşi întinse picioarele şi ridică lampa spre mine, aşa cum li se făcea martorilor de la Old Bailey. Care e numele adevărat al copilei?

— Nu ştiu.

— Când e ziua ei, Lady Ashbrook?

— Nu-mi amintesc.

— Câte ore a durat naşterea? Ai avut dureri mari?

— Nu ştiu. De câte ori trebuie să-ţi spun asta?

Cu o bufnitură, el puse lampa jos.

— Aşa o să acţioneze judecătorul de la Curtea de Justiţie, cel care o să le-o dea pe Hope negustorilor de sclavi. Ne lipsesc răspunsuri care nu pot fi găsite. Cine o să ne creadă?

— Nu crezi că şi eu urăsc asta? M-am lovit tâmplele cu mâinile. Faptele ar trebui să fie aici, în mintea mea, împreună cu vocile din coşmarurile mele, răsunând şi vuind în sala aceea în care am zăcut, culcată în patul meu de suferinţă. Poate că există vreun leac care să-mi redea amintirile. Ar fi trebuit să-mi amintesc până acum de numele fiicei mele.

— O cheamă Hope, Jemina, dar eu n-o să te mai împiedic de la nimic. Vino acasă cu mine, la Finchely. Pentru moment, haide să-i oferim lui Hope un cămin, cu o mamă şi cu un tată care povestesc la cină despre cum şi-au petrecut ziua. Putem să luăm masa la lumina lumânărilor şi să mâncăm bucate servite în vesela noastră Wedgwood.

— Aşa cum faci când joci cărţi?

— Pe băieţi n-o să-i deranjeze dacă mut jocul nostru de cărţi la mine în birou, pentru ca noi doi să ne putem crea un spaţiu intim, numai al nostru, de cămin. Lui Hope îi plac mult camera ei roz şi acuarelele pe care i le-am dăruit. Haide să-i oferim o familie.

Plecă de lângă mine şi se duse la birou, apoi deschise sertarul.

— Ai trecut şi pe aici.

El scoase corespondenţa şi o aranjă într-o stivă perfect pătrată.

— Astea sunt ciornele scrisorilor pe care le-am trimis familiei Dunn, contractul meu de căsătorie, contractul tău, precum şi câteva dintre scrisorile lui Phoebe. La Finchely mai am şi alte scrisori primite de la ea.

— De fapt, acelea sunt aici.

Le-am scos din buzunar.

Chipul lui se întunecă. Îşi împreună palmele, îndoindu-şi degetele.

— Ai tot ce am adunat. Haide s-o luăm pe Hope de la Sandlin Court şi să încheiem seara asta.

— Şi gata? Gata cu lupta?

— Eu am terminat cu ea, Jemina. Tu trebuie să decizi ce o să se întâmple în continuare. Te vreau lângă mine. Te vreau acasă, în siguranţă. Nu pot să te fac să fii soţia mea sau să te oblig să rămâi la Finchely. Hope e îngrozită la gândul că o să te întorci pe mare.

— Fiica mea nu trebuie să-şi facă griji pentru mine. N-o să accept să stau departe de ea.

— Te rog, pentru moment amândouă ar trebui să rămâneţi la Finchely. O să am grijă de ea până când te întorci tu din goana ta după adevăr.

Îmi strânse frânghia.

— Voi, văduvele, vă pricepeţi la instrumentul ăsta.

L-am apucat de braţ.

— Daniel, nu înţeleg.

— Din punct de vedere legal, conform documentelor pe care le-am pus cap la cap, eu sunt tutorele lui Hope, tatăl ei. Ăsta poate fi singurul lucru care s-o ferească de ghearele familiei St. Maur. N-o să recunosc public nimic altceva, dar tu poţi să cauţi şi să pui toate piesele enigmei la un loc. Îmi doresc asta pentru tine. Eu o să am grijă de ea în locul tău.

— Dacă nu mă conformez, te speli pe mâini de mine? Iubirea ta e condiţionată.

Cu un oftat, el se prăbuşi în genunchi şi-şi trecu

braţele pe după mijlocul meu.

— Te iubesc. Curajul tău mă uluieşte. Dar ceea ce îţi ofer eu nu e de ajuns.

Cu braţele rămase de-o parte şi de alta a corpului, ca să nu mă agăţ de el, cu respiraţia lui care îmi încălzea talia, simţeam că pluteam în derivă, că mă înecam în bărbatul din faţa mea. Mâinile lui îmi alunecau pe tivul cămăşii împrumutate, îmi mângâiau spatele, şoldurile. Dar capul mi se clătină în semn de refuz înainte de a apuca să mă opresc, înainte de a-mi pune în primejdie sufletul din pricina dorinţei mele de a-i aparţine şi din cea a viziunii lui despre familie.

— Jemina! Buzele lui se strânseră, încordate. Se ridică în picioare şi îmi încheie cămaşa, care se descheiase. E vina mea. Îmi doresc să fi pus mai repede toate indiciile cap la cap. Îmi doresc să fi avut încredere în *noi* mai devreme. E cel mai mare regret pe care îl am.

De ce lua vina asupra lui? Nu era unul dintre acei bărbaţi de moralitate îndoielnică ce îmi deciseseră soarta. N-avea cum să fi fost în sala aceea, în spitalul acela, şi, în acelaşi timp, să fi fost la docuri, luând-o pe Hope în grijă.

Privirea distantă şi plină de durere din ochii lui spunea totul. Daniel îmi povestise faptele lui şi-şi încheiase pledoaria. Mă făcea judecătorul sorţii noastre.

Şi iar rămăsesem blocată, dorindu-mi-le pe ambele… calea care mi se deschidea înainte şi trecutul pe care nu găsisem modalitatea de a-l lăsa în urmă.

El se îndreptă spre uşă.

— Haide să mergem după Hope.

Dând din cap spre faţa lui pustiită, l-am urmat către ieşire. Hăul dintre noi se adânci şi mai mult atunci când mă lăsă pe mine să trec înaintea lui. Înţelesese, probabil că mai bine decât mine, că nu puteam să aleg între el şi aflarea adevărului.

Capitolul 51

DANIEL – RUTINA CĂSNICIEI

Stând în biroul lui, cu privirea aţintită spre fereastră, Daniel urmări apusul soarelui şi studie mâna de cărţi pe care o primise la jocul de douăzeci şi unu. Renunţase să mai găzduiască partidele în sala de mese, hotărând că cel mai bine era să-şi primească prietenii în birou. De acolo avea o perspectivă mult mai bună ca să vadă când venea şi pleca soţia lui rătăcitoare.

Un rege, o regină de caro şi un as de pică. Mai era mult până să câştige cu o astfel de mână.

— Jocul de cărţi e altfel aici.

Domnul Anthon făcu semn că voia o carte.

— E o cameră mai mică. Cred că asta înseamnă „intim”.

Domnul Gerard îi întinse o carte.

— Soţia gazdei trebuie să-şi fi dorit să folosească încăperea pentru scopul ei iniţial. Nu e nimic în neregulă cu asta.

— Nu. A fost alegerea mea. E mai bine să am vedere la peluză, domnilor. Nu vreau să fiu luat prin surprindere de venirea lui Lady Ashbrook.

Richmond râse.

— Vezi, te acomodezi atât de bine cu viaţa de bărbat însurat! În curând o să capeţi o îndemânare de profesionist la pusul în ordine al lucrurilor, înainte să se înfoaie soţioara.

Daniel se prefăcu că chicotea şi aruncă o privire la alee. Era deja ordonat şi fusese astfel de când începuse să locuiască împreună cu Lady Shrewsbury. Lucrul cel mai greu de încuviinţat din toată viaţa lui fusese s-o lase pe Jemina să vină şi să plece de la Finchely după bunul ei plac. Trebuia să se poarte cu indiferenţă, să nu trădeze faptul că-l ucidea ideea de necunoscut.

Ca soţ, unul ce ţinea cu disperare la siguranţa soţiei lui, fusese redus la starea de nevrotic ţinut sub papuc, care voia să se ducă şi să boxeze cu prietenul lui pugilist, în speranţa ca pumnii aceluia să-i bage cât de cât minţile în

cap. Ei bine, după cum spusese Jemina, fusese lovit prea tare.

Măcar Daniel simţea acum altceva decât suferinţă şi frică. Scrisorile domnului Mosey, trimise în numele familiei St. Maur, apăruseră odată cu ameninţările legate de starea mintală a Jeminei. După cum se temea, familia aceea avea să creeze probleme familiei lui.

Domnul Gerard îşi aruncă cărţile pe masă. Aprecierea lui Daniel pentru majordom sporise. În plus, îi convenea să aibă o cale de acces la reţeaua de spioni a ducelui. Aceştia îi trimiteau lui Repington rapoarte în care îl informau că Jemina încă mai accepta misiuni de la Aşezământul Speranţă pentru Văduve, dar partenera ei, ducesa de Repington, se resemnase să rămână de acum încolo la Sandlin Court şi să se bucure de masajele la picioare.

Răbdare, răbdare, răbdare! Iată care era deviza pe care Daniel o adoptase ca să-şi reamintească mereu că situaţia din prezent era ceea ce-şi dorea Jemina. Dacă era nevoie să se lase copleşit de griji ca să i se ierte faptul că avusese secrete, atunci avea să îndure. Reunirea lor urma să dureze tot restul vieţii. Putea să aştepte.

Spera din suflet că nu mai avea de aşteptat decât vreo săptămână. Încă vreo câteva zile. Două ore?

Chiar înainte ca soarele să se ascundă în pădurile de lângă Finchely, sosi trăsura Jeminei. Ea se repezi înăuntru şi se opri la uşa biroului.

Lui Daniel i se tăie răsuflarea. Pelerina indigo pe care o purta soţia lui avea un rând dublu de nasturi de alamă. Vârful borului de la bonetă îi umbrea buclele care îi alunecau, în valuri, spre obrajii îmbujoraţi. Rochia ei de un albastru-violaceu amintea de coloritul florilor de guaiac. Întocmai ca acele flori, Jemina era viaţă şi bucurie, dar rămânea, cu cruzime, la distanţă.

Ca să păstreze pacea, el i-o permitea.

— Daniel… Lord Ashbrook, văd că eşti ocupat. Nu contează. O seară bună, domnilor!

Ea îşi puse bărbia în piept şi se trase înapoi.

Pantofii Jeminei bocăniră pe scări, cataramele lor

zăngăniră, iar acele sunete răsunară până în adâncul inimii lui pustiite.

— Aceea a fost soţia ta, Ashbrook? întrebă Richmond, terminându-şi de mâncat şunca şi brânza din farfurie.

Daniel alese o carte, un trei de pică.

— Arăta ca ea.

— Ai de gând să te ridici de la masa de joc şi să te duci s-o saluţi aşa cum se cuvine? N-a trecut mai mult de o lună de la nuntă.

— Totul merge bine, domnilor.

Richmond se ridică şi le făcu semn tovarăşilor lui.

— Haideţi să ajutăm creierul lui Prinny. Du-te să te ocupi de problemă. Când stăpâna casei nu e fericită, lucrurile se complică.

Daniel se uită ţintă la Richmond, întrebându-se ce credea acesta despre dreptul de a fi fericit al stăpânului casei, dar domnii se îndreptau deja spre lacheu, ca să-şi recupereze hainele.

Max se tângui şi se apucă să alerge prin jurul scaunelor goale.

Câinele avea dreptate. Prietenii lui aveau dreptate. Era timpul să vadă dacă *stăpâna casei* era pregătită să fie fericită împreună cu el.

— Să fac ordine, domnule?

Domnul Anthon se întoarse şi se sprijini de un scaun care trebuia dus înapoi în salon.

— Da, aici, jos, la parter. Cred că a venit momentul ca eu să fac ordine pentru totdeauna sus, la etaj.

Gata cu răbdarea! Un bărbat care îşi dorea cu înflăcărare dragostea soţiei lui n-avea cum să fie mai calm de atât. Trebuia să conteste acea sentinţă lipsită de afecţiune şi de pasiune.

Daniel era pregătit să rişte fragila pace care domnea la Finchely.

Poate că, la urma urmei, semăna un pic cu unchiul lui, fiind gata să parieze pentru o victorie importantă. În cazul de faţă, miza era refacerea căsniciei lui.

*

Prin uşa rămasă întredeschisă, Daniel le privi pe Hope şi pe Jemina.

Fiica lui stătea la măsuţa ei şi picta ceva în rozul care îi caracteriza deja desenele. Jemina ţinea coada pensulei prinsă între degeţelele fiicei lor.

— Aşa, iubito. Iată modul perfect de a picta flori roz. Se aplică aceeaşi tehnică şi pentru fructe.

— Mamă, ajută-mă să desenez aici capul cel mare al lui Pa-Papa. Şi să-i fac zâmbetul. Vreau să-i arăt zâmbetul ca să-şi amintească să zâmbească mai des.

— Desigur, iubito.

Vocea Jeminei părea împovărată şi înlăcrimată.

Tuşind, Daniel păşi în camera copiilor şi privi desenul. Cele mai strălucitoare nuanţe de roz şi roşu acopereau coala de hârtie.

— Minunat, prinţesă, absolut superb! adăugă el.

El o sărută pe căpşorul creţ, deasupra cocului în care îi erau împletite buclele de un castaniu-roşcat.

Doamna Gallick intră în încăpere, iar Daniel surprinse privirea Jeminei.

— Cineva trebuie să se spele de vopsea, spuse menajera.

Jemina îşi scoase pelerina.

— Te ajut. N-am avut destul timp azi.

O ridică pe Hope în braţe şi o lipi de rochia ei frumoasă, aproape de piept, alegându-se cu nişte vopsea roz pe nasturi.

— Îmi pare rău, mamă.

— Nici să nu te gândeşti! Cred că petele roz fac ca totul să fie perfect.

Jemina o strânse din nou în braţe.

Daniel se întinse spre degeţelele pătate de vopsea ale lui Hope, o apucă de unul dintre ele şi-şi pictă cu acuarelă roz un zâmbet peste buze.

— Se pare că voi, fetelor, vă descurcaţi împreună de minune.

— Pa-Papa hazliu!

— La sfârşitul săptămânii, aş vrea să vă duc pe amândouă la Portsmouth. Înfloresc florile de guaiac. Să ducem câteva şi să le aruncăm în mare.

— Nu mare, Pa-Papa. Nici o mare!

— Hope, o să fim în siguranţă cu toţii, atât la dus, cât şi la întors. Cred că trebuie să mergem acolo toţi trei, iar apoi ne întoarcem la Finchely.

Jemina dădu din cap.

— Da. Vreau să merg cu tine, Daniel, ca o *familie.*

Inima lui prudentă începu să se zbată nebuneşte atunci când o auzi pe Jemina folosind cuvântul care trebuia să rezolve toate relele. Nu reacţionă la auzul vorbelor ei, nu dezvălui nevoia disperată care i se învolbura pe sub piele. Daniel nu-i dovedise soţiei lui că avea încredere în mintea ei la fel de mult ca în inima ei.

— Prea bine.

— O să vă pregătesc un coş pentru picnic, spuse doamna Gallick, cu o mulţime de fursecuri, domnule.

Mmmm… Fursecuri cu coacăze şi chimen! Preferatele lui. Pregătindu-se, în gând, pentru momentul în care să-şi afunde mâna în coşul cu bunătăţi, el îi aruncă o privire Jeminei, încântat de bucuria care i se citea pe chip.

Apoi pofta de mâncare îi păli.

Călătoria nu putea fi decât cumplită. Zâmbetul ei n-avea cum să mai dureze mult timp, ci avea să dispară de îndată ce el o ducea acolo unde începuse totul. Totuşi, n-aveau cum altfel s-o ia de la capăt.

— Doamnelor, vă las să vă vedeţi de ale voastre, iar apoi mergem să luăm cina în sala de mese, aşa cum se şi cuvine.

— Daniel, nu trebuia să faci schimbări la Finchely pentru mine. Prietenii tăi păreau foarte înghesuiţi în birou.

El se mulţumi să zâmbească, să dea din cap şi să-şi şteargă vopseaua din barbă.

— Cinăm în scurtă vreme.

— Da, spuse ea întorcându-se spre menajeră. Haide să ne spălăm, Hope.

Mama şi fiica izbucniră în râsete răsunătoare şi începură să se stropească una pe alta cu apa din vasul adus de doamna Gallick.

Daniel plecă. Avea multe de făcut. Avea de gând să apeleze la legăturile lui şi să-şi creeze propria misiune. Trebuia să descopere aspectele care lipseau din povestea călătoriei pe care Jemina o făcuse venind din Jamaica. După ce HMS *Belvidera* acostase în port, cum de ajunsese ea în doar câteva ore la Bedlam?

S-o ajute pe Jemina să recupereze o parte din adevăr trebuia să fie de ajuns ca ei doi să reuşească s-o ia din nou de la capăt.

Da, asta ar fi trebuit să fie de ajuns.

Capitolul 52

JEMINA – CĂLĂTORIE ÎN FAMILIE

Plecarea de la Finchely m-a umplut de o energie dublată de nelinişte. De când eu intrasem pe furiş la Lincoln’s Inn, nu mai fuseserăm cu toţii într-o trăsură.

— Doamna Gallick ne-a pregătit un coş mare, care dă pe afară, cu pâine şi brânză, carne friptă de gâscă, o dulceaţă sau două şi fursecuri.

— Pregăteşte mereu prânzuri atât de gustoase!

Daniel schiţă un surâs, apoi scoase nişte documente din servieta de piele. Hârtiile păreau să fie scrisori. Am fost cuprinsă de nevoia imperioasă de a arunca o privire la ele pe deasupra mâinilor lui încrucişate, peste fracul de un negru albăstrui şi nasturii strălucitori.

Trăsura înainta cu un huruit molcom. Hope sărea pe banchetă în timp ce îi povestea doamnei Feebs ce vedea pe fereastră.

Chipeşul nostru tovarăş de drum rămase tăcut şi gânditor.

Atunci când ne propusese plecarea la Portsmouth, mă

gândisem că era un fel de a mai schimba peisajul şi, poate, o ocazie de a-i cere părerea despre lucruri fireşti, precum meniurile pentru cină. Îi plăcea nespus să ia masa împreună cu noi, la Finchely. Îmi era dor de el şi detestam cauzele ciudate când ne doream amândoi să ne petrecem timpul cu Hore. O iubea atât de mult!

Făceam acea călătorie pentru Hope. Ea ştia că el nu era fericit. Amabilităţile, faptul că el ţinea coşul de picnic, ajutorul pe care mi-l oferise ca să-mi ocup locul pe banchetă, toate astea erau menite să-i arate fiicei noastre că familia era bine şi se înţelegea bine.

Intensitatea coşmarurilor ei se mai domolise. Dormea tot mai mult noaptea, mai ales după ce începuserăm să luăm cina împreună cu Daniel.

Plictisită să se tot uite pe fereastră, Hope se apucă să danseze în poala mea şi o întoarse pe doamna Feebs cu faţa spre mine.

— Arată-i cum se merge călare când porţi rochie.

— Scumpo, nu ţi-ai adus căluţul de lemn.

— Dar Pa-Papa, da. Mereu îl aduce. Unde îl ascunzi, Pa-Papa?

— Ce să ascund? Eu? Daniel îşi duse mâna la vesta de un verde-smarald foarte, foarte întunecat. Arăt eu de parcă ţi-aş ascunde ceva?

— E caraghios. Face mereu aşa când mergem în vizită la cealaltă mamă. Unde e căluţul? Hope arătă spre jobenul lui. Acolo.

El îşi lipi arătătorul de buze.

— În pălăria asta? Eşti sigură?

— Da. Da.

El flutură din mână şi-şi ridică pălăria, de parcă ar fi fost un circar.

— Mai încearcă, prinţesă!

Hope îşi atinse năsucul cu degetul şi se agită în haina ei drăguţă, roz, cu dantelă la guler. Îi împletisem părul lung până la umeri şi îl aranjasem într-un coc frumos. O coroană pentru micuţa noastră prinţesă.

— Hmmm… Sub hârtiile tale, Pa-Papa.

— Nu.

El le flutură ca pe un evantai. Nici urmă de jucărie, doar scrisori care păreau primite de la domnul Mosey. Oare de ce le luase Daniel cu el?

— Niciun căluţ, spuse el încrucişându-şi braţele pe piept. Sper că n-a fugit.

Am râs la maimuţărelile lui, iar el chicoti. Nu-l mai văzusem râzând de o veşnicie.

Fiica mea făcu semn spre compartimentul de sub banchetă.

— Nu. Acolo stau jucăriile oamenilor mari. Nici urmă de un căluţ de lemn.

Acolo depozita arme şi alte lucruri cu care să alunge tâlharii, dar era un loc bun de ascuns o jucărie.

— Prinţesă, mai încearcă o dată.

Privirea lui o întâlni pe a mea.

— E bine să încerci mereu, până când câştigi.

Daniel îngenunche în faţa noastră. Inima începu să mi se zbată în piept, într-un ritm lent, care se potrivea cu clipitul ochilor lui.

Hope îi sări în braţe, iar el o strânse la piept cu afecţiune. Ochii lui, strălucitori şi înflăcăraţi, rămaseră aţintiţi la mine.

— Uneori, ştiu că nu merit ceea ce am, dar sunt recunoscător. Atât de recunoscător!

O ridică pe Hope, făcând-o să plutească deasupra capului lui.

— Încă o dată, draga mea! Unde am ascuns căluţul?

— Mmmm…

Ea chicoti şi se agită.

— În buzunar? O puse înapoi în poala mea, iar mâinile lui îmi atinseră în treacăt genunchii, încălzind bumbacul subţire al rochiei mele de călătorie. Ai dreptate.

El băgă mâna în buzunarul fracului. Nasturii eleganţi, de alamă, tresăriră atunci când el scoase o nouă jucărie de lemn. De un maroniu-închis, cu o şa vopsită în roşu, căluţul arăta perfect şi se potrivea cu ceilalţi doi din camera copilei.

Hope aplaudă şi râse veselă nevoie mare, în timp ce Daniel scoase un nechezat de cal şi plimbă jucăria pe banchetă, trecând peste poala mea şi făcând căluţul să se oprească chiar în mâinile lui Hope.

— Mulţumesc, Pa-Papa!

Lui Daniel îi înflori pe buze acel zâmbetul minunat. Îmi mângâie picioarele, discret, şi-şi lipi mâinile foarte aproape de şoldurile mele, iar apoi se întinse şi sărută fruntea lui Hope.

— Joacă-te! Mai avem câteva ore de drum.

Se întoarse la locul lui şi se cufundă în hârtiile pe care le adusese cu el.

M-am jucat cu fiica mea şi i-am arătat cum doamna Feebs putea să meargă călare aşezată lateral în şa, în felul în care călăreau femeile. Am ţinut-o tot aşa până când ochii fetiţei au devenit somnoroşi.

Cu capul ghemuit pe pieptul meu, îngeraşul meu, prinţesa lui Daniel, adormi.

În trăsură se aşternu din nou tăcerea, asemenea înstrăinării care domnea între mine şi Daniel la Finchely.

Atunci când ne duseserăm la Covent Garden, Daniel fusese foarte vioi după încheierea procesului, fiindcă îi lăsasem timp să se relaxeze. Oare de cât timp avea nevoie acum?

Se mai scurse o ora.

Nu-şi înălţă capul din documentele lui.

Nu-mi plicea să-l văd tăcut. Nu-mi dădeam seama la ce se gândea. Mă simţeam jalnic.

Jalnic, fiindcă nu mă privise nici măcar o dată. Daniel Thackery – singurul bărbat din trăsură, singurul bărbat a cărui atenţie mi-o doream – stătea în faţa mea şi-şi ridica privirea doar spre Hope.

Aveau un fel de a se uita unul la celălalt de parcă şi-ar fi vorbit într-un limbaj numai al lor. Oare ce îi spunea el lui Hope înainte ca ea să adoarmă? Oare de ce râdea şi zâmbea ea mereu, ca şi cum el făcea o glumă de fiecare dată?

Acum bărbatul acela chipeş privea pe fereastră de

parcă ceea ce vedea afară era mai interesant decât mine, femeia care îl frustra. Ce trebuia să fac ca să-i captez atenţia, ca să sper că avea să-mi spună pe nume şi să-mi ceară din nou s-o luăm de la capăt? Încercasem să găsesc răspunsuri fără el. Nu descoperisem niciunul, niciunul pe care eu sau cineva de la Aşezământul Speranţă pentru Văduve să-l poată dibui.

El continua să frunzărească acele scrisori din teancul de documente legate cu panglică pe care îl luase din servietă. Mi-am văzut soţul încruntându-se. Păcat de buzele lui atât de perfecte!

Cu capul plecat şi lăsând să-i fluture valurile bogate de păr care erau atât de departe de mine, mi-am dorit să fi putut să desenez oameni, dar mi-am dat seama că niciun artist n-ar fi fost în stare sa surprindă sentimentul mistuitor de pierdere care îmi clocotea în piept. Oare aşa simţea şi el atunci când amândoi plecam din camera lui Hope, el – ca să se ducă să doarmă singur în patul lui, iar eu – singură într-al meu?

Cum să-i spun lui Daniel că îmi era dor de el? Cum să-i mărturisesc acel secret?

El stătea vizavi de mine, la mai puţin de un pas distanţă. Mă simţeam pierdută şi neînsemnată.

Ceea ce mă făcea să fiu tulburată şi nefericită.

Cu toate astea, existau momente – precum era cel de acum – când, la a treia privire pe care i-o aruncam, el îmi surprindea, în sfârşit, căutătura insistentă.

Când era prea târziu ca să mă mai întorc şi să nu-mi mai întâlnească privirea.

Prinsă asupra faptului, mi-am dorit să întind o mână spre a lui. Aveam nevoie ca el să mă tragă într-o îmbrăţişare strânsă şi să mă ţină în braţe, de parcă nu ne-am fi certat niciodată, de parcă ştiam amândoi că aveam să fim unul şi acelaşi… aici, în Anglia, în toate colţurile lumii.

Trebuia să mă creadă. Nu-mi mai doream nimic altceva, doar pe el

Dar el nu ştia ce simţeam.

Nu fusesem suficient de curajoasă încât să-i destăinui

secretul meu

Mă simţeam groaznic.

Capitolul 53

DANIEL – MISIUNEA PORTSMOUTH

Domnul Anthon opri trăsura lui Daniel pe aleea cea lungă din faţa Spitalului Regal Haslar, o clădire construită pe promontoriul cu vedere la marea primejdioasă.

— Unde suntem?

Fruntea Jeminei era brăzdată de urme adânci.

Mâinile lui Daniel erau transpirate. I se rupea inima fiindcă făcea asta, dar trebuia neapărat să afle anumite lucruri.

— Am de îndeplinit o misiune secretă. Tu eşti martorul principal.

— Martor la ce, Daniel?

— Martor la cele întâmplate pe 18 octombrie 1812.

Ochii ei mari şi speriaţi se aţintiră asupra lui, iar apoi se făcură mici, de parcă el ar fi trădat-o. Jemina o strânse pe Hope mai aproape de ea.

— Nu mă alunga!

Daniel simţi că i se punea un nod în gât.

— Nici gând! Trebuie să ai încredere în mine, aşa cum am şi eu în tine. Ştii ce fel de om sunt. Ceea ce vreau eu ar trebui să fie scris de-a dreptul în inima ta, aşa cum e scris şi într-a mea. Ai încredere în mine şi ia-mă de mână. Trebuie să intrăm în Spitalul Regal, ca să aflăm începutul poveştii tale. Cum ai ajuns de la Portsmouth la Bedlam? Cine a autorizat un asemenea lucru? Jemina, asta ar putea să te ajute să-ţi recapeţi memoria.

Ea privi pe fereastră la zidurile înalte de cărămidă ale clădirii care se desluşea din ce în ce mai aproape.

Apa de pe pavaj împroşcă în toate părţile atunci când trăsura trecu în viteză pe pod.

Jemina îşi puse o mână pe piept.

Arăta de parcă stătea să leşine, dar acolo începuse coşmarul ei. Era nevoie să revină în acel loc.

— Trebuie să-ţi mai ofer o parte din adevărul tău. Nu pot să fac asta fără tine. N-o să încerc să te calmez, n-o să fac presupuneri. Într-un cuvânt, n-o să fac nimic din ceea ce ar putea să te sleiască de puteri.

— În locul ăsta? Simt cum mă apasă întunericul.

— Nimeni nu poate să confirme că ai fost aici, în afară de tine. Eşti o femeie curajoasă. Rămâi cu mine, dacă poţi, fiindcă aici sunt răspunsurile pe care le căutăm.

— Aşezământul Speranţă pentru Văduve n-a găsit nimic, nici măcar după ce s-au făcut căutări prin biroul lui Willingham.

— N-am nevoie să aud asta. Daniel întinse din nou mâna spre ea. Jemina, rămâi cu mine!

De astă dată, ea îl apucă strâns de vârful degetelor.

— Destul de aproape.

— Nu cumva o să mă internezi, Daniel? Nu cumva ăsta e un şiretlic?

— Nu. Nu e niciun şiretlic. Şi ştii că detest ideea de a fi fără tine. Ea îi mângâie degetul mic.

— Voiam doar s-o spui cu voce tare. Ce adevăr o să aflăm de aici?

— Jemina, ai recunoscut deja spitalul. E locul în care au fost aduşi cei naufragiaţi pe mare. Ar trebui ca marinarii de pe HMS *Belvidera* să-l fi cunoscut bine. Aici au fost aduşi ca să fie trataţi mulţi dintre tovarăşii acelor marinari, precum şi jurnaliştii răniţi în groaznicul Război din Peninsulă sau în bătăliile din 1812.

— Crezi că m-au dus şi pe mine aici?

— Da, dar trebuie să fim siguri. Haide să intrăm.

Inima îi bătea nebuneşte în piept Jeminei. El îşi trecu uşor degetele peste încheietura ei.

— Lady Shrewsbury a ajuns înaintea noastră. Îi vezi trăsura? O să stea ea cu Hope, în timp ce noi mergem să-i facem o vizită doctorului Scottson. Apoi plecăm de aici împreună. Eşti de acord? Mi te alături în misiunea asta de

aflare a răspunsurilor de care are nevoie Lady Ashbrook?

Jemina se făcuse mică, părând nespus de înspăimântată. Daniel îi spuse:

— Cum să te temi tocmai tu, care îţi asumi atâtea riscuri în ceea ce faci pentru Aşezământul Speranţă pentru Văduve, escaladezi clădiri, faci multe alte lucruri care altor oameni li se par înfricoşătoare!

El îngenunche din nou înaintea ei şi o aşează binişor pe Hope pe bancheta.

Apoi îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi o trase mai în faţă, ca să poată să continue s-o privească drept în ochi şi să-i transmită, astfel, că avea încredere în ea.

— Nu te-aş fi adus niciodată aici dacă nu te credeam suficient de puternică pentru a te descurca. Mă cunoşti, Jemina. Te-aş apăra înainte să permit să ţi se întâmple ceva, dar ăsta e un lucru pe care trebuie să-l facem împreună.

Ea urmări, cu un deget, conturul nasului lui borcănat, iar el simţi cum i se abureau ochelarii în timp ce privea la umerii ei care tremurau din pricina groazei.

— Da, Daniel.

— Relaţiile lui Repington au reuşit să aranjeze întâlnirea de azi. Ducesa lui ştie că eşti aici, aşa că nu ducem lipsă de susţinători, în cazul în care…

— Poftim?

El ridică mâinile.

— Detalii tehnice. Jemina, trebuie să ne întoarcem acolo unde a început totul.

Domnul Anthon deschise portiera, iar Lady Shrewsbury urcă în trăsura lor. Privind pe toată lumea cu ochii ei chihlimbarii, a căror căutătură era neînduplecată, chiar uşor încrâncenată, ea o luă în braţe pe Kope.

Daniel îşi sărută mătuşa pe obraz.

— N-o să zăbovim prea mult. Jemina, m-am gândit că dacă mătuşa vine în locul ducesei, o să ai încredere că nu se întâmplă nimic neaşteptat.

— Am încredere în tine, Daniel, dar prezenţa lui Lady Shrewsbury e bine-venită.

— E o garanţie şi pentru mine, Jemina. Astfel de locuri nu se numără printre cele pe care le frecventez. Şi, în plus, suntem departe de Londra şi de oamenii care ştiu că sunt unul dintre avocaţii Coroanei.

Ea făcu ochii mari. Daniel se întrebă în gând dacă ea îi înţelegea neplăcerea de a se fi aflat departe de Londra, adică de locul în care îşi construise puterea şi reputaţia. Apoi o luă de mână, amintindu-şi cum îl salvase de la ruină, şi-şi dădu seama că ea chiar înţelegea.

Jemina aruncă o privire la Hope şi la Lady Shrewsbury, apoi trase aer în piept şi coborî din trăsură.

Norii pluteau aproape de pământ, năvalnici şi zbuciumaţi. Vuietul valurilor se auzea în depărtare. Acel sunet liniştitor nu era îndeajuns de puternic ca să acopere zgomotul paşilor lor sau ca să amorţească instinctele care îi şopteau lui Daniel că ar fi trebuit să facă pe loc cale întoarsă.

Jemina îşi ridică bărbia. Înaintară pe sub o boltă de copaci, îndreptându-se spre clădirea centrală, care era zugrăvită într-un maroniu-roşiatic şi avea o intrare boltită.

— E cea mai mare clădire de cărămidă din Anglia, spuse el.

Degetele Jeminei se strânseră peste ale lui.

— Aşteaptă, Daniel.

Fruntea ei măslinie se încruntă. Amândoi se opriră, învăluiţi în penumbră.

— Acea legendă de deasupra capetelor noastre, sculptată în piatră de Portland, arată o femeie care toarnă ulei vindecător peste rănile unui marinar, în timp ce amândoi se află sub Steaua Polară.

— Ţi-ai făcut temele, Daniel. Pe cine o să întâlnim aici? Tu ştii.

El îşi îndoi mâna ca să permită sângelui să curgă prin vene.

— Cineva care se poate să te fi văzut. Un număr însemnat de pacienţi vin aici. Trag nădejde că acest cineva o să-şi amintească de tine.

— Trei ferestre la mansardă. Vocea ei răsună diafan,

asemenea unor petale lăsate în bătaia vântului.

— Trei la al doilea etaj, totul în cărămizi roşii. La Kingston nu vezi clădiri de cărămidă, sau, oricum, nu vezi atât de multe ca aici. Aproape toate clădirile din Kingston sunt de lemn.

El simţi că i se strângea stomacul. Jemina începuse să-şi amintească, iar temerile pe care i le trezea ideea de a o pierde se dezlănţuiră cu ferocitate înlăuntrul lui.

— Gata… sunt alături de tine.

Ea privea în gol, dar îl trase înainte. Jemina lui era curajoasă!

Cizmele lui bocăniră pe dalele podelei, în urma pantofilor ei cu catarame. Ecoul paşilor lor repezi şi apăsaţi răsună până la tavanul năclăit.

Oamenii se înghesuiau care încotro, fără să vorbească. Cu toţii erau bărbaţi, unii dintre ei, îmbrăcaţi frumos. Daniel bănuia că erau medici.

— Saloanele. Cred că aşa se numesc încăperile în care sunt paturile. Vocea ei era joasă, încordată. Pacienţii erau câte douăzeci într-o încăpere.

— Să mergem mai departe, Jemina.

Înaintară, apoi trecură printr-o zonă în care se primeau pacienţi şi la urmă ajunseră la o scară masivă, în spiralã.

Mai abruptă şi mai curbată decât cea de la Finchely, scara aceea îl făcu pe Daniel să se oprească o clipă.

— E nevoie de o balustradă în capul scărilor, una care să-i împiedice pe copii să cadă.

— Poftim, Jemina?

Ea îl apucă de haină, apoi îşi petrecu braţul în jurul lui.

— Scoate-mă de aici.

Vorbi pe nerăsuflate, şoapta ei aspră vibrând în gulerul lui.

— Te implor!

Inima Jeminei bătea atât de zbuciumat, atât de tare, încât Daniel se temu că ea era pe cale să-şi piardă cunoştinţa.

— Da.

El o întoarse şi tocmai atunci dădură nas în nas cu un bărbat înalt, care purta ochelari.

Ea tresări, mai-mai să se ascundă în buzunarele lui Daniel.

Medicul o privi.

— Vă cunosc. St. Maur. Cel mai agresiv dintre pacienţii pe care i-am avut vreodată. El îi aruncă o privire, poate admirându-i eleganta rochie de călătorie, cocul perfect aranjat şi boneta la modă, de culoarea porţelanului. Văd că v-aţi venit în fire. Aţi cooperat şi v-au dat drumul.

— Ceva de genul ăsta, spuse ea.

Medicul se întinse de parcă ar fi vrut să-i atingă capul, dar Daniel făcu un pas între ei.

— Mă scuzaţi, domnule.

— Frenologie. Studiul structurii craniului e specialitatea mea. Voiam să vadă dacă acest cucui pe care-l are pe cap e unul permanent. Mi-a fost pacientă acum doi ani.

— Dr. Scottson, îmi amintesc de dumneavoastră. Ţinându-şi degetele împreunate cu cele ale Jeminei, Daniel ridică mâinile lor astfel unite şi îi făcu semn medicului. O întrebare. Vă amintiţi cine a permis ca Jemina St. Maur, clienta mea, să fie transportată la Bedlam?

— Da, n-o să uit niciodată. Un bărbat masiv, cu o haină care era prea mare pentru el. Williams… nu, Willingham. Ne-a spus că fusese autorizat de familie s-o interneze. După cum am spus, mă bucur că v-aţi venit în fire, doamnă. Nu voiaţi să cooperaţi. Nu voiaţi nici în ruptul capului să vă luptaţi ca să vă însănătoşiţi, nici să acceptaţi adevărul. Sper că sunteţi mai ascultătoare acum.

— Nu. Dar tot ceea ce aţi descris face parte din farmecul ei.

Medicul clătină din cap şi se făcu nevăzut pe scară.

Oprindu-se în faţa Jeminei, Daniel îi ridică bărbia.

— Deci asta dezleagă o parte din enigmă. Şi ne confirmă că neascultarea e unul dintre defectele tale, la fel ca şi în cazul meu.

— Tu eşti mai supus decât mine. Ea se lipi de el,

strivindu-i lavaliera. Du-mă de aici, Daniel.

Îi auzi cuvintele şi îi făcu pe plac, conducând-o înapoi la trăsură.

— Gata?

Lady Shrewsbury îi întinse Jeminei o Hope care dormea buştean.

Jemina o strânse pe fetiţă la piept de parcă n-o mai văzuse de o eternitate.

— Da.

Daniel nu putu, nu vru s-o întrerupă. În schimb, o însoţi pe mătuşa lui la trăsura ei.

— Scumpul meu Ashbrook, chiar a fost nevoie ca Jemina să se întoarcă aici? Pare atât de tulburată!

El îi deschise portiera şi o ajută să urce.

— Da. Dr. Scottson trebuia s-o recunoască, ceea ce a şi făcut. Jemina trebuia să vadă locul ăsta şi să confirme că a fost şi aici. Ceea ce a şi făcut.

Aranjându-şi faldurile fustelor vişinii şi luând-o în braţe pe Athena, pisica ei mare de Angora, care semăna cu un bulgăre imaculat de zăpadă, Lady Shrewsbury se aşeză pe banchetă.

— Rişti multe.

Daniel dădu din cap în semn de încuviinţare faţă de spusele mătuşii, iar apoi rămase în dreptul portierei, aproape sprijinindu-se de ea. Îşi ascunse propriile frământări cu o nouă înclinare din cap şi cu o ridicare din umeri.

— Trebuia să-i arăt lui Lady Ashbrook că am încredere în puterea ei. Ăsta a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată în viaţă.

— Era posibil ca trauma ei să se agraveze. Faci un lucru atât de primejdios! Joci la cacealma, îţi încerci norocul.

— Am încredere în ea. Ştiu că o să lupte ca să păstreze ceea ce avem.

— Continuă să gândeşti pozitiv şi să crezi în povestea ta, în familia pe care ţi-ai făurit-o.

Ea îl apucă de mână.

— Du-te la soţia ta. Jocurile de noroc îţi priesc.

— O să mă limitez la partidele de douăzeci şi unu pe care le joc cu prietenii mei. Mulţumesc că mi te-ai alăturat în misiune, Lady Shrewsbury.

— Oricând, dar să ai grijă, Daniel, scumpul meu. Familia St. Maur e influentă. Nu ştii niciodată pe cine ajungi să superi.

Îi aruncă o privire care părea să spună că ştia mai multe, dar ăsta era felul de a se purta al mătuşii lui, geniul din spatele Aşezământului Speranţă pentru Văduve.

— Ei, e bine să le ai pe Lady Shrewsbury – sau pe femeile ei – gata să-ţi sară în ajutor. Ne vedem la Londra.

— Da, şi de ziua lui Hope. E peste câteva săptămâni. O să faci o petrecere mare?

— Una restrânsă. Te rog să aduci bunătăţi. Fursecuri cu coacăze şi chimen. Şi ai grijă să nu ajungi la Newgate până când mă întorc

Chicotind, Daniel închise portiera şi se întoarse, cu paşi târşâiţi, la trăsura lui.

Biata Jemina părea încă zdruncinată, chiar mai pierdută ca niciodată. O ţinea atât de strâns pe Hope, încât Daniel fu nevoit să se asigure că mai respirau amândouă.

— Nu pot decât să-mi închipui amintirile din mintea ta. Ţi-au revenit mai multe.

— Daniel, îmi amintesc cum mi-a fost smuls bebeluşul din braţe. Apoi toată lumea mi-a spus că fetiţa mea nu exista. Nu-mi amintesc numele ei.

Ea sărută codiţele împletite ale lui Hope.

— De ce să-i dea cineva crezare vreodată unei mame care a fost în starea asta?

Daniel ura să ştie că Jemina suferise. Se ridică de pe bancheta lui şi se aşeză lângă ea, apoi îi lipi cu delicateţe capul de umărul lui.

— Mai avem de făcut un lucru înainte să ne întoarcem.

— Spune-mi, te rog, că e ceva uşor.

El îşi dorea din inimă să fie aşa. Trebuia să-şi ducă la destinaţie florile de guaiac.

Capitolul 54

JEMINA – CE ÎNSEAMNĂ „ACASĂ“

Trăsura trecu pe lângă case de cărămidă roşii şi portocalii, apoi pe lângă clădiri de lemn, cu acoperişuri de stuf sau de ardezie. Astfel înşirate pe drumul către mare, cu toatele alcătuiau un tablou plin de culoare.

Chiar şi după ce Hope se trezi, dând dovadă de toată energia pe care o aveau tunurile puternice ale ducelui, Daniel o ţinu în braţe.

În trăsură intra aerul sărat al mării, cu un miros din ce în ce mai puternic.

Hope sărea pe banchetă şi privea pe fereastră.

Daniel avea o expresie gânditoare pe chip, una care îmi spunea că mă înţelegea.

Poate că ăsta era adevărul.

Nu eram pregătită să fiu slabă şi să plâng, nu atâta vreme cât zâmbea Hope.

— Bărci, mamă. Nu place marea, dar plac bărcile.

Dând din cap, nu puteam risca să vorbesc. Inima îmi bătea nebuneşte şi parcă mi se oprise în gât.

Aşezându-mă mai bine, cu privirea aţintită pe fereastră, am văzut cum se adunau mulţimile ca să întâmpine navele ce intrau în port. Marinarii se înghesuiau pe ţărm. Era o hărmălaie cumplită. Mi-am închipuit cât de mare trebuie să fi fost agitaţia la docuri în ziua în care HMS *Belvidera* o adusese în port pe *Minerva.*

Daniel se aplecă şi o apucă pe Hope.

— Haide, viermişor neastâmpărat!

El luă florile de guaiac şi le puse în mâinile ei.

— Vrei să vii cu noi, Lady Ashbrook?

— Nu. Mergeţi voi doi. Sunt puţin cam obosită.

Daniel mă sărută pe frunte.

— Nu stăm mult.

Cu Hope bine aşezată în îndoitura unui braţ şi cu florile lui albastre şi violete ţinute cu cealaltă mână, Daniel coborî din trăsură şi se îndreptă spre docuri.

M-am aşezat în genunchi şi m-am tras mai aproape de fereastră, de unde i-am privit pe Daniel şi pe Hope îndreptându-se spre malul apei înşelătoare.

Erau singuri. Chiar şi în acel loc înţesat de oameni, păreau distanţaţi, separaţi de restul lumii.

Pentru o clipa, el îşi înclină uşor capul.

Vântul începuse să se înteţească. Fracul îi flutura.

Codiţele împletite ale lui Hope se legănau. Pendulau şi dansau în bătaia vântului.

Domnul Anthon mă informase că Daniel culesese florile de dimineaţă, din arborii lui de tec de la Finchely.

Soţul şi fiica mea aruncau petalele în mare.

Capul lui Hope tot tresălta dintr-o parte în alta. Probabil că râdea. Pe urmă îşi trase braţul înapoi şi aruncă o floare în adierile brizei.

Făceau acel ritual în fiecare an, ca să cinstească amintirea lui Phoebe Dunn, sau pe mine, sau pe amândouă.

Parfumul greu, de miere, emanat de florile de guaiac, încă mai emanau din tapiţeria banchetei.

Le puteam savura dulceaţa în fiecare zi. Uneori, când închideam ochii, acel parfum cunoscut evoca în mintea mea plaje cu cel mai alb nisip din lume şi ape în nuanţe de un albastru-verzui, limpezi precum diamantele.

Trebuia să fie vechea mea locuinţă: Kingston, în Jamaica.

Dar nu mai simţeam acea colonie ca pe căminul meu.

Până în clipa în care găsisem dragostea lui Patience şi Aşezământul Speranţă pentru Văduve, nu simţisem că aş mai fi avut vreun cămin.

Acum limanul meu se afla la trei metri distanţă, întruchipat de un bărbat care arunca flori în mare.

„Cămin” însemna un soţ sentimental, care îmi recita versuri

„Cămin” însemna legătura dintre mine şi fiica mea, ceea ce îmi dădea o stare care îmi biruia îndoielile.

Nu mai trebuia să-mi părăsesc vreodată căminul.

Am ieşit din trăsură şi am luat-o la fugă spre Daniel şi Hope. Trecându-mi braţul în jurul lui Daniel, m-am odihnit.

Cu capul pe umărul lui, am sperat ca soţul meu să înţeleagă că îmi doream să mă întorc acasă pentru totdeauna.

Capitolul 55

DANIEL – APĂRÂND FINCHELY

În vreme ce trăsura lui Daniel lua ultimul viraj spre Finchely, Jemina le legăna în braţe pe Hope şi pe doamna Feebs.

Fetiţa plânsese şi cântase aproape tot drumul de la Portsmouth la Londra. Poate că acea călătorie fusese prea mult pentru ea.

— S-o ţinem pe Hope cu rândul nu e o idee rea, spuse Daniel.

— Poftim? Jemina îşi înălţă spre el faţa udată de lacrimi. Ai spus ceva?

— Nimic.

— Pa-Papa!

Daniel înţelese imitaţia şi se aşeză lângă ele.

— Aici sunt.

— Bun. Mama şi Pa-Papa. Mai trebuie Max.

— Mergem la el, prinţesă. Aproape că am ajuns acasă.

Hope zâmbi, apoi feţişoara ei se lipi de Jemina.

Daniel îi dezmierdă obrazul, apoi îl atinse pe cel al soţiei lui. Jemina nu se împotrivi. Ba chiar se aplecă uşor spre braţul lui, aşa cum făcuse la docuri.

Iată un moment de savurat.

Capul lui Hope se lăsă pe spate, cu ochii închişi. Pe buzele ei strânse plutea un zâmbet.

Mângâindu-i buclele, Daniel oftă:

— Cred că e destul de obosită ca să doarmă toată

noaptea.

Jemina nu răspunse, dar îşi întinse capul spre fereastră.

— Ai oaspeţi la ora asta?

Ea începu să răsufle repede.

— Cum ai putut? Ne-ai dus la Portsmouth ca să-i aduci pe duşmanii mei să mă aştepte aici?

— Nici prin gând să nu-ţi treacă!

Daniel îi întoarse Jeminei bărbia spre el.

— N-aş face în veci aşa ceva. Să ştii că n-o să te trădez niciodată. Când o să ajungi să ai încredere în mine?

El stinse felinarul şi privi pe fereastra trăsurii.

— Ştiu că ai nevoie de adevăr; că nu-ţi doreşti nimic mai mult. De aceea am găsit, ca să te ajut, tot ce mi-a stat în puteri.

Ea îl apucă de braţ.

— Atunci ce caută ei aici, la ora asta?

Lui i-ar fi plăcut s-o liniştească, dar în faţa casei aşteptau două trăsuri. Daniel presimţea că aceea era lupta lui, nu a ei.

Pulsul îi crescu în timp ce se mută pe banchetă ca să vadă mai bine şi recunoscu, pe portiera uneia dintre trăsuri, blazonul Lordului Primar.

— Oamenii ăştia nu sunt aici pentru tine. Au venit după mine. Lasă-te pe podea, Jemina, împreună cu Hope. Trebuie ca ei sa creadă că sunt singur.

Jemina îl ascultă, iar ochii ciocolatii prinseră să-i scânteieze în timp ce o legăna pe fetiţa Ier.

— De ce?

— Pentru nimic bun. Jemina, ia-o pe Hope şi ascunde-te în grajduri. O să vin după voi după ce mă asigur că totul e în ordine.

— Poftim? Ce se întâmpla?

— Asta nu e o vizită de curtoazie, nu la miezul nopţii.

Ea îl apucă de mână aşa cum el i-o strânsese pe a ei la Portsmouth.

— Îi înfruntăm împreună, Daniel.

— Nu, fetiţa asta n-o să-ţi mai fie smulsă din braţe

încă o dată. Să-mi promiţi că o s-o tii în siguranţă. El deschise compartimentul ce sub banchetă. Ai aici bani şi un pumnal care să te ajute să scapi. Jucării pentru fete mari.

— Daniel.

— Aceea e trăsură Lordului Primar. Se află aici ca să-mi destrame familia. El are puterea, să ne ia, pe mine, pe tine sau pe Hope. Indiferent despre ce ar fi vorba, o să-mi dau şi viaţa înainte să pună cineva mâna pe oricare dintre voi. Te rog să ai grijă de Hope. Promite-mi.

Ea nu răspunse. Privirea ei spunea: *revoltă.*

El se trase spre portieră.

— Să nu faci nimic nesăbuit. Să rămâi în siguranţă. S-o ţii pe fiica noastră în siguranţă. Ascunde-te în grajduri. Dacă sunt ridicat cu forţa, du-te la Repington. Nimeni n-o să îndrăznească să vină la el.

— Dar, Daniel…

— Tatăl lui Hope n-o să plece nicăieri de bunăvoie.

Jemina îi dădu drumul. Lui i se păru că ea şopti:

— Ai grijă.

Daniel nu prea mai reuşea să audă bine. Furia care îi clocotea în piept, nevoia de a lovi în ceva stăteau să explodeze. Plănuia să doboare cât mai mulţi dintre acei nemernici înainte să fie târât la închisoarea Newgate.

De îndată ce trăsura ajunse la intrarea principală de la Finchely, el sări afară de parcă totul era în perfectă regulă, purtându-şi, cu un aer firesc, pălăria şi mănuşile.

— Domnule Anthon, te rog să duci trăsura la grajduri. Îţi interzic să mă urmezi.

Tânărul arăta de parcă ar fi vrut să sară şi să se ia la bătaie, dar n-ar fi nesocotit ordinul stăpânului, aşa că merse mai departe cu trăsura. Nici Jemina nu încercă să coboare. Poate că amândoi aveau să-l asculte pe Daniel.

Blazonul auriu al Lordului Primar licărea în lumina torţelor de parcă ar fi fost proaspăt lustruit.

Până atunci, niciun membru al familiei Thackery nu fusese închis la Newgate.

Oare Daniel avea să fie primul?

Apoi îşi aminti cine era: un nobil, un om care iubea

legile şi le respecta, un soţ şi un tată care trebuia să revină acasă, la familia lui, în fiecare seară.

Intră, netulburat, în casă, trecând pe lângă o doamnă Gallick îngrozitor de agitată. Femeia îşi frângea mâinile peste şorţul alb şi sifonat.

El îi întinse pălăria.

— Unde sunt?

— În birou, domnule.

Zgomotul uşilor care se deschideau şi se închideau răsunară deasupra.

— Oamenii legii, domnule, spuse ea în şoaptă.

Oameni ai legii care răscoleau Finchely, căminul familiei lui.

Daniel trecu valvârtej pragul biroului.

Lordul Primar stătea lângă şemineu, delectându-se cu un pahar de coniac pe care şi-l turnase dintr-o sticlă care se afla acolo doar de ochii lumii.

Un bărbat mărunţel şi cu chelie şedea pe un scaun, în timp ce Max mârâia.

— Excelenţa Voastră, întrebă Daniel, ce se întâmplă? De ce aţi dat buzna astfel la Finchely?

— Ashbrook, acest domn a venit la noi şi ţi-a adus nişte acuzaţii şocante.

— Cine, Excelenţa Voastră?

— Sunt domnul Mosey, Lord Ashbrook. Ţi-am scris despre o chestiune urgentă legată de familia St. Maur.

Când neghiobul încercă să se apropie, Max mârâi. Mopsul, care nu era niciodată violent, arăta acum de parcă voia să înşface un ficat, şi anume pe cel al lui Mosey.

Miorlăitul acela îşi tamponă fruntea cu o batistă.

— Am fost înştiinţat că adăposteşti femei aici, în locul ăsta izolat, femei care nu sunt în deplinătatea facultăţilor lor mintale. I-am cerut Lordului Primar să investigheze.

— Poftim?

Daniel dădu drumul unui hohot de râs sec şi arogant.

— Excelenţa Voastră, îi permiteţi unei lepădături să vă ceară să faceţi ceva?

Juristul-şef de la Old Bailey îi aruncă o privire tăioasă

lui Mosey, dar spuse:

— Mi-a adus nişte dovezi îngrozitoare.

— Îngrozitoare? Ce să aibă de spus împotriva mea acest bărbat care mi-a scris în repetate rânduri ca să-mi hărţuiască soţia? Trebuie să fie nişte minciuni de toată frumuseţea dacă a reuşit să-l manevreze astfel pe Lordul Primar şi să-l transforme în marioneta lui. Lordul Primar arăta de parcă şi-ar fi muşcat limba.

— Ashbrook, puţină decenţă!

— Aş da dovadă de mai mult respect dacă nu v-aţi bate joc de casa mea.

Lordul Primar îşi bău coniacul dintr-o înghiţitură.

— Mi-a arătat dosar după dosar în care ai creat documente false pentru ca anumite femei să fie eliberate de la Bedlam. M-a convins că trebuie să fii investigat.

— V-a convins, sau v-a confirmat cele mai cumplite bănuieli? Sunt avocat în sălile dumneavoastră de judecată de peste un an, iar la Old Bailey, de şase. Am trudit din greu pentru dumneavoastră şi pentru Coroană. Şi, cu toate astea, daţi crezare unor minciuni?

— Ashbrook, trebuia să fac cercetări înainte ca magistratul să te acuze. Puteam, pur şi simplu, să-i las pe oamenii legii să vină singuri. Măcar nu ţi-au întors casa cu susul în jos.

Doi bărbaţi intrară în birou.

— Nimic, cu excepţia unei impresionante debarale de haine. Nu există nimic ieşit din comun în casa asta impecabilă. Camera fetiţei e trandafirie, inofensivă, adorabilă.

Daniel le făcu semn spre uşă.

— Dar aţi cercetat şi proprietatea? Poate că există pe undeva o fântână în care trolii siluiesc fecioare neprihănite.

— Linişte-te, Ashbrook! Asta pare să fie o greşeală. O greşeală uriaşă.

— O greşeală a fost să cred că anii mei de muncă au însemnat ceva. V-aţi gândit să percheziţionezi casa ducelui de Repington? Şi soţia lui a scăpat de o întemniţare nedreaptă la Bedlam. Nu, n-aţi îndrăzni să vă apropiaţi de

acel nobil.

Daniel îi aruncă o privire încruntată Lordului Primar, un om pe care se chinuise din greu să-l mulţumească.

— Sunteţi mai rău decât răposatul meu unchi. El măcar şi-a făcut prejudecăţile cunoscute, n-a stat să le ascundă niciodată în spatele unor zâmbete prefăcute. Prinţul Regent avea dreptate în privinţa *nemernicilor* care ocupă funcţii înalte.

Mâna Lordului Primar tremură. Lordul păru să mai caute coniac în paharul lui gol.

— Indiferent de sentimentele mele personale, dovezile pe care le are la dispoziţie domnul Mosey au făcut ca reclamaţia să fie îndreptăţită. De ce au fost eliberate atât de multe femei de-a lungul anilor? Mai bine de douăzeci!

Aha… afacerea Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Daniel făcu un pas înainte.

— Spre deosebire de dumneavoastră sau de unii dintre colegii mei avocaţi, eu sunt cunoscut ca un arbitru imparţial. Familiile vin la mine şi îmi povestesc despre cruzimile îndurate de o soră, de o mătuşă sau de o mamă dispărută. În timpul meu liber, le analizez problemele. Am descoperit că au fost închise la Bedlam multe femei nevinovate şi întregi la mine.

Mosey căută să se apropie, dar Max lătră, ţinându-l lipit de sofa.

— Întregi la mine? Atunci de ce au fost internate?

— Femei întregi la minte, văduve, au fost închise pentru că vreun bărbat din familia lor a hotărât că era mai bine ca pentru întreţinerea acelei văduve să fie folosiţi banii Coroanei, decât s-o lase pe văduvă să se întreţină din propriii bani. Astfel de bărbaţi vor să le pună văduvelor căuşul la gură şi să le scoată din joc ca să le controleze finanţele.

Lordul Primar se întoarse spre Mosey. Poate că reuşise să-şi dea seama că individul era un nemernic, o simplă unealtă oportunistă.

— Te socoteşti un răzbunător al acelor văduve? îl

întrebă Mosey pe Daniel.

— Dacă aşa numeşti tu îndreptarea nedreptăţilor, fie! Ancheta asta s-a terminat. Eu fac parte din nobilime. Dacă am făcut ceva greşit, mergeţi cu acuzaţiile voastre la Camera Lorzilor sau chiar la Prinţul Regent. Sunt convins că prinţul ar vrea să fie informat despre întreaga poveste.

Lordul Primar se făcu livid la faţă. Mâna îi tremură atunci când puse jos paharul.

— Pentru mine, afacerea asta s-a încheiat. N-o să mai fie pomenită niciodată. Ashbrook, îţi datorez nişte scuze. Până de curând am auzit tot felul ce zvonuri despre tovărăşiile tale nepotrivite. Ar fi trebuit să te judec doar după caracterul tău. Îmi cer scuze.

— Până de curând? Sunt negru de mult timp. Aţi avut bănuieli în privinţa mea încă din prima zi în care v-aţi ocupat funcţia.

— Îmi pare rău, Ashbrook. Eu n-o să pomenesc nimănui nimic în toate astea. Aş vrea ca şi tu să faci la fel.

Domnul Mosey rosti ceva nedesluşit şi căută să atragă atenţia Lordului Primar. Apoi trecu în goană pe lângă Max şi se opri în faţa lui Daniel.

— Cu siguranţă că Lord Ashbrook pune ceva la cale. Dosarele? Dar actuala lui soţie? E nebună!

— Scuzaţi-mă, Excelenţa Voastră, dar acest individ tocmai mi-a insultat soţia.

Daniel îl apucă pe Mosey cu o mână şi îl izbi cu pumnul celeilalte. Îl lovi din nou cu pumnul, până când Mosey se prăbuşi dincolo de pragul biroului.

— Eşti în casa mea! Ai irosit timpul Coroanei! Să n-ai impresia că o să tolerez s-o denigreze cineva pe femeia pe care o iubesc!

Mosey se ţinea de maxilar.

— Unde e soţia ta?

— Mi-ai răscolit casa. Ştii că nu e aici. Lady Ashbrook şi fiica mea sunt plecate în vizită la nişte prieteni.

Lordul Primar oftă, de parcă ar fi înghiţit un ghem de blană.

— Oamenii legii tocmai şi-au terminat cercetările. Au

căutat pe îndelete, Mosey. Nimeni de aici nu e încătuşat sau asuprit. Asta e o casă obişnuită, confortabilă. Ashbrook, camera fiicei tale pare drăguţă.

— Am trecut de limitele răbdării. Poate că o să-i dau de veste ducelui de Repington. La urma urmei, oamenii lui trebuie să se antreneze şi ei la tras cu tunul.

— N-o să fie nevoie, spuse Lordul Primar. Ridică-te de pe jos, Mosey, şi să mergem!

— Da, spuse Daniel, plecaţi cu toţii! Şi să nu vă mai întoarceţi decât dacă vă invită aici scumpa mea soţie. Ceea ce n-o să se întâmple!

Doamna Gallick încetă să-şi mai frângă mâinile. Zâmbetul ei radia de mândrie.

— L-aţi auzit pe Excelenţa Sa. E văduv de doi ani, creşte cea mai scumpă copilă, iar acum, că s-a însurat, forţele răului i s-au pus împotrivă. Plecaţi de aici!

Lordul Primar, cel mai înalt judecător al instanţei de la Old Bailey, lăsă capul în jos în timp ce, cu paşi mâhniţi, ieşi pe uşa principală.

— Noapte bună, Lord Ashbrook! Dacă mai contează, să ştii că îmi pare rău.

— Dar… sursele mele, spuse Mosey. Au spus că nu poţi să ai încredere în el. Şi el e nebun. Domnul Willingham a spus că şi Ashbrook e nebun.

— Willingham, el e sursa ta? Un negustor falit, a cărui activitate în transportul maritim s-a dus de râpă după ce s-a interzis comerţul cu sclavi! Halal sursă ţi-ai găsit! Daniel îşi flutură în aer mâinile înmănuşate. Mă întreb de ce m-o fi ales tocmai pe mine ca ţintă a lui.

Lordul Primar clătină din cap.

— Mosey, dacă nu te linişteşti, o să te las în mâinile unui bărbat pe care l-ai insultat şi în al cărui cămin ai semănat furtună.

Domnul Anthon traversă coridorul în fugă.

— Lord Ashbrook, aveţi nevoie de ceva?

Daniel îi aruncă tânărului o privire încruntată. Domnul Anthon ar fi trebuit să rămână alături de Jemina şi de Hope.

— Nu. Aştept ca domnii aici de faţă să-şi ia tălpăşiţa

de pe proprietatea mea.

Tânărul ţinu uşa larg deschisă. Părea pregătit să scuipe foc, dar rămase tăcut. Daniel îi fu recunoscător pentru asta. Aceea nu era lupta lui Anthon, ci a lui personal.

— Spune-i sursei tale, domnul Willingham, că trebuie să pună punct hărţuirii lui. O să iau măsuri în instanţă, ameninţă Daniel.

Mosey îşi ţuguie buzele, dar Lordul Primar îi făcu semn cu degetul.

— Mosey, să nu mai sufli niciun cuvinţel, sau te trimit la Newgate în noaptea asta.

Oamenii legii urcară în trăsură şi ieşiră din incinta moşiei Finchely. Lordul Primar coborî iute treptele şi se îndreptă spre trăsura lui.

Îngrozitorul avocat flutură un pumn în aer.

— N-am terminat-o cu tine, Ashbrook! Domnul Willingham şi familia St. Maur n-o să lase povestea asta să se încheie aşa.

— Dacă te prind pe lângă casa sau soţia mea, o să mă asigur că tu şi Willingham plătiţi cu vârf şi îndesat!

— Astea sunt cumva ameninţări?

— Promisiuni. Eu nu-mi încalc promisiunile.

Individul se încruntă şi sări în trăsura Lordului Primar.

Daniel aşteptă pe trepte până când ticăloşii se făcură nevăzuţi. Apoi intră în casă.

Doamna Gallick se repezi la el.

— Mi-a fost tare frică! Dar, milord, nu v-am auzit niciodată vorbind atât de categoric sau atât de supărat.

— Temperamentul Thackery m-a slujit de minune. Aici locuieşte familia mea. Trebuie să fie în siguranţă. El o apucă de mână. Pregăteşte nişte ceai cât timp mă duc eu să-mi recuperez fetele. Domnul Anthon le-a ascuns în grajduri.

Tânărul dădu din cap.

— S-a terminat, domnule?

— Nu. Dar o să se termine.

Daniel îşi fluieră mopsul şi amândoi o porniră întins spre grajduri.

Odată ajuns acolo, Daniel se gândi că nicio privelişte nu era mai reconfortantă decât cea a trăsurii lui oprite acolo, neagră, lucitoare şi intactă.

Rândaşii se ocupaseră de cai ca de obicei, de parcă Finchely n-ar fi fost asaltat de trepăduşii Lordului Primar.

El îşi umplu plămânii cu mirosul de fân proaspăt şi cu cel al harnaşamentelor de piele.

Jemina şi Hope erau în siguranţă. Supravieţuiseră toţi trei. Parcurse şi ultima distanţă care îl mai despărţea de trăsură.

— Jemina, s-a terminat! O să fim bine.

Niciun răspuns.

Simţi cum stomacul i se strânse în timp ce deschise portiera. Trăsura i se dezvălui pustie în faţa ochilor.

Nici urmă de Jemina.

Nici urmă de Hope.

Familia pe care şi-o clădise dispăruse.

Capitolul 56

JEMINA – FUGI!

Cu fiica mea în braţe, am mers călare vreo trei kilometri, pe întuneric. Norii se mutaseră pe întinderea cerului. M-am oprit sub un copac ca să-mi recapăt răsuflarea, să mă odihnesc puţin şi să mă gândesc ce să fac.

— Pa-Papa avea dreptate. Doamnele pot să stea în şa la fel ca şi domnii.

— El are dreptate în multe privinţe.

— Unde e Pa-Papa? De ce n-a venit?

Ţinând-o strâns pe Hope, nu eram pregătită să-i şoptesc minciuni.

— O să vină la noi atunci când poate. O să ne găsească.

— Când mergem acasă, mamă? Vreau la doamna

Feebs. Am lăsat-o în trăsură, cu căluţul meu cel nou.

— Hope, ce-ai zice să plecăm într-o aventură, doar noi două?

— Fără Pa-Papa?

Am amuţit. Lacrimile mi-au căzut pe încheietura mâinii.

— Iubito, te rog să nu plângi!

Problemele de la Finchely mă aveau pe mine drept cauză. Era cumplit. Daniel se sacrificase. Iar apoi eu fugisem.

— Mamă, nu plânge şi tu. Pa-Papa repară. El repară mereu. Aşa spune mătuşica Shrewsbury. Ea ştia întotdeauna ce era de făcut!

— Hope…

Un lătrat puternic şi fericit vibră în jurul nostru.

Bătăile inimii mele încetiniră. Zgomotele nu aduceau a vânătoare. Era mopsul nostru.

— Max! Mamă. Max a venit! A venit!

Un armăsar în galop venea spre noi, apropiindu-se cu repeziciune. Mi-am îmboldit calul să se întoarcă şi l-am văzut pe Daniel venind valvârtej, aproape ridicat în picioare pe spinarea armăsarului. Mas sări de undeva din apropiere şi se apucă să alerge în jurul nostru.

Daniel se opri în dreptul meu.

— Pa-Papa, ai venit! Putem să plecăm acum.

— Nu mai e nevoie să fugim. Totul e în regulă, Hope. Jemina, am răspuns la întrebările Lordului Primar şi la cele ale lui Mosey. În faţa legii, rămân un bărbat neinteresant şi plicticos, care are cea mai minunată fiică din lume şi o soţie la fel de minunată. Nu mi se cunoaşte secretul, dragele mele! Familia mea e puternică şi întreagă.

El se aplecă şi se întinse spre mine. Era o îmbrăţişare dată în grabă, prea rapidă. M-am întins spre el, dar ne ocolise deja cu calul lui.

— Dragile mele, să mergem acasă.

O luă pe Hope în şa.

— Max, condu-ne spre Finchely.

Însă Daniel abia dacă se îndepărtă la o aruncătură de

băţ, când se opri locului.

— Invitaţia e pentru noi toţi. Am alungat răul pe pustii. Eşti în siguranţă sub protecţia mea. Gata cu fuga, Jemina.

— Mă întorc la căminul meu, Daniel. Nu-i aşa?

El îşi îndemnă calul să vină spre al meu.

— Hope, mama ta încă e speriată. Haide să-i spunem c-o iubim şi că înţelegem de ce a plecat din ascunzătoarea în care o rugasem să stea.

— Da, mamă. Iubim, iubim, Iubim.

Fiica mea căscă.

— Doamna Feebs are nevoie de noi acasă.

Daniel se întinse spre frâiele mele.

Am dat din cap şi l-am lăsat să apuce căpăstrul. Ne conduse prin întuneric, până la torţele care luminau casa pe dinafară.

— Lady Ashbrook, avem aici o fetiţă care cască. Trebuie s-o punem în pătuţ.

— Eu fericită, Pa-Papa.

— Şi eu, prinţesa mea. Mergem acasă.

Vocea lui era liniştită, fără nicio urmă de mânie, însă am simţit în ea ceva mult mai rău.

Apatie.

După incursiunea Lordului Primar şi după fuga prin care trădasem încrederea lui Daniel, chiar nu ştiam câtă vreme mai eram bine-venite.

Capitolul 57

DANIEL – DEPUNEM ARMELE

Două zile care trecură fără niciun incident nu-l ajutară neapărat pe Daniel să doarmă, aşa că era obosit.

Orele lungi petrecute la Lincoln’s Inn pregătindu-se pentru un viitor proces, apoi venirea acasă, la un Finchely cufundat în tăcere, nu risipiseră mai deloc tensiunea stăruitoare care îl măcina. Stând în debaraua de haine, îşi

puse cămaşa de noapte şi nu se mai gândi la altceva decât să se ghemuiască pe salteaua lui.

Ei bine, avea gânduri de împăcare cu Jemina, dar asta nu depindea de el.

Ea trebuia să fie sigură.

Povestea cu Spitalul Regal şi cea cu Lordul Primar o făcuseră să se sperie.

Daniel nu ştia cum să rezolve acea problemă.

Ce n-ar fi dat ca ea, sălbatică, nechibzuită şi nonşalantă, să treacă pragul uşii lor comune! Dar Jemina n-o făcuse.

Daniel îşi spuse că putea să mai rămână pustnic ceva vreme. Se aplecă în faţă, lovindu-se din greşeală de raftul cu veste şi întrebându-se când începuse să se priceapă atât de bine la a se minţi singur.

Un ciocănit. O bătaie în uşă.

— Daniel?

Jemina! Slavă cerului! El tuşi ca să-şi îngroaşe vocea.

— Intră.

Ea dădu buzna în debaraua lui. Purta o rochie de zi, de mătase vişinie, cu nasturi argintii şi cu pliseuri în dreptul pieptului.

— Daniel, avem o problemă.

Inima lui se cutremură în piept, dar, cu excepţia unei încruntături care se desena pe chipul ei, Jemina părea să nu fi fost vătămată în niciun fel. El îşi termină de îmbrăcat halatul şi se hotărî să-şi păstreze calmul.

— Poţi să faci faţă acelei probleme, scumpa mea.

O sorbi din priviri, cu părul ei prins în creştet şi cu şuviţele care i se ondulau în jurul gâtului.

— Doamna Gallick mi-a spus că ai fost plecată toată ziua.

— Dar m-am întors acasă, Daniel.

El îşi sili pulsul să se liniştească, nevrând să se lase păcălit de căutătura dulce şi plină de dor din ochii ei.

— Da, Hope…

— Aici nu e vorba despre Hope.

Daniel se apropie de ea şi-şi aşeză palmele pe umerii

ei.

— Au apărut probleme noi? Ceva legat de Aşezământul Speranţă pentru Văduve?

Jemina îşi puse palma peste a lui.

— Nu. E vorba de noi. Nu mai putem să facem asta. Eu nu mai pot.

Răsuflarea îi îngheţă în piept, ascuţită precum un snop de ţurţuri care i-ar fi străpuns plămânii. Afişând o expresie nepăsătoare, el pufăi, apoi se întoarse ca să-şi agate ţinutele de tribunal.

— Spune-mi, Jemina, ce nu mai putem să facem?

— De ce ai încremenit locului? Vreau să vorbim.

— Am auzit că îmi fac treaba cel mai bine prin debaralele de haine, dar, pentru tine, o să mă mut în pat.

Daniel merse în dormitor împreună cu Jemina. Trecând pe lângă ea, trăsese pe nări un parfum dulce ca mierea. Apoi zări, înfipte în buclele ei, flori albăstrii şi violacee de guaiac.

— Îmi plac florile astea.

— Am cules câteva împreună cu Hope. Ne-am petrecut după-amiaza în pădurea de la Finchely. Apoi am pus fetiţa în pat şi m-am dus să mă plimb din nou. Domnul Anthon a stat cu ochii pe mine.

Daniel se strădui să înainteze, iar apoi se lăsă pe patul lui.

— Deci, ce te frământă, iubirea mea?

— Aşa eşti atunci când pierzi un proces? Resemnat şi insensibil?

El era departe de a fi insensibil, mai ales atunci când observa felul în care rochia îi învăluia formele Jeminei.

— Nu ştiu cum sunt, draga mea. Nu prea pierd.

— Eşti un specimen ciudat, Daniel. Ea îşi frecă fruntea. Hope zicea că, la sfârşit de săptămână, te apuci să cauţi proprietăţi pentru *căluţi.*

Înfoindu-şi perna, Daniel îşi lăsă capul să se afunde în puful de gâscă.

— Da, am început să mă cam plictisesc de oraş. O casă mai mare, fără etaj, o să fie mai confortabilă şi o ne

permită să ţinem mai mulţi cai. Par să fie de folos atunci când avem nevoie de o escapadă rapidă.

— Finchely e suficient de mare. Dacă repari grajdul sau pui nişte garduri, ai putea să ţii mai mulţi cai aici.

— Aş putea. Ai putea şi tu, dacă ţi-ar plăcea.

— Nu crezi că m-ai lăsat de ajuns să fac ce-mi place?

Cu ochii închişi, el îşi încrucişă braţele sub cap.

— Nu mai bine îmi spui lucrul pentru care ai venit la mine? Te ascult.

— Mă predau. Jemina se aşează lângă el pe pat, apoi îl apucă de umeri şi îl scuturã. Vrei s-o spun cu subiect şi predicat? Îmi pare rău că am fugit. Vreau să fim aşa cum eram înainte de asta.

Mâinile lui alunecară spre mijlocul ei. O cuprinse în braţe.

— Chiar trebuie să fii iar violentă? Credeam că am trecut de etapa asta.

Ea îşi lipi capul de pieptul lui.

— Te vreau înapoi. Vreau să se întoarcă bărbatul pe care îmi place să-l tachinez. Cel care încearcă mereu să ne protejeze pe mine şi pe Hope, chiar dacă eu nu-mi doresc s-o facă. Nu vreau un bărbat care a renunţat la ideea ca eu şi el să formăm un cuplu.

El îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul. Nu se opuse atunci când palma ei bătătorită trecu alene peste obrazul lui.

— N-o să-ţi meargă, ştii asta. Nu poţi să mă faci să-mi fie frică, apoi să mă înnebuneşti de dorinţă, apoi să mă laşi să adorm pe perna mea de pustnic. N-am de gând să cad iar în capcană, doamnă. Seară bună!

Cu Jemina încordată în îmbrăţişarea lui, Daniel îşi rosti cuvintele nesăbuite, dar nu-i dădu drumul. Atâta timp cât ea îl dorea, el n-avea de gând să-i mai dea drumul vreodată.

— Ai nevoie de mai multe perne. Una şi pentru mine. Daniel, mă predau.

Ea îi zâmbi, îmbujorată.

— Urăsc faptul că eşti cel mai răbdător bărbat din

lume, sau că ai atât de multă încredere în dragostea noastră încât mă laşi să umblu creanga prin Finchely, încercând să mă regăsesc.

— Ei bine, unu la mână: ştim amândoi că, dacă aş încerca vreodată să te împiedic să faci asta, te-ai strecura pe furiş. Doi la mână: fiica ta e aici. Poate că afecţiunea ta pentru mine o să se sfârşească, dar nu şi cea pentru Hope. Trei la mână: eu sunt singurul iubit pe care ţi-l aminteşti, ceea ce constituie, în sine, punctele patru şi cinci.

Râzând, ea se prăbuşi deasupra lui, iar el o ţinu în braţe până când inima ei minunată şi agitată îşi încetini bătăile.

— Jemina, ştiu că ai plecat doar ca s-o protejezi pe Hope. Mi-ai arătat deja până unde eşti dispusă să mergi ca să mă protejezi pe mine. Nu mă pot aştepta la mai puţin pentru Hope.

Îndepărtând florile de guaiac din părul ei, el le mirosi şi le puse pe noptieră, lângă teancul ce cuprindea toate scrisorile pe care el şi Jemina şi le trimiseseră.

— Ai noroc. Eu însumi sunt cam încăpăţânat. De îndată ce am ştiut că te iubeam şi că şi tu mă iubeai pe mine, mi-a fost greu chiar şi să mă gândesc că aş fi putut renunţa la fericire.

— Mă bucur că ai făcut o alegere înţeleaptă.

— Un om înţelept ştie când greşeşte. Şi cred că ştiu cum să obţin un răspuns final în privinţa lui Hope. Dar o să fie nevoie să iau legătura cu fosta mea amantă, căreia o să trebuiască să-i cer o mână de ajutor.

Pe Daniel îl tulbură să vadă cum bucuria înflorise pe chipul ei – doar ca să pălească la simpla pomenire a Laviniei.

— Ce e, milady Ashbrook?

— N-o vreau aproape de tine. Să nu-i dai nicio şansă să-ţi facă rău. Amândoi abia am supravieţuit ultimei ei încercări.

Privirea lui o întâlni pe a ei, iar el îi apropie bărbia de a lui şi îi revendică buzele într-un sărut. În gustul buzelor Jeminei se simţeau raiul şi suferinţa. Ce păcat că ea

avusese de înfruntat atâtea bătălii şi nu se bucurase de îndeajuns de multă pace!

Daniel îi prinse obrajii în palme şi îi coborî capul până când ajunseră să se privească drept în ochi.

— Ascultă-mă bine. Ştiu câte ceva despre cum să evit muşcăturile de şarpe. Dacă te am pe tine alături, Lavinia nu poate să-mi mai facă rău.

— Nu-mi place treaba asta. Iar dacă îmi mai spune o dată „Catarame”…

— Lady Ashbrook, nu ştiam că eşti o femeie geloasă! El zâmbi larg, iar ea se foi ca un leu în cuşcă. El zâmbi şi mai larg. Lavinia o să fie capcana cu care să prindem şobolanii mai mari, pe Willingham şi pe Mosey. După cum s-au petrecut lucrurile la bal, s-a văzut că ea şi Willingham sunt mână în mână. Ştim deja că Mosey a vrut să se folosească de Lordul Primar ca să mă aresteze şi ca să te lase fără apărare în faţa familiei St. Maur. Willingham te-a internat la Bedlam. Nu las ameninţările să dea roade. E timpul ca o familie Ashbrook unită să pună punct întregii afaceri o dată pentru totdeauna.

— Willingham e un om îngrozitor, dar nu vreau ca noi să ne punem în pericol din cauza lui.

„Noi” era un cuvânt la fel de bun precum „familie”.

Ea îşi aşeză palma peste inima lui.

— Nici pe noi, nici casa noastră.

— Lui Pliniu cel Bătrân i se atribuie zicala *Acasă e acolo unde îţi este inima.*

— Nu ştiu cine e Pliniu cel Bătrân, dar nici n-am nevoie să ştiu. Daniel, ştiu doar că te iubesc.

El îi desfăcu cocul, lăsându-i buclele să-i învăluie pe amândoi.

— Eu te iubesc şi mai mult. Nimic n-o să ne doboare, Jemina.

— Mă bucur că îmi amintesc doar de tine. Tu eşti singurul bărbat din sufletul meu, Daniel, doar tu.

Un astfel de răspuns îi plăcu la nebunie lui Daniel.

Ca să-ţi ocroteşti poetul de a zilei grea arşiţă

... al plăcerii foc aţâţă-l.
Verzi umbrare, vijelii, văzduh plin de frământare,
Toate astea-s o plăcere ce din sânul tău răsare.

— Am modificat uşor ultimul vers pentru tine şi numai pentru tine. E un mic joc de cuvinte despre furtuni şi ceruri întunecate. Pe tine te-a adus furtuna în viaţa mea, Jemina.

— Daniel, cred că ştiu ce vrea să spună poemul. O să-ţi împărţi perna cu mine în seara asta.

Proptindu-se într-un cot, el se ridică şi o salută:

— Bine ai venit acasă!

Capitolul 58

JEMINA – NU EXISTĂ LOC MAI BUN

Soţul meu mă ţinu în braţe pentru prima oară după săptămâni bune. Părea că trecuse o veşnicie între noi.

Şoaptele pline de dragoste şi de speranţă rostite la urechea mea nu erau o consolare, fiindcă nu ştiam totul despre cine eram cu adevărat. Erau răsplata.

Ieşisem învingătoare.

Pe sufletul meu nu apăsau pedepse sau greşeli aparţinând trecutului. Eram întreagă. Mă regăsisem, o femeie dorită şi iubită pentru că era ea însăşi. Exista, oare, ceva mai de preţ?

Daniel. Daniel cel puternic şi răbdător, iată catargul meu în mijlocul furtunii, iar eu mă prinsesem de el.

— *Strălucirea lui impetuoasă alungă umbrele,* am spus eu după ce m-am recăpătat suflul.

Ochii lui negri străluceau de înflăcărare.

— Doamnă, nu cumva mi-ai furat cărţile?

— Dacă deocamdată nu mă pot cunoaşte pe mine, aş prefera să te cunosc întru totul pe tine. Cu tot cu slăbiciunea ta pentru Phillis Wheatley. Ai alungat foarte multe umbre din viaţa mea, Daniel, ai fost o lumină, o făclie

care mi-a arătat drumul.

— Drumul spre casă, iubirea mea.

Zâmbind din toată inima şi lăsând să i se întrevadă o urmă de strungăreaţă, îmi revendică gura într-un sărut. Avea gustul fursecurilor cu coacăze ale doamnei Gallick.

— O să câştigăm, J. O să câştigăm.

— Am câştigat deja, Daniel.

Un sărut era un început. Aveam nevoie să ştiu că eu nu distrusesem dragostea dintre noi.

Iubirea era atât de uşor de frânt atunci când tu însuti erai astfel.

Dar acum eram întreagă.

Mă găsisem, mă alesesem pe mine – eu, cea care eram mama lui Hope, precum şi soţia şi prietena celui mai bun bărbat din lume.

Daniel îmi oferi toată perna lui, dar eu i-am pus mâinile pe talia mea şi m-am oferit lui.

Neavând niciun loc sigur dincolo de hotarele moşiei Finchely, nu exista unul mai bun în care să mă ascund decât în cea mai intensă îmbrăţişare a soţului meu.

Capitolul 59

DANIEL – O IEŞIRE LA TONBRIDGE

Aşezat vizavi de soţia lui, în timp ce trăsura îşi croia drum spre Sleck Building din Tonbridge, Daniel mai trecu o dată în revistă argumentele pentru acel proces al adevărului. Trebuia să fie atât de bun pe cât îl credea Prinny, ca să se asigure că Jemina şi Hope n-aveau să mai fie niciodată deranjate de familia St. Maur

Soţia lui se tot foia pe banchetă. Părea agitată, iar Daniel suferea pentru ea.

— Povestea asta cu avocatul ticălos o să se termine. O să scapi de probleme, Lady Ashbrook.

Arma lui fusese ambivalenţa, care îl ajutase să pară

neafectat de dificultăţile vieţii. Jemina avea nevoie de pasiunea soţului ei, ca şi de marele lui fler în materie de modă. Acestea două aveau s-o menţină concentrată la ceea ce era cu adevărat important: prezentul, dragostea şi Hope.

Acum purta o rochie de călătorie de roşu intens precum cel al racilor, cu un rând strălucitor de nasturi de perlă, cusuţi pe partea din faţă a veşmântului. Daniel nu mai văzuse de multă vreme o martoră mai frumoasă.

— O altă ţinută ingenioasă, Lady Ashbrook. Fără doar şi poate că ea îţi subliniază în ochi culorile victoriei.

Pentru o clipă, un zâmbet răsări pe arcuirea ademenitoare a buzelor ei, dar apoi se risipi. Jemina îşi întoarse privirea, îndoindu-şi şi destinzându-şi degetele mari în aer, de parcă ar fi măsurat o distanţă imaginară.

Daniel o apucă de ele.

— Poate că ar trebui să-ţi aducem ac şi aţă de brodat, ca să-ţi ţinem gândurile ocupate?

— O, îmi pare rău!

— Nu, mie îmi pare rău. Eu nu-ţi distrag atenţia aşa cum trebuie.

— E greu. Willingham, Mosey şi Lady Lavinia sunt groaznici, dar au cheia elucidării atâtor mistere. Iar dacă prietena ta îmi mai spune „Catarame”, o calc în picioare.

— Eşti gata de luptă. E bine, dar păstrează-ţi capul pe umeri, draga mea. Azi, legea şi avocatul tău sunt adevărata ta putere.

Daniel se aşeză lângă ea, petrecându-şi braţul pe după mijlocul ei.

Sprijinită de el, Jemina se relaxă, iar faimoasele bătăi nebuneşti ale inimii ei se potoliră.

— Dacă te ajută cu ceva, află că nimic din ce ar putea să spună Mosey sau Willingham nu o să ne schimbe relaţia, nu o să schimbe iubirea sau dorinţa mea faţă de tine.

— Daniel, ar putea să fie o altă capcană.

— Da, dar am împrumutat vreo câţiva dintre soldaţii ducelui ca să joace rolul de rândaşi ai noştri. N-o să se întâmple nimic. Îmi place să fiu de partea lui Repington. Vine la pachet cu avantaje.

Trăsura se opri, iar Daniel o ajută pe Jemina să coboare. Arăta bine la braţul lui şi el era nespus de mândru că ea îi aparţinea.

Urmaţi de trei soldaţi, intrară în Sleck Building.

Un funcţionar ce avea înfăţişare de nevăstuică şi care semăna foarte mult cu unul dintre oamenii care îl ţintuiseră pe Daniel la pământ în acea noapte de pomină, la Balul Văduvelor, stătea la un birou şi scria ceva. Mutra lătăreaţă a nemernicului cerea o chelfăneală zdravănă, dar Daniel trebuia să pună mâna pe nişte şobolani mai mari.

— Avem o întâlnire cu domnul Mosey.

— El… ăăă… n-a spus că o să veniţi însoţit.

Oamenii lui Repington, înarmaţi cu flinte şi îmbrăcaţi în uniforme scrobite, de culoarea rodiei, care purtau însemnele Coroanei, erau impresionanţi. Cu toate astea, Daniel se gândi că ar fi fost bine să existe cât mai puţini martori la acea întâlnire. El azvârli cu putere o monedă de aur, care lăsă un semn exact în fruntea funcţionarului.

— Pleacă vreme de o oră!

Omul băgă moneda în buzunar şi-şi freca fruntea înroşită.

— Da, domnule. Scuzaţi-mă.

Unul dintre soldaţi ridică o armă.

Funcţionarul se grăbi să iasă pe uşă în pas alergător.

Daniel tuşi, încercând din răsputeri să-şi ascundă râsul.

— Calitatea de membru al clubului bărbaţilor ţinuţi sub papuc nu e deloc rea.

Jemina se încruntă la el, în timp ce pe frunte i se săpau brazde tot mai adânci.

— Ce ai spus? Ce e atât de amuzant?

— Nimic.

El i-o luă înainte şi se apucă să traverseze coridorul.

— Vino după mine.

— Întotdeauna, dacă nu conduc eu.

Daniel se uită înapoi, la soţia lui atât de puternică şi de curajoasă, gata să-şi înfrunte trecutul. El deschise uşa cu o smucitură şi îl surprinse pe Willingham chiar în clipa în

care o săruta pe Lady Lavinia.

— Îţi faci de cap atât de devreme dimineaţa, scumpa mea scorpie.

— Lord Ashbrook, răvaşul tău îmi spunea să mă asigur că domnul Willingham e aici şi că nu se gândeşte la nimic. Află că am luat în serios ce mi-ai scris.

Willingham sări de cealaltă parte a mesei şi se trase înapoi, spre pereţii zugrăviţi în alb.

— Lavinia, porumbiţa mea, ce se întâmplă aici?

— M-am văzut nevoită să fac pace cu Lord Ashbrook. N-ar fi trebuit să încerc să te compromit, Daniel, ca să pun mâna pe banii şi pe titlul tău. Sau să las ca gelozia pe care o simţeam faţă de Catarame să mă determine să fac ceva atât de cumplit. Tu ai fost mereu bun cu mine. Meritai să te tratez mai frumos.

— Frumoase cuvinte spuse de o viperă!

Jemina se apropie de Lavinia.

— Iar numele meu e „Lady Ashbrook”, nu „Catarame”. Să ţii minte asta, dacă nu vrei să-mi cunoşti îndeaproape cizmele.

— Ei, află că eşti frumoasă atunci când te aranjezi. Te bucuri de banii lui Daniel!

Jemina îi trimise un sărut lui Daniel.

— De tot ce are de oferit!

Lavinia se încruntă şi trecu valvârtej pe lângă masă. Jemina o lovi cu uşa, pe când ea o deschidea prea repede.

— Scuze! Cred că sunt cam neîndemânatică.

Scorpia îşi îndreptă borul strivit al bonetei.

— Atunci, rămâne pe altă dată.

Ea ieşi chiar în clipa în care intră domnul Mosey, dar Jemina tot trânti uşa.

— Bun. Lord Ashbrook, domnule Willingham. Sunteţi amândoi aici, zise bărbatul cel mărunţel.

— Domnule Mosey, spuse Jemina cu voce scăzută şi tremurândă, suntem aici ca să rezolvăm problema averii mele. Sunt fosta Jemina St. Maur, măritată de curând cu Lord Ashbrook.

Din nou, fruntea pleşuvă a nemernicului se înălţă.

Probabil că n-avea nicio admiraţie faţă eleganta vestă a lui Daniel, de un verde de Pomona, cu fire aurii în jurul nasturilor, sau pentru haina lui indigo, cu revere adânci.

Banalul Mosey nu remarca, pesemne, decât avocatul, bărbatul mândru care îl învinsese de faţă cu Lordul Primar. Da. Iar asta era de ajuns.

— Lord Ashbrook, spuse el, nădăjduiesc că nu-mi porţi pică, nu?

— Scuteşte-mă de politeţuri. Haide să terminăm odată cu toată povestea asta, domnule.

— Încerc să te contactez de ceva vreme, de când am aflat că ai găsit-o pe doamna St. Maur. Testamentul lui Cecil St. Maur spune că proprietăţile lui sunt administrate în beneficiul soţiei lui şi că nu se poate face nimic în privinţa lor fără încuviinţarea ei.

— Nimic. Nu se poate vinde nimic?

Daniel se aşează pe masa lungă, aflată în apropiere de locul în care stătea Willingham.

— Asta e ceva neobişnuit, spuse el.

— Da, familia aranjase, în cele din urmă, ca domnul Willingham să cumpere dobânzile restante. Dar la acel moment doamna St. Maur nu era considerată în deplinătatea facultăţilor mintale.

Jemina îşi îndoi mâna cu care pălmuia de obicei.

— Vrei să spui că, atât timp cât se considera că eram nebună, familia St. Maur putea să-mi vândă acţiunile?

— Mai simplu spus, da. Însă, după cum o poate confirma şi soţul tău, eşti perfect întreagă la minte.

Daniel şovăi, ca să imprime momentului un efect dramatic, dar, după un acces de tuse al Jeminei, urmat de o privire fioroasă, decise să intervină.

— Lady Ashbrook e perfect sănătoasă. Bănuiesc că a fost trimisă la Bedlam ca să fie deposedată de ceea ce i se cuvenea de drept. A suferit acolo timp de doi ani. Nu crezi că ăsta e un lucru nedrept, domnule Mosey?

Individul îşi coborî privirea, mută nişte documente de colo până colo, iar apoi dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Înţeleg de ce le ajuţi pe acele femei. Îmi pare rău.

— E nebună! Eu am fost acolo, spuse Willingham. Aiura ca o ţicnită despre naufragiul *Minervei.* Nici nu ştia cum o chema!

După ce îşi aşează soţia în capul mesei, chiar vizavi de Mosey, Daniel o luă spre dreapta şi veni mai aproape de Willingham.

— Recunoşti că tu ai închis-o acolo?

Willingham se îndepărtă şi se lăsă pe un scaun aflat la mijlocul mesei.

— Nu e nevoie să răspunzi. Dr. Scottson de la Spitalul Regal Haslar şi-a adus aminte de tine şi de oribilul tău croitor.

— Da, eu am închis-o. Era o smintită, un pericol pentru ea însăşi. Şi ce-i cu asta?

— Lui Ol' Jancros, tâlharului care a încercat să-mi fure viaţa, nu-i pare rău.

Şoapta Jeminei răsună cu patos.

Daniel îşi ţinu mâinile lipite de documentele lui şi nu strânse din pumni.

— Domnule, ai lucrat cu familia St. Maur de când locuiai în Jamaica. Ai fost martorul lui Cecil St. Maur atunci când s-a semnat contractul de căsătorie cu fosta Jemina St. Maur.

Willingham dădu din cap.

— Da. Iar eu şi Cecil St. Maur eram buni prieteni.

Daniel scoase un document din haină.

— Ştiai de testament şi de prevederile lui. De curând, am făcut rost de o copie, la insistenţele soţiei mele de a căuta adevărul. Prevederi foarte neobişnuite pentru acel mediu de nebuni autoritari!

Willingham mârâi:

— E numai vina femeii ăsteia. Cecil St. Maur trebuia să vândă totul, ca o condiţie de a se însura cu ea. Vipera asta nici măcar nu-şi mai aminteşte de sărmanul meu prieten.

Daniel chicoti:

— Cu principii chiar şi în Jamaica, Lady Ashbrook.

Apoi se aplecă şi mai scoase un document din servieta de piele. Răsfoind contractul de căsătorie al Jeminei cu St. Maur, el arătă cu degetul un capitol la care să se uite Mosey.

— Lui Lady Ashbrook i se cuvin patru mii de lire drept zestre.

Willingham clătină din cap.

— A primit douăzeci de mii. Nu i se mai cuvine nimic.

— Cele douăzeci de mii de lire nu provin de la moşia St. Maur. Ci de la un protector misterios şi tuciuriu.

Domnul Mosey se uită la documente.

— O să dispun să se folosească fonduri din conturile St. Maur de la Londra ca să se achite suma. Îmi pare rău pentru omisiune.

Willingham lovi cu pumnul în masă.

— Nu suntem aici ca s-o îmbogăţim! Trebuie să-şi vândă acţiunile din transportul maritim!

Daniel ridică mâna.

— La momentul potrivit. Mai întâi o să ne asigurăm că s-a luat totul în considerare.

— De acord, spuse Jemina în timp ce îşi trăgea scaunul mai aproape de Daniel.

Domnul Mosey nu ridică privirea, dar încuviinţă din cap, furibund, în timp ce lua notiţe.

— Şi eu sunt de acord, spuse el. Domnule Willingham, în calitate de martor şi de prieten al lui Cecil St. Maur, de ce nu te-ai ocupat de asta?

— Ea nu mi-a cerut s-o fac şi a spus, pe deasupra, că nu-şi dorea niciuna dintre afacerile lui St. Maur.

Daniel începu să se joace cu nasturii de os de la vestă.

— Testamentul lui Cecil St. Maur are atâtea dispoziţii complicate, menite să-i protejeze văduva! E uluitor. Trebuie să te fi iubit foarte mult.

Chipul Jeminei se făcu alb ca varul. Sărmana de ea nu-şi amintea nimic despre el.

— Prea multe hârtii, domnilor. De aceea urăsc avocaţii.

Îşi împreună degetele.

— Îi urăsc.

Domnul Mosey îşi ridică privirea. Încruntarea păru să i se adâncească, dar, în mare parte, Jemina era inofensivă. În mare parte.

Înainte să-şi piardă puterea de concentrare şi să facă ceva care să redeschidă problema sănătăţii ei mintale, venise timpul să obţină cele mai dificile răspunsuri la întrebările pe care îşi dorise atât de mult să le pună. Daniel avea să stăruie în aflarea secretelor privitoare la Hope, iar Jemina se rugă în gând ca abilitatea lui să nu pună în primejdie cea mai mare minune pe care ei doi o aveau în viaţa lor.

Capitolul 60

JEMINA – ADEVĂR SAU PROVOCARE

Daniel rămase la o aruncătură de băţ de nebunul de Willingham. Singurul lucru la care mă mai puteam gândi era cum bărbatul acela, iubirea vieţii mele, zăcuse bătut pe acel coridor din casa lui Lady Shrewsbury. Cel răspunzător pentru o astfel de ticăloşie era bruta din faţa mea.

Voiam să-mi protejez soţul.

— *Continuă, mare conducător, cu virtutea de partea ta,* am spus eu nu chiar tare, dar nici în şoaptă.

El îmi zâmbi, ochii strălucitori scânteindu-i atunci când recunoscu cuvintele domnişoarei Wheatley.

— Văd ca ai studiat Lady Ashbrook.

El se întoarse.

— Domnule Willingham, cred că ai avut un amestec în escrocarea soţiei mele, dar şi atunci când mi s-a şterpelit ceasul de buzunar.

— Omul e un hoţ. Ol’ Jancros a vândut, probabil, inelul pe care eu îi aveam de la Cecil.

Willingham zâmbi, dar nu răspunse.

— Dacă se dovedeşte că tu, Ol' Jancros, spuse Daniel cu accent insular şi cu flerul pe care îl avea în sala de judecată, ai ajutat la fraudarea acestui contract, o să plăteşti despăgubiri.

— Despre ce vorbeşti?

Daniel aruncă documentul spre Willingham:

— Nu văd nici o clauză care să vizeze minorii. Am găsit moştenitorul. Bunurile lui St. Maur, pe care ţi le doreşti tu, îi aparţin lui.

— Ştiu că ăsta e un şiretlic, Ashbrook. Nu există niciun băiat, ci o fată din prima ei căsnicie cu Philip Monroe, o corcitură liberă, cam ca tine. Chiar dacă Cecil a tolerat-o pe mucoasa aia, a făcut asta doar ca s-o determine pe Jemina Monroe să se mărite cu el. Deci, niciun ban. Băiatul, sau pe oricine ai fi găsit tu, nu e un St. Maur şi n-o să moştenească nimic.

Mi-am ridicat privirea spre Daniel, poate că am privit chiar prin el, dincolo de vesta lui frumoasă, de mătase, direct în inima lui. Mi-am atins pântecul, ascuns sub lâna rochiei de călătorie. Hope se născuse din mine şi se născuse liberă.

Cu o mână aşezată pe nasturii fracului, Daniel părea să mai aibă multe de zis.

— Vrei să spui că n-a existat niciun fiu şi nicio dispoziţie privind copiii între tine şi…

El numără pe degete.

— …Monroe. St. Maur, cel de al doilea soţ al tău. O, Doamne, contesă, eu sunt cel de-al treilea?

Daniel nu mai zâmbea. Dar nu ştiam ce să-i spun despre bărbaţii de care nu-mi aminteam.

„Tu eşti preferatul meu."

M-am proptit în mâini, dorindu-mi să ridic din umeri, dar privirea lui Daniel îmi spuse că mă iubea şi că împărtăşeam un secret, pe Hope a noastră.

Pumnul domnului Mosey se împlântă în masă.

— Potrivit documentelor pe care mi le-ai dat, Lord Ashbrook, lista cu pasagerii care au părăsit colonia din Jamaica ne arată că doar doamna Cecil St. Maur şi Phoebe

Monroe Dunn au supravieţuit naufragiului. Aţi avut noroc, Lady Ashbrook.

— Da, noi am avut, spuse Daniel, dar se pare că doamna Dunn – cumnata ta, Jemina, sora domnului Monroe – n-a fost niciodată luată în calcul. Zăpăceala de pe docuri şi de la Spitalul Regal Haslar a fost incredibilă.

Ochii lui Willingham se făcură mari, apoi se trase înapoi, încrucişându-şi braţele într-o altă haină nepotrivită şi lăbărţată.

— Eram la docuri, sperând că domnul St. Maur supravieţuise. N-a fost aşa. Apoi au găsit-o pe doamna St. Maur, o smintită care delira, încă mai e aşa. Ar trebui să fie la Bedlam.

Chipul rumen al domnului Mosey se făcu alb ca varul. Flutură un deget prin aer.

— Nu! Nu! Lordul Primar m-a ameninţat… m-a avertizat să nu mai scot niciodată un cuvânt pe tema asta. Ultima dată când mi-ai jurat că doamna în cauză era nebună, aproape că am ajuns Newgate. Încetează! Lord Ashbrook, îţi dai seama că nu mai fac parte dintre cei care v-au supărat pe tine şi pe doamnă.

— Da, domnule Mosey. Soţul meu adoptă un ton dispreţuitor. S-a notat.

Bolborosind nedesluşit şi simţind că pierdea, Willingham izbi masa şi-şi aţinti degetul în direcţia noastră.

— Era nebună, o ţicnită! Cei din familia St. Maur n-au vrut s-o primească înapoi. Le-a adus numai belele din prima zi. Singurul motiv pentru care i-a sucit minţile lui Cecil a fost ca să vină la Londra împreună cu cumnata ei şi să-şi facă acolo un rost.

Daniel se apropie din nou de Willingham, aplecându-se spre el cu statura-i impunătoare.

— Spui că ai crezut că Jemina St. Maur e o smintită şi de aceea ai poruncit ca ea să fie închisă la Bedlam.

— Femeii ăsteia nu i-a plăcut niciodată afacerea noastră. Vorbea întruna despre abolirea sclaviei şi libertate. Ai fost o pacoste, i se adresă Jeminei. Prostiile tale au prins la Cecil. Apoi el a murit încercând să-ţi facă pe plac.

Daniel veni în spatele meu şi-şi puse mâinile pe umerii mei, ţintuindu-mă locului. El mă cunoştea, ştia ce cuvinte aveau să mă stârnească şi să declanşeze un răspuns îngrozitor.

Mă mânca palma cu care obişnuiam să lovesc.

— Atunci de ce ai încercat să-i faci curte acestei femei, domnule Willingham? De ce să-i intri în graţii şi s-o convingi să se mărite cu tine?

Nătărăul izbucni în râs.

— Pentru douăzeci de mii de motive! Şi, dacă te uiţi la ea, descoperi că nu-i chiar aşa de urâtă. Orice bărbat poate să-şi ia o mică pacoste pe cap, pentru douăzeci de mii de lire şi pentru administrarea acţiunilor lui Cecil. El surâse batjocoritor şi îmi aruncă o privire. Nici cumnata ta nu era chiar rea, deşi era din neam de negrotei.

Degetele soţului meu se încleştară, iar eu mi-am pus palma pe încheieturile lui încordate.

— Termină-l, iubirea mea, l-am îndemnat pe Daniel.

— Da, Lady Ashbrook. Asta e soţia mea virtuoasă, atât de grijulie şi de protectoare. Bunurile ei de la St. Maur sunt sub controlul meu. Vinde-ţi jumătatea de afacere sau cumpără-mi jumătatea cu şaptezeci de mii de lire.

Ochii lui Willingham se făcură mari cât cepele.

— Nu valorează atât şi n-am banii ăştia.

— Îţi sugerez să faci rost, altfel acţiunile lui St. Maur o să fie cesionate, vândute pe bucăţele.

El sări în sus, dărâmându-şi scaunul cu zgomot.

— Nu poţi să faci asta! E o afacere care prosperă!

Ţinându-mă tare, împletindu-mi degetul mic cu cel al lui Daniel, m-am întors spre avocat.

— Spune-i, domnule Mosey, spune-i acestui prost agresiv ce poate sau nu să facă soţul meu.

— Au dreptate, domnule Willingham. Pot să vândă fiecare navă, chiar şi bucăţi de navă, dacă vor.

— Ol’ Jancros, ai pierdut!

Daniel se aplecă spre mine, cu o atitudine impetuoasă şi fiind gata să sară la bătaie.

— Mosey poate să-ţi spună cum am vândut toate

acţiunile unchiului meu, una câte una. Am învăţat s-o fac în douăzeci de mii de feluri diferite şi am de gând s-o fac din nou cu acţiunile lui St. Maur. Să mergem, draga mea!

Willingham începu să se agite; venele de pe gât i se învineţiră şi i se umflară. El se repezi înainte.

Daniel îl apucă de braţ şi îl întoarse cu spatele. Mai mult ca sigur că i-l dislocă, dacă judecai după felul în care nemernicul urla ca din gură de şarpe.

Nu era de ajuns. Am făcut un pas înainte şi i-am tras o palmă *tare* lui Willingham.

— Asta e pentru Balul Văduvelor!

L-am plesnit din nou.

— Asta e pentru tot ce am uitat! Nici să nu-ţi treacă prin gând să mai încerci vreodată să-i faci rău soţului meu, altfel o să-ţi scufund fiecare navă în parte!

Daniel îl azvârli pe Willingham pe podea.

— Şi chiar aşa o să facă! Habar n-ai de ce e în stare. Nici eu, iar asta îmi place la nebunie!

Frecându-şi cotul şi faţa, Willingham se chinui să se ridice la repezeală.

— Sunt nebuni amândoi, domnule Mosey. Opreşte-i.

Avocatul făcu o plecăciune şi ţinu uşa deschisă pentru noi.

— Nu mai e nimic de făcut. Am întocmit contractul original. E de necontestat.

— Precum legătura dintre guaiac şi florile lui dulci! Să nu-ţi faci impresii greşite, domnule Willingham, ai acumulat o serie de datorii personale. Nu cred că ţi-ar plăcea deloc ca vreun binefăcător tuciuriu să ţi le ceară şi să te închidă la închisoarea datornicilor. Am auzit că King’s Bench de pe Borough High Street, care colcăie de şobolani, are celule libere, care aşteaptă noi deţinuţi. Nu te-ar deranja să fii închis până când eşti în măsură să plăteşti, nu?

Acum Willingham pălise, făcându-se mai alb decât varul. Ştiind că soţul meu îl putea închide într-o clipită, poate că se pregătea să aibă coşmaruri, temându-se de momentul în care urma să nu mai aibă niciun control.

Cu un zâmbet galeş, Daniel mă luă de braţ.

— O zi bună, domnule Mosey.

Cu soldaţii după noi, contele mă conduse la trăsura noastră. Am luat-o repede din loc şi am profitat de ocazie ca să-i sar în braţe soţului meu.

— Mulţumesc, am spus printre săruturi. S-a confirmat că Hope e a mea!

— Tehnic vorbind, a fost dintotdeauna, dar confirmarea că s-a născut liberă poate să te mai consoleze un pic.

— Hope e sânge din sângele meu, iar eu şi Phoebe Dunn eram cumnate. Negreşit că trebuia să fim prietene bune.

El dădu din cap, dar un nor păru să-i întunece chipul, să-i înceţoşeze ochii frumoşi.

— Al treilea? Trei, Jemina!

— Măcar ştii că te iubesc, Daniel. Nu-mi amintesc deloc de Philip, încă nu ştiu dacă l-am iubit pe Cecil. M-am săturat să mai caut. Nimeni, nicio familie nu m-a căutat pe mine. Nu mai am nevoie să caut. Gata cu cine sau ce am fost. Sunt din nou mama lui Hope şi soţia ta. E de ajuns.

— Eşti sigură, Jemina?

— Da, noi suntem de ajuns.

Braţele lui se strânseră în jurul meu, în timp ce el îmi dezmierdă cu blândeţe gâtul.

— Pentru că întotdeauna contrariile se atrag. Eu, un avocat chipeş şi rezervat, tu, doamna mea superbă şi nestatornică. Ei bine, nu chiar contrarii, dar atât de potriviţi!

— Şi ne e atât de bine împreună! Mi-am întors faţa spre a lui. Ar fi trebuit să-l întreb pe Willingham cum îl chema pe bebeluşul meu.

— Cu cât ştiu despre noi mai puţini membri ai familiei St. Maur sau oricine altcineva, cu atât mai bine. Fiica noastră se numeşte Hope. E minunată. La fel ca mama ei, soţia mea.

— Nu-mi amintesc de Phoebe. Mi-aş dori să-mi amintesc. Aş vrea să cinstesc amintirea ei şi a lui Philip Monroe.

— Şi aşa o să facem, crescând-o pe Hope şi făcând-o să devină extraordinară.

M-am ghemuit la pieptul soţului meu, suspinele mele înăbuşindu-se în lavaliera lui.

— Îmi pare rău, Daniel.

— Îmi închipui că Phoebe m-a condus la tine.

El îşi sprijini bărbia de fruntea mea. Barba lui era atât de mătăsoasă!

— Odată cu scufundarea *Minervei,* am fost pierdut, pe urmă m-am regăsit în privirile lui Hope, iar apoi, într-ale tale. Am stabilit ca zi de naştere a ei ziua în care am pretins că era a mea. În acea zi s-a născut familia noastră. Tu doar te-ai alăturat grupului puţin mai târziu.

Sărutându-l pe Daniel, încet şi uşor, am simţit gustul propriilor mele lacrimi. Erau lacrimi de fericire, cea mai mare fericire. Şi eram mulţumită de secretele pe care le împărtăşeam cu mult iubitul meu avocat.

Epilog

18 octombrie 1814
Finchely Hall

Îi ţineam capul lui Patience deasupra lavoarului. Venise la Finchely pentru petrecerea lui Hope, dar îşi petrecuse cele patru ore ale dimineţii în biroul lui Daniel.

Max tot alerga, jucăuş, până pe coridor şi înapoi, dar n-avea nevoie de oameni cu greţuri.

Patience inspiră adânc de patru ori.

— Îmi pare rău, Jemina. Nu-mi vine să cred. Iar asta e ziua de naştere a fiicei tale!

I-am aranjat cocul care se despletea.

— Nu-ţi vine să crezi că aştepţi un copil?

— Nu, mai degrabă nu-mi vine să cred că Busick a supravegheat totul mai ceva ca într-o campanie militară. Se pare că propria mea slujnică e, de fapt, ordonanţa lui, sau

parcă se zice „vivandiera”? Nu ştiu, dar e vorba de numele dat acelor femei care însoţeau soldaţii prin taberele pe câmpul de luptă. Ea îl ţine la curent pe duce cu starea mea de sănătate şi chiar cu perioadele delicate ale lunii. Schimbările o să apară abia atunci când o să pot mânca şi altceva decât biscuiţi uscaţi.

Râsul meu răsună zgomotos şi prelung.

— Omul te iubeşte. Ştii asta.

— Ştiu, şi eu îl iubesc pe Busick din toată inima. Trebuie să mă conformez la grija lui exagerată şi la regulile lui până când se naşte puişorul ăsta. Apoi o să pot să primesc civili în casă.

Ea zâmbi, apoi vărsă din nou.

După ce se opri, i-am mai întins un şerveţel şi am frecat-o uşor pe spate.

— Lionel o să fie atât de încântat să aibă o soră sau un frate!

— Da.

Ea se chinui de zor să tragă aer în piept.

— E adevărat. Îl iubesc pe omul ăsta nebun. E atât de fericit că o să avem încă un copilaş!

— Patience, tu şi soldăţelul ăsta care e pe drum sunteţi binecuvântaţi să aveţi o casă plină de iubire şi de tunuri.

Prietena mea se lăsă pe spate şi-şi înălţă capul spre tavan.

— Ne întoarcem la Hamlin Hall la sfârşitul lunii. O să-mi lipseşti cumplit.

— Eu şi Daniel ne căutăm o moşie. Foarte aproape de Hamlin. O să păstrăm Finchely, dar contele se gândeşte să părăsim Londra.

— Tu ce zici?

— Sincer vorbind, mi se pare minunat. O să fiu aproape de tine, fără să stau departe de familia mea. Şi o să pot, în final, să pictez mai multe acuarele. Poate reuşesc să-i găsesc un loc şi ăstuia.

Ochii lui Patience se făcură mari.

— Nu-l observasem până acum, Jemina. Unde a găsit

Lord Ashbrook tabloul ăsta? Trebuie musai să fac rost de el.

— Nu ştiu sigur. Cred că zicea de piaţa din Covent Garden, de primăvara asta.

Ea se şterse la gură.

— Află pentru mine.

— Patience, ai pălit. Pari speriată.

— Tabloul. Trebuie să-l am! Cred că-l cunosc pe artist.

Expresia de pe chipul ei era mai mult decât simplă admiraţie. Era o explozie de mândrie şi de uşurare. Am dat jos tabloul, aşteptându-mă să dau de o uşă secretă. Nimic.

Am auzit zgomot de paşi traversând coridorul, iar apoi voci ciondănindu-se. Ei bine, mai degrabă vocea lui Lady Shrewsbury, care îl bătea la cap pe soţul meu.

Ajutând-o pe Patience să se lungească pe sofaua lui Daniel, am învelit-o cu o pătură.

— Odihneşte-te!

— Doar uită-te la mine cum mă agit! Asta e prima aniversare a fiicei tale de când ai regăsit-o.

Dacă ar fi ştiut cât de speciale erau acele cuvinte, s-ar fi pierdut cu firea.

— Mă duc să văd ce se întâmplă pe coridor. Apoi, o caut pe doamna Gallick şi o rog să-ţi aducă nişte ceai fierbinte. Bănuiesc că fără prăjitură cu glazură, nu?

Ea îi ţinea o mână pe rama aurită.

— Tabloul. Atât. Lord Gantry o să vină dintr-un moment în altul că mă ducă la Sandlin Court. Te rog să-l întrebi pe Ashbrook dacă poate să-mi dea mie tabloul.

— Da. Orice pentru tine.

Odată ajunsă în coridor, am dat de tărăboiul pe care îl făceau Daniel şi mătuşa lui.

— Nu, dragă Lord Ashbrook! Ea îşi mângâie pisica pufoasă de Angora. Nu sunt pregătită să mă retrag.

— Teoretic, mătuşă, ai putea. Şi ai şi găsi pe cineva care să se ocupe de Aşezământul Speranţă pentru Văduve. Dar ştiu că lucrurile n-ar trebui să se încheie aici, nu încă. Atunci când doamnele tale m-au scăpat din propria mea capcană şi m-au azvârlit teafăr în trăsură, am început să apreciez mai mult ceata ta de femei.

Cu o grimasă zâmbitoare, ea îşi încrucişă braţele.

— Se zvoneşte prin târg că ţi-ai exprimat părerea fără prea multe menajamente chiar de faţă cu Lordul Primar.

— Da, iar acum vrea ca onorata Curte de Justiţie să fie mai sensibilă la femeile ale căror custodie şi interese pot fi ameninţate de rude care se folosesc de Bedlam ca să le constrângă.

— Excelent, Daniel! Poate că ceva din cele spuse de tine i-a dat de gândit.

— Poate, spuse soţul meu, sau poate că speră că n-o să-i povestesc Prinţului Regent de atitudinea lui jalnică.

Eu am mers la Daniel.

— Lordul Primar, omul ăsta oribil, ar trebuie să asculte de cel mai bun avocat, atâta vreme cât îl mai are prin preajmă.

Doamna Gallick trecu pe lângă mine, ducând un teanc de şervete proaspăt apretate.

— Cum se mai simte ducesa, doamnă?

— Jalnic, doamnă Gallick. Îi poţi duce un ceainic mare cu ceai?

Ea dădu din cap în semn că da, cu zâmbetul acela atotştiutor pe buze.

— Cum să nu, şi ar trebui să iei aminte, doamnă. Nişte micuţi Thackery ar putea să binecuvânteze Finchely într-o zi.

I-am aruncat o privire cercetătoare lui Daniel, care discuta despre precedente legale cu Lady Shrewsbury, şi am zâmbit. Acum mă interesau mai mult noţiunile de drept.

— Mulţumesc, doamnă Gallick.

— Lady Ashbrook, spuse soţul meu, de ce nu te duci s-o aduci pe prinţesa petrecerii noastre?

În vocea lui se simţea atât de multă mândrie, încât m-am topit pe dinăuntru, iar inima a prins să-mi bată nebuneşte.

— Da, iar ducesa e foarte interesată de tabloul tău. E disperată, chiar, zice că recunoaşte… artistul.

Patience recunoscuse artistul. Inima îmi bătea de să-mi sară din piept.

— Lady Ashbrook, ai amuţit? Asta înseamnă că i l-ai oferit deja?

— Aminteşte-ţi, milord, de jurămintele noastre de la căsătorie. M-ai înzestrat cu bunurile tale pământeşti. Te rog, Excelenţa Sa trebuie să aibă acel tablou!

Acoperind râsetul lui Lady Shrewsbury, el acceptă:

— Da, dacă asta te face fericită. Desigur, draga mea.

Fericită pentru Patience, fericită pentru mine că aveam un soţ atât de înţelegător, am urcat, parcă plutind, scările ce duceau la camera copiilor. Prietena mea avea să-mi spună mai târziu care bănuia ea că era numele artistului, astfel că aveam să ştiu pe cine să caut. Daniel îmi lăsase controlul asupra zestrei mele de douăzeci – deja douăzeci şi patru – de mii de lire. Era o sumă care putea ajuta o mulţime de femei.

Hope stătea la masa ei. Glazura de la tortul special trona pe pianul ei galben şi roz. O fărâmă de glazură îi înflorea în zâmbet.

O iubeam atât de mult pe fetiţa asta! Nu mai aveam nevoie de restul amintirilor mele. Hope şi Daniel erau totul. Acum şi pentru totdeauna.

M-am aşezat la masa fetiţei mele.

— Ce avem noi aici?

Hope se juca cu căluţii ei. Patience îi cususe o păpuşă cu o rochie de mătase şi de tafta, de un roz liliachiu, sub care se ascundeau pantaloni cafenii.

— Are un secret, mamă. Poate să şadă mai bine pe un cal decât noi două.

Mi-am îmbrăţişat copilul, fetiţa mea scumpă.

Strângându-i mâna, am coborât împreună scările. Picioruşele ei se împleticeau mai puţin. Să alerge după mine, cu Max pe urmele noastre, ajutase cu siguranţă. Sări de pe ultima treaptă şi fugi spre tatăl ei.

El se aplecă, iar ea îl luă pe Daniel de după gât. El o învârti în braţe. Fiica mea, fiica noastră era mândria şi bucuria lui. Nici în vis nu mi-aş fi închipuit un bărbat mai bun.

Lady Shrewsbury o luă pe Hope în braţe.

— Eşti gata pentru răsfăţul nostru?

— Da, mătuşică.

Fiica mea scoase un chiot de bucurie.

— Ce răsfăţ? Lady Shrewsbury, ne-ai adus ceva?

Ochii lui Daniel se făcură mari. Îşi întinse mâinile, jucându-se, neastâmpărat, cu degetele.

Uram să-l dezamăgesc.

— Dragul meu, după ce Excelenţa Sa se întoarce la Sandlin Court, eu, Hope şi Lady Shrewsbury ne ducem la Gunter ca să ne bucurăm de un deliciu trandafiriu.

Buzele lui Daniel se strâmbară, îmbufnate, ca şi cele ale lui Hope.

— Trandafiriu ca de rodie, fără mine?

— Doamne, jocul tău de douăzeci şi unu o să înceapă cât de curând în sala de mese. O să fie din nou ca pe vremuri! Gata cu ascunsul prin birou. Camera aceea e mult prea mică, nici nu poţi să cânţi în ea!

El îşi arcui o sprânceană şi ştiu că eu, cu siguranţă, îl trădasem pe domnul Anthon. Omul nostru bun la toate îmi povestise despre cântecele pe care el şi stăpânul lui i le cântau lui Hope, iar eu decisesem că trebuia să le ascult.

Daniel plescăi din limbă, mâna lui apucând-o pe a mea şi ţinând-o aproape de nasturii lui de argint.

— Vă însoţesc, iubirea mea.

Felul în care spuse „iubirea mea” nu era vreun secret. Era adevărul lui, adevărul nostru.

— Te iubesc.

Vorbisem cu un uşor accent jamaican, iar soţul meu îmi aruncă zâmbetul pe care îl păstra special pentru mine.

Zornăindu-şi monedele în buzunar, domnul Anthon făcu un pas în faţă.

— Lord Ashbrook, aveţi, deci, nevoie de trăsură pentru familie? Daniel ne cuprinse în braţe pe toate.

— Da. O ieşire cu familia mea are întâietate. Doamna Gallick o să-i hrănească pe domni, ţinându-i ocupaţi până când ne întoarcem.

Fericită să simt braţul soţului meu înconjurându-mi mijlocul, nici că puteam să fiu mai de acord.

Mulţumiri

Îţi mulţumesc, Tată Ceresc, datorez harului Tău tot ceea ce posed sau fac.

Esi Sogah, îţi mulţumesc că m-ai ajutat să-mi lărgesc perspectiva şi m-ai încurajat să spun povestea lui Daniel şi a Jeminei mai bine decât ştiam că sunt în stare. Mulţumesc că m-ai ţinut în priză.

Agentei mele, Sarah Younger, care îmi e ca o soră, îi sunt recunoscătoare că lucrăm împreună.

Celor care mă inspiră în scrierile mele: Beverly, Brenda, Farrah, Sarah, Julia, Kristan, Alyssa, Maya, Lenora, Sophia, Joanna, Grace, Laurie Alice, Julie, Cathy, Katharine, Carrie, Christina, Georgette, Jane, Linda, Margie, Liz, Lasheera, Alexis, Denny, Rhonda, Kenyatta, Angela, Vanessa, Pat şi Kerry şi Ann… vă mulţumesc.

Celor care îmi inspiră sufletul: episcopul Dale şi dr. Nina, reverendul Courtney, Piper, Eileen, Rhonda şi Pat… vă mulţumesc.

Şi familiei mele: Frank, Ellen, Sandra, Kala şi Emma: vă iubesc atât de mult.

Bună, mamă! Cred că ţi-ar fi plăcut cartea mea.

Te voi iubi mereu.

Reţetă

Lui Daniel îi plăceau la nebunie fursecurile („biscuiţi”, aşa cum le pun americanii). Un amestec de culturi, cea irlandeză şi cea trinidadiană, creează o bunătate untoasă, dulce şi sărată.

Fursecuri cu coacăze şi chimen

Ingrediente

- 1/2 cană cu coacăze uscate
- 250 g de unt rece şi nesărat, tăiat în 8 bucăţele
- 1/4 cană de zahăr
- o cană şi două linguri de făină şi alte câteva grame pentru hârtia de copt
- 1/8 linguriţă (sau un vârf de cuţit) de sare de mare fină
- 1/2 ghimbir cristalizat, tăiat în cubuleţe mici
- o lingură de seminţe întregi de chimen

Instrucţiuni

1. înmuiaţi coacăzele în apă fierbinte sau în coniac încălzit timp de 7-10 minute. Lăsaţi la scurs pe un prosop de hârtie. Puneţi-le deoparte ca să se răcească până când ajung la temperatura camerei
2. Amestecaţi cu mixerul, la viteză medie, untul şi zahărul până când compoziţia ajunge la o textură spumoasă şi uniformă. Ar trebui să vă ia aproximativ 2-3 minute.
3. Amestecaţi toate ingredientele uscate cu coacăzele, ghimbirul şi seminţele de chimen. Se amestecă bine până când se omogenizează. Ar trebui să dureze aproximativ 3 minute.

   Formaţi o minge din aluat.
4. Puneţi aluatul pe o bucată de hârtie de copt peste care aţi presărat puţină făină (sau pe o planşetă de lucru dată cu făină) şi întindeţi într-un strat cu o grosime de 6 până la 2 centimetri. Întindeţi cât mai egal.
5. Lăsaţi la frigider timp de o oră.
6. Preîncălziţi cuptorul la 170 de grade.
7. Cu un feliator de pizza, un cuţit ascuţit sau o matriţă mare pentru biscuiţi, decupaţi aluatul în forme. Eu fac, de obicei, triunghiuri sau cercuri.
8. Aşezaţi-le pe o foaie de copt şi coaceţi timp de 12-15 minute sau până când marginile se rumenesc uşor.

9. Lăsaţi să se răcească pe foaia de copt timp de 5 minute, apoi puneţi fursecurile pe un stativ ca să se răcească complet.

10. Le puteţi păstra până la o săptămână în cutii etanşe, sau le puteţi ţine la congelator de-a lungul întregului an.